

Giới thiệu Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền

Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền của tác giả Quái Vương là câu chuyện tình lãng mạn xoay quanh hai người bạn họ lúc còn là những người ở lứa tuổi học trò.

Những tháng ngày hạnh phúc, những giây phút bên nhau khi vẫn còn là những cô cậu của thời gian học đường. Cũng có đôi lúc họ buồn nhau, giận nhau nhưng sau đó vẫn luôn bên nhau, thời gian trôi qua không ngừng lại, bọn họ giờ đây đã trở thành những người lớn khôn cùng với vô số những bài học của cuộc đời...

Hạnh phúc là sao? Cho dù là vậy nhưng chỉ có như thế mà tận đến bây giờ họ vẫn chưa hiểu ra được cái ý nghĩa thật sự của nó, chỉ mãi mê theo đuổi thứ mình cần mà họ không hề biết rằng nửa kia của mình đang vẫn còn chờ đợi!!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Có rất nhiều lí do để tôi thích trường trung học Đông Anh. Thứ nhất vì đây là một trong số ít trường cấp ba có ký túc xá ở Đà Lạt. Thứ hai có lẽ vì trường được xây khá cao nên có một sân thượng đón nắng và gió. Đặc biệt trường còn có rất nhiều suất học bổng. Chính vì vậy tôi đã chọn chuyển đến đây.

Trung học Đông Anh không hề giống những ngôi trường cấp ba bình thường khác. Muốn theo học ở đây, thành tích suất sắc thì không nói, đến cả ngoại hình cũng phải đạt tiêu chuẩn, hơn nữa còn phải trải qua một cuộc kiểm tra sức khỏe tổng quát. Có thể nói, đây là nơi tập trung của những tinh anh thông minh, xinh đẹp và khỏe mạnh.

Đông Anh tuy không phải là một ngôi trường quý tộc hay dòng dõi con ông cháu cha, nhưng học sinh ở đây đều mang một khí chất cao ngạo như những quý tộc thực thụ. Nếu trong trường xuất hiện một người bạn đồng trang lứa, trên người không mặc áo đồng phục trường thì lập tức đừng mong nói chuyện với ai. Cả đến nhìn đám học sinh ấy cũng không buồn soi mắt. Mà cái đứa đang bị lơ đi kia chính là tôi.

Tôi đến ngôi trường này, mục đích chính cũng không phải là để tìm bạn hay gia nhập một hội nhóm cao cấp nào, vì vậy bọn họ không để mắt đến càng làm tôi cảm thấy thoải mái hơn. Lướt nhanh bước chân ngang cao đầu, tôi tiến thẳng về sân thượng dãy nhà chính giữa.

Ở đây cũng thật đẹp quá, nhìn phía trước là sân trường rộng lớn cùng những bồn hoa đủ mọi màu sắc, quay đầu nhìn phía sau là một khuôn viên xanh mát, lác đác ghế đá. Tôi kỳ thực rất thích đứng trên cao nhìn mọi thứ. Trường cũ của tôi không xây lầu, các dãy nhà rộng lớn thênh thang thông với nhau bằng nhiều hành lang. Cũng là một dạng kiến trúc độc đáo, nhưng tôi thích những nơi cao hơn.

Tôi phân vân đi lưỡng lự từng cả sân thượng, không biết nên ngắm nhìn phía trước hay phía sau, một mặt lại muốn nằm xuống sưởi nắng đón gió một chút. Sân thượng mà coi bộ rất sạch sẽ, cứ như được lau dọn mỗi ngày.

Ở một nơi thênh thang và thoáng đảng thế này, tâm tình người ta sẽ vô thức trở nên tốt hơn rất nhiều. Tôi xém chút còn muốn ngân nga hát vài câu, nhưng nghĩ lại thì không nên tự làm khổ chính mình. Tôi hát dở đến nỗi cả bản thân nghe cũng không nổi. Thôi thì huýt sáo vậy.

Tiếng huýt sáo của tôi cứ thế trong trẻo ngân lên, nhịp nhàng theo giai điệu ca khúc Betrayal, vang vọng trong gió. Cho đến khi tôi nhận ra nơi này không chỉ có mình mình.

Đối diện tôi, mỹ nam mang vẻ đẹp lạnh lẽo nheo nheo mắt hồ ly nhỏ dài, tia nhìn ánh lên vẻ nguy hiểm đe dọa. Trong nắng sớm, chiếc áo trắng đồng phục sáng chói như thiên sứ từ trời xuống, gió thổi làm mái tóc lãng tử bay tự do, chiếc caravat thắt hờ hững mạnh mẽ lay động. Khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn nà kia hướng thẳng phía tôi, môi mỏng cam nhạt mím lại, cánh mũi thẳng tắp phập phồng như đang kiềm chế cơn giận. Một giây sau, mỹ nam lạnh lùng một tay xò túi quần, một tay miết cường chỉ về phía cửa, giọng khàn khàn ra lệnh: “Cút!”

Đối với thái độ này, tôi không ngạc nhiên mà còn nhớ ra một điều. Truyền kỳ trong đám học sinh kể rằng, trung học Đông Anh có ba mỹ nam được mệnh danh là hoàng tử. Một trong số đó được đặt cho cái tên “hoàng tử gió”. Theo như truyền kỳ thần thánh ấy thì vị hoàng tử này thuộc dạng được tác trên một tảng băng trắng muốt, từng đường nét đều tinh tế vạn người mê, hơn nữa dung mạo cũng như tính cách mang đúng tính chất của băng tuyết, rất lạnh. Con người này đặc biệt ghét người khác đến gần mình, lại đặc biệt thích sân thượng của trường, ngay từ khi vào học liền độc chiếm như lãnh thổ riêng, dùng gương mặt nguy hiểm và ánh mắt lạnh lùng cấm tất cả học sinh không được bén mảng đến. Lướt mắt nhìn qua mỹ nam lạnh lùng kia, khí chất đó, dung mạo đó, nếu tôi đoán không lầm thì đây chính là Ngạo Quân – hoàng tử gió trong truyền thuyết.

Tôi vào trường này không phải để gây sự, nhưng tôi vào trường này một phần vì cái sân thượng. Quyết không thể bị tước quyền ngắm mọi thứ từ trên cao. Đương nhiên tôi sẽ không chống tay chu chéo chửi hay gân cổ nói lí lẽ với hắn, cũng không định rảnh rỗi bày ra một lời thách đố nào đó. Sân thượng của trường rất rộng, nếu tôi đi đến tận đầu bên kia thì đứng bên này nhìn chỉ còn là một vệt nhỏ không rõ dung mạo.

Bỏ lại Ngạo Quân đứng nheo mắt nhìn, tôi đưa hai tay về trước, lòng bàn tay hướng hẳn như muốn nói “bình tĩnh” sau đó lùi từng bước. Thêm một bước

bóng Ngao Quân lại nhỏ dần và mờ đi, cho đến khi lưng tôi đụng vào lan can. Ở chỗ này, tôi tuyệt nhiên không thể quấy rầy hấn trừ khi hết lên, hơn nữa cũng rất xa để được tính là tới gần.

Đúng như tôi nghĩ, ở phía xa Ngao Quân đang quay mặt, thẳng lưng đi về phía đầu kia của sân thượng. Hấn là kẻ lạnh lùng, chắc chắn sẽ không đòi co phí lời với tôi.

*

Lúc tiếng chuông vào lớp vang lên, tôi đang mơ màng ngủ trên sân thượng. Nhìn về phía đầu kia, Ngao Quân đã biến mất, như vậy tôi có thể thành thạo đi xuống dưới.

Đã được thông báo từ trước, tôi một mạch đi tìm lớp 12E, trên tay lăm lăm tờ giấy xin vào lớp có chữ ký của hiệu trưởng.

Tôi đến cửa lớp gặp được ngay giáo viên chủ nhiệm đang đi vào. Có lẽ cũng đã được báo lớp sẽ có học sinh mới nên cô ấy đứng ngoài cửa đợi tôi lên tiếng. Thật ra thì tôi không có gì để nói, chỉ cúi đầu chào, đưa giấy xin vào lớp về phía cô ấy.

“Bàn cuối cùng.” – Liếc mắt nhìn tôi một cái không rõ ý, cô chủ nhiệm chỉ tay về chiếc bàn cuối lớp. Lúc này cả lớp cũng bắt đầu hướng ánh mắt ra cửa nhìn tôi.

“Vâng.” – Trả lời cô xong, tôi lẳng lặng đi vào chiếc bàn cuối cùng dành cho mình. Ban đầu còn thắc mắc vị trí này đáng ra phải nhiều người dành nhau, sao lớp này lại còn trống, đến khi lại gần mới hiểu ra, vì bên cạnh nó là cái góc để sọt rác. Rác học đường chỉ có giấy cùng với vỏ bánh kẹo hoặc vỏ sữa, đương nhiên không có gì để bốc mùi khó chịu, nhưng cũng không ai thích ngồi cạnh đống rác làm gì.

Lớp học của Đông Anh chỉ tầm khoảng ba mươi học sinh, bàn học đơn kê làm hai dãy, mỗi bàn cách nhau trước sau trái phải vừa đủ khoảng cách để không có khả năng nói chuyện trong lớp. Giáo viên không yêu cầu giới thiệu, tôi cảm kích bước vào tiết học đầu tiên.

Thay đổi không khí và những điều quá quen thuộc đến nhàm chán làm con người ta cảm thấy phấn khởi và hào hứng hơn rất nhiều. Hai tiết học trôi qua, tôi gần như ghi nhớ hoàn toàn những gì được giảng dạy, tập trung tới đa để không mất thời gian học bài ở nhà.

Giờ ra chơi, bạn nữ ngồi bàn phía trên tôi quay đầu bắt chuyện, giọng nói mang theo trong trẻo và trẻ trung: “Này! Tên gì vậy?” – Quả nhiên trung học Đông Anh có khác, nhìn đâu cũng thấy người đẹp. Bạn nữ này phải nói vô cùng xinh đẹp.

“Minh An.” – Tôi chậm rãi trả lời.

“An chuyển từ trường nào đến?” – Nữ sinh xinh đẹp tiếp tục hỏi.

“Trung Anh.” – Tôi vẫn không nhanh không chậm trả lời, trong lòng thầm chờ đợi phản ứng. Quả nhiên nét cười trong mắt cùng trên môi nữ sinh xinh đẹp giảm đi không ít, nhanh chóng quay lên như một sự chấm dứt đối thoại. Biết làm sao được, Trung Anh là kẻ thù truyền kiếp của Đông Anh mà. Xét về chất lượng giảng dạy cũng như thành tích thi hai bên đều ngang ngửa, bề ngoài tay bắt mặt mừng kết nghĩa anh em nhưng trong lòng cả giáo viên và học sinh hai bên đều ngầm ngầm thù ghét. Bên nào cũng muốn mình hơn bên kia, để thỏa mãn liên tục tự hạ thấp đối phương bằng mọi cách. Thân là cựu học sinh Trung Anh, tôi dự cảm mình sẽ bị ghét không ít trong ngôi trường này. Nhưng biết làm sao được, việc tôi đến từ đâu là chuyện không thể thay đổi cũng như giấu diếm mà.

Thật ra tôi không mong có bạn, nhưng cũng chẳng thấy dễ chịu khi bị ghét. Nghĩ đến những ngày tháng tiếp theo, tôi ngán ngẩm thờ dãi, đưa mắt nhìn ra cửa rầu rĩ, liền thấy ngay Ngao Quân tiến vào cùng với hai nam sinh tuấn tú khác. Nghe nói bộ ba hoàng tử học cùng một lớp. Có lẽ chính là ba con người này. Từ lúc vào lớp cho đến giờ, tôi quyết không dòm đông ngó tây, vì vậy đến giờ mới biết học cùng lớp với những nhân vật nổi tiếng.

Nếu tôi nhìn không lầm, khi về chỗ, Ngao Quân có liếc qua tôi, đẩy mắt mang theo tia hằn băng mạnh mẽ phóng đến, sau đó dừng đứng đi đến chiếc bàn cuối lớp dãy bên kia. Hai cậu bạn đi cùng lần lượt ngồi vào hai chiếc bàn bên trên.

*

Kết thúc buổi học vào lúc gần trưa, tôi gấp gấp lên phòng giám thị đo đạc để may đồng phục, đồng thời đăng ký thủ tục ký túc xá, nhận chìa khóa phòng, kèm theo còn có một cuốn sách nội quy trường và ký túc xá.

Vừa tiến về phòng mình, tôi vừa tranh thủ liếc qua sách nội quy, đập vào mắt một dòng ngao ngán “không ở bên ngoài trường sau chín giờ tối.” Noi tôi làm việc mười một giờ mới tan. Tôi cần chỗ ở nên không thể không đến ký túc xá. Tôi lại cũng cần tiền xài nên không thể không làm việc. Vì vậy chỉ có thể trợn cách trèo tường.

Một phòng ký túc xá dành cho hai người ở, bạn cùng phòng của tôi tên là Bích Ngọc, cái tên rất cao quý và thanh khiết. Khi còn ở Trung Anh, tôi cũng có quen biết một người bạn trùng tên. Chúng tôi cùng ở trong đội tuyển học sinh giao lưu, sau đó bạn ấy thi thắng điểm tôi và được trọn gửi qua trường khác, hình như ngôi trường được gửi đến là...

“Minh An? Sao lại ở đây?” – Bích Ngọc mở cửa phòng sau khi tôi gõ, sững sờ nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới. Đúng rồi! Trường cậu ấy được gửi đến làm học sinh giao lưu là Đông Anh.

“Chuyện trường.” – Tôi cười cười xoa đầu, không cần mời tự ý tiến vào trong. Tôi với cô bạn này không phải thân nhau như tỷ muội, nhưng chẳng còn lạ gì nhau nữa.

“VẬY AN LÀ NGƯỜI BẠN ĐẾN Ở CÙNG PHÒNG VỚI NGỌC Á HẢ?” – Ngọc nheo mắt, ngón tay chỉ vào tôi.

Tôi gật gù, đảo mắt nhìn quanh căn phòng. Khá rộng rãi và ngăn nắp, một giường tầng, hai bàn học có kệ sách liền, một tủ đôi, phòng tắm và không có bếp. Nội quy không được nấu nướng trong ký túc xá. Nhưng chắc có thể nấu mì bằng ấm điện.

“VẬY CÁI VỤ ĐAM HỌC SINH TRƯỜNG MÌNH ĐỒN ẦM Ỉ LÊN LÀ THẬT HẢ?” – Ngọc nghi ngại nhìn tôi, trong mắt toát ra vẻ không thể tin nổi.

Tôi lại gật gù thay cho lời xác nhận.

“NHƯ VẬY CŨNG TỐT. QUA ĐÂY LÀM BẠN VỚI NGỌC. Ở BÊN NÀY KHÔNG AI CHƠI VỚI HỌC SINH TRUNG ANH.” – Giọng Ngọc rầu rĩ, ánh mắt nhìn tôi lại rất hy vọng.

Tôi lơ đãng gật gù, mắt nhìn vào chiếc giường thăm đánh giá. Tầng dưới có một cuốn sách trên đầu giường, phần nệm nhè nhẹ trũng xuống. Xem ra Ngọc ngủ tầng dưới, vậy tôi sẽ ở tầng trên. Tôi cần ngủ một lát sau đó về phòng trọ dọn đồ, tiếp theo sẽ là làm mỳ ăn tối sau đó đi làm.

“ĐỪNG LÀM ỒN NHÉ!” – Lên xong kế hoạch trong đầu, tôi để cặp sách lên chiếc bàn trống, sau đó một mạch trèo lên tầng giường trên, đặt lưng xuống đã thấy mình mơ màng chìm vào giấc ngủ.

*

Tôi thức dậy đã là hai giờ chiều, Ngọc không có trong phòng, để lại một mẩu giấy trên bàn báo là đi xem phim. Có lẽ cô bạn này sợ đột nhiên biến mất tôi sẽ lo lắng. Người ta sao thì tôi vậy, xé một tờ giấy ghi chú, tôi nguệch ngoạc viết nhanh dòng chữ “An về phòng trọ lấy đồ” sau đó dán vào bên cạnh tờ giấy Ngọc để lại. Tôi vào phòng tắm rửa mặt cho tỉnh táo rồi khóa cửa phòng đi thẳng ra trạm xe bus.

Phòng trọ của tôi nằm trong khu biệt lập trên một ngọn đồi được gọi là đồi Ông Sư, sở dĩ có tên như vậy vì trên đồi có một bức tượng ông sư khá lớn. Nơi này rất yên tĩnh và vắng vẻ, chính vì vậy được gọi là khu biệt lập. Gần đây thì nó không yên tĩnh lắm, nguyên nhân là do tôi. Tôi đóng tiền phòng trễ nên bà chủ chu chèo chửi bới bảo tìm chỗ khác mà ở. Kể ra cũng thật là ngại! Một mình tôi mà có thể kích động “cái loa” là bà chủ khiến cả khu không ai yên thân.

Đồ đạc của tôi không nhiều bởi tất cả đồ dùng đều là có sẵn khi thuê phòng, vốn vẹn chỉ một vài bộ đồ cùng với sách vở, một vài món đồ lưu niệm nhỏ xinh mà tôi định tặng lại cho đám trẻ trong khu này.

Xong xuôi tất cả, tôi tình nghĩa đi lên phòng bà chủ, từ tốn gõ cửa. Vừa thấy tôi đứng bên ngoài bà đã khó chịu ra mặt, nhưng nhìn bà lơ đãng thùng sách tôi ôm thì hiểu tôi đến để trả chia khóa phòng.

“ĐÃ TÌM ĐƯỢC CHỖ KHÁC RỒI À?” – Nhận lại chiếc chìa khóa phòng trong tay, bà miễn cưỡng hỏi tôi như chút lịch sự cuối cùng.

“Dạ.” – Tôi một tay ôm thùng sách cho vững, tay kia tìm trong túi áo số tiền đã để sẵn: “Cháu gửi cô tiền phòng năm ngày tháng này cháu ở.”

Trong đáy mắt bà ấy, tôi có thể nhìn thấy sự thương hại. Trong khu này, mọi người đều nhìn tôi như thế. Không ai muốn bị người khác thương hại, nhưng tôi không định gào lên với bọn họ đừng có nhìn tôi kiểu đó, chỉ có thể xem như không hay biết mà thôi.

“KHÔNG CẦN Đâu. CHỈ CÓ NĂM NGÀY THÔI MÀ.” – Bà chủ nhà từ chối số tiền tôi đưa.

“NHỮNG NĂM NGÀY Đấy Ạ.” – Tôi cười, nhét tiền vào tay bà ấy rồi quay lưng bỏ đi. Năm ngày chính là số ngày tôi trễ tiền phòng tháng trước. Và “những năm ngày” là câu bà ấy từng trách móc. Tôi thừa nhận mình không những hẹp hòi để bụng lại rất thù vặt nhớ dai. Ai cho tôi cái gì, tôi nếu có thể sẽ đền đáp gấp mười. Nhưng ai nợ tôi cái gì, tôi nhất định đòi lại một trăm.

Trên chuyến xe bus trở về trường, tôi đôi mắt ra ngoài cửa sổ quan sát mọi thứ một lần nữa. Từ nay chắc không còn việc gì để đi qua con đường này, cũng sẽ không ngồi tuyến xe bus này nữa. Tôi ra đi, mọi thứ sẽ bỏ lại phía sau.

Khi tôi về đến trường, Ngọc chưa về tới, cả căn phòng chỉ là yên lặng cùng vắng vẻ. Sau khi sắp xếp mọi thứ, tôi đi xuống nhà ăn tìm kiếm gì đó bỏ bụng. Ý tôi là tìm một loại mỳ nào đó. Vừa hay nhà ăn rất biết cách làm cho mọi thứ tiện lợi, toàn bộ mỳ bày bán đều là mỳ ly, mua một hũ được khuyến mãi đôi đũa tre dùng một lần.

Chế nước sôi xong, tôi ôm ly mỳ cẩn thận đi về phía chiếc bàn gần nhất, kiên nhẫn đợi ba phút như hướng dẫn. Nhà ăn giờ này chỉ có mình tôi cùng với một vài cô bán hàng nhàm chán chống cằm. Ấy thế mà khi mỳ vừa chín thì một chuỗi ồn ào cũng từ ngoài cửa tiến vào. Là đội bóng rổ của trường vừa mới luyện tập xong, có lẽ đến mua nước uống. Dẫn đầu là nam sinh ban sáng đi cùng với Ngạo Quân. Nếu quả thực nằm trong bộ ba hoàng tử thì đây rõ ràng là “hoàng tử thể thao” Anh Khoa. Tôi biết được điều này đương nhiên cũng từ truyền kỳ thần thánh của đám học sinh. Ba cậu bạn này không phải mình tinh gì, cũng không từng xuất hiện trên báo, tuy nhiên tên tuổi rất lẫy lừng trong “làng học đường”.

Nói gì thì nói, dù nổi tiếng đến đâu thì ba hoàng tử thần thông quảng đại kia cũng không có cách làm mỳ ngon lại nếu nó đã lơ lờ ra quá mức. Vì vậy tôi liền chuyển sự chú ý vào ly mỳ của mình, quyết tâm ăn thật ngon.

“NÀY! CẬU LÀ HỌC SINH MỚI CHUYỂN VÀO LỚP HÔM NAY ĐÚNG KHÔNG?” – Khi tôi còn đang đều đặn nhai nuốt, Anh Khoa xuất hiện và bắt chuyện. Được biết hoàng tử thể thao rất thân thiện, hoạt bát và hòa đồng, trong bộ ba thì đây là người dễ tiếp cận nhất.

Tiếp tục từ tốn nhai, tôi gật đầu. Làm ơn biến giùm đi! Tôi đang ăn.

“Cậu tên gì? Chuyển từ trường nào đến?” – Xem ra cũng cùng câu hỏi với nữ sinh xinh đẹp ban sáng, chỉ khác là hỏi một lần.

Tôi nuốt mỳ trong miệng, miễn cưỡng trả lời: “Minh An, đến từ Trung Anh.” – Tốt nhất là nên kỳ thị Trung Anh như mấy học sinh khác, sau đó quay mặt lướt nhanh về chỗ và để yên cho tôi ăn.

“Trung Anh thì sẽ phải chịu kiếp cô đơn trong ngôi trường này đấy.” – Khoa xoa cằm nhận xét, mày kiếm hơi nhú lại, đôi mắt xinh đẹp câu hồn nhìn tôi ái ngại.

Tôi rất muốn lạnh lùng bảo “nói cái gì mà tớ chưa biết ấy”, nhưng cuối cùng chỉ gật gật đầu. Dù sao cũng không nên gây chú ý. Tôi đến đây không phải để tìm rắc rối. Vào trường là để học mà. Hơn nữa Anh Khoa là con trai của hiệu trưởng, tuyệt đối có rảnh rỗi sinh nông nổi cũng đừng nên đắc tội.

“Thôi để tớ làm bạn cậu vậy.” – Khoa suy nghĩ một không lâu, miệng nở một nụ cười làm người khác đông cứng vì bị thu hút. Mẹ kiếp! Người gì đâu cười đẹp đến thế? Mắt đẹp, mũi đẹp, miệng đẹp! Có để yên cho người ta ăn không thì bảo?

Tôi làm vẻ mặt khó xử, mắt tiếc nuối nhìn ly mỳ đang ngày một nở ra: “Tớ có thể nhờ cậu một chuyện không?”

“Cậu nói đi!” – Khoa chăm chú lắng nghe, không hề có thái độ khó chịu khi mới quen biết đã nhờ vả.

“Cậu có thể trở về với đồng đội của mình và để yên cho tớ ăn mỳ không?” – Tôi trước sau vô cùng nhỏ nhẹ, mang theo một chút ngại ngùng cùng cầu khẩn.

Khoa mất một giây nhìn tôi khó hiểu sau đó phá lên cười. Có cái gì để cười? Cười tôi tham ăn hay là cười chữa thẹn?

“Được được! Nếu cậu muốn ăn thêm có thể kêu, tính vào hóa đơn của mình luôn.” – Khoa rút cuộc cũng rời đi, mang theo nụ cười vui vẻ trên môi.

Ăn thêm? Chắc không cần đâu. Tôi không nghĩ mình heo đến thế.

Được trả về với sự yên tĩnh, tôi rất phấn khởi ăn hết ly mỳ đã lỡ nở hơn mức bình thường.

Ăn no, tôi tự lấy cho mình một ly nước ở bình nước nóng lạnh, ngửa cổ uống cạn sau đó khoan khoái rời khỏi.

“Này! An!” – Tiếng Khoa ở phía sau gọi tôi. Lại cái gì nữa đây? Tôi phải về phòng tranh thủ làm bài tập rồi chuẩn bị đi làm.

“Cho tớ số của cậu đi.” – Khoa cầm sẵn điện thoại trong tay.

Dù điều kiện vào Đông Anh, tôi biết mình cũng có chút nhan sắc, nhưng mang so với rừng hoa trong trường này thì chỉ có thể len lén nở ở một góc xa xôi. Điều gì khiến chàng hoàng tử này muốn làm quen với tôi nhỉ?

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, có chút bức bối dâng lên trong lòng, mau mắn đọc mười con số để tiết kiệm thời gian.

Bàn tay Khoa thoăn thoắt bấm trên điện thoại, để chắc chắn còi gọi qua máy tôi kiểm tra, cho đến khi bài nhạc chuông Betrayal vang lên mới tin tưởng cúp máy.

“Đề tớ lưu.” – Khoa vừa nói vừa thao tác trên điện thoại.

“Vậy cậu từ từ lưu nhé. Tớ đi trước có việc.” – Tôi dứt lời lập tức co chân chạy lấy người.

Ở phía sau Khoa lớn tiếng với theo: “Tớ tên là Anh Khoa. Nhớ lưu số nhé.”

Tôi không đứng lại, cũng không quay đầu, tay đưa lên vẫy vẫy ra hiệu mình đã nghe thấy, chân vẫn cật lực chạy về ký túc xá.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Những ngày đầu ở Đông Anh bình lặng trôi qua không có gì đáng nói, tôi đến lớp trong sự kỳ thị của bạn học, lặng lẽ nghe giảng cùng chép bài, rảnh rỗi thì lên sân thượng đón nắng, lâu lâu có nhìn thấy bóng Ngao Quân cô độc ở phía bên kia. Về phần Anh Khoa, tối nào cũng nhất quyết nhắn tin làm phiền nhưng trên lớp tuyệt đối không bắt chuyện. Tôi đi làm đương nhiên không thể trả lời, chỉ đến khi về đến phòng mới mệt mỏi nhắn lại một hai tin sau đó chúc ngủ ngon rồi chìm vào mộng mị. Mọi thứ bình lặng trôi qua chớp mắt đã mười bốn ngày, tôi cũng thuận lợi đi học cùng trèo tường được hai tuần. Đến ngày thứ mười lăm, những điều không hay bắt đầu tìm đến.

Khi đi vào lớp, tôi đón nhận đủ mọi ánh mắt đánh giá, dè chừng và coi thường cùng với hàng loạt tiếng xì xào bàn tán. Nhân vật tôm tép như tôi rất cuộc làm gì để được cả lớp để tâm thế này?

Vừa ngồi vào chỗ, điện thoại tôi rung lên trong túi quần báo có tin nhắn, là từ Anh Khoa. Đây là lần đầu tiên cậu ấy nhắn tin vào ban ngày cho tôi. Có lẽ vì nổi hứng đột xuất hên nội dung cũng điên không kém: “Này! Cậu cũng dữ dần quá ha!”

Tôi trong lòng không thắc mắc vẫn nhấn lại một dấu chấm hỏi.

“Cậu là bị đuổi khỏi Trung Anh đúng không?” – Tin nhắn đến khiến các khớp tay của tôi cứng đờ. Xem ra tin tức đã được mọi người biết đến. Đúng là tôi bị đuổi cổ khỏi Trung Anh.

Không chối cãi, tôi thành thật trả lời: “Ừ.”

“Là đánh giáo viên nên bị đuổi?” – Khoa không buông tha.

“Ừ.” – Lần này tôi có chút mệt mỏi khi phải nhắc đến. Cũng không phải là chuyện gì ghê gớm, chỉ là tôi không thích hoài niệm, càng không thích bị ai đó làm cho phải hoài niệm. Trong trí nhớ mỗi người đều lưu giữ một mảnh ký ức không muốn ai đụng đến kể cả chính mình.

Nhắn tin với Khoa một thời gian, tôi nhận ra cậu ấy rất hay hỏi, cũng rất thẳng tính, nhưng lại luôn biết dừng đúng lúc. Lần này cũng vậy, cậu ấy không tra hỏi nữa, chỉ gửi lại một cái biểu tượng cười lẫn lộn. Tôi nhận thấy không cần trả lời tin nhắn này nên cất điện thoại đi.

Điện thoại vừa cất đi đã có một nữ sinh ngồi gần cao giọng mỉa mai: “Trung Anh đúng là Trung Anh, sản sinh ra toàn loại học trò đầu gấu.” – Nếu tôi nhớ không lầm cô bạn này tên là Nguyệt.

“Đầu gấu lại còn vô lễ nữa. Đánh nhau đã là không chấp nhận được, đằng này còn đánh giáo viên.” – Cô bạn tên Ly đang ngồi cùng Nguyệt tiếp lời.

Hai bạn nữ này cũng thật tài tình, nói vừa đủ cho cả lớp nghe thấy, mọi người đồng loạt đều nhìn về phía tôi. Tôi ngoài mặt làm như không hay biết, trong bụng âm thầm cười thành tiếng. Hiện tại chiếc áo sơ mi trắng tay ngắn, chiếc váy xanh đen viền trắng, chiếc cặp đen và huy hiệu gắn trên áo tôi, từ đầu đến cuối đều là của Đông Anh. Tôi là học sinh Đông Anh.

Nói tôi nói lui cũng chỉ dừng lại ở việc móc xa mĩa gần, không ai đủ rãnh rỗi đến trước mặt mà ném cho tôi lời khinh miệt nào. Bọn họ chỉ kỳ thị, tôi biết không có ý đuổi tôi ra khỏi ngôi trường này. Không có tôi thì lấy ai cho bọn họ tỏ ra cao quý?

Buổi học lại bắt đầu như mọi ngày và kết thúc trong bình lặng, tôi trước sau ngồi lì trong lớp, tranh thủ lúc năm phút chuyển tiết và giờ ra chơi để làm bài tập. Xung quanh không ít ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía này, tôi biết cũng làm như không. Cặm cụi hoàn thành bài về nhà của môn Đại Số.

Còn đang mài miết làm bài, một vật gì đó va vào đầu làm tôi giật mình, nhìn lại liền phát hiện ra là vỏ hộp sữa.

“Trời! Mình xin lỗi nha An! Mình muốn ném vào sọt rác bên cạnh. Không ngờ lại ném trúng đầu bạn.” – Lại là Nguyệt. Hình như con nhãi này đặc biệt ghét tôi một cách toàn tâm toàn ý.

Tôi mỉm cười hết sức ôn nhu, cầm chiếc vỏ hộp thẳng tay ném lại, đập trúng đầu Nguyệt một cái nhẹ nhàng: “Không sao. Trả cho cậu nè.” – Tôi lại cười, cười đến híp mắt lại, nhưng trong lòng không hề cười. Thật ra tôi là đứa rất đánh đá. Nói chung nếu rãnh rỗi tìm người gây sự, tốt nhất đừng tìm tôi, bởi vì dù không thích đụng chạm nhưng tôi đặc biệt không sợ một thứ gì.

Tôi biết là Nguyệt rất tức giận, cũng rất muốn quát thẳng vào mặt tôi, nhưng mà là cậu ta ném trúng trước nên không thể nói năng gì. Một lần cho nhớ nhé, tốt nhất đừng có đụng vào tôi làm gì, vì tôi sẽ làm lại ý như vậy hoặc tệ hơn là gấp trăm lần.

Châm dứt suy nghĩ về Nguyệt khi chuông vào học vang lên, tôi tiếp tục công việc thường ngày là chăm chú nghe giảng. Cho đến khi tiếng chuông cuối cùng vang lên thì lại lặng lẽ về phòng.

“Cả trường đang nói về An.” – Vừa đóng cánh cửa lại đã nghe tiếng Ngọc sau lưng.

“Ừ.” – Tôi không nặng không nhẹ trả lời. Bọn họ nói là quyền của bọn họ, liên quan gì đến tôi.

“Chuyện An đánh thầy Thế Anh là thật hả?” – Ngọc hoài nghi.

“Ừ.” – Tôi không phủ nhận, đi đến bên bàn học soạn sách vở cho bốn tiết buổi chiều. Hôm nay học phụ đạo Toán và Anh.

“Không thể tin nổi. Hồi đó trường mình ai cũng biết cậu thích thầy Thế Anh mà.” – Giọng Ngọc cao vút ra chiều bất ngờ cùng ngỡ ngàng.

Tôi không trả lời, tập trung tìm vở phụ đạo. Thích thì thế nào? Hôm nay thích không có nghĩa là ngày mai cũng vậy. Tình cảm vốn là thứ không thể định hình, vì vậy rất dễ đổi thay. Tôi bây giờ đã không còn thích hay nghĩ về con người mang tên Thế Anh đó nữa rồi.

“Kể cho Ngọc nghe chuyện xảy ra ở trường đi.” – Ngồi xuống bên bàn, Ngọc nín lấy cánh tay tôi mà nắn nắn. Khi còn ở Trung Anh, Ngọc là đối thủ duy nhất của tôi, nhưng là một đối thủ tốt bụng và ngay thẳng. Tất cả những gì thắng tôi đều do tự mình cố gắng, một chút thủ đoạn cũng không dùng. Như vậy nên ít nhiều tôi cũng không hề ác cảm hay xa cách.

“An muốn chuyển trường.” – Tôi nhìn Ngọc, giọng nói có chút nhạt nhẽo.

“Không đời nào có thể. Các thầy cô sao để cho An đi được. An là người có thành tích cao nhất Trung Anh mà.” – Ngọc chau mày nhận xét.

“Chính vì vậy nên phải tìm cách để bị đuổi.” – Tôi nhún vai. Khi đó các thầy cô đều lần lượt khuyên nhủ cùng định hướng để tôi ở lại Trung Anh. Từ chối thì ngại vì tôi rất vụng về trong việc nói chuyện với người lớn. Chính vì vậy buộc phải làm cho mình bị đuổi. Đánh giáo viên là tội dễ bị đuổi học nhất.

“Nhưng vì sao lại đánh thầy Thế Anh mà không phải giáo viên khác? An rất quý thầy ấy mà.” – Ngọc càng nghe càng không hiểu gì. Vẻ ngờ nghệch hiện rõ trên gương mặt.

“Tại vì thầy Thế Anh hiền, sẽ không đánh lại.” – Tôi nói rồi bật cười, nhưng quả thật trong lòng không cười. Tôi không thích ai nhắc đến cái tên ấy, càng không thích chính miệng mình nói ra.

Đã biết được đầu đuôi câu chuyện, Ngọc buông tha cánh tay tôi: “Đi ăn trưa!”

“Ừ.” – Tôi cũng vừa soạn xong sách vở, vui vẻ theo Ngọc ra khỏi phòng, tiến thẳng xuống nhà Ăn.

Hôm nay khối mười hai học phụ đạo buổi chiều, một vài lớp có giờ Quốc Phòng và Thể Dục nên các học sinh không về mà ăn trưa ở trường rồi tiếp tục học. Chính vì vậy mà nhà ăn khá đông.

Tôi và Ngọc tìm được một chiếc bàn trống, thỏa mãn ngồi đối diện nhau.

“Này! Lại mỳ gói hả?” – Ngọc nhăn mặt nhìn tôi.

“Mỳ ly.” – Tôi chỉnh lại. Dù gì nó cũng cao cấp hơn mỳ gói.

“An ăn mỳ hai tuần rồi đấy.” – Ngọc nhìn tôi như kiểu nhìn một sự việc siêu nhiên khó tin nào đó. Đúng là ít ai ăn mỳ ba bữa suốt hai tuần như tôi. Nhưng biết làm sao được. Lương tháng này hai tuần nữa mới có, tháng trước đóng tiền nhà xong chỉ còn lại một ít.

Thế rồi Ngọc ăn com gà, tôi vẫn trung thành với mỳ ly. Không sao, qua tháng có lương tôi sẽ ăn uống bù lại. Còn có thể ngồi trong nhà ăn của một ngôi trường khang trang, ăn một ly mỳ thơm phức nóng hôi hổi vẫn là may mắn mà. So với một vài số phận không được đến trường thì tôi vẫn tốt số hơn rất nhiều.

*

Tôi làm nhân viên phục vụ trong một phòng trà tên là Hoàng Gia. Hằng ngày công việc là order thức uống rồi mang đến phòng pha chế, sau đó đứng đợi mang lên cho khách. Sau khi khách rời khỏi thì dọn dẹp bàn, lau sạch sẽ rồi kê lại ghế cho ngay ngắn.

Làm việc ở đây rất náo nhiệt, đa số khách đến đều đã đứng tuổi. Hai, tư, sáu hát cho nhau nghe. Ba, năm, bảy khiêu vũ. Chủ nhật thường tổ chức các cuộc thi hát hò nhảy múa. Nói chung là một bầu không khí sôi động.

Tôi mới chỉ làm được tháng thứ hai, nhưng công việc không khó nên cũng đã trở nên thông thạo. Ông chủ có vẻ không đặc biệt nâng đỡ cũng chẳng đìu một nhân viên nhỏ bé như tôi. Vì vậy ngày qua ngày đi làm rồi về trường, đi làm rồi lãnh lương một cách yên bình, hoàn toàn không có sóng gió.

Hôm nay phòng trà có chút sự kiện đặc biệt, ông chủ tổ chức sinh nhật cho vợ nên không cho khách vào, chỉ những ai có thiệp mới có thể tham gia. Phần tôi thì không có thiệp, nhưng vẫn có mặt ở đây để phục vụ. Ngoài tôi ra còn có ba cậu bạn làm cùng và chị pha chế, thêm vào đó là nhân viên của bên dịch vụ nấu ăn. Chúng tôi được phát cho những chiếc áo khoác đồng phục màu trắng, cúc cài hai hàng phía trước, mục đích là để những khách mời biết ai là phục vụ để tiện sai bảo.

Tám giờ thì phòng trà đầy ắp những chiếc váy dạ hội lướt qua, bên cạnh mỗi quý bà là một quý ông mặc vest lịch lãm. Mọi người uống vang Pháp, khiêu vũ trên nền nhạc do những nghệ sỹ violon chơi. Bầu không khí rất quý phái và trang trọng.

Tôi được giao khi tiếng đàn bài Happy Birthday vang lên thì sẽ đẩy chiếc bánh kem ba tầng cầu kỳ ra sân khấu. Vì vậy để đảm bảo mọi việc theo đúng kế hoạch, ba cậu bạn làm cùng và chị pha chế yêu cầu tôi đứng im bên chiếc bánh kem, trước mắt không cần chạy ra chạy vào phục vụ rượu và thức ăn.

Khi tiếng violon vang lên cùng tiếng hát, tôi đẩy chiếc bánh kem đi ra đúng như yêu cầu, lúc này mới nhận ra khách đã đông hơn lúc nãy rất nhiều. Người đang đánh đàn là nam sinh hay đi cùng Khoa và Quân. Nếu đúng như tôi nghĩ thì chính là “hoàng tử âm nhạc” Đinh Văn. Cậu bạn này được nhắc đến như một thiên tài về âm nhạc, có khả năng cảm thụ và tiếp thu cực nhanh. Chỉ cần nghe qua một lần có thể chơi lại bản nhạc ấy một cách thành thạo như luyện tập lâu năm. Theo như truyền kỳ nghe được trong nhóm học sinh thì Đinh Văn rất ít nói, gần như là sợ người lạ.

Tôi đẩy chiếc bánh kem ra đương nhiên hết việc và phải rời khỏi sân khấu, đầu thế ở đó như một phần của bữa tiệc. Trước khi quay đi, tôi thấy Văn kết thúc bài nhạc và ôm lấy người phụ nữ mặc váy đen sang trọng đứng bên cạnh, giọng nói ấm áp: “Mẹ! Chúc mừng sinh nhật!”

Sống lưng tôi lập tức cứng đờ, cậu ta là con của ông chủ sao? Nếu biết tôi làm việc ở đây, biết tôi mười một rưỡi mới về, biết tôi sống trong ký túc xá thì sẽ không cáo tội tôi đấy chứ? Lạy Chúa! Trái đất quả nhiên tròn.

Tôi vừa rời khỏi sân khấu, đi vào đám đông để phục vụ thì đã thấy ngay Ngao Quân đứng cạnh Anh Khoa. Tôi một lần nữa gào lên trong lòng. Mẹ kiếp! Trái đất tròn! Nhìn vào tình hình có thể hiểu rằng hôm nay sinh nhật mẹ Văn, và cậu ta mời hai người bạn thân.

Bọn họ cũng thấy tôi, nhưng đương nhiên sẽ không vẫy tay chào hay mỉm cười. Tôi với họ thân quen gì đâu. Khoa thì tôi nghĩ cậu ấy không muốn mọi người biết bọn tôi có chút quan hệ. Nếu không trên lớp đã chẳng diễn bài lạnh nhạt không quen biết.

Tôi cũng không có ý đứng lại nhìn bọn họ, quay đầu đi qua phía khác và làm công việc của mình. Dù gì cũng bị phát hiện rồi. Cái gì đến sẽ đến, suy nghĩ không thể làm cho mọi thứ khác đi.

Vì hôm nay có tiệc nên khi khách về hết chúng tôi còn phải lau sàn nhà và kê lại bàn, đem ghế để bên ngoài vô sắp xếp. Là vì tiệc đứng nên từ sớm ghế đã được mang toàn bộ ra ngoài. Xong xuôi tất cả ngó lại đã mười hai giờ.

Từ Hoàng Gia, lên một con dốc, rẽ phải sau đó xuống một con dốc, đi qua một ngã tư là đến Đông Anh. Đi bộ mất khoảng hai chục phút. Hằng ngày tôi vẫn dùng chân để đi về hai địa điểm này.

Đường mười hai giờ so với lúc mười một giờ không khác nhau là mấy, đều vắng vẻ và nhòe nhoẹt trong ánh đèn vàng vọt. Đà Lạt là một thành phố, nhưng mọi người không có thói quen sống về đêm nhiều. Chính vì vậy giờ này nhà nhà đều đã đóng cửa yên giấc.

Tôi lặng lẽ đi trên lề đường, hai tay bỏ túi áo khoác để trốn cái lạnh. Một cô gái đi một mình vào giờ này sẽ có rất nhiều điều phải sợ hãi, nhưng tôi thì không. Đã nói từ trước, tôi không hề sợ điều gì hết.

Bóng trường Đông Anh hiện ra trong màn sương đêm và ánh đèn đường lay lắt. Tôi tiến xa vài bước lấy đà chạy đến đập chân lên tường, bắt đầu lưu loát treo lên. Hai tuần lặp đi lặp lại hành động này làm tôi có chút kinh nghiệm.

Không mất nhiều thời gian, tôi an toàn vượt qua bức tường, chễm chệ đứng bên trong trường. Nội quy không cấm ra khỏi phòng và đi trong trường vào giờ này, một khi đã ở bên trong, tôi hoàn toàn không sợ bị ai nhìn thấy.

Đang định ung dung đi về phòng, một cánh tay bất ngờ ôm tôi từ phía sau, kéo cả cơ thể ép sát vào người đó.

“Tiệc tan từ lúc mười một giờ hơn, tại sao giờ này cậu mới về?” – Vùi mặt vào hõm cổ tôi, giọng Khoa có vẻ không vui.

Tôi không nói, tập trung gỡ cánh tay đang ôm ngang eo ra khỏi người mình. Từ lúc nào mà tôi và thằng nhãi này có thể thân thiết đến mức dám ôm tôi thế này.

Khoa không những không buông tay còn mạnh mẽ xoay tôi lại, ép mạnh vào bức tường, hai tay chống hai bên giam giữ.

“Cậu đi chơi với ai à?” – Nhìn vào mắt tôi, Khoa lạnh lùng hỏi. Cậu ta lúc này hoàn toàn không giống vẻ mặt cười nói năng động thường ngày.

“Không.” – Tôi miễn cưỡng trả lời, dùng lực đẩy Khoa ra. Nhưng rõ ràng sức của tôi không thể bì được với dân thể thao.

“Vậy cậu đi đâu?” – Khoa tiếp tục tra khảo.

“Dọn dẹp, lau sàn, kê lại bàn ghế.” – Tôi cảm thấy rất mệt mỗi khi phải trả lời. Trong lòng không hiểu cậu ta dựa vào cái gì mà hành động thế này.

Nhận được câu trả lời của tôi, nét giận dữ trên gương mặt Khoa giảm đi không ít, tuy nhiên vẫn không để tôi thoát khỏi vị trí giữa bức tường và cậu ta.

Cả thân người Khoa đứng trong bóng tối, chỉ có gương mặt sáng tối lập lờ do ánh đèn đường hắt vào, nổi lên những đường nét mạnh mẽ cùng méo mó. Đôi môi đỏ dần dụ bắt ngờ tiến sát, khi tôi còn chưa kịp hiểu ra đã thấy môi mình bị nó chạm vào.

Khoa hôn tôi một cách mạnh bạo, điên cuồng nhắm nháp, tay tay giữ chặt gương mặt làm tôi không thể quay đi đâu được.

Tôi dùng hết sức lực đẩy Khoa ra, thoát được bờ môi cậu ta lại bị giam trong vòng ôm rắn chắc.

“Tớ thích cậu.” – Vùi mặt vào hõm cổ tôi, Khoa thì thầm.

Vốn dĩ trước đến giờ tôi cũng không nghĩ mình phải cùng một người trải qua bao nhiêu trục trặc cùng biến cố sau đó mới nảy sinh tình cảm như trong những bộ phim. Thực chất bộ não con người chỉ mất hai mươi phút để quyết định có thích một người hay không. Cho là lời Khoa nói là thật, cho là tôi tin cậu ấy thì cũng chẳng đi đến đâu. Vấn đề mấu chốt là tôi không thích Khoa.

Tôi im lặng không nói, cũng không phí sức đẩy Khoa ra nữa, chỉ trơ ra như cái ôm và lời tỏ tình không có thật. Cuối cùng cậu ta cũng phải buông tôi ra.

“Tại sao cậu không có thái độ gì?” – Nhìn sâu vào mắt tôi như đang cố tìm kiếm điều gì đó, Khoa chau mày kiếm.

“Tớ không thích cậu.” – Lời nói thật có thể tổn thương người khác thì đã sao? Nói dối mãi mãi là điều không tốt.

“Chỉ cần cậu làm bạn gái tớ, tớ sẽ từ từ làm cho cậu thích tớ.” – Khoa khẳng định, cánh môi đẹp đẽ vẽ lên một nụ cười ảm áp, trong đôi mắt anh đào câu dẫn hồn người là một tia sáng tự tin.

“Không.” – Tôi không nghĩ mình cần bạn trai. Người ta làm gì cũng phải có một mục đích rõ ràng. Tôi nghĩ không ra mục đích của việc có bạn trai là để làm gì. Vì vậy câu trả lời là không.

“Cậu vừa mới trèo tường vào trường vì đã quá giờ giới nghiêm.” – Khoa vẫn giữ nụ cười trên môi, nhướn mắt nhìn tôi qua hai hàng mi. Muốn uy hiếp tôi sao?

“Ừ.” – Tôi thừa nhận, trong lòng thầm chờ đợi Khoa nói gì tiếp theo.

“Nếu việc này bị phát hiện, cậu sẽ bị đuổi học.” – Chuyện này tôi biết rồi. Có thể ngừng nói những điều mà tôi đã biết hay không?

“Cho nên?” – Tôi nhướn mày, có thể nghe rõ giọng mình trở nên lạnh lùng.

“Tớ sẽ giữ bí mật nếu cậu làm bạn gái tớ.” – Khoa cuối cùng cũng làm đúng như tôi đoán. Uy hiếp rất triệt để. Tôi tự thấy mình không có gì để người khác lợi dụng. Hơn nữa con gái vây quanh Khoa trầm hương ngấn sắc, kẻ tình nguyện lên giường cùng cậu hoàng tử này chắc chắn không thiếu, không có lý do phải phí sức ở đây tốn công với tôi. Vậy đây chính là kiểu tình yêu dùng mọi thủ đoạn để có được như trong tiểu thuyết sao?

Tôi nhướn mày, nhìn Khoa tìm kiếm chút biểu hiện của một lời nói đùa, nhưng gương mặt tuấn tú sáng tối rất nghiêm túc, đáy mắt như có lửa thiêu đốt.

“Cậu thắng!” – Tôi thở dài, mệt mỏi chịu thua. Ngôi trường này có đầy đủ những thứ tôi cần, chỗ ở và học bổng. Còn công việc ấy tôi cũng rất cần vì tôi phải sống. Thôi thì làm bạn gái Khoa cũng chẳng mất gì, cậu ấy sẽ mau chóng chán thôi. Tình yêu ở tuổi này vốn chỉ là chút ngông cuồng nhất thời. Sẽ sớm thay đổi suy nghĩ khi lớn thêm chút nữa.

“Để đảm bảo cho cậu không bị đám con gái nhiều chuyện gây sự, chúng ta sẽ giữ bí mật nhé.” – Khoa ôm tôi vào lòng, trầm giọng đề nghị.

“Được.” – Rất đúng ý tôi. Sẽ rất phiền phức nếu để mọi người biết. Vẻ đẹp cũng như gia thế của Khoa đều không phải tầm thường, những kẻ si mê đến mù quáng không thiếu. Tôi sẽ rước họa vào thân nếu chuyện này để ai đó biết được.

Tôi trở về ký túc xá trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê vì buồn ngủ và mụ mị đầu óc. Hoàng tử thể thao thích tôi? Cậu ta vừa mới tỏ tình với tôi? Cậu ta dùng mọi cách để tôi trở thành bạn gái? Quá thật mọi chuyện như một giấc mơ

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Sau khi trở thành bạn gái bí mật của Khoa thì mọi chuyện cũng không có gì khác trước, tôi tiếp tục đi học rồi đi làm, phần cậu ta và hai người bạn cùng nhóm thì tiếp tục sống trong con mắt ngưỡng mộ và sự si mê của đám con gái. Nếu để ý một chút có thể nhìn thấy rất nhiều nữ sinh lên đề thư vào học bàn ba cậu bạn này, trong lớp còn cố tình viết giấy truyền tay. Khoa và Văn đều nhã nhặn trả lời lại đôi ba câu, riêng Quân thì rất thân thiện vo tròn, câu một đường cong hoàn hảo qua đầu tôi, ném roi thẳng vào sọt rác.

Tôi đối với Khoa vốn không có cảm giác, vì vậy việc cậu ta viết giấy với ai hay trò chuyện, chụp hình cùng nữ sinh nào vốn không có gì đáng để chú ý. Hiện tại tôi đang dốc tâm tư của mình vào kỳ thi cuối tuần. Ba tháng một lần, Đồng Anh tổ chức một kỳ thi gồm ba môn Anh, Văn, Toán để các học sinh tranh đua học bổng. Phần thưởng có đến mười suất.

Để chuẩn bị cho kỳ thi, một ngày tôi chỉ ngủ ba tiếng đồng hồ, thời gian còn lại ngoài đi học trên trường và đi làm thì đều dùng để ôn tập. Cùng với tôi còn có Ngọc rất chăm chỉ học hành. Chúng tôi soạn đề cho nhau rồi trao đổi làm sau đó đổi lại chấm điểm. Mỗi môn đều phải đạt tiêu chuẩn mười đề liên tiếp đạt điểm cao nhất thì mới dừng lại. Ngoài ra còn cùng nhau học công thức rồi khảo qua lại. Khi rảnh rỗi, tôi và Ngọc viết câu hỏi của ba môn, cả lý thuyết lẫn thực hành vào giấy sau đó cắt ra gấp lại và chơi bốc thăm trả lời ngẫu nhiên. Bọn tôi nỗ lực như vậy là bởi vì ngôi trường này hội tụ toàn tinh anh. Cái Việt Nam không thiếu nhất chính là người tài mà.

Thứ bảy đến trong sự mong đợi, tôi thưởng cho mình một phần com gà vào buổi trưa, sau đó sốt sắng bước vào kỳ thi buổi chiều. Chiều nay sẽ thi Anh, sáng mai thi Toán còn chiều thi Văn.

Đề Anh anh chia làm hai phần trắc nghiệm và tự luận, tất cả các kỹ năng nghe nói đọc viết đều được kiểm tra. Vì là đề ra cho các học sinh ưu tú nên không hề dễ dàng. Những gì mà tôi và Ngọc ôn tập chỉ chiếm khoảng tám mươi phần trăm, hai mươi còn lại đành phải lục tìm trong trí nhớ từ các bài giảng cũ.

Tôi vốn có bệnh đau bao tử từ bé, mỗi khi lo lắng quá mức sẽ tự nhiên đau đốn. Lúc này tôi đang vừa làm bài kiểm tra vừa ôm bụng. Con đau càng lúc càng tăng lên, có thể cảm thấy những giọt mồ hôi đang lấm tấm trên trán. Đau đến mức bàn tay cầm bút của tôi run lên từng hồi.

Nếu không đạt được học bổng, tôi không thể tiếp tục học ở đây vì học phí không hề ít. Nếu học ở trường khác thì tôi lại phải thuê phòng trọ. Chính vì vậy kỳ thi lần này nhất định không được thất bại.

Tôi một tay ôm bụng, tay còn lại ghì chặt lấy cây bút, cố gắng tập trung làm bài đến cùng.

Con đau kéo dài khiến hai tai của tôi lùng bùng, đến phần nghe gần như chỉ có thể đoán từ theo mạch văn cùng với khẩu hình miệng của giáo viên. Bài thi lần này tôi không có chút tự tin nào.

Rời khỏi phòng thi, tôi thấy rõ hai mắt mình hoa lên, bước đi càng lúc càng không vững.

Trước khi trở về phòng, tôi đi xuống phòng y tế xin thuốc đau bao tử dùng luôn cho ngày mai. Buổi thi ngày mai cần phải làm tốt hơn để kéo điểm môn Anh lên.

Trong phòng y tế không chỉ có mình tôi, Ngao Quân cũng đang ở đó tự mình băng bó bàn tay. Ban sáng tôi thấy cậu ta vào lớp với một bên tay băng bó trắng xóa.

Tôi đi vào trong im lặng, không làm ồn ngồi xuống chiếc ghế nhựa đợi y tá.

Ngồi trên giường, Ngao Quân cũng im lặng loay hoay băng bó, mớ băng gạc rồi tung lên do cậu ta dùng một tay để quán.

Tôi thờ dãi, không phải chuyện của mình nên cũng không định giúp. Cậu ta vốn không thích người khác đến gần, tôi không muốn tìm rắc rối.

“Giúp tôi!” – Ngao Quân bắt ngờ lên tiếng, giọng nói khàn khàn mang theo hơi lạnh.

Trong phòng chỉ có hai đứa, tôi đương nhiên biết cậu ta đang yêu cầu mình. Đã mở miệng nhờ vả thì tôi sẽ giúp.

Tôi mang theo chiếc ghế đi đến ngồi bên cạnh giường, cẩn thận gỡ rồi đóng băng gạc sau đó băng bó lại cho cậu ta.

Con đau từ bụng bất ngờ vùng vẫy làm tôi hơi khom người lại, cắn môi như một cách chịu đựng.

“Bị gì?” – Ngao Quân hỏi, giọng nói vẫn trước sau không cảm xúc, xa xôi và lạnh lẽo.

“Đau bao tử.” – Tôi khó nhọc trả lời, tại sao lại đau hơn lúc nãy thế này.

“Cái hộp màu trắng vàng.” – Ngao Quân đưa ngón tay thon dài chỉ về phía tủ thuốc. Cái ngón tay này quả thật làm con gái cũng phải ghen tị. Tại sao có thể thon thả và trắng muốt như thế.

Tôi không đáp, tiếp tục băng bó cho cậu ta xong mới đi về phía kệ thuốc. Cái hộp mà cậu ta nói bên trong là thuốc đau bao tử, dân gian gọi là thuốc sữa. Tôi lấy liền một gói, ngửa cổ uống hết.

Vì cậu ta đã hỏi thăm tôi trước, nên có lẽ tôi cũng nên làm lại như vậy: “Cậu... bị gì?” – Chẳng hiểu sao tôi lại thấy lúng túng.

Ngao Quân không trả lời tôi, đưa bàn tay xinh đẹp còn lạnh lặn chụp lên cái ly nhựa trên chiếc bàn con gần đó, sau đó nâng lên và mở phông động tác đập ly xuống bàn. Hiểu rồi, bàn tay cậu ta là do chụp lên miệng một chiếc ly thủy tinh rồi đập xuống bàn mà không rút tay về. Ngu ngốc!

Tôi gật gù, đương nhiên không nói vào mặt cậu ta rằng đó là hành động ngu ngốc. Nói để làm gì khi điều này chẳng liên quan gì đến tôi.

Lấy thêm hai gói thuốc sữa nữa, tôi tự thấy mình nên rời khỏi đây: “Tớ đi trước.”

“Ừ.” – Cánh môi cam nhạt khẽ mấp máy, gương mặt hơi ngẩng lên nhìn tôi khiến cả một mảng lạnh lẽo hung hăng lao đến. Nét mặt đó, đôi mắt đó, không phải cố tình tỏ ra lạnh lùng mà là tự bản chất đã lạnh. Đôi mắt hồ ly nhỏ dài khiến cho cái nhìn trở nên băng giá.

Tôi kiểm chế cơn rung mình, quay đầu đi khỏi phòng y tế, trong đầu còn ám ảnh vẻ đẹp của Ngao Quân. Một dáng vẻ uể oải cùng cuốn hút.

*

Hôm nay là cuối tuần, Hoàng Gia đặc biệt đông khách, trong số đó còn có cả Khoa, Quân và Văn. Ba người bọn họ ngồi ở chiếc bàn chính giữa, cũng chính là trung tâm của những cô gái trẻ hiện diện trong quán. Phần tôi vì sự có mặt này đặc biệt không muốn lượn ra phục vụ chút nào.

“Con ông chủ và bạn của cậu ấy thật sự đẹp đến chết mất.” – Chị pha chế cảm thán, ánh mắt hiện rõ vẻ si mê cùng ngưỡng mộ. Nãy giờ chị ấy thập thò ngoài cửa nhòm ngó không ít lần nhưng vì pha chế không được rời phòng nên buộc phải ở lại.

“Chị Hiền, em nói này.” – Tôi đột nhiên nghĩ ra một điều.

“Gi em?” – Chị Hiền rời mắt khỏi chiếc máy say sinh tổ mà nhìn tôi.

“Chị có muốn ra ngoài bùng bê một bữa không?” – Tôi xoa đầu, ra vẻ ngẩn ngai đề nghị.

Đúng như dự đoán, mắt chị Hiền sáng lên về vui thích. Làm phục vụ lúc không phải làm gì có thể ở bên ngoài lượn qua lượn lại xem khách cần gì, còn có thể đứng xem người ta nhảy múa hát hò, hơn nữa hôm nay còn có thể ngắm mỹ nam. Sau sinh nhật vợ, ông chủ cùng bà ấy đi du lịch Châu Âu hai tuần mới về, không có ai quản lý nên hoàn toàn có thể tự do đổi việc cho nhau.

“Nhưng nếu khách gọi đồ uống thì sao em?” – Chị Hiền có vẻ đắn đo.

“Gọi nước ngọt thì em lấy cho chị bung. Còn sinh tố hay rượu thì chị lại vô pha. Như vậy được mà.” – Tôi ra chiều ngẫm nghĩ rồi búng tay như vừa nghiệm ra kế sách hay.

Chị Hiền mắt lại sáng lên, nhìn tôi đầy ý cảm kích. Liền một mạch chạy ra ngoài, để tôi lại trong phòng pha chế.

Còn lại một mình, tôi tranh thủ lấy sách Toán nâng cao ra xem, buổi chiều vì nghĩ có thể xem trên con đường đến chỗ làm và khi về nên mang theo. Môn Anh hôm nay tôi ước chừng được khoảng bảy đến tám điểm, Toán ngày mai buộc phải được điểm tuyệt đối để kéo lên. Về phần Văn thì chuyện được điểm tuyệt đối là không thể vì phần tập làm văn không có một cái thang điểm để đánh giá, phân tích đúng ý đương nhiên sẽ được điểm, nhưng còn phải xem giáo viên chấm thi có thích văn phong của mình hay không.

Vì là cuối tuần nên khách đến từ rất sớm, qua chín giờ thì không còn ai đến nữa. Tôi cầm cúi đọc sách nên không để ý thời gian, mãi đến khi chị Hiền trở lại mới phát hiện đã mười một giờ. Tôi chào mọi người, mau chóng ra về.

Đứng đợi tôi bên ngoài cửa là Khoa. Nhìn thấy tôi, cậu ấy mỉm cười thật hiền, hai tay bỏ túi quần, nhẹ nhàng đẩy người rời khỏi cột đèn đang dựa mà bước đến.

“Mình đưa cậu về.” – Giọng Khoa hôm nay có chút buồn bã, ánh mắt không còn linh động và tràn đầy sức sống, gương mặt xinh đẹp bị một màn sương u sầu vây quanh nên mềm mại hơn, cũng hút hồn theo một cách khác ngày thường.

“Ừ.” – Tôi cười, sau đó nhắm hướng Đồng Anh mà đi, bên cạnh Khoa đang điều chỉnh bước chân cho trùng với tôi.

“Hôm nay cậu làm bài được không?” – Khoa hỏi, giọng nói vẫn không thể vui lên, dường như trong lòng chứa một bầu tâm sự rất lớn.

“Không được tốt lắm. Còn cậu?” – Nghĩ đến bài thi Anh là tôi lại lo.

“Khá ổn.” – Khoa cười yếu ớt, đôi mắt anh đào câu dẫn hồn người đượm buồn cùng với bản khoản.

Hai chúng tôi lại chìm vào im lặng, tôi tranh thủ lẩm nhẩm lại những công thức toán trong đầu. Ánh đèn đường chiếu xuống vàng vọt, hai chiếc bóng chúng tôi đổ dài nghiêng ngả. Đã lâu rồi, bên cạnh chiếc bóng của tôi mới có thêm một cái khác.

Cánh tay trong túi áo của tôi bất ngờ bị Khoa kéo ra, sau đó bàn tay bị nắm lấy, mười đầu ngón tay đan lại. Bàn tay tôi bị siết không chặt nhưng không thể rút ra, sau đó cùng với tay Khoa chui vào túi áo cậu ấy.

Khoa cứ thế nắm tay tôi đi trong im lặng, dường như đang suy nghĩ gì đó. Phần tôi, bàn tay ở trong túi áo khoác Khoa cảm thấy rất ấm. Hơi ấm khiến cho đoạn hồi ức mà tôi chán ghét chợt mình.

Trong trí nhớ của tôi lưu giữ một khoảnh khắc, khi đó có người hỏi tôi: “Không lạnh hả em?” sau đó chỉ chỉ tay vô túi áo mình. Tôi hiểu câu hỏi ấy nghĩa là lời trách yêu “Sao anh không thấy tay em trong túi áo anh”. Chính vì vậy tôi mau mắn nhét tay mình vào trong đó, cùng với bàn tay kia đan lại, dựa vào hơi ấm ấy đi qua mùa đông.

Tôi vừa làm một việc mà mình tương đối thù ghét chính là hồi tưởng. Ký ức nằm ở sau lưng, kết cấu cơ thể con người vốn chỉ nhìn được phía trước, thế nhưng vẫn không ít lần cố chấp ngoái lại đằng sau. Sâu thẳm trong tim mỗi người đều lưu trữ những vết thương nông, sâu, lồi, lõm, mưng mủ hay đã lành, nên da non hay thành sẹo, nhưng dù ở trạng thái nào thì nó vẫn luôn hiện hữu trong tim. Người ta không cúi đầu nhìn vào tim, nhưng khi ngoái lại nhìn những hồi ức, họ sẽ thấy vết thương của chính mình.

Có người đi bên cạnh, tôi cảm giác đoạn đường trở nên ngắn đi, rất nhanh bóng Đồng Anh đã hiện ra trong ánh đèn.

“Cậu gọi taxi về đi.” – Tôi lịch sự muốn nhìn bóng Khoa rời khỏi rồi mới trèo tường vào.

“Tớ tiễn cậu vào đến ký túc xá.” – Khoa vẫn giữ lại nỗi buồn trong giọng nói, gương mặt rất mệt mỏi và tuyệt vọng, đôi mắt không đầy cuộn trào những bản khoản.

Tôi không nói gì, định rút tay ra để chuẩn bị trèo tường thì Khoa lấy ra một chùm chìa khóa. Phải rồi, cậu ấy là con hiệu trưởng.

Khoa mở khóa cổng bằng một tay rất dễ dàng, tiếp tục nắm tay tôi đi về phía ký túc xá nữ. Buổi tối các nam sinh không được đến đây, nhưng đi đến chân cầu thang thì được.

Có câu “tiền gần tiền xa thì cũng đến lúc phải từ biệt”, chúng tôi rốt cuộc cũng chạm chân đến cầu thang dẫn lên ký túc xá nữ. Đến lúc này Khoa vẫn lưu luyến không muốn buông tay tôi ra.

“Hôm nay cậu có tâm sự đúng không?” – Nỗi buồn trên gương mặt đẹp đẽ kia quá rõ ràng, tôi không thể làm như không thấy nữa.

“Cậu đã thích tớ chút nào chưa?” – Thay vì trả lời tôi, Khoa lại hỏi về một vấn đề khác.

Tôi im lặng, bất giác cắn cắn môi. Quả thật tôi vẫn không có cảm giác với cậu ấy. Chúng tôi vốn chỉ nói chuyện với nhau qua điện thoại, lại không đặc biệt có kỷ niệm gì, quả thật ngay cả nhớ đến cậu ấy vào một lúc bất chợt nào đó tôi cũng chưa từng.

Khoa bắt ngờ đưa tay vén vài sợi tóc trước mặt tôi, nhẹ nhàng mắc vào mạng tai, sau đó bàn tay ấm áp xoa nhẹ má tôi. Một giây sau, đôi môi cậu ấy nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, ở lại một lúc khá lâu.

Tôi đứng im cho Khoa đặt môi trên trán mình, dù gì cũng là thân phận bạn gái cậu ấy. Cả hai lại tiếp tục chìm vào im lặng.

Cho đến khi cơ thể tôi bắt đầu thấy mỏi, Khoa luôn biết dừng lại đúng lúc, rồi môi đi, bàn tay lưu luyến trên gò má tôi, giọng nói buồn bã cùng ánh mắt ủ rũ hướng tôi dịu dàng: “Cậu lên đi!”

“Cậu gọi taxi về nhé.” – Giờ này mà lang thang một mình ngoài đường thì không nên chút nào.

“Tớ lên phòng ký túc xá nam ngủ lại cũng được. Quân và Văn cũng đang trên đó.” – Khoa mỉm cười, nét buồn vương lại trong mắt, trên môi, làm cho gương mặt trở nên lôi cuốn hơn bao giờ hết.

“Vậy cũng được.” – Tôi tán thành ý kiến này sau đó xoay người đi lên cầu thang, bàn tay cũng theo đó rời khỏi túi áo khoác của Khoa. Ở ký túc xá nam có một phòng mà nói đúng hơn là một căn nhà được xây riêng cho bộ ba hoàng tử. Đây vốn là trường tư do gia đình Khoa xây dựng mà, bọn họ được hưởng ưu đãi là hoàn toàn miễn phí.

*

Khi còn ở Trung Anh, tôi chưa bao giờ không được nhận học bổng. Khác với Đông Anh, Trung Anh chỉ có hai kỳ thi vào đầu mỗi học kỳ, học bổng cũng chỉ có ba suất cho ba người điểm cao nhất. Tôi và Ngọc thì luôn luôn là hai trong ba, người còn lại là ai hình như tôi chưa bao giờ để ý vì qua mỗi kỳ đều có một sự thay đổi.

Vì luôn chiến thắng nên khi bước vào kỳ thi này tôi khá tự tin, thế nhưng môn thi đầu tiên ngày hôm qua đã đánh bật sự tự tin trong lòng. Rất may sáng nay đề Toán tôi đã làm một cách trọn vẹn sau đó kiểm tra đi kiểm tra lại khoảng chục lần, có thể tự tin lĩnh điểm tối đa. Vì vậy mà bước vào môn Văn, tâm trạng căng thẳng của tôi giảm đi một chút.

Đối với giáo viên Văn, ngoài văn phong xúc tích mượt mà còn cần phải rất tinh tế và phân tích một cách chính xác, thêm vào đó là việc trình bày bắt mắt. Tôi hiểu điều này nên dốc toàn lực nắn nót viết và làm bài của mình sạch sẽ không tẩy xóa nhất có thể. Chữ sai chính tả được gạch ngang gọn gàng, không bút xóa lem nhem, cũng không bôi đen để người ta chú ý đến cái lỗi của mình.

Môn thi thứ ba kết thúc, sự thấp thỏm trong lòng tôi cũng phần nào bớt đi, nhưng còn chưa công bố kết quả thi lòng tôi còn chưa yên ổn.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Một tuần đợi kết quả thi với tôi không hề dễ chịu. Dù biết việc lo lắng không thể làm cho bài thi tốt lên nhưng vẫn không cách nào ngừng lại. Chính vì thế, bao tử ngày nào cũng hằn học đau đớn khiến tôi ngày nào cũng phải uống thuốc.

Thời gian dễ chịu nhất trong ngày chỉ có buổi tối sau khi đi làm về. Từ sau đêm thứ bảy tuần trước, ngày nào Khoa cũng đến đợi ở chỗ làm khi tan ca, nắm tay tôi đi hết đoạn đường vắng vẻ. Việc có một người chờ đợi khiến người ta tự động sản sinh cảm giác tích cực cùng mong ngóng. Tôi nhanh nhẹn hơn khi làm việc, đồng thời cũng hay nhìn đồng hồ hơn để mong đến giờ về.

Hôm nay là ngày công bố điểm thi, bầu trời không biết vì cơ gì sực sùi từ lúc gần sáng. Vì là hôm nay có kết quả nên cả đêm tôi không thể ngủ, nằm nghe tiếng mưa và suy nghĩ vẩn vơ. Ngày xưa khi còn bé, tôi vốn rất thích trời mưa bởi vì rúc vào chăn và ngủ sẽ rất tuyệt. Đến bây giờ lớn thì không được thích lắm vì nó làm cho việc đi lại khó khăn, làm cho không khí ẩm ướt và làm cho lòng người băng khuâng. Thực chất mưa thì vẫn là mưa, vẫn ru ngủ rất hoàn hảo, thứ thay đổi chính là tôi. Vì khi còn bé vô âu vô lo, nhìn thấy mưa chỉ nghĩ đến chiếc giường êm ái và chăn bông ấm áp. Bây giờ lớn lên, nhìn thấy mưa tự nhiên sẽ buồn bã bởi những ngồn ngộn trong lòng.

Từ ký túc xá qua dãy phòng học có một khoảng không có mái che, chính vì vậy tôi ít nhiều dính nước mưa lâm lâm. Co chân lao thật nhanh xuyên qua màn mưa, tôi chạy lên hành lang dãy phòng học, thẳng hướng về phía bảng thông báo trường.

Điểm đã được dán lên, vì còn sớm nên cũng không nhiều học sinh vây quanh. Tôi không tìm tên mình theo chữ cái, chỉ nhìn top mười người trên cùng. Mười người đạt điểm cao nhất sẽ được xếp bên trên, thứ tự theo hạng điểm, những người còn lại thì theo thứ tự chữ cái.

Ba cái tên đứng đầu là lần tôi lướt qua không buồn nhớ. Đến hạng thứ tư, tôi thấy tên mình với số điểm hai mươi sáu. Tiếp đến thứ năm là Lê Nguyễn Bích Ngọc. Tạ ơn Chúa! Tôi không đứng nhất nhưng cũng đã đạt được học bổng. Kỳ thi sau nhất định sẽ cướp ngôi quán quân và đạt điểm tối đa.

Tôi nữ mặc đi về lớp, lấy điện thoại nhắn tin chúc mừng Ngọc.

“Cậu bao nhiêu điểm?” – Ngọc nhắn lại cho tôi.

“Hạng thứ tư.” – Tôi từ chối trả lời điểm số, chỉ nhấn lại xếp hạng.

“Lúc trước cậu luôn đứng nhất. Kỳ thi sau hãy lấy lại điều đó.” – Điều Ngọc nói quả đúng ý tôi. Nhất định tôi sẽ lại đứng nhất. Ngọc nói với tôi điều này thực chất là vì kỳ thi vào ba tháng tới sẽ không còn cậu ấy tham gia. Học sinh giao lưu chỉ học ở trường bạn ba tháng sau đó sẽ lại quay về trường mình. Ngọc đến đây đã hơn một tháng rồi.

Đã có kết quả, tôi trút được nỗi lo trong lòng, nhẹ nhõm bước vào buổi học. Nhưng trải qua hai tiết học đầu, tôi thấy cả cơ thể mình dần chìm vào mệt mỏi, đầu nặng nề đau buốt, hai mắt nóng ran, lòng bàn tay và lòng bàn chân bưng bưng như có lửa. Không phải mới dính một vài hạt nước mưa tôi đã đổ bệnh đấy chứ?

Tự động viên mình cố gắng lên, ngày mai là chủ nhật, tôi có thể nằm ở phòng ngủ cả ngày. Chiều nay thì không được, hôm qua Ngọc nói với tôi hôm nay có anh trai ở Sài Gòn ghé lên thăm, hy vọng tôi có thể đứng về phòng vào buổi chiều. Đối với vị anh trai làm tôi có phòng không thể về này, kỳ thực tôi không tò mò lắm, không hỏi thêm câu nào liên đồng ý với Ngọc.

Buổi học kết thúc, tất cả những gì tôi muốn là nằm xuống và chìm vào giấc ngủ, không may phòng y tế vì chiều nay không lớp nào có tiết và mai là chủ nhật nên đã khóa cửa. Trời mưa lác rác thế này thiết nghĩ không thể điên rồ nằm ra sân thượng mà ngủ.

Tôi lê từng bước chân mệt mỏi chệnh choáng tiến về nhà kho của trường. Nó để chứa những băng rôn khẩu hiệu, những vật dụng dùng trong ngày có sự kiện, còn có bàn ghế thừa không dùng đến và những nhạc cụ, loa thùng dành cho lễ hội.

Gọi là nhà kho nhưng bên trong rất sạch sẽ. Mọi thứ không ngăn nắp nhưng hoàn toàn không đóng bụi. Tôi chọn cho mình một góc phía sau những chiếc loa, trải một miếng vải màn dành cho sự kiện xuống đất để nằm, gấp số lớn băng rôn lại làm gối đầu, thiết nghĩ có gì đó để đập nữa thì hoàn hảo.

Tôi vừa nằm xuống đã cảm thấy cả người vô lực cùng nóng ran, hai mắt cay rất dù nhắm vào hay mở ra cũng thật khó chịu. Sức khỏe của tôi vốn rất tốt, không hay cảm cúm hoặc viêm họng gì. Có lẽ vì gần đây ăn uống không đầy đủ lại lo lắng đến mất ngủ mới làm cho bản thân vừa nhiễm vài giọt nước mưa đã đổ bệnh.

Tôi cũng cố tinh thần quyết nhắm mắt ngủ. Ngủ một giấc tỉnh lại chắc sẽ khỏe hơn. Tối nay tôi còn phải đi làm mà tình trạng này thì không ổn.

Còn chưa kịp ngủ một giấc thì cửa nhà kho có tiếng mở ra sau đó mạnh mẽ đóng vào rồi chọt luôn từ bên trong, sau đó là tiếng bước chân dồn dập, hơi thở cùng với giọng cười là lúot. Từ chỗ tôi nằm có thể nhìn thấy có tổng cộng bốn bàn chân của hai con người một nam một nữ. Cô gái từ từ nằm xuống khiến tôi có thể nhìn thấy toàn bộ gương mặt cùng cơ thể, đó là Nguyệt của lớp tôi. Chàng trai cũng nằm xuống, chống tay chụp hờ thân hình mình lên Nguyệt, cũng không phải ai xa lạ, là Ngao Quân.

Từ chỗ tôi có thể nhìn rõ ánh mắt Quân tà ác đến lạnh lẽo, đôi môi cam đẹp để nhắm nháp cổ Nguyệt, chiếc lưới hồng hào thỉnh thoảng liếm lên khiến cô bạn khe khẽ thở ra tiếng, đôi tay trắng muốt như đậu hũ non chậm rãi mở từng cúc áo đồng phục của Nguyệt một cách thành thạo.

Tại sao đến việc ngủ tôi cũng không yên thân thế này? Muốn tìm một chỗ để đặt lưng không ngờ lại chứng kiến phải cảnh nóng bỏng mắt. Hai đứa nhãi này cũng thật là! Đối với vấn đề nhạy cảm này tôi không khích lệ chẳng phê phán. Ông bà ngày xưa mười ba mười bốn tuổi đã có con thì việc đấm trẻ bây giờ mười tám đôi mươi không thể coi là “yêu” sớm. Có điều nhà nghỉ cùng khách sạn như nấm mọc lên ngoài kia đâu phải xây lên để không. Còn nơi này là trường học mà.

Tiếng Nguyệt rên lên gay gắt hơn làm kẻ đã đánh mắt nhìn đi chỗ khác là tôi cũng phải nhìn lại. Chiếc áo đồng phục của cô bạn đã được tháo toàn bộ cúc, gương mặt Quân đang ẩn ở xương quai xanh của Nguyệt. Nhìn Nguyệt lúc này có thể nó là đề mề cùng mờ mịt, thế nhưng con người đang làm ra điều đó là Ngao Quân hai mắt vẫn mở rất tỉnh táo, ánh nhìn lạnh lùng như chẳng chút hứng thú. Dù đang làm ra một việc mờ ám cùng gây lên ngượng ngùng nhưng nét mặt kia hoàn toàn phẳng lặng như nước, mang hơi hóm của sương, động tác đẹp mắt một cách kỳ lạ.

Ngay khi môi Quân từ từ chuyển xuống ngực, Nguyệt bất ngờ kéo gương mặt cậu ta lên, đặt một nụ hôn nồng cháy lên đôi môi cam nhạt đẹp một cách bí ẩn. Ngay một giây sau, Quân mang cả thân mình đứng lên rồi khỏi người Nguyệt. Đến lúc này tôi không còn nhìn thấy gương mặt cậu ấy nữa.

“Em... em xin lỗi.” – Nguyệt cũng đứng lên ngay sau đó, giọng nói mang đầy run rẩy sợ hãi cùng lúng túng. Đến lúc này tôi lại chỉ có thể thấy bốn cái chân mang giày.

“Cút đi!” – Đến tôi đang nằm ở đây cũng bắt giác run lên vì giọng nói lạnh lùng của Quân. Trong đầu tôi có thể tưởng tượng ra gương mặt cậu ta lúc này. Ánh nhìn quý dị lạnh lùng cùng mái tóc đen cắt tỉa đẹp để vương vãi trên trán, gương mặt trắng như đậu hũ non không cảm xúc làm người khác sợ hãi.

“Em...” – Tôi nghe thấy tiếng nấc cùng thút thít của Nguyệt.

“Ba... hai...” – Khi Quân chưa kết thúc đếm ngược, tôi nghe tiếng cửa bị mở vội cùng tiếng bước chân dồn dập xa dần. Theo tính toán của tôi thì Nguyệt không có thời gian để cài cúc áo.

Rốt cuộc là điều gì làm thằng nhãi này đang mờ mờ ám ám lại đuổi con gái người ta bỏ chạy thế nhỉ. Không lẽ là kiểu quan hệ xác thịt nhưng không hôn môi?

Nguyệt chạy khỏi không lâu, Ngao Quân cũng rời đi, để lại căn phòng chỉ còn mình tôi. Lúc này mới có thể bật ra con ho này giờ đang nén trong lồng ngực, cảm giác nhẹ nhõm và dễ chịu hơn hẳn.

Bên ngoài kia cơn mưa bắt đầu trở nên nặng hạt khiến tôi cảm thấy hơi lạnh. Đúng lúc này cửa phòng lại mở ra một lần nữa. Có tiếng bước chân tiến càng lúc càng gần về phía mình. Tôi nhận ra đôi giày ấy, là giày của Ngạo Quân.

Tôi vội vàng nhắm mắt, giả vờ như đang ngủ.

Có một vật ấm áp bao phủ lên tôi, cảm giác mềm mại và mùi thơm rất dễ chịu. Tôi không rõ Quân có biết tôi giả vờ ngủ hay không, chỉ biết cậu ấy rời khỏi ngay lập tức, để lại tôi cùng chiếc chăn bông ấm áp.

Tôi thỏa mãn cuộn tròn người trong chăn, mệt mỏi không muốn nghĩ vì sao Ngạo Quân biết tôi ở đây và vì sao cậu ta lại làm như vậy, từ từ chìm vào giấc ngủ, cảm nhận cả cơ thể ngày một nóng bừng.

*

Sang ngày chủ nhật, tôi thật sự đã nằm liệt giường, cả người nóng ran và cổ họng bỏng rát, đầu óc nặng trĩu đau đến ong ong.

Hôm nay Ngọc cùng với “anh trai” đi chơi trước khi người anh ấy trở lại Sài Gòn. Buổi sáng phát hiện tôi ốm còn có ý ở lại chăm sóc nhưng đã bị tôi nhất quyết đuổi ra ngoài. Ấy thế mà đi rồi vẫn không để cho tôi yên, hiện tại đang là nguyên nhân khiến chiếc điện thoại reo ầm ỹ.

“An nghe.” – Tôi mệt mỏi bắt máy, cổ họng đau rát nên nói chuyện cũng khó khăn.

“Đã ăn gì chưa An?” – Giọng Ngọc gấp gáp hỏi.

“Chưa.” – Tôi không nghĩ mình đủ sức đi xuống nhà ăn.

“Không ăn làm sao uống thuốc? Không uống thuốc làm sao mà khỏi được.” – Ngọc như bà cụ non, câu nhàu giọng nghiêm khắc.

“An ngủ một lát khá hơn sẽ ăn rồi uống thuốc. Ngọc đi chơi đi.” – Tôi rất muốn nói thêm câu “đừng làm phiền An nữa” nhưng thiết nghĩ như vậy thì tệ quá. Dù sao cũng là lo lắng cho tôi nên mới gọi.

“Ngọc sẽ về sớm với An.” – Ngọc nói như một lời hứa.

“Không cần phải như vậy đâu. Cứ đi chơi thoải mái đi. Thế nhé!” – Tôi nặng nhọc nói, cảm thấy rất mệt khi phải hoàn thành một câu dài, vội vàng cúp máy để không phải nói thêm gì.

Cả người càng lúc càng nóng và hai mắt nặng trĩu, tôi mơ màng chìm vào giấc ngủ mê man cho đến khi chuông điện thoại lại vang lên. Lần này là Khoa gọi.

“Mở cửa cho tớ!” – Tôi vừa nghe máy Khoa đã nói nhanh.

Chuyện gì đây? Đang ở trước cửa phòng sao?

Tôi lật đật ngồi dậy khỏi giường. Rất may ban sáng vì Ngọc lo tôi mệt trào lên trào xuống không tiện nên bảo tôi nằm xuống tầng dưới, nếu không lúc này không biết làm thế nào xuống giường mà mở cửa cho Khoa.

Bước từng bước khó nhọc đến bên cửa, cả cơ thể tôi mềm nhũn vô lực, mắt gần như tối sầm không nhìn rõ phía trước.

Cánh cửa vừa mở ra, tôi lơ mơ nhìn thấy gương mặt Khoa cũng là lúc hai mắt nặng trĩu khép lại. Tôi nghĩ tôi đã đổ hẳn cơ thể vào người cậu ấy.

*

Khoảng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời tôi tính đến thời điểm này là khi còn bé. Xóm của tôi từ đầu đến cuối chỉ có mỗi một đứa bé gái chính là tôi đây, vì không có bạn để cùng chơi búp bê hay bán đồ hàng nên tôi theo mấy đứa bé trai đi quậy phá đủ mọi thứ. Khi đó rất vui, tắm suối cùng hái trộm trái cây cái nào tôi cũng có mặt.

Nếu thiên nhiên có bốn mùa xuân, hạ, thu, đông thì xóm tôi lại chia ra từng mùa quay, kiếm, điều, bi, hình. Cũng không rõ ai đẻ ra điều này, chỉ biết mỗi món đồ chơi đều có mùa của nó sau đó tuần hoàn từ năm này đến năm khác không lúc thiếu thú vui.

Đến mùa quay cùng kiếm, gỗ chớ nên vô cùng quý giá với bọn trẻ chúng tôi. Tôi theo đám con trai cũng tập tành cầm dao xoay, xoay kiếm, bị đứt tay không ít lần cuối cùng có thể làm ra một con quay, có điều nó không chịu quay mà chỉ lắc đầu ngậy ngậy rồi nằm im tại chỗ. So ra thì xoay kiếm có vẻ khá khăm hơn vì nó chỉ để cầm trên tay. Đến mùa điều, tôi lại biết thêm một môn nghệ thuật mang tên làm điều, có điều điều của tôi không bay lên, suốt ngày nhắm mắt đất mà cắm đầu xuống, nếu không cũng đảo tròn đến chóng mặt, tiếp theo vẫn là cắm đầu xuống đất. Mùa điều qua đi mùa bi ủa về, đứa con gái là tôi được trao cho nhiệm vụ thiêng liêng nhất đó là làm cái lỗ bán bi. Sở dĩ tôi chỉ có thể làm lỗ mà không được bán bởi vì tay tôi không hiểu kiểu gì bán ra bi không đi xiên thì cũng đi lùi một cách thảm hại. Vì thế chỉ có thể ngồi xem mấy đứa trẻ kia vừa bán vừa cãi nhau ầm ỹ, khi không thể tìm ra ai đúng ai sai sẽ hỏi tôi như một trọng tài. Mùa hình là lúc tôi được chơi nhiều nhất, tạt hình, khấy hình, về món này tôi không thua một đứa con trai nào.

Sau này khi lớn lên, tôi càng lúc càng tiếc nuôi những ngày thơ bé. Lớn rồi muốn chơi lại những trò đó cũng không phải không thể, có điều không có người cùng chơi nên cảm thấy buồn bã và tiếc nuôi hơn nữa.

Khi người ta thật sự lớn khôn, họ sẽ muốn bé lại. Đây là một biểu hiện của trưởng thành và ích kỷ. Con nít vô âu vô lo cùng vui đùa thỏa thích là vì sự nuông chiều của người lớn. Chính vì sung sướng như thế nên mới muốn lại được bé lại, được nuông chiều và chăm sóc. Thế nhưng ai cũng muốn bé lại, không ai muốn làm người lớn. Vì vậy việc khao khát bé lại, muốn những người lớn bên cạnh lại nuông chiều mình lần nữa thực chất là suy nghĩ ích kỷ.

Thượng đế không bao giờ ủng hộ nhân loại ích kỷ, cho nên không chấp nhận quay ngược thời gian. Bởi nếu có thì ai cũng sẽ làm như vậy, cả thế giới đều là trẻ con sẽ rất loạn và nhức đầu. Vì thế, tôi khẳng định là mình đang mơ cho nên mới thấy bản thân là một đứa trẻ, đang cười nói bên binh đoàn nhỏ của mình.

Hôm nay chúng tôi tổ chức đua xe. Mỗi tay xé đều đất theo chiếc xe đạp mini có hai bánh phụ.

Tôi chạy về nhà, lấy sáu chiếc caravat của ba thắt lại rồi cột lên làm băng rôn về đích. Trên cổ còn đeo chiếc còi trùng được từ quay kẹo kéo.

Tôi mặt mũi nghiêm nghị, hai mày chau lại đầy kịch tính, đưa còi lên miệng thổi một tiếng dài. Bốn cậu bạn nghe được hiệu lệnh đồng thời lấy sức đạp mạnh cho xe tiến về phía trước, rất quyết tâm dành chiến thắng trong giải đua này. Cả bốn có thân hình sêm sêm nhau nên gần như ngang tài ngang sức. Đích đến không còn bao xa, tôi âm thầm dự đoán năm nay sẽ có đến bốn nhà quán quân đồng giải nhất vì cả bốn đang chạy bằng nhau.

Thế nhưng không hề có ai dành chiến thắng, cả bốn vừa chạm vào băng rôn về đích đã ngã lăn ra đất, khóc hét lên ầm ĩ một mảng. Lý do là tôi cột băng rôn quá chặt, nó không tự rơi xuống như trong TV, thứ rơi xuống là bốn cậu bạn của tôi kìa. Sau “giải” đua lần đó, tôi bị phạt quỳ nửa tiếng vì dám lấy caravat của ba ra nghịch, còn bị bốn thằng nhóc kia giận cho một tiếng. Mặc dù kết quả không mấy hay ho nhưng đó là một kỷ ức rất đẹp mà sau này nghĩ lại tôi vừa bật cười lại vừa muốn bật khóc vì nuối tiếc.

*

Tôi từ từ mở mắt ra, cảm thấy mình rất chính xác khi đoán vừa rồi là một giấc mơ. Ở hiện tại, tôi đang nằm trên giường, trên chân là cái gì đó mát lạnh mà tôi đoán là miếng dán hạ sốt.

Tôi thấy Khoa ngồi ở cuối giường, mắt đang nhìn mình chăm chú.

“Đừng cử động!” – Khoa can ngăn vội khi tôi định ngồi dậy. Nhìn kỹ một chút mới biết tôi đang được chuyển nước biển.

“Bệnh sao không nói cho tớ biết? Cậu có xem tớ là bạn trai không vậy?” – Đúng là không biết thương xót người bệnh. Tôi thế này mà còn nổi giận với tôi.

“Dù sao cậu cũng biết rồi mà.” – Tôi cười yếu ớt, chẳng còn sức mà dài dòng.

“Tớ và Văn với Quân đi xem phim, vô tình đi ngang qua bạn cùng phòng của cậu, nghe được cuộc điện thoại mới biết.” – Nét mặt Khoa rất rõ ràng giận dữ cùng trách móc.

Tôi im lặng, không giải thích, không xin lỗi, càng không đổ dành. Tôi không có thói quen đung việc gì cũng gọi người giúp đỡ hoặc than thở với ai đó. Điều này đâu có ích lợi gì. Việc không có mục đích rõ ràng tôi dứt khoát không làm.

“Tớ hỏi này.” – Khoa đột nhiên đến gần tôi hơn.

Mệt quá hỏi luôn đi, đừng có bắt tôi phải trả lời nữa. Tôi rất mệt và buồn ngủ.

“Cậu đã từng yêu ai chưa?” – Thấy tôi im lặng, Khoa rút cuộc cũng phải vào thẳng vấn đề.

Loại câu hỏi gì thế này? Đúng là các chàng trai luôn muốn biết về quá khứ của cô gái họ thích.

“Có lẽ rồi.” – Tôi bình thản trả lời, chẳng cảm thấy việc gì phải giấu diếm. Nếu tôi có làm gì sai lầm trong quá khứ thì người duy nhất tôi có lỗi là chính bản thân mình. Tôi không cảm thấy bản thân phải áy náy hay cần phải giấu diếm. Có bản khoản thì cũng chỉ bản khoản tình cảm ngày trước có được gọi là yêu hay không mà thôi.

“Cậu từng bị phản bội chưa?” – Khoa tiếp tục hỏi.

“Rồi.” – Nếu có thể dối lòng, tôi tình nguyện nói dối. Nhưng nếu trong lòng biết rõ đâu là sự thật thì có cần thiết không việc nói dối người khác?

“Cậu có ám ảnh điều đó không?” – Khoa không buông tha.

“Có.” – Tôi từ chối những bài nhạc buồn, phim tình cảm, tiểu thuyết và cả truyện tranh. Tất cả những gì khiến bản thân gợi nhớ đều bị loại bỏ. Đây chính là ám ảnh tận xương tủy.

“Vì vậy mà cậu không thích tớ?” – Khoa ngồi lại gần tôi hơn.

“Tớ không biết.” – Thất bại một lần không có nghĩa cả đời tôi sẽ từ chối yêu thêm. Có điều tôi nghĩ bây giờ chưa phải lúc. Hơn nữa bị rấn cắn một lần về sau thấy dây thừng cũng sẽ sợ. Lòng tin không thể nào còn nguyên vẹn như ngày xưa.

“Nhìn tớ giống người sẽ làm cậu tổn thương lắm sao?” – Ánh mắt Khoa rất buồn, nhìn tôi đầy vẻ cầu khẩn. Giống như đã rất tuyệt vọng và mệt mỏi.

“Không.” – Đúng là cậu ấy không giống chút nào.

“Vậy nên hãy tin tớ!” – Giọng Khoa trầm thấp, ánh mắt nhìn tôi rất kiên định.

Một tay vén nhẹ mấy sợi tóc đang dính trên gương mặt ướt mồ hôi của tôi, Khoa từ tốn cúi xuống, đem cánh môi mềm mại ép lên môi tôi, từng chút nhấm nháp ẩm ướt. Nụ cười chỉ dừng lại ở môi, chiếc lưỡi ngoan ngoãn không quấy phá. Tôi vì một và vì một lý do nào đó không đẩy cậu ấy ra, chỉ im lặng tiếp nhận, cũng không hưởng ứng.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Tuần mới được mở đầu bằng giờ chào cờ, thông báo xếp hạng nề nếp của các lớp, một vài định hướng của thầy hiệu trưởng sau đó là tiết mục tôi chờ đợi: trao học bổng.

Cả mười học sinh được đọc tên lần lượt đi lên, có thể nhận thấy khi tên ba hoàng tử được đọc lên là lúc gây ồn ào nhất. Họ thay mặt thầy cô trao học bổng danh giá cho các học sinh đã chăm chỉ và cố gắng trong học tập. Có lẽ việc gấp hàng ngày làm đám nữ sinh không còn gây kích động khi nhìn thấy họ, nhưng vẻ mê mẩn cùng sùng bái trong ánh mắt thì không gì có thể che giấu.

Đứng trên cột cờ, tôi nhận ra mọi ánh nhìn chỉ chăm chăm vào ba tên con trai đẹp đến tổn thương lòng tự trọng của con gái kia. Cái đẹp quả nhiên làm người ta không thể chối từ. Để ý mà xem trên các trang facebook cũng vậy. Người tài giỏi có lượt like hoặc theo dõi chưa chắc bằng người có dung mạo xinh đẹp nhưng chẳng có tài cán gì.

Học bổng ba tháng là ba triệu đồng, tôi cảm đi thẳng lên văn phòng đóng học phí ba tháng đầu. Phần Ngọc thì không phải đóng học phí vì là học sinh giao lưu, thế nên cô bạn dùng số tiền đó để mua sách cùng mua sắm. Còn rất tốt bụng mua cho tôi một cái ấm điện để nấu nước ăn mì. Như vậy có thể không cần xuống nhà ăn.

Nói về món quà này thì tôi rất thích nhưng không còn quá cần đến nữa. Nguyên nhân là vì Khoa. Buổi sáng cậu ấy thuê người dưới nhà bếp mang điểm tâm lên phòng cho tôi từ sớm. Ăn xong sau đó đi học. Kết thúc giờ học vào buổi trưa, tôi buộc phải xuống nhà ăn để lấy phần ăn trưa, tuyệt đối không được bỏ bữa nào, đương nhiên hóa đơn sẽ tính cho cậu ấy. Đến chiều, tôi cũng phải có mặt và ăn uống đầy đủ bữa sau đó đợi cậu ấy đến chờ đi làm. Đi làm về đương nhiên cũng là cậu ấy đón tôi. Riêng về món mì ly, một tháng chỉ được ăn tối đa năm ly, nếu tôi ăn nhiều hơn thì theo đúng lời đe dọa của Khoa là sẽ cấm bán mì trong nhà ăn. Đương nhiên chuyện này chỉ có tôi, Khoa cùng với người trong nhà ăn biết.

Thật ra trái tim con người rất dễ trở nên mềm lòng. Chỉ cần những quan tâm nhỏ nhất nhưng chân thành thì sẽ lay động được lòng người. Ngày qua ngày có Khoa bên cạnh chăm sóc như thế, tôi làm sao có thể nói rằng mình không động lòng. Thành thật trong giấc ngủ, tôi có mơ về cậu ấy, có đôi lúc đang học bài bất chợt nhớ đến, cũng đã bắt đầu chủ động nhắn tin trước hoặc thành thật gọi điện kể cho cậu ấy nghe những chuyện nhỏ nhặt. Tôi thừa nhận, Khoa đã là một phần cuộc sống của tôi mất rồi.

“Cuối tuần này đi đám cưới với tớ nhé.” – Khoa nói khi chúng tôi đứng dưới chân cầu thang ký túc xá nữ sau khi từ chỗ làm của tôi về.

“Đám cưới ai vậy?” – Trong lòng tôi, ít nhiều đã thay đổi suy nghĩ, bắt đầu muốn sánh bước cùng Khoa bất cứ đâu.

“Ba của Quân.” – Khoa thở dài.

Gần đây Ngao Quân hay đánh nhau, thường xuyên phải lên phòng y tế, nét mặt như quỷ hút máu sẵn sàng giết người. Là không vui vì điều này sao? Thăng nhải này cũng thật ích kỷ. Ba hắn cũng phải có quyền hạnh phúc chứ. Tại sao ba kết hôn lại tỏ thái độ như thế.

“Như vậy có tiện không?” – Tôi không nghĩ mình nên có mặt trong đám cưới này. Nếu đi chắc chắn sẽ ngồi cùng bàn với Quân. Cái nét mặt khủng bố ấy khiến tôi hít thở không thông.

“Đi với tớ.” – Khoa không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ cầm lấy tay tôi đặt lên vị trí tim cậu ấy.

“Ừ.” – Bàn tay tôi có thể cảm nhận được từng nhịp đập vững trãi bên trong lồng ngực kia. Từng nhịp từng nhịp rất bình yên.

Khoa nhìn tôi, ánh mắt là cả một trời ấm áp yêu thương, bàn tay nhẹ xoa gò má tôi rồi từ từ đưa bờ môi ngọt ngào lại gần.

Đối với nụ hôn của Khoa, tôi đã bắt đầu tiếp nhận, bắt đầu đáp lại.

Nhận được sự hưởng ứng của tôi, Khoa vòng tay ra sau eo, kéo sát tôi vào người cậu ấy, nụ hôn càng lúc càng sâu, chiếc lưỡi ấm nóng cuốn quýt dây dưa, triền miên không dứt.

Dường khí của tôi càng lúc càng ít khiến cơ thể vô lực. Cả người bị Khoa đẩy ép sát vào bức tường trong góc bên dưới gầm cầu thang. Bên trong này hoàn toàn tăm tối.

Bờ môi Khoa bất ngờ rời đi, tôi lập tức cố hít thật nhiều không khí vào phổi mình.

Một con tê rần ngọt ngào truyền đến, ở bên tai tôi là hơi thở ấm nóng cùng chiếc lưỡi ướt át của cậu ấy vờn quanh trêu đùa.

Tôi ngửa ngắc cố tránh Khoa, cậu ấy liền dừng lại với chiếc tai tôi, hơi thở càng lúc càng gấp gáp nặng nhọc.

“Dừng lại Khoa!” – Tôi cảm thấy mọi chuyện sắp đi xa khỏi tầm kiểm soát.

Tôi biết cậu ấy nghe thấy lời mình nói, có điều vẫn làm như không biết, tiếp tục nhắm nháp chiếc cổ tôi.

“Dừng lại!” – Tôi mạnh mẽ đẩy Khoa ra, đi thật nhanh ra khỏi gầm cầu thang.

Từ phía sau một vòng tay ôm đến giữ tôi lại, Khoa vùi mặt vào hõm cổ tôi, hơi thở nặng nhọc đang từ từ chậm lại.

“Tớ xin lỗi! Nhưng hãy tin tớ.” – Giọng Khoa khàn đặc những mụ mị chưa dứt hẳn.

“Ừ.” – Tôi đương nhiên tin cậu ấy, nhưng không phải ở đây như thế này. Tôi có thể thông cảm cho Khoa. Con trai bước vào tuổi này, nếu không phải điên cuồng tò mò muốn khám phá cơ thể con gái thì tức là đã khám phá trước đó rồi.

Lúc này đây, đột nhiên những hình ảnh của Quân và Nguyệt lại tràn về trong đầu tôi. Gương mặt ấy, ánh mắt ấy, nụ cười tà ác cùng ngạo mạn ấy không hề có chút yếu thương nào bên trong. Cậu ta làm điều đó như để buông thả bản thân, để phủ nhận một sự yếu đuối trong lòng.

*

Sáng thứ bảy, tôi xin nghỉ học và được cô chủ nhiệm đồng ý ngay lập tức vì trước đó Khoa đã nói với cô. Tám giờ sáng, tôi được cậu ấy đón trước cổng trường.

Hôm nay thời tiết không mấy tốt, bầu trời từ sớm đã ảm đạm một màu xám, nắng chẳng buồn sưởi ấm tôi có chút lạnh lẽo.

Nơi Khoa đưa tôi đến là một studio make up và cho thuê phục trang khá lớn cùng sang trọng. Những nơi như thế này, tôi tự thấy cả đời chẳng có việc gì cần phải đến.

Đón chúng tôi là một người con trai có thân mình mảnh mai khá là lú lút, mái tóc vàng vuốt keo kỹ lưỡng đẹp mắt, ánh mắt nhìn tôi đánh giá tường tận.

“Người đây hả Khoa?” – Sẵn trên tay cây thước, anh ta chỉ vào tôi từ trên xuống dưới. Giọng nói và cử chỉ này có phần không giống con trai cho lắm.

“Vâng. Chiếc váy em đặt chị đã làm xong chưa?” – Khoa dứt lời là lúc tôi lập tức hiểu ra. Người con trai trước mặt tôi là một chàng trai đồng tính.

“Xong rồi cưng ạ. Đẹp vô cùng” – Chàng trai tóc vàng khi được hỏi đến lập tức đảo mắt vòng tròn, hai tay vung vẩy như để diễn tả vẻ đẹp của chiếc váy nào đó.

“Váy làm phiền giúp em nhé.” – Khoa cười rạng rỡ, bàn tay vòng ra sau lưng tôi, nhẹ nhàng đẩy tôi về phía trước.

“Rời rồi. Ngồi đợi đi nhóc đẹp trai!” – Chàng trai tóc vàng nháy mắt với Khoa, cười duyên dáng sau đó đi vào bên trong. Thấy tôi còn đang ngờ nghệch đứng đó, anh ta lại chỉ thước vào tôi mà nói: “Theo chị cưng! Em sắp lột xác từ vịt thành thiên nga rồi.”

Tôi gật gật đầu rồi ngây ngốc đi theo. Cái gì mà vịt hóa thiên nga? Tôi cũng có chút nhan sắc đấy chứ. Mắt không quá to nhưng có con ngươi ở đuôi mắt, lúc mới sinh ba tôi nghe mọi người mách nên dùng kéo cắt trụi lông mi vì thế bây giờ nó rậm đen cùng dài và cong, mũi không quá cao có điều nó không hề tẹt, gương mặt cân đối không góc cạnh, môi hơi bạc màu nhưng đảm bảo không sứt mẻ miếng nào, nói về hàm răng tất nhiên đều tăm tắp và sáng bóng. Tôi vịt ở cái chỗ nào hả? Ít nhiều cũng cao một mét sáu ba, không phải người mẫu nhưng tôi cũng thuộc dạng cao. Có lẽ là vì khi còn bé thường leo trèo và chạy nhảy nhiều bởi vì tôi thực chất cao hơn ba mình.

Anh chàng tóc vàng hoe dẫn tôi đi vào một căn phòng có những tấm gương rất lớn, bảo tôi ngồi lên ghế sau đó bắt đầu trang điểm cho tôi.

“Em là gì của Khoa?” – Vừa làm việc anh ta vừa hỏi.

“Dạ... bạn gái.” – Lần đầu tiên tôi thật sự thừa nhận với người ngoài.

“À, em là Diệu My đó hả.”

Diệu My? Nghe đến cái tên này lập tức sống lưng tôi cứng đờ, cả người lạnh toát.

“Em...” – Tôi lúng túng vì anh ta đã dừng hẳn công việc lại để nhìn tôi chờ đợi câu trả lời. Tôi nên như thế nào đây? Diệu My là trùng tên hay là lại cái định lý khôn kiếp trái đất tròn.

“Em là Minh An.” – Tốt nhất hãy luôn nói thật. Bởi vì một lời nói thật dù mất lòng có thể chấm dứt mọi chuyện ngay lúc đó. Còn một lời nói dối sẽ luôn mở ra những rắc rối tiếp theo.

“Ồi! Chị xin lỗi! Chị nhớ nhầm tên em” – chàng trai tóc vàng hoe phá lên cười gượng gạo, bàn tay lại tiếp tục công việc với gương mặt tôi.

Xem ra có gì đó về Khoa mà tôi không biết. Chết tiệt! Sao tôi lại quên, Diệu My mà tôi biết vốn là học sinh của Đông Anh cử đến làm học sinh giao lưu ở Trung Anh. Xem ra, đúng là cùng một người rồi.

Cả hai chúng tôi đều im lặng cho đến khi hoàn thành, đến lúc này anh chàng tóc vàng hoe mới tránh ra một bên, ngừng che tầm nhìn của tôi vào gương.

“Gương mặt của em vốn có nét rồi, với lại ban ngày nên chỉ trang điểm nhẹ cho nổi bật một chút thôi.” – Thấy tôi không nói gì, anh ta vội giải thích.

Tôi mỉm cười, so với lúc chưa trang điểm thì không khác là mấy, chỉ có điều ngũ quan trên mặt trở nên rõ ràng cùng sắc nét hơn, môi cũng đậm màu hơn, má hồng làm gương mặt tôi bớt nhợt nhạt.

Tiếp sau đó tôi được đưa cho một bộ váy trắng, sau đó bị đẩy vô phòng thay đồ, một mình loay hoay tự mặc vào. Chiếc váy rất vừa vặn với cơ thể. Phần thân trên ôm sát người, hai quai váy thiết kế hở hững nằm dưới vai, thân được may bằng vải hơi cứng, những bèo công phu làm nó mềm mại từng gợn che đến đùi tôi. Nhìn qua có thể thấy chiếc váy này không phải hàng mua ở chợ, từng đường kim mũi chỉ cùng với thiết kế rất tinh tế.

Ra khỏi phòng thay đồ, tôi thấy một đôi giày trắng quai trong để phía trước, đoán nó dành cho mình, tôi tự giác mang vào. Giày rất vừa chân, cao khoảng mười phân, quai mềm lại rất đẹp mắt.

Khi tôi đi ra, chàng trai tóc vàng hoe khoanh tay nhìn tôi mất ba giây, gật gù vừa ý sau đó kéo tôi đến bàn làm tóc. Tóc tôi vốn đen tự nhiên, không duỗi cũng không uốn nên có thể xem là khá khỏe mạnh, bóng mượt. Đầu tiên anh ta dùng máy sấy làm cho phần mái của tôi trở nên bông bênh, sau đó chia tóc thành từng cụm, uốn xoắn phần đuôi thành ống tròn.

Cuối cùng, tôi hoàn thành cái gọi là “lột xác”, trông bộ dáng lúc này rất giống một con búp bê. Đối với ngoại hình này, tôi nhìn cảm thấy không chút cảm xúc. Nếu tôi nhớ không lầm, ngày đầu tiên Diệu My đến chào trường mới, chiếc váy ấy, mái tóc ấy, đôi giày ấy, giống hệt tôi lúc này.

Tôi đi ra ngoài trong sự trầm trồ của Khoa và chàng trai tóc vàng hoe, cảm nhận nét mặt mình càng lúc càng lạnh đi.

Lên xe, tôi và Khoa hai mặt nhìn về hai phía cửa sổ, tài xế ở bên trong im lặng lái. Trong tôi lúc này là một cảm giác nặng nề cùng chán ghét. Đột nhiên dự cảm không lành lớn vồn làm lòng bất an.

“Cậu ổn không?” – Có lẽ sắc mặt tôi rất tệ nên Khoa phải lên tiếng hỏi.

“Ổn.” – Tôi nghe giọng mình lạnh băng. Trong lòng tình cảm dành cho Khoa trở nên rất mong manh. Ngay cả cái lòng tin mà tôi nghĩ là đúng đắn cũng bắt đầu ngọ nguậy.

*

Tiệc cưới của ba Quân được tổ chức rất hoành tráng tại nhà hàng khách sạn sang trọng nhất Đà Lạt. Khi tôi đến, hàng loạt những chiếc xe con đắt tiền đang nằm trong bãi đậu.

Tôi miễn cưỡng khoác tay Khoa, cả hai cùng tiến vào sảnh lớn. Bên trong đã đông khách, những bộ váy sang trọng cùng vest lịch lãm sóng vai với nhau đầy quý phái.

Tiệc cưới khoảng hai trăm bàn, toàn bộ trải khăn trắng muốt tinh khôi, bộ đồ ăn sáng chói cao cấp, những chiếc ly pha lê đẹp mê mẩn. Hai bên lối đi được kết rất nhiều hoa hồng trắng. Nếu tôi nhớ không lầm, hồng trắng có nghĩa là sự sở hữu. Tức là ngoài em ra chẳng ai có thể xứng đáng đi bên tôi và cũng không ai đủ tư cách bên em ngoài tôi. Xem ra đám cưới này tốn không ít tiền của và công sức.

Tôi cùng Khoa đi thẳng đến chỗ Ngao Quân cùng Đình Văn đang ngồi. Bộ ba này hình như có xu hướng mặc đồ trùng nhau. Chiếc jean đen và áo somi trắng đóng thùng tầm thường khoác lên người họ lại mang một sắc thái hoàn toàn khác. Đối với Khoa, chiếc áo somi trắng làm nổi hẳn lên những cơ bắp của dân chơi thể thao, trông vô cùng khỏe khoắn và rắn chắc. Phần Đình Văn nhìn qua đã thấy một trời lãng tử mơ màng. Riêng Ngao Quân, vốn cao hơn hai người bạn mình một chút, cơ thể lại mảnh khảnh mỏng manh, nước da trắng như đậu hũ non thoát nhìn rất thư sinh. Thế nhưng đôi mắt kia hình như lúc nào cũng mang theo tia nhìn nguy hiểm lạnh lẽo, mái tóc bông bênh vài sợi rơi rớt làm ánh mắt lúc ẩn lúc hiện khó đoán, nét mặt trong trẻo lại rất hồ hững giống như kẻ làm chủ mọi thứ. Cậu ta thư sinh nhưng không phải là một sách để bắt nạt.

Sự xuất hiện của tôi đối với hai chàng trai đẹp đẽ kia hình như không có chút ngạc nhiên. Riêng Ngao Quân hình như có đặt mắt qua tôi một chút. Còn Đình Văn trước sau chìm trong âm nhạc từ chiếc tai phone, không buồn ngó ngang xung quanh như thế nào.

Tôi được xếp ngồi cạnh Quân và Khoa. Khách khứa bắt đầu đến đông dần, nhân viên nhà hàng giúp họ tìm chỗ ngồi, tuyệt nhiên không để ai ngồi thêm vào chiếc bàn của chúng tôi.

Ngồi cạnh Quân, tôi cảm nhận rõ hàn khí của cậu ta tỏa ra, rất lạnh lẽo cùng âm lãnh. Có vẻ như đám cưới này là điều cậu ta không chào đón.

Bốn người chúng tôi hoàn toàn chìm trong im lặng, vẫn nghe nhạc, tôi mãi suy nghĩ về Khoa và My, Khoa đang nhắn tin với ai đó, còn Quân vốn trước

sau vẫn luôn ít nói, chỉ lặng lẽ uống bia một cách từ tốn, nhưng uống không hề ít.

Tiệc cưới bắt đầu, cô dâu chú rể được mời lên sân khấu, tôi dõi mắt nhìn theo. Có một dòng điện chạy dọc sống lưng, cả người tôi đột nhiên lạnh toát, phần gáy đau buốt. Người phụ nữ được gọi là cô dâu trong ngày hôm nay tôi không những biết mà còn từng sống cùng một nhà.

Tôi có thể cảm nhận rõ hơi thở của mình bắt đầu nhanh hơn, nhịp tim cũng không còn bình thường. Sau tất cả những gì gây ra, giờ bà ta đang làm đám cưới và chuẩn bị sống hạnh phúc sau đó lại lợi dụng thời cơ để tiếp tục lừa gạt sao?

Tiệc cưới bắt đầu, bốn người chúng tôi hầu như chỉ uống. Khoa kể một vài câu chuyện vu vơ, thỉnh thoảng gấp thức ăn vào chén tôi. Ở trên kia, cô dâu chú rể đang dắt tay nhau đi mời rượu từng bàn, chẳng mấy chốc nữa sẽ đến chỗ chúng tôi.

“Cậu ăn một chút đi chứ.” – Thấy tôi không đụng đĩa, Khoa nhắc nhở.

“Không.” – Tôi cũng giật mình vì giọng nói của mình. Nó khô khốc và lạnh đến tận xương. Cả Ngao Quân đang trầm tư gì đó cũng phải quay qua nhìn tôi một cái.

Ngay lúc này, bóng hai nhân vật chính của bữa tiệc đã xuất hiện ngay bên bàn tôi.

Tôi ngẩng đầu, nhìn cô dâu nhếch môi cười. Bà ta cũng nhìn thấy tôi ngay khi vừa đến bàn. Nét mặt kia đang cười rạng rỡ lập tức đông cứng, đôi mắt tôi sẫm, sắc mặt nhợt nhạt đến vài phần.

“Thằng nhóc này, hôm nay ba mẹ phải mời rượu con thế này đây.” – Không hề hay biết về sự thay đổi nét mặt của vợ mới cưới, ba Quân đưa ly bia ra mời cả bàn.

Cả bốn chúng tôi cùng nâng ly cùng hai nhân vật chính. Sau đó cả tôi và Quân đều đồng loạt uống cạn.

Tôi nhìn người phụ nữ khốn kiếp trước mặt, môi nhếch lên cười đầy khinh miệt. Một giây sau, tôi đứng lên, thẳng thừng toilet mà đi.

Tôi rất muốn vốc nước tạt lên mặt, nhưng lớp make up sẽ bị loang lổ. đành vậy, tôi đứng dựa người vào thành bồn rửa tay, hay tay khoanh trước ngực, ánh mắt nhìn về phía cửa ra vào.

Quả nhiên bà ta theo tôi vào đây. Vừa nhìn thấy tôi đã vội vàng đi đến.

“Minh An!” – Lời vừa dứt, tôi thấy tay mình tê rần, còn gương mặt người phụ nữ quay ngoắt hẳn đi. Cái tát của tôi không hề nhẹ, để lại trên gương mặt kia năm dấu ngón tay đỏ bầm.

“Mẹ...” – Cái tát thứ hai tôi không ngần ngại giáng xuống. Mẹ? Bà ta còn dám xưng với tôi như thế?

“Đừng đánh nữa!” – Bà ta nói vội, sau đó hai tay đưa lên chống đỡ để không còn bị ăn đòn.

“Bà xong với tôi rồi.” – Tôi cũng vui lòng không đánh nữa, mang hai tay khoanh trước ngực.

“Làm ơn tha thứ cho mẹ.” – Vội lấy cánh tay tôi, bà ta khấn khoản.

“Câm miệng! Bà sinh ra tôi đâu mà nhận là mẹ.” – Đúng vậy. Năm tôi mười hai tuổi, ba tôi cưới bà ta về làm vợ. Đây không phải mẹ ruột của tôi.

“Con và ba con làm ơn hãy tha thứ cho cô. Cô sẽ trả lại tất cả.” – Đôi mắt kia nhìn tôi ngân ngấn nước. Nếu không phải đang mặc váy cưới, tôi nghĩ bà ta sẽ quỳ xuống.

Tôi nhếch môi cười, chiếc gương trước mặt phản chiếu một gương mặt chua chát cùng cay đắng: “Ông ấy mất rồi.”

Người phụ nữ sững sờ nhìn tôi, con ngươi dần bị nước mắt nhấn chìm.

“Ba... ba tháng trước chẳng phải còn...” – Tôi biết bà ta muốn nói gì. Ba tháng trước chẳng phải vẫn còn sống sao? Phải! Ba tháng trước ba tôi vẫn sống... trong tù. Nhưng mà cách đây hơn một tháng đã mất vì viêm phổi.

Người phụ nữ trước mặt tôi diễn cũng đạt quá rồi. Còn ra vẻ xúc động cùng ghen ngào. Ai đó giúp tôi chặn cơn buồn ói lại với.

“Cô... cô xin lỗi. Cô sẽ trả mọi thứ lại... Mà không, cô sẽ chăm sóc con. Về sống với cô!” – Không ngần ngại làm bản chiếc váy trắng đang mặc trên người, bà ta quỳ hẳn xuống.

“Cô xin lỗi! Làm ơn đừng nói ra!” – Liền sau khi quỳ xuống, bà ta liên tục đập đầu cúi lạy.

Thật ra tôi là đứa rất khó nẩy sinh lòng thương cảm với ai, cũng không phải người tốt bụng gì. Đối với nước mắt và những lời van xin này, tôi một chút động lòng cũng không có.

Để lại người phụ nữ tiếp tục khóc lóc cùng vãi lỵ, tôi lạnh lùng bỏ ra ngoài. Nhưng đi chưa được mấy bước chân đã bị ôm lại.

“Cô sẽ lo cho con ăn học, sau này du học hay bắt cứ ngôi trường nào con trọn cũng được. Rồi nhà cửa, đất đai tất cả đều sẽ mua trả lại cho con.” – Bà ta nói nhanh, ngay cả khóc cũng không dám tiếp tục.

“Tôi có thể tin bà sao?” – Tôi cúi xuống, tiếp tục tặng bà ta một nụ cười mỉa mai cùng khinh miệt.

“Cô sẽ làm cho con tin. Đi theo cô.” – Rất nhanh, bà ta đứng dậy, kéo tay tôi ra khỏi toilet, tiếp đó đi đến phòng thay đồ cô dâu.

Tôi trước sau không nói thêm lời nào, ngồi trên ghế khoanh tay đợi bà ta gọi điện thoại cho ai đó. Có khi nào là gọi người đến xử lý tôi không nhỉ? Tôi không tin bà ta dám.

Chờ khoảng hai phút sau, Ngao Quân cùng ba cậu ta xuất hiện ở cửa.

“Anh Hùng.” – Người phụ nữ vừa thấy chồng đã lao ngay tới. À quên, bà ta lên là Hạnh. Quá thật đức hạnh chết người.

“Em sao thế? Sao gương mặt em lại thế này?” – Thấy lớp make up đã loang lổ, ông Hùng lo lắng xoa mặt vợ mình.

“Em... em xúc động quá. Em rút cuộc đã tìm thấy đứa con gái bị thất lạc.” – Lời vừa dứt, cả ba người trong phòng đều nhìn về phía tôi, đến tôi cũng muốn tự cúi đầu nhìn mình. Ai? Con gái thất lạc? Tôi á?

“Em chắc không?” – Ông Hùng nghi hoặc nhìn tôi. Nghi ngờ là đúng rồi. Tôi và bà ta có điểm nào giống nhau.

“Bản năng làm mẹ nói cho em biết điều đó. Hơn nữa, con gái em ở trước ngực có một vết bớt, em đã kiểm tra rồi.” – Đúng là thiên hạ đệ nhất nói dối. Bà ta nói mà đến tôi cũng tự nhiên muốn tin.

“Thử ADN đã em” – Ông Hùng vẫn nheo mắt nhìn tôi.

“Em đã không ở bên con chăm sóc nó, giờ anh lại buộc em làm điều này sao? Làm sao con tha thứ cho em?” – Bà Hạnh khóc òa lên, cả người rũ rượi ngồi sụp xuống làm ông Hùng phải dùng sức đỡ lấy.

“Bình tĩnh nào em!” – Lau nước mắt cho vợ mình, trông ông ấy có vẻ rất xót xa.

“Anh bảo em làm sao bình tĩnh được?” – Bà Hạnh vùng khỏi tay chồng, đi vội đến chỗ tôi, ôm chầm lấy làm tôi suýt chút theo phải xạ mà đẩy ra: “Mẹ có lỗi với con nhiều lắm. Mẹ sẽ bù đắp. Bù đắp tất cả.” – Nước mắt bà ta sao có thể sẵn đến thế? Làm mái tóc tôi bị ướt một mảng.

Khóc lóc thảm thiết xong, bà tay quay sang phía ông Hùng cùng với Ngao Quân nãy giờ hai tay bỏ túi quần im lặng.

“Em không dám bắt anh phải chấp nhận con bé, thôi thì em sẽ ra đi. Em xin lỗi! Nhưng em không thể mất con một lần nữa.” – Xem đấy! Lời thoại này quả thật như trong phim. Bà ta nếu đi làm diễn viên có lẽ sẽ rất thành công. Đến tôi cũng bắt đầu thấm nể phục trong lòng. Chẳng thế mà có thể lừa được ba tôi.

Dứt lời bà Hạnh quỳ hẳn xuống, lại tiếp tục vái lạy cũng khóc lóc. Tôi chán ghét đôi mắt nhìn theo, thật muốn đứng lên bỏ ra khỏi phòng.

“Kìa em! Em nói gì vậy!” – Ông Hùng vội vã lao đến đỡ vợ mình lên, sau đó nhìn qua phía tôi, ánh mắt đã thôi dò xét: “Con gái. Từ giờ con cũng là con của ba. Về sống với ba mẹ nha con.” – Mẹ kiếp! Tôi chỉ có một người ba thôi. Đừng mong tôi mở miệng gọi ai một tiếng như thế.

“Cháu...” – Vạch mặt bà ta, tôi không được gì, ba tôi cũng không sống lại. Nếu tiếp tục diễn, tôi có cơ hội đi học ở những trường cao cấp sau khi tốt nghiệp cấp ba. Còn có thể lấy lại nhà và đất. Như vậy, có lẽ tôi nên chọn con đường có lợi cho mình: “Vâng.” – Tôi nghe chính mình chấp nhận vụ lừa đảo này.

“Lại đây Quân.” – Ông Hùng vẫy con trai nãy giờ vẫn im lặng đứng dựa tường theo dõi.

Trong ánh mắt lạnh lẽo ấy, tôi có thể nhìn thấy sự chán ghét, thế nhưng cậu ta vẫn lững thững đi đến.

“Hãy chăm sóc em gái con nhé.” – Rút một cánh tay Quân đang để trong túi quần, ông Hùng mang nó đặt lên vai tôi.

Tôi ngẩng đầu, không nhận thấy tia nhìn giận dữ hay khó chịu nào của Quân chụp lên người mình. Nếu tôi nhìn không lầm, đáy mắt kia có chút bớt lạnh, lại có gì đó như bị thương. Cái gì đây? Thương hại tôi hả? Là vì nghĩ tôi không có mẹ cho nên đang xót giùm đó hả? Xin lỗi! Tôi không cần.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Mọi chuyện giống như một giấc mơ, tất cả xảy ra quá nhanh làm tôi không kịp suy nghĩ cũng như kiểm soát. Ngay ngày hôm sau, người của ba Quân được cử đến ký túc xá dọn dẹp đồ đạc của tôi.

“An đi đâu vậy?” – Ngọc lưu luyến nắm lấy cánh tay tôi.

“À... khó giải thích. Nhưng mà chúng ta sẽ còn gặp lại nhau.” – Tôi nghĩ càng ít người biết chuyện này càng tốt.

“Còn hai tuần nữa là Ngọc trở về Trung Anh rồi.” – Xem ra thời gian sống cùng làm cô bạn này nảy sinh tình cảm bạn bè sâu đậm mất rồi. Tôi chỉ chuyển ra ngoài sống mà đã nước mắt ngắn nước mắt dài.

“Còn sống cùng một đất Đà Lạt mà.” – Tôi đưa tay lau nước mắt cho Ngọc, mỉm cười tươi tắn. Chúng tôi đâu phải không còn cơ hội gặp lại nhau. Nhưng lời Ngọc nói nhắc cho tôi một điều. Hai tuần nữa Diệu My sẽ trở về Đồng Anh.

Tôi mau chóng tạm biệt Ngọc. Đồ đạc không nhiều nên dọn chỉ mất mười lăm phút. Người của ba Quân lái xe đưa tôi tiến về nhà mới.

Nhà Quân nằm trong một khu đất rộng lớn đến mấy ngàn hecta cùng với ba căn biệt thự khác. Khu đất này giống như một lãnh địa riêng biệt của quý tộc ngày xưa, một đất nước thu nhỏ. Bên trong còn có hồ bơi, sân thể thao, khu bắn súng. Tóm lại là một quần thể kiến trúc hoành tráng mà tôi chưa từng nghĩ mình sẽ đặt chân đến.

Chiếc xe dừng lại trước căn biệt thự màu trắng ba lầu, ước chừng rộng khoảng một ngàn mét vuông. Đứng đón tôi trước cửa là ông Hùng, bà Hạnh cùng với Ngao Quân. Phía sau còn có rất nhiều gia nhân mặc váy đồng phục đen.

Tôi xuống xe, lạ lẫm tiến lại gần phía họ, suýt bị làm cho giật mình khi các gia nhân cúi đầu: “Chào cô chủ.”

Tôi lúc này thật giống nhân vật chính trong những bộ phim thần tượng, một bước đã trở nên giàu sang và sống trong cảnh nhung lụa, xung quanh là kẻ hầu người hạ.

“Mừng con về nhà.” – Ông Hùng tiến lại gần, ôm chầm lấy tôi như thân quen lắm, bà Hạnh cũng góp phần vào cái ôm ấy.

Tôi nhìn Ngao Quân vẫn đang đứng tại chỗ, hai tay bỏ túi quần. Cậu tốt nhất đứng im đó cho tôi. Đừng có làm tôi chết cồng bằng vòng ôm của mình.

Sau màn chào hỏi ngoài sức tưởng tượng, tôi được một gia nhân dẫn đến căn phòng nằm ở tầng trệt. Căn nhà này quả thật rộng quá mức cần thiết. Xảy lớn như vậy làm gì? Đi cảm thấy rất mỏi chân.

Phòng của tôi rộng như một căn nhà, chiếc giường lớn quá khổ cho một người ngủ, bộ ghế sofa sang trọng, tủ áo phải nói là khổng lồ, còn có một chiếc dương cầm nằm mà theo tôi nghĩ là để trang trí. Tôi đâu có biết đánh đàn. Ở cạnh bàn học, một kệ sách chứa nhất nhiều đầu sách hay cùng với đàn máy tính bàn cao cấp, thế nhưng bên cạnh lại còn có một chiếc laptop. Đối với những thứ này tôi không cần. Tôi còn không có thời gian ngủ đủ tám tiếng thì lấy đâu ra giờ dùng máy tính.

Đang loay hoay cùng với lạ lẫm trong căn phòng của mình, tôi nghe có tiếng cửa mở sau lưng, xoay người lại bà Hạnh liền xuất hiện trong tầm mắt.

“Cô không lừa con đúng không?” – Bà ta nhìn tôi, nét mặt mỉm cười mỉa mai.

“Sau này còn chưa biết.” – Ai biết được bà ta lật mặt lúc nào.

“Thời gian sẽ cho con câu trả lời.” – Bà Hạnh điềm tĩnh cười. Về hốt hoảng lay van hôm qua biến mất không còn dấu vết. So với khi còn sống cùng ba con tôi, bà ta đẹp ra nhiều, cao sang quý phái hơn nhiều.

“Ra ngoài đi!” – Tôi xua xua tay, thẳng thừng đuổi. Tôi cần ngủ một giấc sau đó học bài, tôi còn đi làm.

Bà Hạnh đối với thái độ của tôi vẫn mỉm cười ôn nhu, quay người đi ra ngoài không quên đóng cửa lại.

Còn lại một mình, tôi đưa mắt nhìn quay căn phòng. Có thật là sau này tôi sẽ sống ở đây? Sẽ không cần phải lo từng đồng, cũng không cần phải sợ hãi khi nghĩ về tương lai? Hy vọng là sau khi nhắm mắt ngủ, tỉnh dậy tôi không thấy là mình vừa mơ.

*

Sống ở nhà Quân một tuần, tôi biết được rằng khu đất này thuộc sở hữu chung của nhà Quân, Khoa và Nhật. Những ngôi biệt thự còn lại chính là nhà họ. Ba mẹ họ vốn là bạn thân từ khi còn nhỏ, cùng học với nhau suốt mười hai năm cho đến đại học, sau đó lại cùng làm ăn và rồi cùng mua đất xây nhà. Quả thật tình bạn như vậy rất hiếm có. Đến giờ họ đã ngoài bốn mươi nhưng vẫn là những người bạn thân thiết.

Một tuần trôi qua, tôi đã bắt đầu tin mình đến sống cùng nhà với Ngao Quân mà không phải là mơ. Tin rằng mình một bước giống như lọ lem nghèo khổ trở thành công chúa. Tuy nhiên tôi vẫn tiếp tục làm việc ở Hoàng Gia. Người đàn bà đó không biết khi nào sẽ trở mặt, tôi phải luôn sẵn sàng tự lo cho chính mình.

Đối với chuyện “tìm được mẹ ruột”, tôi giấu mọi người nhưng với Khoa thì không. Nghe tôi nói mình tìm thấy mẹ, cậu ấy chỉ âm ừ, không hỏi thêm gì.

Gần đây Khoa khá lơ là với tôi. Vì mọi chuyện thay đổi nên việc mang thức ăn sáng hay chăm lo cho tôi từng bữa ăn không còn nữa, đưa rước tôi đi làm cũng không. Những tin nhắn của chúng tôi ngày một ít đi rồi mất hút. Tôi có thể cảm nhận được, Khoa đang muốn tránh tôi.

Chủ nhật rảnh rỗi, tôi chủ động hẹn Khoa cùng đi xem phim sau đó ra hồ Xuân Hương đạp vịt. Qua điện thoại cậu ấy có vẻ ngần ngại, sau đó cũng đồng ý.

Chín giờ sáng, Khoa đón tôi sau đó cùng nhau đi xem phim. Ngày cuối tuần nên rạp phim rất đông người, Khoa lạnh nhạt đi trước thỉnh thoảng ngoái lại nhìn tôi phía sau, chúng tôi không nắm tay nhau cùng đi nữa.

Nhìn bóng lưng Khoa, tôi cảm thấy tim mình trùng xuống. Có một lần tôi từng hỏi cậu ấy: “Có khi nào đến một lúc nào đó cậu không còn thích tớ nữa không?”. Khi ấy Khoa mỉm cười rất hiền, nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, rồi chớp mắt, sau đó phớt qua môi, giọng nói đầy chân thành trả lời tôi rằng: “Mỗi ngày trôi qua tình cảm gom góp lại phải nhiều lên chứ làm sao ít đi được.”

Lời Khoa nói khi ấy, tôi hoàn toàn tin tưởng, trong lòng âm thầm mỉm cười hạnh phúc. Khoa à! Cậu biết không? Tình cảm của cậu dành cho tớ lúc này có lẽ đã sắp về không mất rồi.

Tôi và Khoa cùng xem một bộ phim hoạt hình vui nhộn, thế nhưng từ đầu đến cuối cả hai không cười chút nào. Trong lòng tôi không rõ là vui hay buồn, chỉ thấy trống rỗng hốc hác cùng hụt hẫng. Thật ra thì tôi biết tình cảm học trò rất khó thành đôi bởi vì qua lứa tuổi khác chúng tôi sẽ suy nghĩ khác, nhìn nhận khác. Thế nhưng những hành động của Khoa tạo cho tôi một lòng tin rằng cậu ấy sẽ không bao giờ thay đổi. Có lẽ trong chuyện này là tôi tự huyễn hoặc mình quá nhiều. Con gái vẫn thường như thế, có đôi lúc hành động của chàng trai chỉ là vô ý, thế nhưng lại từ đó tự suy diễn ra rồi nghĩ rằng mình đang được yêu thương thật nhiều. Thực chất đối với đám con trai, cái bọn học cần là gái, sau đó mới là tình yêu.

Bộ phim kết thúc lúc nào tôi cũng không hay biết, chỉ đến khi mọi người lật đặt ra về, Khoa nhẹ nhàng lay vai tôi nhắc nhở.

Theo đúng kế hoạch đã vạch ra, chúng tôi đến hồ Xuân Hương để đạp vịt.

Người chơi trò này đa số là các cặp đôi, không phải là yêu sông nước hay thích thể thao, thực chất chỉ là muốn tìm kiếm lãng mạn và có thể ở riêng với nhau mà thôi.

Tôi và Khoa cùng đạp ra giữa hồ, trên đường đi bắt gặp rất nhiều cặp tình nhân đang ôm hôn nhau. Lúc trước khi ở cạnh nhau, Khoa cũng luôn muốn hôn lên môi tôi mọi lúc có thể. Thế nhưng bây giờ cả hai chỉ ngồi im, để ở giữa là chiếc áo khoác của Khoa.

Điện thoại của Khoa bắt đầu reo lên phá vỡ bầu không khí im lặng, cậu ấy nhìn màn hình sau đó đưa ngón tay trở lên môi ra hiệu cho tôi im lặng.

“Alô.” – Giọng Khoa nói chuyện rất hiền, giống như những ngày đầu nói chuyện điện thoại với tôi.

“....”

“Đang ở nhà chứ có đi đâu đâu.” – Lần đầu tôi thấy Khoa nói dối. Trong ký ức mà tôi nhớ, cậu ấy luôn rất thành thật. Đối với cảm xúc trong lòng đều nói cho tôi biết. Còn rất hay hỏi tôi đang nghĩ gì.

“....”

“Gái đâu ra mà có. Đang ở nhà mà.”

Tôi tự cảm thấy mình không nên nghe cuộc điện thoại này. Lấy tai phone trong túi áo khoác, tôi cầm vô điện thoại, mở bài nhạc duy nhất trong máy. Tôi từ lâu đã nói không với âm nhạc bởi vì đa số nó đều rất buồn, những mắt mắt cùng chia ly ướp đầy ca từ. Betrayal là bản nhạc duy nhất có trong máy vì tôi dùng nó làm nhạc chuông. Và nó cũng rất buồn.

Khoa mãi miết nói chuyện điện thoại. Tôi tự một mình đạp cho con vịt chạy về bờ cũ. Đến khi cập bờ, tôi mở hông nhể nhại mà Khoa còn chưa nói chuyện điện thoại xong.

Tự biết bản thân ở đây đã trở nên vô hình và thừa thãi, tôi đi vào bờ trước. Khoa lúc này mới nhìn tôi, ánh mắt tội lỗi, áy náy cùng thối mác, cái nhìn vô cùng phức tạp. Tôi mỉm cười, chỉ tay về phía con đường, ý nói mình đi về trước sau đó tự ý quay đầu bỏ đi. Có một câu nói rất đúng: “Khi người ta thờ ơ lạnh nhạt với mình là lúc họ đang có một người khác để quan tâm”. Khoa à, đây là lần cuối cùng chúng ta còn đi chơi với nhau, cũng là ngày cuối cùng tớ là bạn gái cậu.

Tôi giữ nguyên bản nhạc bên tai, bước chân thẳng hướng trạm xe bus mà đến.

Trong lòng tôi giờ chỉ là trống rỗng cùng hụt hẫng. Cũng giống như khi người ta ngã xe, ban đầu sẽ không cảm thấy đau. Tôi nghĩ mình lúc này cũng vậy. Sau này tôi biết mình sẽ rất đau đớn. Đối với Khoa, tôi đã có tình cảm mất rồi.

*

Lúc yêu đương, thể non hẹn biển cùng chăm sóc quan tâm là thói quen của các cặp đôi. Sau đó khi chia tay sẽ ngoảnh mặt xa lạ thờ ơ. Thế mới nói, tình cảm làm con người ta trở nên phũ phàng với nhau.

Điều tôi đang nói chính là từ trường hợp của mình. Đương nhiên tôi không trông mong Khoa đối với mình tỏ ra căn rứt hay thương hại mà dây dưa, thế

nhưng thái độ tránh mặt và xem như không quen biết ấy dù ít hay nhiều cũng làm tôi hụt hẫng.

Vì cùng một lớp, không có tình cũng vẫn có lúc chẳng may chạm mặt. Chẳng tha ngay từ đầu là người dung, nếu đã đi qua một đoạn tình cảm rồi lại về mốc người dung thì sẽ rất khó đối diện với nhau. Loại người dung quen thuộc này, không thể vô tâm như không quen biết, cũng không thể hỏi thăm như muốn làm quen.

Nhưng phải nói, đối với hành động tuyệt tình của Khoa, trong lòng tôi hoàn toàn tán thành. Chia tay rồi, tốt nhất nên phủ đến cùng, không ngo ngàng cũng đừng bận tâm. Không nên vì vớt vát chút đạo đức mà làm người ta ngộ nhận, hy vọng để rồi lãnh thêm một lần tổn thương. Hai người chúng tôi, không ai nói tiếng đoạn tuyệt hay trách móc, chính là bởi vì không còn gì để nói với nhau.

Sau khi chia tay, có đôi khi người ta không phải nhớ người đã bước đi, mà là nhớ những kỷ niệm cũng như thói quen khi còn bên cạnh nhau. Như tôi là một ví dụ. Ở chỗ làm vẫn giữ thói quen hay nhìn đồng hồ, giống như trước đây lúc Khoa đưa rước. Mỗi một lần vòng tay lên xem giờ lại là một lần hụt hẫng cùng nhắc nhở, vì vậy tôi quyết định không đeo đồng hồ đi làm nữa.

Hôm nay tôi được nghỉ sớm một tiếng vì khách về sớm, cũng đã quá giờ nhận khách nên chúng tôi có thể đóng cửa ra về. Mười giờ so với mười một giờ có một khác biệt rất lớn. Chỉ cần thêm một tiếng nữa, đường phố sẽ lập tức vắng vẻ hiu quạnh, còn lúc này đây người ta đang núp trong những chiếc áo ấm, cùng nhau đi ăn đêm rất vui vẻ.

Có một vài hành động rất bình thường nhưng mang lại cảm giác rất tích cực. Tôi cũng thích được cùng một hai người bạn thân thiết đi ăn đêm, cười nói nơi một quán cóc mà khói bếp than sưởi ấm còn đồ ăn thì rất thơm. Hoặc là cùng bạn bè ngồi áp tay vào ly sữa nóng bán bên đường, quan sát dòng xe cộ, cùng bàn luận về bất tận chủ đề. Những điều đơn giản ấy, tôi không thể thực hiện vì còn phải đi làm. Chỉ có thể nhìn người ta sống như thế, trong lòng có chút ngưỡng mộ cùng mất mát.

Cho xe chạy chậm chậm, tôi nhìn ngắm những gương mặt cười nói bên những quán cóc ấm áp, những con người tất bật bụng bê cùng rao gọi. Cuộc sống có những điều, bản thân trải qua cảm thấy rất nhàm chán cùng bình thường, nhưng đứng từ bên ngoài nhìn ngắm ở một góc khác thì đó là những khoảnh khắc vô cùng đẹp đẽ. Như tôi lúc này, nhìn họ như vậy thậm chí cảm thấy ngày tháng trong cuộc đời họ rất đẹp, rất ý nghĩa.

À phải rồi, nói một chút về chiếc xe máy điện tôi đang chạy. Đó là quà của ông Hùng tặng tôi khi về đó sống cùng với mọi người. Có nó cũng tốt, từ Hoàng Gia về nhà không hề gần. Từ nhà đến trường có thể đi xe bus, nhưng nếu có xe riêng sẽ đỡ mệt hơn rất nhiều. Còn vì sao lại là một chiếc xe máy điện thì là vì tôi chưa có bằng lái.

Tôi về đến nhà, điều đầu tiên là cho xe tiến và gara. Chiếc xe máy điện bé nhỏ đáng thương của tôi ở trong này rất thấp cổ bé họng. Bên phải là chiếc Audi của ông Hùng, bên trái là chiếc xe thể thao phân khối lớn của Quân, còn có vô số xe máy tay ga các loại cho bà Hạnh đi lại khi không có tài xế.

Giờ này mọi người trong nhà đã ngủ, bà Hạnh và ông Hùng thì còn đang mài miết đi trắng mặt chưa về, căn nhà rộng thênh thang vắng lặng.

Tôi về phòng, thưởng cho mình sự thư giãn thoải mái trong bồn tắm, nước nóng làm gân cốt dần ra và mệt mỏi biến mất.

Ở trong căn nhà này, có thể nói là tôi đang sống một cuộc sống hưởng thụ. Bữa ăn có người lo, việc nhà không phải làm, lại còn có thể sở hữu một căn phòng đẹp đẽ sang trọng, những tiện nghi đang mơ ước. Không biết bà Hạnh đã vẽ ra một câu chuyện như thế nào và kể cho ông Hùng nghe để hợp lý hóa quan hệ của chúng tôi cũng như nguyên nhân thất lạc, có điều dù không nói gì nhưng tôi vẫn là kẻ lừa đảo trong căn nhà này. Tôi không nghĩ có lời nói dối nào có thể tồn tại mãi mãi. Chuyện này không sớm thì muộn cũng sẽ bị vạch trần. Đối với điều này, tôi thừa nhận mình có lỗi lắng.

Tắm xong, tôi thấy cả người khoan khoái, hai mắt bắt đầu nặng trĩu nên quyết định lên giường ngủ.

Giấc ngủ đến với tôi lúc nào không biết. Những giấc mơ của tôi vẫn chỉ quanh quẩn bên những kỷ niệm khi còn bé, có lẽ vì tôi càng lúc càng hay hồi tưởng về tuổi thơ và tiếc nuối nó.

Tôi mơ thấy mình tập xe đạp, phía sau có đến bốn cậu bạn cùng xóm chạy theo săn sàng đỡ. Chiếc xe đạp tôi tập là xe dành cho người lớn, đương nhiên không có hai bánh phụ và tôi thì chưa cao tới cổ xe. Năm đứa chúng tôi mảy mò cột một cái gối nhỏ lên khung xe làm yên, sau đó tôi ngồi hẳn lên đó, nhấp đạp từng cái nửa vòng.

Buổi tập đầu tiên, cô có bốn người đỡ. Qua đến ngày thứ ba, tôi đã vững hơn nên chỉ cần hai người. Đến ngày thứ năm, chỉ còn lại một. Và sau một tuần, tôi có thể giữ cho chiếc xe đạp thăng bằng mà không cần ai giữ, có điều chỉ có thể đạp được nửa vòng.

“Đứng hẳn người lên đạp cả vòng đi An.” - Bảo, cậu bạn nhà ngay sát nhà tôi đứng bên đường hét lên.

Liên sau đó, ba cậu nhóc kia cũng đồng tình.

Được cổ vũ, tôi mạnh dạn đứng lên khỏi cái yên tự chế, đạp đủ một vòng xe. Kết quả là vì tốc độ của một vòng và nửa vòng có sự chênh lệch rất lớn, tôi không làm chủ được tay lái đã lao thẳng vào bụi hoa dại bên đường, bị mấy cái gai làm cho chảy máu, đầu gối và lòng bàn tay trắng bầm tím.

Khi bốn cậu bạn đỡ tôi ra khỏi chiếc xe đạp và bụi hoa, tôi đang nước mắt ngấn dài cùng tức giận. Nếu không phải bọn họ xúi bậy thì tôi đâu có ngã.

Nghĩ vậy, tôi vùng vằng giận dỗi đi về nhà khóa chặt cửa, hai hàng nước mắt rung rung, tiếng khóc cũng không phải là nhỏ.

Khi đi lên phòng tìm dầu xanh bôi vào vết bầm ở đầu gối, tôi thấy bốn gương mặt của bốn cậu bạn cùng xóm đang dòm qua cửa sổ. Nhìn thấy tôi, cả bốn đều òi xin lỗi, tôi lại càng được đà khóc to.

Để tôi hết giận, bốn cậu bạn đã thực hiện một hành trình xa xôi là đi bộ lên đầu con dốc mua bánh kẹo. Tập hóa ấy đã phân bán toàn bánh kẹo con nít, có thứ một trăm đồng, có thứ rẻ đến một trăm đồng hai cái. Chính vì vậy lượng kẹo bánh được mua về trông rất nhiều. Nhìn thấy chúng tôi cũng vui vẻ hết giận.

Tuổi thơ giống như một viên kẹo ngọt ngào nhiều màu sắc mà đứa trẻ nào cũng nếm qua. Tất cả những ngu ngơ đều đáng quý. Đối với tôi khi ấy, thế giới có nghĩ là khu xóm của tôi, thứ lạnh nhất chính là nước đá. Sau này lớn lên rồi mới biết, thế giới là thứ đủ nhỏ bé để luôn phải gặp lại những điều không muốn, cũng thật rộng lớn để có những thứ không thể tìm thấy lần nữa, còn thứ lạnh nhất không phải nước đá, mà chính là lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Tiếng chuông báo thức dứt tôi khỏi giấc mộng lưu luyến. Theo vị trí mà trí nhớ lưu giữ, tôi với tay tắt đồng hồ sau đó vươn người theo thói quen. Cánh tay tôi ngay sau đó bắt ngờ đụng phải vật cản.

Không xác định được là mình đụng phải gì, tôi uể oải mở mắt.

Ngay trong tầm mắt tôi, một gương mặt trắng như đậu hũ non, đôi mắt hồ ly nhỏ dài đang mở màng mở ra, nhìn tôi bằng con ngươi còn ngái ngủ.

Tại sao lại có cái giấc mơ ngủ cùng một giường với Ngao Quân thế này?

“Ồn.” – Giọng cậu ta khàn đặc, mặt mũi khó chịu như bị ai đó làm phiền quá mức.

Tôi thấy mắt mình chớp liên hồi, không biết là đang mơ hay sự thật. Bàn tay trong chăn âm thầm tự nhéo mình một cái. Đau đến ứa nước mắt! Vậy hóa ra không phải mơ.

Tôi ngồi dậy, vô thức cúi xuống nhìn quần áo, sau đó quay qua nhìn Ngao Quân. Cả tôi và cậu ta đều ăn mặc chỉnh tề không thiếu mảnh nào. Cũng đúng, tôi chỉ ngủ say, đầu phải say rượu, nếu có chuyện gì xảy ra sẽ tỉnh lại ngay.

Thấy tôi ngồi dậy, Quân cũng làm theo, gương mặt chậm rãi ngó nghiêng đánh giá căn phòng.

“Say quá, đi nhầm phòng.” – Quân xoa xoa đầu, giọng nói hết sức bình thản, không xin lỗi cũng chẳng áy náy. Thằng nhãi này đang trêu tôi đấy à?

“Về phòng đi học đây.” – Miệng tôi chỉ biết há hốc, nhìn Ngao Quân rất lịch lãm từng bước đi ra khỏi phòng mình. Cứ cho là cậu ta say quá. Cứ cho là vì hai phòng đối diện nhau nên cậu ta đi nhầm. Cứ cho là chẳng xảy ra chuyện gì quá đáng. Nhưng mà thằng nhãi này, một câu xin lỗi cũng không có, tỏ ra như đây là điều đáng tiếc cho cả đôi bên hay là cả hai chả thiệt hại gì, không ai có lỗi.

Tôi đã nói chưa nhỉ? Tôi là chúa thù vật nhớ dai, rất dễ bụng, cũng rất độc ác. Cậu xong với tôi rồi Ngao Quân ạ.

Tạm để món nợ này sang một bên, tôi chuẩn bị đi học.

Hôm nay tôi đến trường sớm hơn bình thường để gặp Ngọc trước khi cậu ấy về trường. Phải, hôm nay là ngày kết thúc chương trình giao lưu, Ngọc trở về Trung Anh, còn Diệu My sẽ về Đông Anh. Những ngày sắp tới xem ra phải tích cực giả cảm giả điếc sống qua ngày rồi đây.

Tôi đến trường liền đi thẳng lên ký túc xá, sau hai cái gõ cửa thì thấy Ngọc. Sách vở cùng quần áo đã được sắp xếp từ hôm qua, tôi chỉ đơn giản chào cậu ấy.

“Sau này không còn ai chơi cùng An rồi.” – Ngọc thờ dãi. Tôi vẫn là nhân vật được kỳ thị trong trường mà. Ngoài cậu ấy ra, không một ai đi cùng tôi trên hành lang, ngồi cùng tôi trong nhà ăn.

“Không sao. Dần dần sẽ quen.” – Tôi không sợ một mình, chỉ sợ quá nhiều người không thật lòng ở bên cạnh.

“Giữ gìn sức khỏe và giữ liên lạc nhé.” – Ngọc mỉm cười, nhẹ nhàng ôm lấy tôi. Có hơi thái quá đấy Ngọc ạ, đầu phải chia ly hai đất nước đầu mà đến mức này. Chỉ cần một cuộc điện thoại là có thể cùng nhau đi ăn và đi chơi mà.

“Ừ. Về trường học cho tốt.” – Tôi dặn dò một cách máy móc. Thật ra tôi không quen với những gì quá mùi mẫn tình cảm. Có lẽ vì từ bé đã chơi chung với đám con trai nên tính cách tôi vô vị như thế.

Ngọc buông tôi ra, luyến tiếc vòng tay nên xem đồng hồ: “Thôi lên lớp đi An, sắp vào học rồi, thầy chủ nhiệm cũng sắp đến đón Ngọc rồi.”

“Ừ. Cuối tuần này nếu rảnh thì gặp nhau.” – Ngọc là người đa cảm, chỉ cần một chút thay đổi trong những điều thân thuộc sẽ lập tức cảm thấy lạc lõng.

Tôi hẹn cậu ấy đương nhiên không phải vì muốn đi chơi, chỉ là muốn nói cho cậu ấy biết, chúng tôi chẳng ở xa nhau tí nào.

“Ừ.” – Nụ cười của Ngọc trở nên tươi tắn hơn rất nhiều.

Tôi được Ngọc ôm tạm biệt lần nữa, sau đó rời khỏi và đi thẳng về lớp mình. Đối với chuyện từ nay không còn ai trò chuyện khi ăn trưa, không ai cùng đến thư viện đọc sách, tôi không thể nói là mình không buồn. Nhưng mà tôi nghĩ, thay vì buồn bã một cách vô ích, hãy học cách thích nghi và làm bản thân vui lên. Chuyện đến rồi đi, hợp rồi tan trong đời người là điều không thiếu, sẽ trải dài từ khi con người ta có trí khôn đến khi chết đi. Nếu cứ mãi buồn bã, e là sẽ dành cả đời để u sầu.

Xét ở một góc độ nào đó, tôi là đứa vô tâm đến mức không có suy nghĩ. Không đặc biệt vì gì mà u sầu hay phiền não, lại không để mình làm những điều vô ích như buồn bã hoặc suy nghĩ quá nhiều vì điều gì đó. Có thể nói, đối diện với chính mình, tôi tự thấy mình là đứa ngốc chẳng biết gì.

Tôi gặp Khoa ở cửa lớp, đang cầm trên tay một phần ăn sáng gồm sữa và bánh bông lan. Ánh mắt chúng tôi lướt qua nhau, rồi như thỏa thuận ngầm, cả hai đều quay đi.

Tôi phát hiện ra đối với chuyện chia tay Khoa, tôi chỉ là có chút mất mát cùng tiếc nuối những ngày đã qua, còn việc nhớ cậu ấy hay muốn tìm gặp thì không. Với một số người, có lẽ tình yêu quan trọng hơn tất cả, có thể hy sinh cả tự tôn vì nó. Còn với tôi, muốn yêu người khác, trước hết phải yêu lấy chính mình, biết chính xác giá trị của mình và đừng đánh mất nó. Một khi ai đó không cần đến mình nữa, đừng níu kéo hay van xin, nó chỉ làm cho người ta chuyển sang một trạng thái khác là chán ghét cùng coi thường.

Trước khi về đến chỗ, tôi nhận ra một thân ảnh quen thuộc, Diệu My đã về đến lớp rồi, đang được các bạn học vây quanh hỏi han săn đón. Từ trong đám đông, cậu ta ném ánh mắt coi thường ra nhìn tôi, môi kín đáo nhếch lên cười khiêu khích. Quả thật với gương mặt thiên thần kia thì nụ cười ấy tương phải đến cao trào.

Nếu như mỗi người ta gặp gỡ trong cuộc đời dù là lướt qua hay dài lâu đều là vì có một đoạn duyên nợ với nhau thì tôi có duyên nợ rất dài với hơi nhiều người, điển hình là Diệu My. Trong mười lớp khối mười hai, tôi ngẫu nhiên vô học cùng lớp với cậu ta.

“Ăn sáng đi My!” – Tôi thấy Khoa đưa đồ ăn sáng cho My. Trong đôi mắt cậu ấy là cả một trời ôn nhu cùng hạnh phúc, loại ánh mắt chưa bao giờ dành cho tôi. Lúc trước khi còn bên nhau, tôi chỉ có thể thấy trong đó sự yên ổn và dịu dàng.

Trong lòng tôi, thật ra không tò mò về chuyện gì giữa hai người để Khoa dứt ra có một đoạn tình cảm bên tôi. Bọn họ muốn xảy ra chuyện gì cũng được. Tốt nhất nếu đã giấu tôi, làm ơn giấu cả đời.

Tôi về bàn mình, để cặp xuống rất nhẹ nhàng, khi ngẩng đầu lên lại vô tình nhìn qua chỗ Ngao Quân, bắt gặp cậu ta cũng đang nhìn mình. Tôi không hiểu cái nhìn ấy là gì, có rất nhiều cảm xúc nhào trộn trong đó mà tôi không nhìn ra, chỉ biết là không đe dọa, không nguy hiểm, không xa cách.

Cái vẻ mặt tĩnh lặng ấy quả thật làm tôi nhớ đến chuyện sáng nay. Còn chưa trị được thì tôi sẽ còn thấy có lỗi với bản thân vì để mình chịu ảm ức.

Tự nhắc mình phải nhớ tội của Ngao Quân một lần nữa, tôi bắt đầu bước vào buổi học.

Từ bé đến lớn, hình như mỗi năm tôi chỉ ốm một đến hai trận, ít khi cảm sốt hay chóng mặt, hồi mẫu giáo lười đi học nên muốn đồ bệnh cũng rất khó khăn. Thế nhưng từ hôm đến Đông Anh đến giờ, đây là lần thứ ba tôi cảm thấy đau trong người.

Cả người rất mệt, bụng co bóp muốn đẩy thức ăn ra ngoài, mồ hôi túa ra từng giọt ướt trán. Ngay lúc này tôi chỉ muốn gục xuống bàn.

Cố gắng cầm cự qua tiết đầu tiên, cơn đau vẫn không thuyên giảm đi, bụng tôi càng lúc càng quặn thắt dữ dội, cơn buồn ói luôn lảng vảng nơi cổ họng. Chưa bao giờ tôi thấy mình mệt thế này.

Tôi định xin lớp trưởng lên phòng y tế nằm một lát, nhưng lớp trưởng vốn là Diệu My, lúc trước đi giao lưu thì chuyển sang cho người khác, bây giờ đã được đổi trở lại. Bảo tôi chạy đi nói với cậu ta là không được khỏe muốn xin lên phòng y tế á? Thôi cứ ghi tên tôi vào sổ đầu bài tội cú tiết đi.

Tôi cả người mềm nhũn, chỉ biết mong sao đừng gục xuống giữa sân trường, chỉ cần đi được lên phòng y tế thì mọi chuyện sẽ ổn.

Như đã nói, đầu vào Đông Anh còn phải qua kiểm tra sức khỏe, chính vì vậy phòng y tế vốn không hay được dùng đến, có lẽ vì lý do đó mà cô y tá thường bỏ không rồi đi đâu mất. Lần trước lên không thấy, lần này lên cũng không thấy đâu.

Tôi mặc kệ cô ta đi đâu, lần mò đi đến chiếc giường trong cùng, kéo tấm màn che ngăn cách giữa các giường ra sau đó miễn nguyện nằm xuống. Cứ tưởng nằm xuống sẽ khá hơn, không ngờ một cơn đau từ bụng kéo đến làm tôi oằn người lại, dốc đầu muốn nôn xuống sàn nhà.

Mọi thứ trước mắt đều tối sầm, cả người tôi nóng lạnh không đồng nhất, vừa đau đớn, vừa mơ hồ, dần dần chìm vào mất ý thức.

*

Tôi mơ hồ nghe phía bên kia tấm rèm che có tiếng nói, là một giọng nam một giọng nữ rất quen. Nghe qua không được tốt lắm, hình như bọn họ đang cãi nhau. Tôi từ từ mở mắt, muốn lên tiếng gọi ai đó ở chiếc giường bên kia đưa mình đến bệnh viện nhưng lời nghe được lại chặn ý định của tôi lại.

“Em không muốn nó ở trong lớp mình, mà cũng không muốn nó học trong trường mình. Nhìn thấy nó là em lại nghĩ đó là đứa đã ôm hôn bạn trai mình.” – Tôi nhận ra giọng nói này, là Diệu My.

“Em thì không chắc? Cũng ôm hôn thằng khốn Thế Anh đó thôi.” – Còn người con trai chính xác là Anh Khoa.

“Em quay về, anh đã hứa sẽ không mang chuyện đó ra nói mà.” – Nghe qua có vẻ Diệu My đang tức giận.

“Vây thì em cũng thôi đi, đừng mang Minh An ra nói vào chuyện của chúng mình. Anh đã nói rồi, anh cặp với An là để cảnh cáo em thôi. Ai bảo em bỏ anh theo lão thầy giáo nghèo rớt kia.” – Tiếng Khoa có vẻ mệt mỏi khi phải giải thích. Hóa ra, tôi chỉ là đề cạu ta dấn mặt người yêu. Tại sao con người ta có thể diễn tài tình đến thế? Không yêu mà lại có thể giả vờ như rất say đắm.

“Thôi được rồi, vậy nói em nghe, anh và nó có làm gì chưa?” – Diệu My bắt đầu tra khảo, giọng vô cùng nghiêm túc.

“Anh thì là chưa. Là do anh không muốn, nếu muốn thì đâu có khó.” – Khoa trả lời chắc nịch. Tôi trong lòng âm thầm cười ra tiếng. Là ai mất tự chủ? Là ai nói tôi hãy tin? Bây giờ ở trước mặt người khác lại lật lọng một kiểu khác. Hóa ra kẻ mà tôi có tình cảm chỉ là một thằng khốn không hơn.

Tôi thật còn muốn nghe xem bọn họ tiếp tục nói gì, dù sao cũng nên nhìn rõ sự khốn nạn của một gã con trai mang gương mặt đẹp đẽ. Hóa ra bề ngoài hào nhoáng chỉ là để che đi sự thối nát bên trong. Nhưng con đau quận thất buộc tôi không thể tỉnh táo nữa. Cảm giác buồn nôn lại xộc lên làm tôi cúi người xuống giường, nhưng vì quá đà, tôi té xuống sàn nhà, mọi ý thức kết thúc tại đây.

*

Thế Anh là giáo viên phụ trách đội tuyển học sinh giao lưu chúng tôi, là thầy giáo mới ra trường, hơn tôi hai tuổi. Mọi người đều nghĩ tôi và anh ấy biết nhau tại Trung Anh, nhưng thật ra tôi và Thế Anh đã lớn lên bên nhau từ nhỏ.

Chúng tôi cùng xóm, khi còn bé còn cùng một tổ đội phá phách, hồn nhiên lớn lên bên nhau, rồi gắn liền với nhau không thể ngăn cách. Thế Anh rất thông minh, học giỏi một cách toàn vẹn tất cả các môn, chơi thể thao rất cừ, lại có một gương mặt điển trai cùng chiều cao lý tưởng, có thể nói là một người hoàn hảo.

Suốt những năm cấp hai và cả hai năm cấp ba, anh ấy là gia sư của tôi. Thực ra tôi không cần phải học thêm, nhưng cả hai vẫn muốn có cơ hội ở bên nhau nhiều hơn, thế nên mượn cớ để ngày nào cũng có thể gặp nhau, cùng nhau chí chóc về mọi thứ.

Khoảng thời gian đó rất vui, mỗi ngày tôi đều phải làm xong bài tập anh giao, sau đó sẽ được anh chở trên chiếc xe đạp khung để dạo vòng quanh Đà Lạt. Ngày ấy, cuộc sống của tôi có thể nói là vô âu vô lo đến mức thụ động. Hằng ngày chỉ quanh quẩn ăn, ngủ, học và chơi đùa với anh.

Lớn lên bên nhau, làm gì cũng cùng nhau, chúng tôi thực sự nghĩ rằng cả hai vốn được sinh ra để dành cho nhau, vì thế không hề mấy may nghĩ đến tình cảm của mình là gì, cứ ở bên nhau như một sự hiển nhiên. Thật ra nếu có thể cứ mãi mãi như vậy, tôi cũng tình nguyện không cần ném qua cảm giác hồi hộp và những rung cảm yêu đương. Nhưng đó chỉ là phần tôi nghĩ thế, còn Thế Anh thì khác. Là tình cảm nhạt đi hay nó chưa bao giờ thật sự tồn tại, tôi không biết, chỉ biết rằng sau khi Diệu My đến học tại Trung Anh, từ khi Thế Anh thấy cậu ấy, anh đã không còn là anh của tôi nữa.

Vốn dĩ ta không thể trách móc một người vì họ hết yêu mình, bởi vì họ cũng bị kiểm soát bởi con tim mà thôi. Cảm giác từ con tim quyết định hành động và suy nghĩ của họ. Đối với chuyện này, tôi không cảm thấy oán hận hay cay cú. Tất cả chỉ vốn vẹn là một cảm giác buồn bã luôn có hữu trong lòng, làm cho bản thân trở nên càng lúc càng trở lị với mọi thứ, tự tách mình ra khỏi tất cả và trốn trong góc tối của tâm hồn mình.

Tôi và Thế Anh chưa bao giờ là một cặp để nói lời chia tay, thế nên chẳng có gì để cần phải nói với nhau. Anh nói tôi hãy tìm gia sư mới, tôi đồng tình đồng ý. Anh nói tôi không cần phải nhắn tin cùng anh mỗi đêm, mỗi sáng không cần gọi điện đánh thức anh dậy nữa, tôi rất nghiêm túc bỏ luôn cái sim đó đi. Và chúng tôi ngừng liên lạc với nhau.

Tôi đã nghĩ sẽ không bao giờ tìm anh hay chủ động hỏi thăm như một cái cớ để trò chuyện. Thế Anh mà trong lòng tôi nhớ thuộc về tuổi thơ, về những ngày tháng khi chỉ có hai đứa. Còn con người bây giờ đã khác rồi thì tôi cũng không còn gì để níu kéo. Thế nhưng tôi đã không làm được điều đó khi nghe tin ba mình mất. Hoang mang, không biết dựa vào ai, tôi đã gọi cho anh và có lẽ anh đến bên tôi vì một chút tình nghĩa cuối cùng.

Ba tôi mất trong tù vì chứng viêm phổi, đám ma không được tổ chức vì tất cả họ hàng thân thích đều đã quay lưng khi ông bị bắt. Thi thể ông được đặt trong bệnh viện, cha sứ và một vài bác sỹ cùng y tá đọc kinh cho ông, sau đó được chuyển đến lò thiêu.

Tôi không phải là đứa có tất cả, nhưng tôi nghĩ những gì mình có là rất nhiều, thế nhưng trong thời gian ngắn, tôi mất tất cả. Nhìn chiếc quan tài được đẩy đi xa dần, tôi bất giác gào khóc vì gục ngã, muốn chạy theo giữ thì thể ba mình lại. Loại cảm giác cô đơn cùng sợ hãi khi chỉ còn lại một mình bơ vơ là điều rất kinh khủng. Khi ấy, Thế Anh kéo tôi lại, vòng tay giữ tôi trong lòng, cái ôm thân thuộc như những ngày còn bên nhau. Tôi vui mặt vào ngực anh, nấc lên từng tiếng đau đớn, cảm giác mất mát sợ hãi dần giảm đi, thay vào đó là sự an toàn.

Tôi cứ gục mặt vào lòng anh như thế, cho đến khi bị một lực mạnh kéo ra, còn ngây ngốc chưa kịp hiểu gì đã bị tát đến bật máu miệng.

Tôi nhìn Diệu My đang đứng trước mặt mình, xen vào giữa tôi và Thế Anh.

“Muốn tỏ ra đáng thương để níu kéo sao?” – Vòng tay trước ngực cao ngạo, cậu ta nhìn tôi một cách khinh miệt, cái nhếch môi coi thường làm tôi rất muốn giết cậu ta ngay lập tức.

Nhưng kỳ lạ là ngay lúc đó, tôi thấy lòng mình bình tĩnh trở lại, bắt đầu có thể suy xét trước sau và nước mắt cũng ngừng rơi. Tôi đưa tay lau đi những ướm át còn trên mặt, kể cả máu và nước mắt.

“Em bình tĩnh đi My!” – Thế Anh ở sau lưng vội khuyên giải.

“Anh bảo em làm sao bình tĩnh khi bạn trai mình ôm người khác?” – Diệu My quay người lại đối diện với Thế Anh, đưa lưng về phía tôi, giọng nói rất nhỏ nhẹ, chất chứa một mảng đau buồn ghê gớm.

Tôi thấy trong mắt Thế Anh sự xót xa, bàn tay nhẹ nhàng đưa lên làm động tác lau nước mắt cho Diệu My.

“Thôi nếu anh muốn ở lại với cậu ấy thì cũng không sao đâu. Em một mình được mà.” – Nói rồi Diệu My thật nhẹ nhàng gạt bàn tay của Thế Anh ra, cô đơn tự vòng tay ôm lấy mình, bước từng bước chậm rãi về phía cánh cửa.

Có lẽ đối với tôi, Thế Anh cảm thấy cần rút và tội lỗi, chính vì vậy chỉ biết lưỡng lự đứng tại chỗ hết nhìn tôi rồi nhìn bóng lưng Diệu My.

Tôi thấy mình cười nhẹ tênh, mắt ráo hoảnh không còn nước mắt, lòng cũng trống rỗng, không đau buồn chẳng vui tươi. Tôi xua tay ra hiệu cho Thế Anh rời đi, sau đó kiên quyết đi nhận tro của ba mình.

Có những lúc yếu đuối, con người ta muốn tìm ai đó dựa dẫm và chia sẻ để chạy trốn những u buồn cùng sự hãi mà quên rằng tâm sự của mình có thể chính là gánh nặng của người phải nghe. Hãy chỉ giữ những điều thầm kín sâu thẳm trong lòng mình, dùng nó tôi luyện một sự mạnh mẽ và tự mình vượt qua tất cả.

*

Tôi mơ hồ tỉnh lại, toàn thân là một nỗi vô lực mệt mỏi cùng đau đớn, xung quanh trắng xóa và nồng nặc mùi thuốc sát trùng. Tôi đoán mình đang ở bệnh viện.

Trong phòng ngoài tôi ra còn có Ngao Quân đang ngồi trên bệ cửa sổ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuống dưới sân. Từ bên ngoài, ánh nắng đỏ hắt vô, in lên mái tóc đen một màu hung u buồn, đôi mắt hồ ly nhỏ hẹp nhuộm đỏ, nước da trắng như đậu hũ giờ cũng mang một sắc đỏ hờ hững. Bên ngoài cửa sổ, một mảng trời đỏ rực như cái nền đầm máu, mảng chính là bóng dáng cô đơn cùng lạnh lùng của Ngao Quân. Một bức tranh buồn nhưng mê hoặc.

“Cháo hay bột?” – Tôi còn đang mãi miết ngắm nhìn thì đôi môi cam nhạt đẹp đến bí ẩn kia khẽ mấp máy, giọng nói khàn khàn xa cách.

Dù cậu ta không quay đầu lại nhưng tôi biết là đang nói với mình bởi vì trong phòng làm gì còn ai khác, có điều bản thân không hiểu lắm ý tứ trong lời nói ấy.

“Ăn cháo hay ăn bột?” – Thấy tôi im lặng, cậu ta bỏ khoảng trời ngoài kia, chiếu ánh mắt vào tôi, giọng nói vẫn kiên nhẫn khàn khàn.

“Không.” – Tôi nghe giọng mình yếu ớt đến cùng cực. Cả người tôi lúc này không muốn ăn uống gì hết.

“Cháo ngon hơn.” – Ngao Quân dứt lời, một mạch đi ra khỏi phòng. Hay là cậu ta muốn hỏi tôi cậu ta nên ăn cái gì?

Có lại một mình, tôi ngây ngốc nhìn ra bầu trời đỏ rực thê lương ngoài kia. Bóng chiều nghiêng ngả đè vào lòng người, bao nhiêu mất mát chột trở nên nặng nề cùng hoang mang.

Tiếng chuông báo tin nhắn làm tôi bừng tỉnh. Với lấy chiếc điện thoại đang để trên bàn nhỏ bên giường, tim tôi khẽ run lên khi thấy người gửi là Khoa.

Chậm rãi hít vào thật sâu, tôi thờ hất ra sau đó mở tin nhắn. Dòng tin không dài, chỉ vồn vện câu: “Tớ chỉ muốn nói tớ xin lỗi!”, nhưng lại gợi nhớ cho tôi và một đoạn ký ức cũng gần tương tự.

Đó là những ngày cuối ở Trung Anh, sau khi ba tôi mất được khoảng một tuần. Thời gian này tôi bị làm phiền rất nhiều bởi các thầy cô khi nghe tôi nói muốn chuyển trường. Họ tìm tôi, khuyên nhủ, gợi ý về những điều quý giá mà tôi có trong ngôi trường này, định hướng về một tương lai khi tôi ở lại đây. Tôi lắng nghe, cười máy móc, dạ vâng cũng máy móc nhưng trong lòng chưa bao giờ nghĩ về lời họ nói. Tôi vốn là đứa rất khó buông bỏ một điều gì đó, rất luyện tặc những thứ thân thuộc, rất ghét phải thay đổi hay đón nhận điều mới mẻ. Thế nhưng một khi tôi đã muốn rời đi, điều đó có nghĩa là không ai có thể lay chuyển hay giữ tôi lại.

Gần như tất cả các thầy cô đều tìm gặp tôi, và người cuối cùng đến nói chuyện là Thế Anh, người mà tôi không nghĩ sẽ còn đối thoại thêm một lần nào nữa.

Trung Anh vốn không có sân thượng, nhưng có một khu rừng nhỏ ngay phía sau trường. Nơi đó rất đẹp, sạch sẽ và mát mẻ. Thậm chí không một mẩu rác dù nhỏ nhất, thân cây không một vết rạch nào, hoa cũng chưa từng bị bẻ. Khu rừng như đứa con của cả tập thể Trung Anh. Chúng tôi săn sóc và giữ ý thức không phá hoại nó. Đây vốn là nơi lý tưởng để học bài, để nghỉ trưa và nhất là để hẹn hò. Lúc trước có vài lần tôi và Thế Anh trốn ra đây ngồi riêng với nhau, còn những lần khác có mặt tại đây cùng với cả đội tuyển học sinh giao lưu.

Hôm nay tôi và Thế Anh không cùng nhau trốn ra như trước. Là tôi một mình đi tìm chỗ ngủ một lát, và anh tìm thấy tôi ở khu rừng này.

Chúng tôi ngồi cách nhau một khoảng đủ cho thêm hai người ngồi vào, mặt nhìn về hai hướng khác nhau, bầu không khí rất quý dị cùng khó xử.

“Em muốn chuyển trường hả?” – Mất một lúc rất lâu sau Thế Anh mới mở lời.

“Ừ.” – Tôi đoán trong trường ai cũng biết tin này.

“Là do anh à?” – Tôi không nhìn thấy mặt anh, nhưng có thể đoán giờ đây anh rất căng rứt và áy náy.

“Một phần.” – Đúng! Tôi chuyển trường vì anh, nhưng đó chỉ là một phần lí do. Phần còn lại là tôi cần tìm trường có ký túc xá.

“Anh... không đáng để em như vậy.” – Thật khó đoán ra gương mặt Thế Anh lúc này như thế nào, nhưng tôi đoán trong lòng anh đang tự nhận mình là nguyên nhân làm tôi bỏ đi. Nghĩ đến đây, tôi có chút muốn bật cười ra tiếng. Dù tôi có trân quý yêu chiều đến mức nào thì cũng không một ai đủ khả năng làm tôi hành động bốc đồng mặc kệ hậu quả.

Tôi thừa nhận mình ở lại Trung Anh vì anh, nhưng chuyện rồi đi thì không phải như anh nghĩ. Cuộc thi học sinh giao lưu, tôi cố tình trượt chính là để ở lại trường, đương nhiên là vì Thế Anh. Khi ba tôi bị bắt, nhà bị người ta lấy đi nên phải ra ngoài thuê phòng trọ, tôi đã nghĩ mình sẽ chuyển trường để tìm trường có ký túc xá. Nhưng tôi còn đắn đo, lý do tôi nghĩ ai cũng biết. Giờ thì tôi thấy mình rất dứt khoát, rất quyết tâm, hơn nữa trong lòng còn rất nhẹ nhõm. Đoạn tình cảm này, tuy hơi tàn nhẫn nhưng tôi phải nói rằng nó dứt rất đúng lúc.

Tôi mãi suy tư, chợt nhận ra mình đã im lặng quá lâu. Mà cũng chẳng cần thiết phải trả lời. Đáng hay không đáng đâu phải là chuyện tôi và anh nói là được. Tất cả hồi ức, những gì đã có cũng như những lỗi lầm đã xảy ra chính là thứ trả lời chính xác nhất.

“Anh chỉ muốn nói là... anh xin lỗi.” – Xem ra đến đây không phải để khuyên ngăn tôi giống các thầy cô khác. Tự tôi và anh đều hiểu, anh không còn tư cách để can thiệp vào cuộc đời tôi.

“Lời xin lỗi của anh chẳng làm được gì cho em hết. Nó chỉ giúp anh hết căng rứt thôi.” – Tôi nghe giọng mình lạnh lẽo vô cùng. Chẳng phải người ta nói xin lỗi để rũ sạch mọi lỗi lầm sao?

“Vậy anh phải làm gì?” – Giọng Thế Anh rất thấp, hơi thờ hất ra bất đắc dĩ.

“Đứng lên!” – Giọng nói và cả gương mặt tôi lúc này đều rất vô cảm. Trong lòng tôi đích thị cũng không có cảm xúc gì.

Anh làm theo lời tôi nói, đứng lên chờ đợi.

“Nhắm mắt lại!” – Tôi cũng đứng lên theo.

Anh nhìn tôi hình như đang muốn tìm hiểu tôi định làm gì, nhưng cuối cùng cũng miễn cưỡng làm theo.

Tôi vận vẹo cổ tay, dùng hết sức mình đâm Thế Anh một cái bật máu miệng, cả người không đề phòng nên ngã nhào xuống đất.

“Em...” – Thế Anh mở mắt, bàng hoàng nhìn tôi.

Tôi cảm thấy một đám vẫn chưa đủ nên lao đến, nắm cổ áo Thế Anh lên tiếp tục đâm vài cái, sau đó khi anh đã nằm nhoài người ra đất, tôi nhắm ngay bụng anh đá một cái không nhẹ.

Máu miệng bật ra vài giọt, thấm đỏ trên nền cỏ xanh.

Bên tai tôi, có tiếng học sinh hô hoán có đánh nhau.

Tôi nhìn Thế Anh nằm bất tỉnh dưới đất, hai lòng phui hai tay vào nhau, ngừng vạ tấn công lại. Không phải tôi hận vì bị bỏ rơi, trong lòng cũng không thù ghét hay trách móc. Tôi chỉ đơn giản muốn tạo cho mình một cánh cửa rời khỏi Trung Anh. Mà thật ra tôi cũng có một chút tính toán riêng. Dù gì cũng phải đòi lại phần nào công bằng cho bản thân mình. Hơn nữa sau chuyện này thì cả hai cũng tự khắc cắt đứt mọi liên lạc với nhau, gặp ngoài đường cũng sẽ thành người dưng.

Và sau đó tôi bị đuổi khỏi Trung Anh, rút học bạ và gửi về Đông Anh. Rồi đến sống ở ký túc xá, tiếp theo lại đến sống tại nhà Ngạc Quân. Và giờ thì cậu ta đang ngồi trước mặt tôi, gương mặt phẳng lặng không cảm xúc, bàn tay đẹp để loay hoay với chén cháo.

“Sáng ăn gì?” – Vừa khuấy chén cháo, Quân vừa hỏi tôi. Thằng nhãi này thật tình luôn làm tôi có cảm giác cậu ta không phải đang nói chuyện với mình. Nhưng phòng chỉ có hai người, không phải tôi thì có thể là ai.

“Bánh mì và sữa.” – Tôi vẫn ăn như thế này vào bữa sáng. Hồi ba tôi còn sống và chưa bị bắt, nhà của chúng tôi vẫn còn, buổi sáng trước khi đi làm ông ấy luôn chuẩn bị cho tôi một phần bánh mì ốp la và một ly sữa thơm ngon béo ngậy. Sau này tôi không còn điều kiện để ăn sáng như thế. Nhưng ngay khi đến nhà Ngạc Quân, tôi lại trở lại với theo quen cũ. Có điều không có ba ngồi đối diện thay tôi ăn lòng đỏ. Tôi không thích nó, vì vậy luôn bỏ lại và chỉ ăn lòng trắng.

“Ngộ độc thức ăn.” – Quân lại nói, không đầu không đuôi. Nhưng tôi hiểu. Ý cậu ta bảo tôi bị ngộ độc.

Tôi im lặng ngẫm nghĩ. Tôi uống sữa tươi, đâu phải dùng chung sữa đậu nành và trứng. Tại sao lại như thế nhỉ?

“Chỉ được ăn cháo hoặc bột.” – Vẫn là kiểu nói chuyện kiêu lời nhất có thể. Tôi lại phải tự hoàn thành câu nói. Với tình trạng của tôi chỉ có thể ăn cháo hoặc bột.

Quân dứt lời, đưa chén cháo vừa khuấy bột nóng cho tôi.

Thật ra tôi không thắc mắc lắm mình bị gì, cũng không muốn nghĩ tại sao mình bị vậy. Cái tôi thắc mắc là Ngao Quân làm cái quái gì ở đây, trong phòng bệnh của tôi và còn mua cháo cho tôi ăn? Cái này gọi là tình cảm gia đình sao? Tôi không nghĩ là giữa tôi và cậu ta có thứ đó. Từ ngày về nhà mới, chúng tôi chưa bao giờ nói chuyện với nhau. Thậm chí tôi còn cố hết sức tránh lối cậu ta đi để không gặp mặt.

Đương nhiên thắc mắc tôi giữ trong lòng cho riêng mình. Bộ dạng Ngao Quân từ gương mặt cho đến dáng vẻ đều không hứa hẹn sẽ trả lời câu hỏi của người khác. Hơn nữa với tính kiêu lời đó, tôi nghi ngờ rằng cậu ta sẽ phát cáu khi bị hỏi.

Tôi đón lấy chén cháo, chậm rãi múc từng thìa. Thắng nhai Ngao Quân ngồi yên tại vị trí, không buồn đi ra ngoài để tôi ăn cho thoải mái, hơn nữa còn nhìn tôi chăm chăm như sợ tôi sẽ mang đồ ăn đồ đi. Xin lỗi đi! Trong những thú hưởng thụ, tôi thích nhất là ăn và ngủ. Chắc chắn sẽ không mang thức ăn bỏ phí hay để mình thức khi không cần thiết.

Chính vì vậy, sau khi ăn xong, tôi uống nước và nằm xuống nhắm mắt tìm giấc ngủ. Không ngủ thì tôi biết làm gì đây. Việc ở trong căn phòng yên tĩnh một mình và việc có hai người trong phòng nhưng cũng yên tĩnh là hoàn toàn khác nhau. Tôi chỉ muốn ngủ ngay lập tức để đưa mình thoát khỏi bầu không khí kỳ lạ này. Nói thật mặc dù nhắm mắt, tôi vẫn biết thắng nhai Ngao Quân đang dán mắt lên tôi. Rốt cuộc là lượn lờ ở đây làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Mỗi ngày lớn lên, từng trải thêm một chút, hiểu hơn về sự đời, tôi dần dần phục tởm tiên ngày xưa để lại những câu nói không thể chính xác hơn được nữa. Ví dụ như hai câu “trái đất tròn” và “oan gia ngõ hẹp”, tôi nhìn thấy Diệu My ngay khi ở bệnh viện trở về nhà. Cậu ra đang cùng Khoa ngồi uống trà ngắm hoàng hôn bên chiếc bàn nhỏ màu trắng gần hồ bơi, mà cái hồ bơi đó chính xác nằm trong khu đất chung của gia đình Quân – Khoa – Văn.

Tôi ngồi trong chiếc xe đang chậm chậm di chuyển trên con đường trải nhựa sạch sẽ, mắt vô tình lướt qua, trong lòng có một thoáng khó chịu. Tôi đâu có bao dung đến mức tha thứ tất cả. Đối với Khoa cũng có một phần tình cảm nên chuyện bị đem ra đùa giỡn cảm thấy rất tự ái.

“Căn biệt thự kia là nhà của Diệu My.” – Ngồi cùng tôi trong xe, ngay ở ghế bên cạnh, Ngao Quân siêng năng nói một câu rất dài, ngón tay thon dài trắng muốt chỉ về phía căn biệt thự màu cam. Tôi vốn tưởng đó là nhà riêng của “bộ ba hoàng tử”, kiểu như một nơi để cả ba tụ tập, bên trong sẽ có đủ môn tiêu khiển. Hóa ra là nhà của Diệu My. Tệ thật, giờ bọn tôi không những học cùng lớp mà còn sống cùng một khu biệt lập.

Tôi im lặng không nói, đầu dựa sát hơn vào ghế, có chút mệt mỏi. Tôi vốn vô tâm vô phách, có điều cũng không phải không có tâm tư. Hai người con trai đi qua đời tôi đều liên quan trực tiếp đến Diệu My, đối với con nhai này tôi rất không muốn có chút dính dáng gì. Có lẽ đó chính là khắc tinh của tôi.

Chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại trước nhà Ngao Quân. Tôi mệt mỏi rời khỏi xe, một lòng hướng đến căn phòng của mình. Ba ngày không đi học, tôi đã bỏ lỡ khá nhiều kiến thức, cần phải đọc sách để bù lại, còn phải mượn vở Ngao Quân chép bài nữa.

Thế nhưng trước khi về đến phòng, tôi bị sự kỳ lạ trong nhà làm cho chú ý. Nếu mọi khi vào giờ này mọi người đang tất bật dọn dẹp căn nhà rộng đến một ngàn mét vuông này đồng thời chuẩn bị bữa tối thì hôm nay căn nhà vắng tanh. Chỉ có ông quản gia đang đi lại gần để chào đón tôi trở về.

“Mọi người đâu hết rồi ạ?” – Tôi nhìn quản gia, chậm rãi hỏi. Mới có ba ngày mà sao lạ lắm thế này?

Thay vì trả lời tôi, ông quản gia nehe nehe đôi mắt đã mờ đi phần nào, ái ngại nhìn Ngao Quân đang đứng bên cạnh tôi.

Tôi cũng theo đó nhìn cậu ta. Thắng nhai này đã làm gì với gia nhân sao?

“Đuổi hết rồi.” – Hai tay bỏ túi quần, Ngao Quân rất bình thản trả lời bằng giọng khàn khàn mang theo một chuỗi lạnh lùng không cảm xúc.

“Đuổi toàn bộ?” – Gần hai mươi con người mà cậu ta nói đuổi hết? Ăn rồi đánh nhau không đã hay sao mà còn bắt nạt người làm ở nhà.

“Mấy chục con người mà hộp sữa hết hạn cũng không phát hiện ra thì giữ làm gì?” – Ngao Quân vẫn bình thản nói một câu dài hơn bình thường, mắt hồ ly nhỏ dài nhàn nhạt nhìn tôi. Sữa hết hạn? Ý cậu ta là hộp sữa tôi đã uống phải để rồi ngộ độc sao? Tôi có mơ mộng lắm không khi nghĩ vì mình mà mọi người mất việc?

Trong khi tôi còn đang đứng phân tích xem liệu mình có bị điên không mà nghĩ Ngao Quân vì tôi nên đuổi việc người làm, cậu ta đã thông dong hai tay xỏ túi quần, một mạch đi về phòng.

Tôi không phải là đứa dễ cảm động, cũng khá bàng quang với mọi việc xung quanh. Nhưng đối với hành động lần này của Ngao Quân, trong lòng lại có chút gì đó không yên. Có lẽ vì cậu ta vốn kiêu lời, vốn thờ ơ, vốn lạnh nhạt với mọi thứ, giờ lại vì tôi mà làm một chuyện hơi quá đáng, ba ngày trước còn là người duy nhất xuất hiện trong phòng khi tôi tỉnh lại, sau đó còn ở đó như một bóng ma thỉnh thoảng suốt ba ngày liền. Không lẽ cậu ta... thật sự đã xem tôi là em gái? Thắng nhai đó cũng có khái niệm tốt với người nhà sao?

Nhưng chút cảm động của tôi chưa kịp bén rễ đã bị đánh bật, thằng nhãi đó chưa bao giờ là người tốt. Tôi mượn vợ chép bài, cậu ta cũng rất vui vẻ đưa, kết quả vở nguệch ngoạc được cái tiêu đề tiết đầu tiên của năm học. Cậu ta hoàn toàn không chép bài. Trong lớp nếu không gục đầu xuống bàn ngủ thì cũng gối đầu lên tay ngủ. Thế thì lúc tôi mượn không nên cho hay nói thẳng là không chép bài. Đàng này còn chu đáo mang qua tận phòng cho tôi. Mẹ kiếp Ngao Quân, cậu là thằng nhãi đáng chết.

Tôi âm thầm nguyên rủa, lòng bất mãn gác lại việc chép bài qua một bên, cần mẫn đọc sách, đánh dấu những phần không hiểu để tìm gặp giáo viên hỏi lại. Cứ thế chăm chú cho đến khi bên ngoài cửa có tiếng gõ.

Luyện tiếc bỏ cuốn sách xuống, tôi ra mở cửa phòng, bắt gặp ông quản gia đang bung một cái khay bên trên là một chén cháo, một đĩa trái cây, ly nước cùng thuốc.

“Cháu ăn đi, ăn xong để đó lát bác lên dọn.” – Ông quản gia trông rất hiền, lúc mỉm cười đuôi mắt nhăn nhăn phúc hậu.

“Dạ.” – Tự nhiên tôi cảm thấy ngại. Khổ thì chưa từng khổ nhưng tôi cũng chưa từng được nuông chiều đến mức có người hầu hạ thế này. Mọi ngày tôi đều rất tự giác xuống nhà ăn tối sau đó đi làm. Bữa nay vì vẫn còn đang trong thời gian xin nghỉ để dưỡng bệnh, tôi không đi làm, cộng với việc đọc sách quên thời gian, cuối cùng lại để cho người già cả hầu hạ mình thế này.

Đón lấy cái khay, tôi trở lại phòng, đến ngồi trên bộ ghế sofa đẹp đẽ. Thực ra từ lúc dọn đến đây, tôi chỉ mới dùng bàn học, phòng tắm, giường ngủ và tủ đựng quần áo. Còn lại sofa, bộ bàn trà bên cửa sổ, dàn máy tính, laptop, bộ đồ điện tử cao cấp... tất cả tôi đều chưa đụng qua. Một phần vì không có thời gian, phần còn lại cũng không có hứng thú với những thứ đó.

Cuộc sống ở đây quả thật rất tốt, tốt đến mức là con người ta trở nên thụ động. Với một đứa trong lòng vẫn luôn tự nhủ những điều tốt đẹp đều sẽ có hồi kết không ngờ tới như tôi thì sẽ luôn mang trong mình cảm giác lo lắng. Chính vì vậy mà dù có sung sướng đầy đủ, tôi vẫn giữ mình ở một khoảng cách vừa phải, không quá tận hưởng cùng nuông chiều bản thân. Nếu không sau này khi mọi điều tuyệt vời này kết thúc, tôi sẽ rất khó thích nghi.

Ăn xong tôi đương nhiên không đợi ông quản gia lên dọn dẹp, tự giác mang đồ xuống. Người đã bị Ngao Quân đuổi đi hết rồi nên nhà vắng vẻ hẳn. Qua cửa sổ tôi thấy ông quản gia đang tưới cỏ, còn Ngao Quân có lẽ đã ra ngoài. Tối nào cậu ta cũng đi chơi và trở về nhà khi trời gần sáng rồi sau đó lại dùng laptop học để ngủ. Có điều tôi thấy cậu ta không đi cùng Văn và Khoa. Xem ra Ngao Quân còn một nhóm bạn khác và “bộ ba hoàng tử” cũng không thân thiết như người ta vẫn nghĩ.

Tôi rửa sạch chén đĩa của mình, up lên kệ cho ráo nước rồi trở về phòng. Không phải đến chỗ làm nên tối nay khá nhàn rỗi, vì vậy tôi tự nuông chiều bản thân một chút bằng việc ngâm mình trong bồn tắm để nước ấm massage cơ thể. Tôi thích được thư giãn thế này, cảm giác như quay về cái thời bé con còn tắm trong chậu. Khi đó cả người vòng chân ngồi vừa vặn trong chiếc chậu nhựa, lênh bênh nổi trên mặt nước là hai cái nổi nhựa mà tôi dùng để chơi đồ hàng. Lúc đó mỗi khi đi tắm, tôi thường nghịch nước rất lâu, mãi đến khi ba mặt mũi đen ngịt cầm cái khăn bông đứng chờ sẵn, tôi mới miễn cưỡng rời khỏi chậu nước, cuộn mình vào khăn và theo ba lên phòng mặc đồ. Tôi biết có một vài thiếu nữ thích cảm giác đứng nhắm mắt dưới vòi hoa sen, còn tôi đến khi lớn lên vẫn thích ngồi trong chậu như thế. Có điều không có cái chậu nào chứa vừa tôi hết.

Đối với tôi, tuổi thơ là một bảo vật được nâng niu trong sự hồi tưởng đẹp đẽ. Những ngày tháng rất ngọt ngào cùng vô âu vô lo, cả ngày với đám gà trong xóm giăng nắng quần mưa, tối về được ba cõng trên lưng mà ru ngủ. Hồi đó nhìn mấy anh chị lớn một chút, cảm giác họ thật bí ẩn và cũng rất giỏi dang, lòng không ngừng trầm trồ cùng mơ ước mình mau chóng lớn lên. Bây giờ mới cảm thấy quả thật mình lớn lên nhanh thật, đánh rơi rất nhiều điều đẹp đẽ không còn nữa. Ngày ấy, tôi đương nhiên không ý thức được mình đang hạnh phúc. Có lẽ con người ta chỉ nhận ra giá trị thật sự của mọi thứ khi hồi tưởng vào lúc nó không còn nữa.

Mỗi người đều có một điều để nhớ nhưng cùng luyện tiếc, có thể là một tình yêu dang dở, hay là một người bạn phải đi xa. Phần tôi, có lẽ điều luyện tiếc nhất chính là tuổi thơ. Nơi có ba, có Thế Anh khi còn bé, có những tiếng cười trong trẻo không gò ép, có thể thỏa thích khóc âm ỉ trước mặt mọi người như một sự nhõng nhẽo, có thể cắn môi rồi chỉ thẳng vào mặt đứa mình không thích mà nói: “Ai chơi với mày.” Lớn lên, có tâm sự tốt nhất nên để trong lòng, ai cũng đều có nỗi khổ của riêng mình, sẽ rất mệt mỏi cho họ khi nghe thêm chuyện không vui của mình. Lớn lên, không phải cứ bảo khóc là khóc như mưa mặc kệ có ai đang nhìn thấy hay không. Con nít khóc lóc trông rất đáng yêu, nhưng mà người lớn thì lại trông rất ngu ngốc trong mắt người khác. Lớn lên, có ghét ai tốt nhất chỉ nên tránh không tiếp xúc, không thể nói thẳng vào mặt người ta là tôi ghét cậu. Việc ghét một người ra mặt quả thật rất mệt mỏi. Xỉa xối rồi còn phải tận dụng cơ hội để nói xấu người ta. Sau đó lại lo lắng mình có bị nói xấu như vậy hay không. Nói chung, lớn là hiện thân của sự mệt mỏi.

Trong con người tôi có lẽ tồn tại khá nhiều nhân cách. Tôi là đứa ghét hồi tưởng, nhưng lúc rảnh rỗi lại không ngừng nghĩ ngợi về tuổi thơ. Ngay cả trong những giấc ngủ tôi hầu như chỉ mơ về những năm tháng non nớt của mình. Việc có một hồi ức đẹp để luyện tiếc là một điều may mắn. Mỗi khi mệt mỏi, khi âm ức, khi gục ngã, tôi đều sẽ chạy về bên ba mình, bên bốn cậu bạn luôn bên vực tôi, cứ thế mãi miết hồi tưởng để tìm kiếm bình yên. Thực chất việc tìm bình yên bên một người trong hiện tại hay trong quá khứ đều là may mắn. Bởi vì quan trọng là tôi có thể tìm thấy bình yên của mình.

Nước đã nguội đi nhiều, tôi rời khỏi bồn tắm, thoải mái khi cơ thể dần ra bởi làn nước ấm, lúc này chỉ muốn thật nhanh chìm vào giấc ngủ. Nếu là khi ba còn sống, nhìn mười đầu ngón tay của tôi nhăn nhúm do ngâm nước lâu, chắc chắn sẽ trách mắng một chút, gõ vào đầu tôi vài cái, răn đe một chút. Giờ thì hay rồi, không còn ai quản, tôi cũng chẳng buồn tự quản mình. Ngón tay đã nhăn lại như trái nho khô.

Tôi muốn trở lại với cuốn sách đang đọc dở, nhưng cảm thấy cả người vùng vẫy đòi chìm vào giấc ngủ. Lại lần nữa nuông chiều bản thân, tôi vui mình trong chiếc chăn ấm áp, dần chìm vào cơn mộng mị.

*

Mặc dù có thể thức dậy đúng giờ, nhưng tôi vẫn hẹn đồng hồ báo thức, mỗi ngày đều vào lúc năm rưỡi sáng cất tiếng kêu inh ỏi. Tôi lười biếng không mở mắt, định với tay tắt đồng hồ đi như mọi khi, nhưng cả người bị điều gì đó bó chặt không thể thoát ra. Dù đang còn mơ màng trong giấc ngủ nhưng

linh tính mạch bảo với tôi một điều... Mẹ kiếp Ngao Quân, đừng có để tôi vừa mở mắt ra đã thấy cậu.

Đúng là linh tính của tôi không sai mà. Ngao Quân đang ngủ trên giường tôi, hơn nữa còn đang mang tôi cất trong lòng. Ở khoảng cách gần thế này, tôi vẫn không thấy lỗ chân lông trên mặt cậu ta, thẳng nhai này đúng là được ông trời thiên vị mà. Ngược nhìn từ bên dưới lên, đôi môi cậu ta hơi nhưn lên như đang mỉm cười nhẹ, cánh mũi nhỏ nhắn, hàng lông mi đen dày kích thích người khác muốn nhỏ trụi. Đồng thời trên người thẳng nhai này còn mang một mùi hương rất dễ chịu, có chút lành lạnh mà cũng thanh mát, cảm giác như một bông anh đào đỏ được ướp trong đá bào, làm người ta chủ động nghiện hẳn. Đẹp đẽ là thế, thơm lành là thế, nhưng vẫn không ngăn tôi muốn đập hẳn bay xuống giường. Ở đâu có cái kiểu đi chơi đêm, say sưa thấy đường về được tới nhà mà lại đi nhầm phòng thế này? Con gái người ta sinh ra cho cậu ta ôm à?

“Ồn quá!” – Đôi mày kiếm khê chau lại thể hiện sự khó chịu, ngay sau đó đôi mắt hồ ly nhỏ dài từ từ hé mở, mang theo một màn sương lạnh lạnh tràn vào không gian.

“Lại say?” – Tôi vẫn nằm yên trong lòng Ngao Quân, giọng nói lạnh đi nhiều.

“Ừ.” – Thái độ tôi như thế mà thẳng nhai này còn có thể cúi đầu trả lời tôi.

“Lại nhầm phòng?” – Tôi thấy giọng mình đủ nguy hiểm để đe dọa.

“Ừ.” – Nhưng Ngao Quân bình thân như không. Thu cánh tay đang ôm tôi lại, cậu ta từ tốn ngồi dậy, vươn người rồi quay lại nhìn tôi: “Ăn gì?”

“Bánh mì ốp la.” – Rồi sao nữa hả? Người đã bị cậu ta đuổi đi hết rồi. Hỏi tôi ăn gì rồi nấu cho tôi chắc.

Ngao Quân im lặng, đầu hơi gật gù, gương mặt mười tính ngủ không quá lạnh lẽo như mọi khi, có chút giống một con mèo trắng muốt.

Không nói thêm lời nào, cậu ta bình thân rời khỏi phòng tôi như lần trước, tỉnh bơ như chuyện không có gì to tát. À phải rồi, tôi còn chưa trị thẳng nhai này nhỉ.

Không để bản thân phí sức tức giận, tôi ném Ngao Quân qua một bên, một lòng chuẩn bị sách vở và vệ sinh cá nhân để đi học. Trước khi xuống nhà, tôi ưu ái dùng bút lông đỏ viết lên cánh cửa phòng cậu ta vài chữ. Cửa trắng nên nhiều đây có lẽ đủ nổi bật.

Xong xuôi, tôi miễn nguyện đi xuống nhà, một lòng sẵn tay áo chuẩn bị tự làm đồ ăn sáng.

Bên bàn ăn, Ngao Quân đang từ tốn nhai nuốt bánh mì kẹp mứt, bên cạnh là một phần bánh mì ốp la đẹp mắt. Lòng trắng nõn nà, lòng đỏ bóng tròn căng mọng.

“Ăn đi!” – Thấy tôi đứng im, cậu ta hơi ngược mặt lên, khăn giọng nói.

Thẳng nhai này chắc lại bắt ông quân gia làm đây mà. Ngoài cái ngoại hình ra thì cậu ta chẳng có gì. Không tốt tính, học hành cũng tệ. Xem nào, người cũng cao lăm, tôi chỉ đứng đến ngực thôi. Phải nói rằng cậu ta đích thị chân dài nảo ngắn?

Trong lòng nghĩ vậy thôi, tôi không định mang ra đàm đạo cùng Ngao Quân. Im lặng ngồi vào chỗ, tôi từ tốn ăn bánh mì của mình, lòng lan man suy tư về cậu ta. Theo như tôi biết thì cậu ta từ nhỏ đã ghét người khác đến gần, phải rất thân quen mới có thể chạm vào. Nhưng đối với tôi hình như có một ngoại lệ đặc biệt. Nếu không tại sao ôm tôi ngủ mà tỉnh dậy không chút tức giận. Có khi nào thẳng nhai này cô đơn đến phát điên rồi, thật sự vui mừng khi có thêm em gái và một lòng xem tôi là người nhà không?

Còn đang mải mê suy nghĩ, tôi thấy trước mặt bàn của mình xuất hiện một hộp sữa. Bàn tay thon dài trắng muốt rời đi, sau đó lại với đến cầm hộp sữa lên.

Tôi ngẩng đầu, thấy Ngao Quân đang đứng ngay bên cạnh, mắt hồ ly nhỏ dài tìm gì đó trên hộp sữa, cánh môi cam mỏng khê mấp máy. Mất khoảng vài giây sau, cậu ta đặt hộp sữa xuống lại, bàn tay trắng như đậu hũ với từng ngón tay thon dài từ từ thu lại.

Tôi không nói gì, bóc ống hút ra cắm vào hộp sữa, lấy hơi hút một ngụm dài.

“Ăn xong chưa mà uống?” – Tiếng Ngao Quân khàn khàn vang lên trên đầu tôi.

Bận ngậm ống hút, tôi chỉ gật đầu.

“Lòng đỏ rất tốt.” – Cái này tôi cũng biết, đâu cần cậu nói cho tôi nghe.

“Nhưng mà không thích.” – Tôi ngẩng đầu, thân nhiên nói với Quân. Mấy ngày trong bệnh viện, từ lúc mở mắt ra cho đến khi đi ngủ đều phải thấy mặt cậu ta, tôi cũng có chút thân quen hơn. Ít nhất là không quá xa lạ và bí hiểm như những lần đầu tiếp xúc.

Uống hết hộp sữa, tôi từ tốn đặt vỏ xuống, hít vào lấy hơi bù lại này giờ nhịn thở để uống sữa. Tôi có thói quen ngậm ống hút và uống liên tục cho đến khi cạn. Không nhanh không chậm và không ngừng.

Định dọn dẹp mọi thứ sau đó đi đánh răng rồi đi học nhưng khi vừa có ý đứng lên tôi đã bị Ngao Quân ấn vai ngồi xuống. Cậu ta cầm lấy tay tôi, điều khiển nó dùng thìa múc cái lòng đỏ tròn trĩnh căng mọng bị bỏ lại trong đĩa lên.

“Không thích ăn lòng đỏ.” – Tôi không muốn giằng co để văng lung tung vào quần áo nên chỉ khó chịu thờ dãi.

Cậu ra vẫn im lặng, nâng tay tôi lên sau đó từ từ cúi xuống, môi mòng xinh đẹp hé ra vừa đủ, cảm tay tôi đút lòng đỏ vào miệng. Cậu ta vừa làm cái gì vậy? Ăn thức ăn tôi bỏ lại? Mà còn bắt tôi đút? Thăng nhải này đúng là hết trò.

“Không được nói cộc lốc.” – Từ tốn nhai nuốt xong, cậu ta đứng thẳng người lên, hướng phía tôi mà nói.

Tôi ngược nhìn, trong mắt là một mớ hỗn độn khó hiểu và khó chịu.

“Gọi anh xưng em, nghe chưa em gái!” – Giọng khàn khàn mang chút nghiêm khắc, cậu ta nói rồi xoay người rời đi, bỏ lại tôi ngồi ngây ngốc. Thăng nhải này thật đã xem tôi là người nhà mới tỏ ra thân thiết như thế.

Đờ đẫn ít phút, tôi đứng lên dọn dẹp phần chén đĩa.

“Đề đó bác dọn cho An oi.” – Tiếng ông quản gia hiền hậu từ cửa bếp vọng đến. Tôi nâng mắt nhìn, thấy ông ấy đang chỉnh lại chiếc caravat cho chỉnh tề.

“Cháu tự làm được mà.” – Tôi đáp khê rồi cúi đầu tiếp tục công việc. Điều gì bản thân có thể tự làm, đừng ý lại vào người khác vì lâu dần sẽ hình thành thói quen lười biếng. Đến lúc ngày việc đơn giản ai cũng làm được mà mình làm không được thì rất vô tích sự.

“Công việc của bác mà. Để cháu tự làm bữa sáng đã là lỗi của bác rồi.” – Ông quản gia vội đi vào ngăn tôi lại.

“Dạ?” – Bữa sáng không phải ông ấy làm, cũng không phải tôi, nhà chỉ có ba người, không lẽ...

Nhân lúc tôi thất thần suy nghĩ, ông quản gia cướp chiếc đĩa trong tay tôi, đi nhanh về phía bồn rửa chén, nhẹ nhàng bỏ vào bên trong.

“Chuẩn bị đi học đi không muộn An oi.” – Quay người lại, ông nhẹ nhàng nhắc tôi.

“Dạ vâng.” – Tôi khẽ cười sau đó mau chóng đi về phòng mình, trong lòng có khá nhiều băn khoăn không biết hỏi ai. Tôi cảm thấy đối với tôi, Ngao Quân có một tình cảm đặc biệt. Đó là thích hay tình anh em tôi không biết, có điều nếu nó vượt quá tình cảm gia đình, chắc chắn sẽ có rắc rối về sau. Bởi vì tôi, qua một vài ngày tiếp xúc, một vài ngày được chăm sóc, cũng đã có thiện cảm với cậu ta mất rồi.

Khi người ta bị tổn thương là lúc bản thân trở nên mềm yếu và dễ cảm kích nhất, tôi biết vì chuyện của Khoa nên trước sự quan tâm của Quân, tôi cảm thấy gần gũi và có thiện cảm. Nhưng cảm giác này, tôi sẽ dùng nó để sống như người một nhà với cậu ta. Tôi ở đây với thân phận là con riêng của mẹ kế, còn cậu ta lại là con riêng của ba dượng. Cho là cậu ta thích tôi, cho là tôi có thiện cảm với cậu ta. Như vậy thì đã sao? Chúng tôi nếu không muốn phiền phức thì nên tự biết ý thức. Tất cả cũng chỉ là thoáng qua mà thôi.

*

Tôi vào lớp lập tức đón nhận không khí của một phiên chợ đông đúc, cả lớp đang ồn ào và náo nhiệt đến khác thường. “Tâm bão” là bản của Diệu My. Thấy tôi đi vào, cậu ta hơi ngẩng đầu, hướng phía tôi mà nói: “Minh An, ngày mai là chủ nhật, Khoa tổ chức tiệc mừng mình trở về trường, mời tất cả các bạn trong lớp, thiệp của cậu nè.” – Lời nói đi đôi với hành động, cậu ta đứng tại chỗ đưa ra phía trước một tấm thiệp màu nâu.

Cái kiểu gì đây? Mời tôi mà ngồi yên tại chỗ rồi bắt tôi đến lấy như đi xin chữ ký thế này á? Có đạo lý này nữa sao? Xin lỗi nha! Tôi đối với cậu đặc biệt không ưa cho nên đừng có chọc vào.

“Đã nói là mời cả lớp thì cần thiệp làm gì?” – Tôi xoa xoa đầu, mặt chắc đủ ngây ngốc để thể hiện sự thắc mắc.

“Phải có thiệp cảnh vệ mới cho vào tại vì khu nhà mình ở là khu cao cấp, không phải muốn ra vô thế nào cũng được.” – Diệu My rất rành rọt giải thích cho tôi, còn nói rõ ràng hẳn hoi là khu nhà cao cấp.

Tôi trong bụng cười ra tiếng. Thế cậu có biết tôi đang sống trong căn biệt thự sang trọng nhất khu biệt lập cao cấp đó không?

“Cậu để cảnh vệ đón tại mình?” – Tôi chau mày thể hiện sự không vừa ý chính đáng.

“Tất nhiên mình sẽ đích thân đón các cậu.” – Diệu My cười e lệ, tay vuốt tóc vén lên mang tai, âm thầm trao cho tôi một ánh nhìn sắc lạnh.

“Vậy thì được rồi, không cần thiệp đâu nhì.” – Tôi mặt mày sáng lạng, mỉm cười rất thân thiện sau đó đi về chỗ của mình. Mẹ kiếp cậu Diệu My, tốt nhất nước sông đừng phạm đến nước giếng, tôi không phải cô gái đơn thuần tốt bụng chịu âm ức cũng chỉ cúi đầu đầu. Tiệc của cậu, cũng đừng mong làm trò gì với tôi ở đó, bản thân tôi có hẹn với Bích Ngọc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Thực chất lòng dạ con người thuộc dạng “đòn gánh hai đầu”, đối với người giàu hơn mình, quyền thế hơn mình, trong lòng ganh ghét không ít nhưng ngoài mặt lại rất đôn đả cùng xu nịnh. Tôi cũng có chút thắc mắc không biết làm như vậy có được kẻ giàu có quyền thế kia bố thí cho điều gì hay không, nhưng thiết nghĩ lại mỗi người có một cuộc đời để sống, đám nịnh hót đã chọn cho mình con đường như vậy, tôi không có quyền can thiệp. Nhưng nó chỉ đúng khi không dính dáng gì đến tôi mà thôi. Còn lúc này, khi mấy đứa con gái chuyên xu nịnh Diệu My đang đứng trước mặt tôi mà chống nạnh răn đe vì chuyện ban sáng làm Diệu My không vui thì tôi không thể xem như không phải chuyện của mình.

“Học sinh của Trung Anh mà ở trong trường dám hỗn láo như vậy à?” – Cẩm quyền vợ của tôi đang để trên bàn đập mạnh xuống. Nguyệt to giọng quát ngay trong giờ ra chơi.

Mọi người còn ngồi lại trong lớp đều bắt đầu nhìn về phía chúng tôi.

“Tôi bây giờ là học sinh Đông Anh.” – Tôi ngẩng đầu, cảm nhận nét mặt mình rất lạnh, giọng nói đanh cứng. Quá khứ là điều không thể phủ nhận, nhưng hiện tại mới là cái nói lên vấn đề. Trung Anh? Ngày xưa thôi.

“Mới đến vài tháng đã quên cái công mình chui lên rồi sao? Nói thẳng là trong lớp chẳng ai vừa mắt với cậu. Khôn hồn thì chuyển trường đi.” – Nguyệt rành rọt nói như ra lệnh.

“Chuyện bạn không vừa mắt liên quan gì đến tôi?” – Tôi nhướn mày, tự thấy mình không có lỗi. Tự bản thân bọn họ muốn ghét, sao lại bắt tôi chịu trách nhiệm?

“Mày còn dám cãi?” – Nguyệt quát lên, một gạt tay làm tắt cả sách vở trên bàn tôi văng xuống đất.

Mặt tôi đanh cứng lại rồi đến mức tự bản thân có thể cảm nhận được, hướng Nguyệt mà ném ra một cái nhìn sắc lạnh. Có hai loại người dùng bao giờ đụng đến: thứ nhất là những kẻ không có gì để mất và thứ hai là những kẻ không sợ bất cứ điều gì. Không may tôi lại thuộc cả hai dạng, vì vậy hôm nay xem như xui cho hai con nhãi này.

Im lặng không nói, tôi rời khỏi chỗ, nhặt sách vở của mình lên cất vào ngăn bàn. Có vẻ không biết tôi đang muốn làm gì nên Nguyệt và Ly chỉ đứng im.

Vẫn giữ thái độ lạnh lùng im lặng, tôi đi đến bàn Nguyệt, mang tất cả đồ đạc trong cặp đồ xuống đất trong sự ngỡ ngàng của cả lớp. Trong khi cậu ta còn không kịp trở tay, tôi lấy chiếc zippo luôn mang bên mình ra, ngồi xuống rất rành rọt bật lên và bắt đầu đốt.

“Con quý kia sao mày dám hả?” – Nhìn hành động của tôi, hai mắt Nguyệt tròn trắng, rống lên rồi lao đến chỗ tôi.

Trong rất cả mọi chuyện, nếu để bản thân mất bình tĩnh tức là mình đã thua một nửa. Chính vì vậy tôi bình thản nhìn Nguyệt lao đến, thẳng chân đạp vào bụng cậu ta mạnh đến mức Nguyệt lao đảo ngã vào chiếc bàn, làm đổ cả những bàn phía sau.

Bị đau, Nguyệt ôm bụng rên rĩ, không thể đứng dậy nữa. Các bạn trong lớp ú ớ hét lên vài tiếng rồi lại im lặng xem trò vui, không một ai có ý can ngăn hay giúp đỡ. Thấy vậy Ly lao đến, tay vung ra cào lên mặt tôi đau rất.

Mạnh tay nắm lấy tóc mái của Ly, tôi kéo đầu cậu ta xuống, kẻ chiếc zippo đang phập phùng lửa vào. Tóc cháy rất nhanh, một giây sau đã ngửi thấy mùi khét. Ly gào khóc đẩy tôi ra, tay hoảng loạn phủ lên đầu mình.

Đảo mắt một vòng nhìn quang cảnh hỗn loạn xung quanh, tôi bắt gặp cái nhìn của Ngao Quân. Trông cậu ta không quá bình thản như mọi khi, đôi mày kiếm hơi nhíu lại, ngón tay thon dài gõ gõ lên má.

Tôi máy móc đưa tay chạm lên má mình, lập tức gặp phải thứ ướt át dẻo quánh. Móng tay Ly đã gây ra trên mặt tôi một đường xước chảy máu.

*

Tôi được cho vài phút lên phòng y tế xin băng cá nhân dán lại mặt mình, sau đó lập tức xuống phòng giám thị làm việc. Đương nhiên tôi không đi một mình, cả Nguyệt và Ly cũng bị gọi xuống cùng. Tôi đi sau, không định ở trước mặt để hai con nhãi này dò trò sau lưng. Dù cách một đoạn khá xa, trong lòng tôi cũng biết hai người đi trước đang kịch liệt chửi rủa mình.

Trong chuyện này, tôi là đứa ra tay ác nhất, nhưng lại không phải người gây sự. Xét yếu tố này, cả ba đều chịu cùng một hình phạt là viết bản kiểm điểm, mời phụ huynh và trực nhật sân trường cùng sân thượng. Đương nhiên trước khi biết hình thức kỷ luật của mình, chúng tôi đều nghe đầy tai những lời trách mắng cũng như định hướng.

Rời khỏi phòng giám thị, Nguyệt và Ly theo hướng phòng y tế mà đi, còn tôi một mạch lên sân thượng. Dù sao cũng đã mất nửa tiết học, giờ về lớp chẳng để làm gì.

Nhìn mái tóc loang lổ dài ngắn của Ly và đáng về ôm bụng đau đớn của Nguyệt, tôi tự thấy mình có hơi ác. Trong chuyện này đứa quá đáng nhất chính là tôi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tôi đâu có tự nhiên gây sự. Bọn họ vì cái gì mà không nhìn ra tôi vốn nhỏ mọn, độc ác, đánh đá, còn thù vặt nhỏ dai? Tôi nghĩ ngẫm quan trên mặt mình đâu có hiện lành gì để mà ai đó có ý định bắt nạt. Đánh đá là một phần trong tính cách từ nhỏ của tôi, một phần nữa là vì suốt ngày tiếp xúc với mấy đứa con trai nên tôi cũng khá dữ tợn. Mặt khác, đối với những con người “trắng tay” như tôi, ý tôi muốn nói là cả về tình cảm lẫn vật chất, thì điều duy nhất có được chỉ là tự tôn. Vì vậy đừng ai đứng trên đầu tôi mà bắt nạt, sai bảo hay có ý hạ thấp, bởi vì tôi sẽ vì bảo vệ

điều duy nhất mình có mà trở nên vô cùng tàn nhẫn.

Nằm xuống sân thượng sạch bóng, tôi gác tay lên trán, nhắm mắt tìm chút nghỉ ngơi. Dữ từ bé là bản chất của tôi, nhưng lúc trước tôi dữ theo một kiểu khác. Hồi mẩu gạo và cấp một, bị bắt nạt, tôi không bao giờ bỏ qua, chắc chắn sẽ đi cáo ba mình. Lên đến cấp hai, tôi cũng không có khái niệm tha thứ, đứa nào gây sự sẽ được gặp ba cậu bạn thân từ bé của tôi ngay. Thế Anh thì không bao giờ tham gia vào những chuyện này, anh hiền đến mức cả con kiến cũng không nở giết. Nhưng không tham gia không có nghĩa là bỏ mặc tôi. Để làm cho tôi vui lên và bớt âm ức, anh sẽ dẫn tôi đi chơi, mua đồ ăn ngon cho tôi. Nghỉ lại thì giờ tôi đã biết cách bảo vệ chính mình, không cần nhờ đến sự giúp đỡ của ai. Trải qua những khó khăn, con người ta sẽ tự khắc lớn lên. Trưởng thành rồi sẽ hiểu biết hơn, mạnh mẽ hơn và gan lì hơn. Đây là một chuyện tốt! Nhưng trưởng thành rồi sẽ đánh mất tất cả những gì mình có bao gồm ngây thơ và đơn thuần khi còn thơ bé. Đây thì không phải là chuyện tốt.

Chuông hết tiết reo rất vang lên, tôi chậm rãi ngồi dậy chuẩn bị về lớp học. Đi được nửa cầu thang thì điện thoại rung lên bần bật trong túi áo khoác đồng phục. Người gọi đến là Ngọc.

“An ơi ngày mai đi chơi nhé.” – Tôi vừa nhận cuộc gọi Ngọc đã lập tức riu rít.

“Ừ.” – Tôi cũng có ý định hẹn gặp Ngọc. Tôi cần mượn vở cậu ấy để chép bài, hơn nữa hôm nọ đã hẹn với cậu ấy rồi.

“Ồ bên đó thế nào? Có người bạn nào mới chưa?” – Ngọc sốt sắng hỏi.

“Chưa.” – Nhưng kẻ thù thì có rồi.

“Kể cũng buồn cho An thật.” – Giọng Ngọc rầu rĩ thấy rõ.

“Không sao mà. Thôi chuẩn bị vào học rồi, cuối tuần gặp. An cần mượn của Ngọc vài cuốn vở. Để lát xem lại những môn gì rồi An nhắn tin cho. Vậy nhé!” – Tôi vòng tay nhìn đồng hồ rồi nói nhanh, bước vội hơn về lớp học. Còn một phút nữa là vô tiết rồi.

“Ừ. Vậy có gì nói sau ha.” – Giờ này Ngọc cũng đang ở trường, tất nhiên cũng như tôi, chuẩn bị vào tiết tiếp theo nên cũng mau mắn cúp máy.

Tôi về đến lớp vừa kịp lúc giáo viên bộ môn ở ngoài cửa đi vào. Cúi đầu chào cô, tôi xin phép vào lớp.

Từ ngoài cửa về đến chỗ ngồi, dù quay lưng lại tôi vẫn đoán ra cả lớp đang vừa chào cô vừa liếc nhìn tôi. Lúc vụ đánh nhau xảy ra, trong lớp chỉ khoảng gần chục học sinh. Nhưng chắc chắn mọi người đã kể cho nhau nghe hết rồi. Có khi còn thêm thắt không ít.

Chuyển đến Đông Anh tôi chưa từng một lần phát biểu xây dựng bài, trong lớp cũng không nói chuyện với ai, suốt ngày chỉ ngồi tại chỗ cầm cúi ghi chép học đọc, có lẽ ai trong lớp cũng nghĩ tôi trầm tính và nhút. Ngày hôm nay coi như mở mang tầm mắt. Tốt nhất đừng ai phí thời gian trên tôi làm gì để rồi đôi bên đều chịu thiệt. Tôi sẽ không im lặng chịu đựng đâu.

*

Bữa tiệc ăn mừng Diệu Mỹ trở về được tổ chức ở nhà Khoa cùng với sự tham dự của cả lớp, trừ tôi ra. Ngay từ sáng sớm khu biệt lập đã trở nên náo động hơn ngày thường, tiếng xe cộ, tiếng người, tiếng cười đùa vang lên không ngớt. Và cả căn biệt thự nhà Quân cũng có chút náo loạn.

Nằm ngủ trong giường, tôi bị làm cho tỉnh giấc bởi tiếng ông quản gia. Hình như ông ấy đang cuống quýt lên vì điều gì đó, miệng liên tục chối không phải mình.

Tôi mở bừng mắt, đi vội ra mở cửa phòng.

Đúng như tôi nghĩ, đối diện phòng tôi, tức là phòng của Ngao Quân, cậu ta và ông quản gia đang đứng nói về chữ ghi trên cửa.

Nhìn thấy tôi đi ra, Quân làm như không để ý, tiếp tục nói chuyện với ông quản gia: “Nhà chỉ còn có ba người, không phải bác, không lẽ...” – Bỏ lưng câu nói, cậu ta liếc nhìn tôi. Thằng nhãi này cũng ranh mãnh quá. Cậu ta thừa biết ông quản gia không gan đến mức đi viết bậy lên cửa phòng cậu chủ khó tính. Đương nhiên biết thừa là tôi làm, nhưng lại cố ý đổ cho người khác để đợi một lời nhận tội từ tôi đây mà.

“Em viết đó.” – Tốt thôi nhận thì nhận. Tôi đâu định ném đá giấu tay.

Cả hai con người còn lại đều quay qua nhìn tôi bằng ánh mắt khó tin kiểu như không ngờ con bé nhìn vậy mà như con nít tập viết, vẽ bậy lên tường. Này này! Ông quản gia thì có thể còn cậu nha Ngao Quân, cậu biết rõ vì sao mà còn ở đó giả vờ hả?

“Vậy thì bác đi làm chuyện của mình đi. Để cháu nói chuyện với em An.” – Không thêm xin lỗi vì trách nhảm người khác, Ngao Quân dứt lời liền một mạch đi qua phòng tôi, kéo luôn tôi vào rồi đóng cửa lại.

“BT nghĩa là gì hả em gái?” – Ngao Quân đứng dựa người vào cánh cửa phòng, hai tay bình thản bỏ trong túi quần, giọng khàn khàn tra khảo. Có vẻ khi xây căn nhà này, ba cậu ta không tính đến khả năng con mình cao một cách bất thường thế này. Cửa phòng cao hai mét mà cậu ta đứng gần tới, nếu nhón chân lên thế nào cũng đập đầu, vậy thì cũng phải đến hơn một mét tám.

“BT nghĩ là bên trái.” – Tôi cười cười xoa đầu, mặt rất ngây thơ. Thật ra thì BT nghĩa là BIẾN THÁI. Cái đồ biến thái nhà cậu, tôi không tin cậu say mà đi về được tới nhà không gặp chuyện gì rồi đi nhảm phòng đầu. Giả vờ với đứa khác đi nhé!

“Bên trái?” – Đôi mày kiếm khẽ nhíu lại, cánh môi cam nhạt gợi lên nét cười thích thú. Hình như đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ta cười. Nụ cười đẹp đến câu hồn người. Mang theo nét uể oải và một chút lạnh lẽo như chàng ma cà rồng xinh đẹp lạnh lùng đang mỉm cười khi nhắm được con mồi.

“Vi em thấy anh hay đi nhầm phòng nên ký hiệu cho anh dễ phân biệt.” – Tôi lại cười, mặt rất trong trẻo.

“Ồ! Vậy mà anh tưởng nó là biến thái.” – Rút một tay trong túi quần ra, Quân dùng ngón cái miết nhẹ lên cánh môi cam mềm mại. Người đẹp thì đến cả hành động cũng trở nên đẹp. Tôi thừa nhận từng cử chỉ của cậu ta đều mang theo sự thu hút và vượt trội. Cùng một hành động đó, người khác làm chắc chắn không thể đẹp như vậy.

“Nhà này làm gì có ai biến thái mà em lại ghi như vậy.” – Tôi chau mày, hình như mặt rất ngốc, ngốc đến mức Ngao Quân phải bật cười. Cười cái đầu cậu! Cả tôi và cậu đều biết đôi bên đang giả vờ mà.

“Em gái anh dễ thương quá!” – Đẩy người rời khỏi cánh cửa, Quân tiến về phía tôi, vờn tay xoa đầu tôi. Ở khoảng cách này, tôi phát hiện ra mình chỉ đứng tới ngực cậu ta, đỉnh đầu còn chưa thể chạm vào cằm.

Đúng lúc này điện thoại đổ chuông, tôi đoán là Ngọc gọi. Vì ngoài cậu ấy ra thì làm gì có ai gọi cho tôi nữa.

“An oi An oi dậy chưa?” – Tôi biết mà, vừa nghe máy cậu ấy đã tíu tít.

“Vừa dậy Ngọc oi.”

“Vậy tui mình đi ăn sáng đi An. Qua phở Việt nha.” – Ngọc hào hứng.

“Ừ. Vậy gặp nhau ở đó nhé.” – Vừa nói tôi vừa nhìn Ngao Quân, ý bảo với cậu ta tôi cần chuẩn bị để ra ngoài cho nên mau mau lướt ra khỏi phòng.

Thế nhưng thay vì ra ngoài đóng cửa lại, cậu ta lại lượn lờ đến bên bàn học, vờn tay lật dở vu vơ vài cuốn sách.

“Em không qua nhà My à?” – Ngay khi tôi cúp máy, Quân cất tiếng hỏi. Cậu ta là bạn của Khoa, tôi nghĩ chuyện của Khoa và tôi, kể cả mục đích của Khoa đối với tôi cậu ta đều biết. Nếu đã biết mọi thứ, tốt nhất đừng nên giả ngu giả ngơ mà dò hỏi tôi.

“Em có hẹn.” – Tôi trở nên nghiêm túc.

“Ừ. Đi chơi vui nhé. Và cẩn thận nữa.” – Không hỏi tôi đi với ai hay đi đâu, Quân đặt cuốn sách xuống và rời khỏi phòng. Xem ra thái độ của tôi có hơi dư thừa rồi. Với tính cách của Ngao Quân thì cậu ta sẽ không quan tâm những chuyện không liên quan đến mình, cũng không hay cợt nhả đùa bỡn người khác.

*

Phở Việt là quán phở danh tiếng ở Đà Lạt, tôi nghe mọi người nói của ca sĩ Nguyễn Vũ, có một số khác lại nói của anh trai Nguyễn Vũ. Lúc trước vào cuối tuần tôi hay cùng ba ăn sáng ở đây. Phở rất ngon, bày trí lịch sự sạch sẽ, nhưng ấn tượng nhất là những chiếc đĩa trắng tinh để trên tường do các ca sĩ, diễn viên nổi tiếng của showbiz đến ăn và ký tặng.

Tôi vào quán thì Ngọc đã có mặt và đang đợi. Nhìn thấy tôi, cô bạn cười rất tươi. Tôi biết Ngọc quý mến mình từ khi ở Trung Anh, lúc ấy dù cả hai là đối thủ nhưng cậu ấy rất tốt với tôi. Còn tôi thì vốn là đứa khô khan và có chút xa cách nên không mấy nhiệt tình. Chỉ đến khi chuyển qua Đông Anh, ở cùng phòng vs Ngọc tôi mới bắt đầu tỏ ra thân thiết.

Ngọc khá xinh xắn, gương mặt không đẹp sắc nét mà mang vẻ thủy mị dễ thương, đôi mắt bồ câu uơn ướn rất câu hồn, chiếc mũi nhỏ nhắn cùng đôi môi hồng mọng nước, là một vẻ đẹp mềm mại có chút mong manh. Ở trong Đông Anh, Ngọc trở nên mờ nhạt trước một rừng nhan sắc, nhưng nếu cậu ấy đứng một mình thì sẽ là cả một mảng chính trong bức tranh xinh đẹp.

Hôm nay Ngọc mặc một chiếc váy von màu hồng nhạt, để lộ nước da mịn màng và dáng người mi nhon xinh xắn, một lớp make up mỏng làm cậu ấy càng bắt mắt hơn.

Chúng tôi ăn sáng và trò chuyện với nhau, đúng hơn là Ngọc nói và tôi nghe, lâu lâu ừ hử thể hiện mình vẫn đang chú tâm. Chuyện trường, chuyện lớp, chuyện học hành, cả những công thức hay khái niệm không hiểu lắm Ngọc cũng hỏi tôi. Cứ như thế cho đến khi cậu ấy bất ngờ thay đổi chủ đề.

“À thầy Thế Anh nghỉ dạy rồi.”

Bàn tay xé giò cháo quẩy của tôi hơi chững lại, sau đó tiếp tục tỏ ra bình thường. My về với Khoa có nghĩa là Thế Anh bị đá. Yêu thương càng lớn đau thương càng nhiều!

“Nghe dân trường mình đồn thầy ấy có tình cảm với học sinh trao đổi của Đông Anh nên bị kỷ luật và yêu cầu chấm dứt. Nhưng mà thầy Thế Anh không chịu nên nghỉ việc.” – Thấy tôi không nói gì, Ngọc lại tiếp tục vô tư kể. Chuyện giữa tôi – Thế Anh – Diệu My, ngoài ba chúng tôi ra thì chẳng ai biết. Chuyện tôi thích thầy giáo cũng chỉ là nghe phong phanh, trong trường cả hai chưa bao giờ gây ra scandal nào nên đám học sinh cũng chỉ bán tín bán nghi. Cho nên việc Ngọc rất tự nhiên kể với tôi cũng dễ hiểu.

“Thế mà Ngọc tưởng thầy Thế Anh thích An!” – Ngọc chép miệng cảm thán.

“Chỉ khéo tưởng tượng.” – Tôi cố ý bật cười.

“Ăn xong chúng mình đi đâu?” – Ngọc rất nhanh lại chuyển qua một vấn đề khác.

“Ngọc muốn đi đâu?” – Kỳ thực tôi không nghĩ ra sẽ làm gì tiếp theo.

“Cũng chẳng biết nữa. Tụi mình đi xem phim đi ha. Xong rồi tính tiếp.”

“Cũng được đó.” – Tôi tán thành. Đi xem phim có hai dạng, một là đã đợi ngày công chiếu và đi có chủ định từ lâu. Đây chính thức là những người đi xem phim. Hai là như kiểu tôi và Ngọc đây, không biết đi đâu chơi nên chọn cách ngồi im trong một căn phòng đông người, theo dõi một bộ phim như để giết thời gian.

Ngày cuối tuần rạp phim tương đối đông thanh niên. Tôi và Ngọc chọn xem bộ phim hoạt hình “Find Nemo”. Đây không phải là phim mới, nhưng cả hai cũng thích nên xem lại.

Chúng tôi cảm phần bông ngô và nước của mình tiến về phía phòng chiếu, vừa đi Ngọc còn vừa nói về mấy bộ phim in trên những tấm poster lớn dựng trong rạp. Xem ra cậu ấy khá am hiểu về điện ảnh. Còn tôi thì chẳng hề biết gì.

Ngọc cứ thế liên thoảng, người xoay rất nhiều hướng cho nên bị va phải cũng là chuyện dễ hiểu.

“Xin lỗi!” – Cả Ngọc và người va phải cậu ấy đều đồng thanh. Đó là một cậu con trai có dáng người mảnh khảnh, giọng nói làm người khác không thể phân biệt giới tính, ngay cả gương mặt cũng có chút đẹp đẽ ma mị như một cô gái. Nếu không phải tôi khá nhạy cảm trong việc phát hiện giới tính thì cũng sẽ lầm tưởng đây là một cô nàng tomboy bánh bao. Ngay từ khi còn bé, tôi có thể biết giới tính chính xác của một người cho dù cô gái ấy có đẹp trai đến mức nào hay chàng trai đó có đi phẫu thuật chuyển giới.

Ngọc và cậu bạn kia lịch sự hỏi nhau có sao không sau đó cúi đầu chào rồi lại đường ai nấy đi, chúng tôi tiếp tục thẳng hướng phòng chiếu số bốn mà tiến.

“Đó là con gái hay con trai vậy An?” – Đợi cậu bạn ấy đi xa, Ngọc kín đáo hỏi nhỏ tôi.

“Con trai.” – Tôi khẳng định. Xem ra cậu trai ấy đã không ít lần bị hiểu lầm.

“Con trai mà đẹp như con gái ấy nhỉ.” – Ngọc chép miệng nhận xét.

Ngọc còn định nói thêm gì đó nhưng đúng lúc đến trước cửa phòng chiếu, chúng tôi thôi nói về cậu trai mỹ miều vừa rồi, trình vé, nhận kính 3D sau đó im lặng đi vào rạp.

Find Nemo là một bộ phim hoạt hình rất hay và ý nghĩa, đối với bản thân tôi là như thế. Dù là phim cũ nhưng trong phòng chiếu vẫn rất đông người xem, từng tràng cười rôm rả vang lên khiến không khí vui tươi hơn. Tôi cũng học theo mọi người, tập trung xem phim, cùng ồ lên cười thành tiếng, cảm giác trong lòng cũng nhẹ nhàng đi nhiều.

Phải nói rằng đã rất lâu rồi tôi không bật cười hay bất giác mỉm cười vì điều gì đó. Sâu thẳm trong lòng tôi luôn tồn tại một cảm giác nặng nề, thỉnh thoảng vô thức thờ dài rồi giật mình. Tôi vẫn ăn, ngủ, sinh hoạt bình thường, không suy nghĩ quá nhiều về bất cứ điều gì, không hồi tưởng cũng chẳng chăm chăm nghĩ về tương lai, nhưng sự ù dột trong lòng vẫn luôn đeo bám như một phần của cơ thể. Rất khó để diễn tả nỗi buồn của mình bằng từ ngữ, vì nếu còn hình dung được thì nỗi buồn ấy vẫn còn quá nhỏ bé. Trong một thời gian ngắn, tôi trải qua rất nhiều biến cố mà lúc trước trong sự bảo bọc của ba và Thế Anh, tôi không nghĩ trên đời có tồn tại loại hoàn cảnh này. Chưa từng nếm trải cảm giác bị chính những người thân xa lánh và phản bội cho đến khi ba tôi bị bắt. Chưa từng nghĩ con người sẽ thay lòng theo thời gian cho đến khi Thế Anh rời đi vì Diệu My. Cũng chưa từng nghĩ để đạt được mục đích của mình, người ta có thể bất chấp mọi thủ đoạn và bỏ qua cảm giác của đối phương cho đến khi tôi gặp Khoa và bị lừa một cách ngoạn mục. Tôi nghĩ ngoài kia còn rất nhiều điều tôi chưa biết, và giờ thì một mình tôi sẽ phải lần lượt đối đầu với từng thử thách. Tôi không chạy trốn, không sợ hãi, nhưng tôi mệt mỏi, thực sự rất mệt mỏi. Chỉ ước mình bé lại, trở về với khu xóm ngày xưa, với suy nghĩ non nớt và hồn nhiên rằng thứ lạnh nhất là nước đá. Có lẽ bài học đầu tiên về cuộc sống xa vòng tay bảo bọc của tôi là thứ lạnh nhất là lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Find Nemo kết thúc, tôi cùng Ngọc rời khỏi rạp phim, tạt sang quán cà phê 31 cùng uống nước và học bài. Cũng không phải là nâng cao hay ôn tập gì, chúng tôi chỉ học bài cho ngày thứ hai và thay vì ngồi học một mình ở nhà thì ngồi cùng nhau. Trong lúc Ngọc học chưa xong, tôi tranh thủ chép bài từ những cuốn vở tôi mượn cậu ấy.

Vì hôm nay sẽ bắt đầu đi làm lại nên tôi và Ngọc tạm biệt nhau lúc bốn rưỡi, ai về nhà nấy, tôi mang theo những cuốn vở mượn của Ngọc mà chưa chép xong. Đón xe bus, tôi mơ màng ngủ một chút cho tới khi đến trạm. Từ trạm về đến khu biệt lập khoảng hơn nửa cây số, không có thêm tuyến xe bus

nào, tôi thay vì gọi xe ôm thì chọn cách đi bộ.

Mùa thu Đà Lạt rất đẹp, một chút dịu dàng bền bền nhưng cũng lạnh lùng vô tâm. Cái lạnh chớm chiều nhàn nhạt không làm người ta phải khó chịu nhưng cũng không thể phớt lờ. Gió tản mát bốn phía có chút buồn bã. Thu mà, Đà Lạt lúc nào cũng buồn dịu dàng vào mùa thu.

Con đường trải nhựa trong khu biệt lập vẫn còn in hằn vết bánh xe, mặt đường ngả vàng trong ánh nắng chiều buồn man mác. Sân cỏ hai bên đường cũng kém xanh vì màu nắng chiều. Từng ngọn cỏ lặng lẽ lay động trong gió, dường như tất cả sự xốn xang và tươi mới đều đã chuẩn bị đi vào giấc ngủ. Chiều thu buồn, lòng người cũng chẳng vui.

Tôi cúi đầu đếm bước chân, từng bước từng bước trên mặt được xám xịt, cho đến khi có một đôi chân khác xuất hiện.

Tôi ngẩng đầu lên, lòng mờ mịt không thể đoán là ai. Nhìn thấy gương mặt của Thế Anh, lòng tôi vẫn mờ mịt. Anh làm gì ở đây? Trông anh khác quá, hốc hác đi nhiều, đôi mắt u uất không còn nét cười, môi khô khốc bạc màu và người cũng gầy hăn đi.

- Đúng là em thật. Nhìn từ xa anh còn tưởng mình nhầm – Anh cười yếu ớt, nét hốc hác càng tố cáo sức khỏe của chủ nhân.

- Nhìn anh ghê quá! – Tôi thẳng thắn nhận xét. So với dáng vẻ tươi tắn trẻ trung và phong độ trước đây thì anh “xuống cấp” quá mức tưởng tượng.

- Cảm ơn vì đã nhắc! – Anh bật cười, nhưng nét vui tươi vẫn bật vô âm tín, gương mặt trông rất khổ tâm.

- Sao em lại ở đây? – Thế Anh như sực nhớ ra khung cảnh xung quanh. Phải rồi, chúng tôi không phải đang đối thoại với nhau trong khu xóm nhỏ quen thuộc, cũng không phải tại trường Trung Anh. Nơi này là “lãnh địa” nhà Diệu My và những người khác.

- Thế sao anh lại ở đây? – Tôi không muốn nói là tôi đang sống ở đây. Sẽ phải giải thích rất nhiều.

- Bạn trai của Diệu My mời anh đến tham gia buổi tiệc mừng em ấy về lại trường. – Thế Anh thờ ơ ra, nụ cười nửa miệng chua chát cùng khinh bỉ gọi lên trên đôi môi bạc màu.

- Bạn trai Diệu My? – Tôi nghĩ mình nên là người ngoài cuộc, chính là dạng người không hề hay biết gì.

- Ủ. Trước khi nhận lời quen với anh thì My đã có bạn trai ở Đồng Anh. – Khoa thờ dài, đi đến ngồi xuống bãi cỏ bên đường. Cỏ được chăm sóc và tưới rửa mỗi ngày nên rất sạch sẽ.

Tôi theo đó ngồi xuống thảm cỏ bên kia đường, cả hai đối diện nhau, ở giữa là một dải xám xịt.

- Thế mà anh còn đến. – Tôi ra vẻ vô tư nhận xét, nhưng trong lòng đang rất giận. Thăng nhãi Anh Khoa muốn cái gì đây? Hành động chẳng khác nào đũa trẻ, hi hã với chiến thắng của mình.

- Anh nhớ Diệu My, muốn nhìn thấy em ấy. – Nét mặt Thế Anh rất khổ sở.

- Ngu ngốc! – Tôi lạnh nhạt nhận xét. Quả thật rất ngu ngốc và mù quáng khi khẳng định nhớ người đã bỏ mình ra đi. Dù người ta có thế nào thì mình cũng một lòng yêu sao? Không có đâu! Đừng có tầm thường hóa tình yêu của mình bằng cách trao nó cho người không xứng đáng!

- Anh biết! – Thế Anh lại cười, hình như sau mỗi câu nói đều cười, nhưng những nét khổ sở cứ theo đó đổ tràn trên gương mặt.

Tôi im lặng nhìn gương mặt anh, cảm giác sự nặng nề đang lây nhiễm sang mình. Trông anh gần như trong suốt, muốn vỡ vụn ra từng mảnh vì những tan nát. Nếu hạnh phúc từng có bằng với tổn thương sau này thì trên thực tế tình yêu là thứ mất nhiều hơn được. Ta bắt đầu thích nhau rồi trở thành bạn, cùng chia sẻ và quan tâm nhau, sau đó yêu rồi chia tay, mất đi một người bạn và sự chia sẻ vốn có, mất luôn cả những vui tươi mà khi chưa có người ấy ta vẫn sở hữu.

Hai tay âm thầm vịn vịn, tôi không biết phải nói gì với Thế Anh, trong tưởng tượng cũng chưa từng nghĩ chúng tôi sẽ nói chuyện lại với nhau. Cho nên bây giờ chỉ biết hai đứa nhìn hai hướng. Cho đến khi điện thoại của tôi rung lên bần bật.

Tôi ngạc nhiên nhìn màn hình. Từ lúc nào trong điện thoại lại có một số là “Anh Quân” thế này?

- Alo? – Tôi nghi hoặc bắt máy.

- Em có thể mời khách về nhà. Sao lại ngồi lang bạt như thế? – Tiếng Ngạo Quân đều đều vang lên.

Tôi theo phản xạ quay nhìn về phía nhà Quân, thấy một bóng người đang đứng trên sân thượng.

Mời Thế Anh về nhà? Không đời nào!

- Em biết rồi. – Tôi dứt lời liền cúp máy.

Nhìn sang phía Thế Anh, tôi cảm thấy mắt mình đang chớp thật nhanh. Mỗi khi chuẩn bị nói dối tôi đều có biểu hiện này: “Em phải làm cho xong việc ở đây rồi về đi làm. Ông chủ vừa gọi nhắc em đã nghỉ mấy ngày.

- Em đang làm ở đâu? – Thế Anh rời mắt khỏi những tầng mây vàng vọt mà chuyển sang tôi.

- Phòng trà Hoàng Gia. – Tôi vừa nói vừa đứng lên chuẩn bị rời đi.

- Em làm lâu chưa? – Thế Anh cũng đứng lên.

- Cũng vài tháng rồi. – Tự nhiên hỏi làm tôi cũng không thể trả lời cụ thể.

- Có một lần anh với My đến đó. Sao không thấy em nhỉ? – Khoa có vẻ khó nói, sau đó cũng tiếp tục: Bọn anh gặp bạn trai của My và hai người bạn của cậu ấy.

- Chắc hôm đó em nghỉ. – Tôi nói dối nhanh. Hôm đó tôi có đi làm và ở trong phòng pha chế mà không ra ngoài. Từ khi bắt đầu quen cho đến bây giờ, Khoa chỉ đến đó hai lần. Một là hôm sinh nhật mẹ của Văn, hôm còn lại là ngày đầu tiên cậu ấy đưa tôi về. Hóa ra nỗi buồn đó, sự đau thương đó là vì Diệu My.

Lòng tôi u ám mà cũng thật muốn cười ra tiếng. Cười cho sự ngốc nghếch của chính mình và sự giả hoạt của con người.

- Thôi em đi đã. – Tôi ngắt mình khỏi những suy nghĩ, thở hắt ra sau đó thẳng tiến về phía nhà Quân.

- Minh An! – Tiếng Thế Anh phía sau khẩn trương giữ tôi lại.

Bàn chân tôi ngừng bước nhưng không quay người lại.

- Anh... xin lỗi! Anh làm tổn thương em nên giờ phải trả giá. – Dù không nhìn, nhưng tôi biết gương mặt anh đang rất buồn, từng nỗi đau như những bóng ma ẩn hiện trong đôi mắt.

Tôi im lặng không nói, tiếp tục bước đi, bỏ lại Thế Anh ở phía sau. Nếu đúng là làm người khác tổn thương sẽ phải trả giá thì có lẽ kiếp trước tôi gây nghiệt nhiều mà chưa kịp trả nên mới liên tục chịu tổn thương thế này. Với tôi, việc nhìn những người mình quý mến bị người khác dầy vò chính là tổn thương to lớn nhất.

Mang vác sự nặng nề trong lòng, tôi khó nhọc đi vô nhà, cảm giác cả người mệt mỏi và mất hết sức sống. Tự mình đứng đã không vững, ấy thế mà vừa mở cửa ra đã có một bóng người lao vào tôi.

- Con gái! – Người đó gào lên. Ôi bà Hạnh! Bỏ tôi ra không thì bảo?

- Con gái! Ba mẹ về rồi, mang rất nhiều quà cho con. – Ông Hùng đứng gần đó mỉm cười triu mến. May phúc là không nhào đến ôm tôi!

Tôi im lặng, cũng không chào hỏi hay tỏ vẻ vui mừng. Chỉ biết trơ ra phản kháng bằng cách đón nhận.

- Lên phòng với mẹ nào bé yêu! Có rất nhiều thứ phải cho con xem. – Thấy biểu hiện như tượng của tôi, bà Hạnh mau mắn kéo tôi đi lên phòng ở trên lầu.

Cửa phòng vừa đóng lại, tôi lập tức đưa mình rời khỏi cái ôm hờ trên vai của bà ta, cố gắng gồng mình ngăn cơn ớn lạnh đang trào lên. Dù sao thì tôi cũng rất ghét người phụ nữ này.

Tôi nghĩ bà ta nhận ra thái độ của tôi nhưng vẫn tỏ ra như không biết, lướt nhanh đến bên tủ lấy ra một phong bì lớn.

- Giấy tờ nhà đất và tài khoản của con. – Đưa cho tôi, bà Hạnh cười triu mến.

Tôi nghi hoặc đón lấy. Bà ta trở nên tốt lành quá mức tưởng tượng từ khi nào thế này?

- Cô đã trả lại tất cả những gì lấy của bố con con. – Bà Hạnh ngồi xuống giường, thở hắt ra như trút được gánh nặng.

- Vậy tôi nên đi khỏi đây. – Tôi không mở phong bì ra kiểm tra, thiết nghĩ bà ta không có gan lừa mình.

- Ở lại đây đi con. Một mình con làm sao lường hết được những sóng gió. Cứ ở lại căn nhà này đi. – Bà Hạnh nghe tôi nói lập tức đứng dậy, đi đến trước mắt tôi mà trấn thành khuyên bảo.

Tự nhiên tôi thấy lòng rối bời, chỉ muốn chạy vụt ra ngoài, nhưng tôi đã kiềm chế được, cố tỏ ra bình tĩnh rời khỏi phòng. Che chở chính là đây sao? Bà ta đang thật lòng bảo bọc tôi? Dù từng lừa sạch mọi thứ của ba con tôi nhưng giờ đây bà ta là người duy nhất bảo bọc tôi, trong khi tất cả bà con họ hàng đều quay lưng.

*

Tôi đã bị bắt phải xin nghỉ thêm một ngày nữa vì bữa tiệc chào đón ông bà Hùng Hạnh trở về sau tuần trăng mật. Ôi tiệc tùng! Tôi ghét những chỗ đông người.

Vị trí của tôi trong bữa tiệc này chỉ đứng sau hai nhân vật chính, hôm nay tôi vào vai cô con gái của vợ, được cha dượng yêu thương và mang ra công bố

với bạn bè.

Người ta mang đến trước mặt tôi một cây dài treo đầy váy, cho tôi tự ý lựa chọn và sẵn sàng tạo hình theo sự lựa chọn của tôi.

Nói thật, tôi không thích váy, nhưng lại bị thu hút một cách kỳ lạ với những chiếc váy cổ điển của quý tộc phương Tây. Ở trong mớ váy áo dạ hội này có một chiếc váy như thế màu kem. Chít eo bằng dây dù đan vào các con mắt được bấm ở phần lưng, tà váy phồng chấm đất nhờ một chiếc váy lót, hai quai áo hờ hững qua vai. Tôi nghĩ tôi thích nó.

Với lựa chọn này, tôi được trao cho một cây quạt von hay vì túi xách cho phù hợp, tiếp đến mặt được trang điểm nhẹ, tóc uốn thành từng lọn to, cột lên và giữ cố định trên đầu bởi một chiếc kẹp bướm. Để che đi chiếc kẹp, họ đính cố định lên đầu tôi một chiếc mũ nhỏ với những bông hoa bằng vải lưới đen.

Nhìn vào gương lúc này, tôi giống một quý tộc thực sự, từ trang phục cho đến tạo hình đều đúng chất.

Tôi vừa xong việc ở đây thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Là Ngao Quân trong trang phục rất ấn ý với bộ váy của tôi. Chiếc áo somi trắng đồ bèo trước cổ, áo ghi lê màu nâu đất vừa vặn ôm cơ thể cao ráo, quần đen và giày cao cổ phối hợp rất ấn ý.

- Người ta nói với anh về tạo hình của em, và tạo hình cho anh như vậy. – Hiểu được sự thất vọng trong lòng tôi, Ngao Quân giải thích.

Tôi mỉm cười, gật đầu rất ngốc. Trông Ngao Quân bây giờ rất đẹp, vẻ trong trẻo mà lạnh lùng làm người khác bị thu hút, đôi mắt hờ hững, hàng mi dài buông cái nhìn có chút buồn và lạnh lẽo, da mặt như đậu hũ kích thích ham muốn vuốt ve lên đó, môi cam mỏng đẹp dễ mềm mại. Đến tôi, một đứa miễn dịch với trai đẹp cũng có chút ngây người.

- Em xong hết chưa? – Thấy tôi không nói gì, Ngao Quân hỏi.

- Rồi. – Tôi thu hồi sự ngưỡng mộ trong mắt, vội vàng trả lời.

- Vậy chúng ta đi nào! – Mang theo ý cười trên môi và trong mắt, Quân chìa bàn tay trái cho tôi. Tôi cũng đưa tay phải mình ra, sau đó cậu ấy cầm tay tôi, vòng tay phải trước ngực rồi quàng tay tôi vào khuỷu tay cậu ấy. Và như thế tôi khoác tay Ngao Quân hòa vào bữa tiệc.

Lướt qua đám đông, tôi có thể cảm thấy ánh mắt mọi người đặt trên mình, có lẽ một phần do trang phục khác biệt, phần còn lại vì ai cũng biết tôi là ai và ở đây để chờ đợi ông Hùng công bố như một sự hợp pháp hóa.

Bữa tiệc này chính là loại tiệc rượu cao cấp mà chỉ có thể thấy trong các phim thần tượng Hàn Quốc, là nơi mà những bộ đồ hàng hiệu trị giá cả tỷ đồng đi kèm với trang sức đắt đỏ được mang trên người để thể hiện đẳng cấp và cũng để ngăm so đo với nhau. Đối tác làm ăn của nhà Quân rất đông, họ lại mang theo một lượng đông đảo con cái, vì vậy tiệc càng đông. Lướt qua mỗi đám khoảng hai ba người tôi lại nghe được một mẩu chuyện làm ăn, đám thì lại đang thăm dò tình hình công ty nhau dưới hình thức tán thưởng có cánh và hỏi han quan tâm. Phía ồn ào nhất là chỗ con cái của những đối tác, hình như họ đã nhập vài nhóm cả trai lẫn gái lại làm một, đang cùng bàn luận gì đó rất vui vẻ, một số khác đang trao đổi số điện thoại, ánh mắt lộ rõ vẻ tán tỉnh đưa đưa.

Tôi không đặt sự chú ý chính xác vào đâu, chỉ lướt qua rồi để Quân dẫn mình đi về phía tháp ly pha lê. Ở đó, Khoa, Văn và Diệu My đang trò chuyện gì đó rất vui vẻ. Ba mẹ họ là bạn thân với ba Quân, hiển nhiên là họ có mặt ở đây.

- Trông hai người tuyệt quá! – Đây là lần thứ hai tôi thấy Văn không nghe nhạc, lần đầu là ở trong tiệc sinh nhật của mẹ cậu ấy. Ngay cả trong lớp Văn cũng đeo một bên tai nghe, song song giữa nhạc và bài giảng. Giọng Văn rất hay, du dương như tiếng dương cầm, nhẹ nhàng và tạo cho người ta cảm giác quý mến.

- Văn thích Opera và Nhạc Kịch nên cậu ấy rất thích phong cách thời trang này. – Quân cúi người, ghé vào tai tôi thì thầm, mang theo mùi hương lạnh lạnh thơm tho đặc trưng của cơ thể. Quả thật cậu ta giống chàng ma cà rồng quá. Từ tướng mạo, gương mặt cho đến mùi hương đều thu hút, duy chỉ có ánh mắt là nguy hiểm.

Chúng tôi đến gần ba người họ hơn, ngay sau đó Văn làm động tác cúi người của các quý ông lịch thiệp nho nhã, chìa tay về phía tôi.

Tôi bật cười thích thú, đưa tay phải cho cậu ấy hôn lên, cảm giác như mình đang ở trong cung điện hoàng gia, xung quanh là các quý tộc và bá tước.

- Trông dị quá! – Trái ngược với Văn, Diệu My nhăn mặt vẻ ghê sợ. Hôm nay cậu ta rất đẹp, thường ngày cũng rất đẹp! Diệu My mặc một chiếc váy trắng khá giống váy múa ballet nhưng dài hơn một chút, tà xòe rộng nhiều lớp, chân mang đôi hài búp bê trắng duyên dáng, tóc búi cao để lộ chiếc cổ gầy và xương quai xanh đẹp hoàn hảo. Phong cách hoàn toàn hiện đại trái ngược với vẻ hoài cổ của tôi.

Tôi thừa nhận mình là đứa khô khan, không giỏi pha trò, cho nên trước câu nói của My, tôi chẳng biết nói gì để không khí khá hơn. Yên tâm là Ngao Quân cũng không khô thua tôi là mấy đâu. Văn thì đừng trông mong gì ở cậu ta, tai đã đeo lại headphone và đang nghe nhạc. Còn Khoa thì rõ ràng không thể cư xử tự nhiên khi có tôi. Chính vì vậy mà cả năm người chúng tôi bắt đầu chìm vào im lặng.

Nói thật, nhìn thấy mặt Khoa trong lòng tôi có chút ghê tởm và coi thường. Chuyện cậu ta làm với tôi đã là rất rẻ tiền, hôm nay làm tổn thương Thế Anh quả thật vô cùng rác rưởi. Với nhiều người, để quên một người sẽ trải qua bốn giai đoạn. Đầu tiên là nuối tiếc, tiếp theo sẽ tự hỏi cùng thất vọng vì sao người ta ra đi, khi biết được sự thật sẽ vô cùng xem thường và khinh bỉ, cuối cùng sau một thời gian cũng sẽ không còn chút cảm giác dù là yêu hay hận. Tôi thì đang ở giai đoạn thứ ba, vô cùng xem thường thẳng thắn Anh Khoa.

Dành nửa ánh mắt để nhìn Khoa, tôi tặng cậu ta một nụ cười đầy trào phúng và khinh bỉ. Thấy tôi như thế, Khoa cúi đầu, bối rối quay mặt đi.

Thực chất tôi còn muốn cho cậu ta một trận, nhưng mà đây là chỗ đông người, chuyện với cậu ta tôi sẽ tính sau.

- Con đẹp quá! – Bất ngờ từ bên cạnh, tiếng bà Hạnh vang đến thật gần, sau đó là một vòng ôm trôm lên làm tôi suýt chút theo phản xạ mà đẩy ra.

- Con gái! Bữa tiệc này dành cho con. - Ở phía sau, ông Hùng giọng đầy trêu mếu hướng tôi mà nói. Ngay một giây sau đó, ông ấy lớn giọng để cả đại sảnh chú ý: Những người bạn thân mến ngày hôm nay có mặt nơi đây đều là những tri kỷ mà Hùng tôi may mắn có trong cuộc đời. Tôi muốn các bạn ở đây, cùng tôi chung vui với niềm hạnh phúc gia đình khi vợ tôi tìm được đứa con gái thất lạc. Minh An! Cô con gái hoàn mỹ trong mắt tôi, ngoan ngoãn và hiền lành. – Lời vừa dứt, ông Hùng tách tôi khỏi Ngao Quân, để tôi đứng ra trước mặt cho mọi người nhìn thấy.

Ngay sau đó, một chàng pháo tay vang lên.

- Nâng ly vì Minh An và chúc phúc cho tất cả mọi người! – Một người phụ nữ nào đó trong đám đông lên tiếng, lập tức những chiếc ly pha lên được nâng lên sau đó uống cạn, tiếng cười nói trở lại rôm rả như cũ.

Tôi được trả về cho Ngao Quân để tĩnh tâm một lát, chuẩn bị đi chào bạn bè ông Hùng. Ôi đây mới là phần ác mộng của bữa tiệc.

- Anh nghĩ là em muốn trốn. – Ngao Quân thì thầm vào tai tôi.

Miệng tôi lập tức nhoen cười rất gian, ánh mắt nhìn cậu ta đủ để đoán ý cả hai muốn gì.

Chúng tôi điềm tĩnh khoác tay nhau lướt qua đám đông như đang tản bộ, ngay khi đi vào bên trong hành lang, cả hai co chân chạy rất kịch liệt.

Nơi chúng tôi chọn đến là hầm để rượu bên dưới tòa nhà. Đến giờ phút này tôi mới biết biệt thự có một cái hầm.

- Ba rất thích tự tay ngâm rượu nho và còn sưu tầm những chai rượu có tuổi. – Vừa đi xuống cầu thang Quân vừa giải thích cho tôi.

Tôi ậm ừ về đã nghe, một tay nắm lấy tay Quân cho khỏi ngã nhào vì cầu thang rất nhỏ, một tay cầm váy để không đập trúng.

Xuống đến nơi, một mùi thơm thoang thoảng và có chút cay của rượu nho lên men sộc vào mũi làm tôi cảm giác mình cũng muốn say.

Đến lúc này mặt đất đã khá dễ đi chuyển, Quân buông tay tôi ra, đi về phía chiếc kệ ở trong cùng.

- Lại đây! – Quay người lại, cậu ấy vẫy tay, nét hào hứng lần khuất trong ánh mắt.

Tôi cũng ngoan ngoãn đi theo.

Quân đưa tôi đến một thùng rượu nho nhỏ hơn những thùng khác, được đặt nằm ngay ngắn ở trên cao, màu gỗ thùng còn khá mới.

- Cái này là của anh làm năm ngoái. – Quân tự hào chỉ vào thùng rượu nhỏ, giọng nói có chút run lên vì vui vẻ và tự hào.

- Em muốn thử. – Đột nhiên tôi không muốn nói gì để niềm vui ấy bớt đi, lại còn cố tình tỏ ra hào hứng mặc dù... tôi không biết uống rượu.

- Vậy đợi anh một chút. – Quả nhiên Ngao Quân cười thích thú như đứa trẻ, dứt lời liền chạy nhanh lên cầu thang.

Còn lại một mình, tôi đưa mắt nhìn quanh. Hầm không được sáng lắm, chỉ có một cái bóng điện vàng vọt mập mờ, không gian khá sạch sẽ, ẩm áp, lại thơm lành làm người ta có cảm tưởng đang đứng trong một vườn nho ngập nắng.

Không mất bao lâu để Ngao Quân trở lại, mang theo hai chiếc ly pha lê và nét cười trên môi xinh đẹp. Cậu ấy đem thùng rượu xuống khỏi giá, mở van chất ra hai ly rồi đưa cho tôi.

Chúng tôi cụng ly với nhau, tiếng pha lê trong trẻo vang lên như tiếng chuông gió ngân nga, âm thanh tinh khiết và vui tai.

Tôi đưa ly lên miệng, nhấp một ngụm nhỏ, nhắm mắt cảm nhận vị thơm nồng bay thẳng lên mũi, vị chát và ngọt nhẹ còn đọng lại trong vòm miệng khi nuốt, nồng ấm khi đi qua cổ họng xuống bao tử.

Tôi mở mắt, phát hiện cái nhìn mong đợi từ phía Ngao Quân.

- Ngon! – Thực ra tôi không am hiểu về rượu, nhưng màu sắc của rượu rất đẹp, có mùi và có vị, nên tôi nghĩ nó ngon.

Quân không nói thêm gì, mỉm cười đến mức mắt chỉ còn lại một đường chỉ, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp và chiếc răng khểnh duyên dáng.

Chúng tôi tiếp tục uống rượu và trò chuyện, Quân nói về quy trình làm rượu, cách chọn nho, đến cả gỗ làm thùng ủ cũng phải lựa chọn rất kỹ. Tôi chưa bao giờ thấy Quân nói nhiều như vậy, hơn nữa giọng nói còn rất vui tươi.

Giọng Quân rất hay, khàn khàn và ấm, làm cho người ta mụ mị như đang được ru ngủ, hoặc là tôi đã say.

Đến lúc ngày cả hai chúng tôi đã ngồi hẳn xuống sàn nhà sạch sẽ, dựa lưng vào kệ để rượu.

- Anh thích rượu à? – Tôi mơ màng hỏi, cảm nhận hai mi mắt nặng trĩu.

- Ủ. Anh thích rượu nho. Thích trồng nho, thích có một trang trại nho. – Giọng Quân có chút bay bổng. Tôi lập tức tưởng tượng ra một khu vườn với những hàng nho xanh mướt, ánh nắng tình khôi luồn lách qua từng kẽ lá, người công nhân vừa thu hoạch vừa ca hát. Rồi sau ngày thu hoạch, người ta tổ chức tiệc lên men thùng rượu đầu tiên, đốt lửa và đàn hát. Là một cuộc sống rất bình lặng, tuy có chút tẻ nhạt nhưng vô cùng bình yên.

- Sẽ rất tuyệt nếu có một trang trại trồng nho. – Tôi cảm thán, người đã bắt đầu mềm nhũn vô lực.

- Thế nếu anh đi khỏi đây để mở trang trại trồng nho thì em đi với anh nhé! – Quân có vẻ nghiêm túc.

- Làm sao được. Anh phải thừa kế công ty chứ. – Tôi bật cười trước suy nghĩ của Quân. Nhà có mình cậu ấy, đi rồi công ty để cho ai.

- Anh không quan tâm đến công ty của ông già. – Giọng Quân trở nên lạnh nhạt khi nhắc đến ba mình.

- Gọi là ba. – Tôi chỉnh lại bằng giọng trầm và có chút nghiêm nghị. Tôi ghét cái kiểu gọi ba mẹ mình xác lác như thế.

- Ông ấy không xứng đáng. – Quân thờ ơ hất ra, đưa ly rượu lên môi uống cạn.

Tôi im lặng không nhận xét. Xứng đáng hay không, tự trong lòng cậu ấy có định kiến và sẽ giữ im nó cho đến khi tự bản thân thay đổi suy nghĩ. Tôi nghĩ chẳng ai có thể tác động vào.

- Ông ấy không có thời gian về nhà ăn cơm, không có thời gian mừng sinh nhật con trai mình, lúc nào cũng không có thời gian. Nhưng mà ông ấy có thời gian để đi chơi thể thao, có thời gian tán gái, có thời gian lấy vợ và đi hưởng tuần trăng mật. – Quân đột nhiên trở lên gay gắt, giọng nói run lên như những thồn thức giấu sâu trong đáy lòng. Thằng nhãi này, có lẽ đã cô đơn đến mức lãnh cảm.

Tôi im lặng không nói, chỉ nhẹ gục đầu lên vai Quân, mắt nhắm hờ cho đầu óc đỡ choáng váng. Tôi muốn cho cậu ta gục đầu lên vai mình, nhưng mà với chiều cao chênh lệch thế này sẽ rất khó ngồi. Vì vậy tôi làm ngược lại, chủ yếu miễn cậu ta biết có tôi ở đây và từ giờ cậu ta không còn cô đơn nữa là được.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Sáng thứ hai đầu tuần, đám học sinh chúng tôi bắt đầu bằng giờ chào cờ sau đó bước vào tiết học như mọi khi. Chỉ cho đến giờ ra chơi mọi thứ mới có chút thay đổi, tôi không ngồi trong lớp học bài mà bị gọi lên phòng giám thị. Nguyên nhân là vì sau giờ chào cờ, phụ huynh của tôi đã không đến gặp giáo viên chủ nhiệm và thầy hiệu trưởng, bản kiểm điểm của tôi cũng không có chữ ký phụ huynh.

- Em còn muốn học ở đây không Minh An? – Thả bản kiểm điểm của tôi xuống bàn, thầy hiệu trưởng nghiêm giọng hỏi.

- Dạ còn. – Đương nhiên tôi muốn. Có ai lại muốn bị đuổi học bao giờ.

- Thế tại sao thái độ của em lại như vậy? Lời tôi nói em không tôn trọng sao? – Hiệu trưởng thờ dài, giọng nói như dè nén con giận.

- Em rất tôn trọng hiệu trưởng. – Ông ấy đứng đầu cả trường, tôi có thể giận mặt sao?

- Thế tại sao em lại nộp cho tôi một bản kiểm điểm không có chữ ký và không mời phụ huynh đến gặp tôi? – Thầy hiệu trưởng hai tay khoanh trước ngực, gương mặt rất nghiêm trọng.

- Em không có mẹ, giấy chứng tử của ba em đã nộp kèm với hồ sơ xin học, thầy muốn em gọi ai đến gặp thầy? – Tôi lạnh lùng đối đáp lại. Hiện giờ dù có ông Hùng và bà Hạnh, nhưng trên thực tế tôi vẫn là đứa mồ côi. Lấy đâu ra phụ huynh để mời?

Nghe tôi nói, thầy hiệu trưởng trở nên khó xử và có chút tội lỗi vì cảm thấy mình vừa chọc ngoáy vào nỗi đau của người khác, gương mặt vì thế cũng dịu đi nhiều. Thôi được rồi, em về lớp đi! Tôi sẽ kiểm tra lại hồ sơ và học bạ của em. Nếu nói dối thì em lập tức bị đuổi học. – Tuy vậy vẫn không quên răn đe.

Tôi đứng lên cúi đầu chào, sau đó dứt khoát xoay người đi ra cửa. Cửa phòng giám thị vừa mở ra, tôi liền thấy Ngạo Quân đang từ xa tiến lại. Bắt gặp cả mặt tôi nóng ran, lưng túng không biết phải cư xử như thế nào.

Nguyên nhân của biểu hiện này là vì hôm qua khi tỉnh lại, tôi thấy cả hai đang dựa đầu vào nhau ngủ, tay đôi bên còn đan rất chặt vào nhau. Tôi biết đối với tôi, Quân có một phức cảm mà tôi không hiểu là tình cảm gia đình hay trai gái. Và tôi đối với cậu ấy cũng có chút chú ý và thiện cảm. Nhưng chúng

tôi hiện là người một nhà. Nếu cứ tiếp xúc và gần gũi như thế không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Chính vì vậy, tôi không đưa tay chào Ngao Quân như cậu ấy đang chào tôi, cúi đầu chạy một mạch về lớp. Có lẽ ở phía sau cậu ấy đang rất ngạc nhiên về thái độ này.

Bước qua cửa lớp, tôi bị gần như cả tập thể chặn lại, mặt ai cũng đầy vẻ bất ngờ nghi hoặc.

- Cậu sống cùng nhà với Ngao Quân? – Nguyệt lúc nào cũng là đứa tài lanh nhất lớp.

- Phải. – Tôi nghĩ Diệu My đã nói với cả lớp.

- Là em gái không cùng huyết thống? – Giờ thì đến Ly. Cậu ta trừng mắt nhìn tôi, giọng nói rất gay gắt. Tệ hơn, tôi nhìn qua Ly một cái. À! Đã cắt thành tóc tém rồi. Có lẽ tóc bị cháy khá nặng.

- Phải. – Tôi lại nhàn nhạt khẳng định.

- Cậu đừng có mà nghĩ mình là người một nhà với Quân.

- Cũng đừng có mà suốt ngày đeo bám chạy theo cậu ấy.

- Ngao Quân là của bọn tôi.

- Cùng một nhà thế nào cũng dở trò.

- Có khi lại coi đồ để mê hoặc.

Ôi! Tôi nghe đầy một tai những lời của tập thể con gái lớp này, hiện giờ còn bị vướng ở cửa lớp chưa thể về chỗ.

- Câm miệng! - Ôn quá, tôi buộc phải lớn giọng quát.

Cả đám im thật.

- Thế giới trong mắt một người chính là con người của người đó. Các cậu đừng có tưởng ai cũng giống mình. Biến đi cho tôi về chỗ! – Đúng là nghe dễ cáu. Tôi cũng không ngại lấy miệng lưỡi ra xoay lại.

- Cậu nói ai đẩy hả? – Nguyệt quát lên.

- Cậu làm gì mà xoắn lên thế? Tôi đâu có chỉ đích danh ai. Duỗi thẳng ra tôi xem nào! – Vòng hai tay trước ngực, tôi tặng cho Mai một nụ cười khiêu khích.

Theo dự đoán của tôi thì rất có thể lại có đánh nhau. Nhưng không! Ngao Quân đã xuất hiện rất đúng lúc.

- Mọi người đang làm gì đây? – Xò hai tay túi quần, cậu ấy đưa ánh mắt lạnh lẽo lướt qua hết bằng đầy người, giọng nói rất xa cách cùng khó chịu.

Lập tức cả đám giải tán.

Trước khi về chỗ, tôi cảm kích quay qua định cười với cậu ấy, nhưng Quân không nhìn tôi, lạnh nhạt đi lướt qua rồi về chỗ mình, thái độ như không nhìn thấy tôi.

Tự nhiên tôi như người bước hụt chân, một chút bàng hoàng và ngậy ngốc, lặng lẽ đi về chỗ mình trong sự khó hiểu.

Không lẽ cậu ấy cũng giống Khoa, ở trước mặt mọi người sẽ không thể hiện là có quen biết với tôi? Làm bạn với tôi mất mặt thế sao?

*

Thứ hai đầu tuần chỉ học năm tiết buổi sáng, sau khi kết thúc tôi có thể trở về nhà ăn uống, nghỉ ngơi, học bài, chuẩn bị đi làm. Đáng lẽ mọi việc sẽ diễn ra đúng như thế nếu như xe tôi không hết điện. Hôm qua vì để xe ở nhà sạc điện nên tôi phải đi xe bus, không ngờ ổ cắm có vấn đề, điện chỉ vô một chút rồi tự ngắt. Giờ thì hay rồi, buổi sáng gần đến trường tôi đã phải dắt bộ. Bấy giờ giữa cái mệt mỏi của buổi học, tôi lại tiếp tục dắt bộ, đoạn đường tuyệt đối không gần.

Tính ra thì tôi không phải là đứa tự lập. Mỗi khi có rắc rối hay áp lực đều sẽ ăn vạ với ba hoặc Thế Anh. Tôi vốn là đứa dựa dẫm, lại còn rất tự hào về sự ỷ lại của mình. Tôi kiêu hãnh vì có một người ba tâm lý và rất hiền, có ba cậu bạn thân và Thế Anh. Với tôi, tất cả bọn họ là người nhà. Gia đình không phải là một mô hình được cấu tạo từ ba mẹ và con cái. Gia đình là một trạng thái tình cảm khi mà người ta quan tâm và đối xử với nhau như người nhà mặc kệ có cùng huyết thống hay không. Và tôi đã từng có một niềm hạnh phúc như thế.

Sự chấp chững tự lập của tôi chỉ mới bắt đầu cách đây không lâu, khi ba bị bắt, họ hàng và hàng xóm quay lưng, tài sản bị người ta lấy mất và tôi thành “vô sản”, buộc phải ra ngoài thuê phòng trọ, tự mình đi làm để lo cho chính mình. Với một đứa quen dựa vào người khác như tôi thì điều đó không hề dễ dàng. Có những lúc hết tiền, bụng lại rất đói nhưng không thể kêu cứu ai, có những khi mắc kẹt trong một mớ những khoản cần phải chi nhưng đi làm

không đủ sống. Lúc ấy thật sự cảm thấy rất bơ vơ và sợ hãi. Cũng như bây giờ, khi mà phải dắt một chiếc xe rất nặng, mắt đảo dáo tìm tiệm sửa xe trong khi dòng người cứ thế lướt qua làm tôi cảm thấy rất tủi thân. Lại càng hiểu rõ hơn rằng mình mới là chỗ dựa tốt nhất của mình.

Tôi phải dắt bộ khoảng ba cây số mới thấy một tiệm sửa xe. Mau chóng đưa xe vô, trình bày với chủ tiệm rằng xe tôi có vấn đề về sạc, sau đó để xe lại mà bắt xe ôm về nhà.

Khi tôi có thể tiến vô căn nhà mát rượi thì đã gần một giờ. Trong nhà lại đông đúc với nhóm gia nhân mới, mọi người tất bật dọn dẹp, lau chùi, cắt tia hoa, trang trí lại căn nhà.

Đoạn đường về phòng là những bước chân hạnh phúc nhất của tôi. Cả cơ thể lúc này rất mệt, chỉ muốn nằm xuống và thở, mặc kệ mọi thứ. Nhưng ý định của tôi đã phá sản khi ở trong phòng có một thân ảnh đang ngồi uống rượu, gương mặt trắng như đậu hũ non rất lạnh lẽo.

- Sao giờ mới về? – Nhìn thấy tôi đi vào, Ngao Quân hỏi, giọng không nặng không nhẹ.

- Xe hư. – Tôi trả lời nhát gừng, không nhìn Quân mà đi vào phòng tắm rửa mặt. Không phải lúc này trên trường làm lơ tôi sao, giờ ở phòng tôi làm gì?

Khi tôi trở ra, Ngao Quân rót rượu vào một cái ly khác rồi đưa nó cho tôi.

Sẵn những ám ức trong lòng, tôi cũng đón lấy, uống cạn rồi mới nhớ ra mình không uống được rượu.

Thứ chất lỏng cay và đắng đó đi qua cổ họng tôi nóng ran, ngay sau đó tôi liền cảm thấy cả người nóng theo. Tôi có thể uống được bia, một chút thôi, nhưng rượu thì chỉ cần một ly thì sẽ sốt ngay.

Ngồi hần xuống giường, hai mắt tôi mờ đi, cảm giác quay cuồng của người say xuất hiện.

Tôi đưa lại cái ly cho Ngao Quân, người cúi thấp xuống tự ôm lấy đầu.

Được một lúc không lâu, một ly rượu mới lại xuất hiện trước mặt tôi.

- Em say rồi, không uống nữa đâu. – Cả thân người vô lực, tôi cố đẩy ly rượu ra xa mình rồi nằm hần xuống giường. Đối với rượu, cơ thể tôi có phản ứng rất nhanh, chỉ cần uống vô là lập tức quay cuồng, hai mắt nóng ran, cả người mềm nhũn vô lực.

Tôi mơ hồ nhắm mắt, cảm nhận một bàn tay áp lên mặt mình.

- Người em nóng vậy? – Tiếng Ngao Quân mơ hồ bên tai.

- Em không uống được rượu. – Tôi lè nhè trả lời.

Tôi không nghe thấy cậu ấy nói gì nữa, chỉ cảm nhận một vòng ôm vừa chụp lấy mình, ngay sau đó môi tôi ma sát với một vật mềm mại mang hương thơm của rượu. Hình như Ngao Quân đang hôn tôi.

Chống lại cơn đau đầu, tôi mở mắt ra, xác định mình đang bị cưỡng hôn. Mùi hương của rượu và của Quân bay vào mũi, vừa nóng rực lại lạnh lạnh đặc trưng làm cả người tôi càng mê mẩn. Tôi không đẩy cậu ấy ra, trái lại còn vòng tay ôm lấy.

Đôi môi mềm mại của Quân rất dịu dàng trên môi tôi, từng chút từng chút, không cuồng bạo, không vội vã. Cả người tôi trôi bồng bềnh vào một vùng cảm giác êm mê khó diễn tả, cảm nhận trái tim mình đang nhói lên thứ cảm xúc mà tôi cố chối bỏ.

Cánh môi mềm mại của Quân dịu dàng rời đi, di chuyển xuống cổ tôi, bàn tay thon dài trắng muốt lần mò từng cúc áo.

Tôi không ngăn lại, chỉ cố mở đôi mắt nặng trĩu để nhìn Quân. Cậu ấy đang nhắm mắt, nét mặt dịu dàng, không phải là thái độ khi làm điều này với Nguyệt.

Tôi miễn cưỡng nhắm mắt lại, có lẽ là do rượu đã làm chủ đầu óc nên hoàn toàn để mặc Ngao Quân. Tôi có thể cảm nhận được chiếc áo somi của mình đã bị cởi vài cúc đầu, nhưng ngay lúc ấy đôi môi và bàn tay Ngao Quân lại dừng lại.

- Hạ màn được rồi! Thực sự em là ai? – Mùi hương của Quân vụt xa khỏi tôi, khi mở mắt ra cậu ấy đã rời khỏi mà đứng bên bàn học.

Tôi nhất thời không thể hiểu Quân đang hỏi gì, chỉ cảm thấy rất ngại, vội vã cài cúc áo lại nghiêm chỉnh. Ôi trời! Tôi vừa định làm gì thế này?

- Thực sự em là ai? – Tiếng quát của Quân bất ngờ vang lên làm tôi bị giật mình. Hình như cả sự choáng váng vì rượu cũng tan ra.

- Em không phải con gái của cô Hạnh. – Tôi còn chưa kịp phản ứng Quân đã đi nhanh đến, kéo tay tôi ngồi hần dậy.

- Đau em! – Tôi hét lên. Cái siết tay của cậu ấy làm cổ tay tôi nhức nhối.

- Sao em lại nói dối? – Quân bỏ mặc việc tôi đang vịn vịn tay cố thoát ra, càng siết chặt bàn tay tôi hơn.

Tôi đau đến ứa nước mắt.

- Em là ai? – Quân gần giọng.

- Minh An. – Tôi trừng mắt. Mẹ kiếp thằng nhãi này, tay tôi muốn gãy vụn rồi.

- Em không phải đứa con thất lạc của cô Hạnh. – Nét mặt Quân đanh cứng lại, ánh mắt nhìn tôi rất lạnh.

- Anh đang nói gì vậy? – Tôi kiên quyết giả ngu.

- Anh đã xem hồ sơ của em ở trường. Ba em mất cách đây vài tháng. Trong khi đó bà Hạnh lại nói em ở trong cô nhi viện. Hơn nữa, trên ngực em không có cái bớt nào hết. – Bàn tay tôi càng bị siết chặt hơn, đau đến mức bật khóc.

Nước mắt tôi cứ thế chảy thành dòng, vừa đau vừa ảm ức, hóa ra cậu ấy hôn tôi, tỏ ra say đắm tôi, tất cả chỉ là để kiểm tra cái bớt mà bà Hạnh nói.

- Đồ dối trá! Em khóc cái gì? – Quân lại quát lên, hất tay tôi ra như vắt đi một thứ rác rưởi.

Tôi đau đớn ôm lấy cổ tay mình, trên đó đã xuất hiện một vòng tím chỗ Quân nắm lấy. Cố dằn lại cơn đau, tôi lau nước mắt, bắt bản thân mình ngừng khóc. Đã sớm biết rằng không có lời nói dối nào tồn tại mãi mãi, tôi chỉ hơi hụt hẫng vì bị lật tẩy quá sớm mà thôi.

- Phải, em không phải. Là em lừa cô Hạnh, ba anh và cả anh nữa. – Tôi không muốn kéo bà Hạnh vô chuyện này. Bà ta đã làm đúng lời hứa, trả lại tất cả cho tôi, vì vậy không có lí do gì gây rắc rối cho bà ta nữa.

- Tại sao em lại làm như vậy? – Trong một tích tắc, tôi nhìn thấy sự hụt hẫng và tuyệt vọng chạy qua mắt Quân. Ngay sau đó, cậu ấy ngồi xuống giường đưa lưng lại phía tôi.

- Vì nhà anh giàu, em muốn sống sung sướng. – Tôi phát hiện ra lúc này mình cũng có thể nói dối khá trơn tru, hơn nữa mắt cũng không bị chớp liên hồi.

- Em nói dối! Em không phải người như vậy! – Quân xoay hẳn người lại, hay tay ghì chặt lấy vai tôi.

Tại sao lại dùng sức mạnh như vậy chứ? Tôi rất đau cậu có biết không?

Nhưng tôi không cố gắng vùng vẫy nữa, chỉ nhìn thẳng vào mắt Quân như muốn nói mình đang nói thật.

Có lẽ cậu ấy đã tin, không nói gì thêm nữa, cũng không nhìn tôi nữa, chỉ lặng lẽ ra khỏi phòng. Cái dáng cao liêu siêu tự nhiên trở nên rất cô đơn trong mắt tôi.

Những điều tốt đẹp luôn có một hồi kết. Tôi đã sớm học và chấp nhận sự phù phàng này. Có lẽ những ngày tháng sống không phải quá lo về tương lai của tôi đã kết thúc. Đã đến lúc quay về những khoảng không một mình, không còn những bóng người đi qua đi lại và căn nhà luôn nhộn nhịp nữa.

Tôi bỏ qua cơn đau từ vai và cổ tay, bỏ qua cơn say quay cuồng đầu óc, rời khỏi giường, định thu dọn quần áo và sách vở của mình thì bà Hạnh gọi điện thoại tới.

- Cục cưng à, mẹ đi công tác với ba lúc con còn ở trường nên không chào con được. Ở nhà giữ gìn sức khỏe nha! Về sẽ có quà cho con. – Tôi nghĩ ông Hùng đang ở bên cạnh.

- Không cần đâu. – Tôi và bà ta chẳng còn lí do gì để gặp lại nhau.

- Sao thế con yêu, có chuyện gì à?

- Tôi có chuyện, bà thì không đâu. – Dứt lời, tôi cúp máy. Thái độ của bà Hạnh rõ ràng ông Hùng đang ở ngay bên cạnh, do đó hông tiện để nói chuyện, hơn nữa có lẽ cũng không cần phải nói. Chờ khi bà ta về, không thấy tôi đâu sẽ gọi điện, hoặc là Ngạo Quân sẽ nói cho bà ta biết thôi.

Đồ đạc của tôi không nhiều, dọn lại chỉ một balô và một thùng sách, rất gọn gàng để rời khỏi. Nhìn lại căn phòng một lần nữa, tôi cẩn thận đóng cửa lại, sau đó gõ cửa phòng Quân.

Bên trong không có người trả lời, tôi tự ý mở cửa đi vào. Dù sao cũng là lần cuối cùng chạm mặt nhau ở nhà này, tôi không cần phải giữ ý nữa.

Ở trong phòng, Quân đang ngồi bên bàn trà uống rượu. Nhìn thấy tôi, bàn tay đang nắm ly rượu của cậu ấy siết lại một chút, mặt đanh cứng rõ ràng.

- Muốn gì? – Từ ánh mắt đến giọng nói đều đầy vẻ thù hận.

Tôi im lặng không trả lời, đi đến gần hơn, đặt phong bì tiền lên bàn: Đây là tiền tiêu vặt mà ba cậu cho tôi, tôi chưa có đụng đến, và cả tiền ăn ở của tôi trong thời gian qua. – Tôi nghĩ mình không nên ở trong phòng này quá lâu nên rời khỏi. Thực ra thì tiền đó tôi có dùng khi cần mua sách hay có việc cần tiền mà chưa có lương, nhưng khi có lương thì tôi bù lại số tiền mình đã lấy ra nên có thể xem là còn nguyên không mất xu nào.

À phải rồi, còn một việc nữa mà tôi chưa xong nên phải xoay người lại: Chiếc xe đang ở tiệm sửa xe Long Hân trên đường Lê Hồng Phong. Kêu người qua lấy nhé! – Thế là xong, tôi dứt khoát rời khỏi, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tôi đã trả hết những gì họ cho tôi, nhưng mà nói chung cũng vẫn còn nợ lại nhiều. Ở căn nhà này, ít nhất có người hỏi tôi muốn ăn gì, có khỏe hay không, hôm nay đi học có mệt không, ít nhất vẫn có người nói chuyện với tôi, vẫn còn tiếng nói tiếng cười xung quanh. Nó vui hơn cái thế giới trước khi tôi đến đây nhiều lắm!

*

Tôi trở lại Đông Anh, xin lại căn phòng ký túc xá lúc trước ở cùng với Ngọc, và đương nhiên tôi phải ở một mình, không có bạn cùng phòng.

Vừa sắp xếp đồ đạc vào chỗ của nó, tôi vừa cố trấn an mình đừng suy sụp. Cảm giác lúc này thật giống với cái ngày tôi bị đuổi ra khỏi nhà, một mình đi tìm phòng trọ, một mình sống ngày qua ngày. Khi ấy, tôi vẫn khóc mỗi đêm vì sợ hãi và tuyệt vọng. Ba bị bắt, tài sản bị lừa hết, tương lai phía trước với một đứa i lại như tôi hoàn toàn đen tối. Sống một mình, mỗi ngày tôi đi học, ở trường về lại đi làm, đêm về đến phòng thì hoàn toàn yên ắng, lâu lâu chạnh lòng khi đi ngang qua một phòng trong dãy phòng trọ khi mà họ đang quây quần cùng ăn tối.

Tôi cần phải làm quen lại với cuộc sống một mình, buộc phải dẹp bỏ những cảm xúc không cần thiết đi mới được, vì tôi sẽ còn tiếp tục tình trạng đơn độc này rất lâu

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Trở lại làm việc sau mấy ngày nghỉ, tôi cảm thấy mình tự nhiên trở nên lạ lẫm rất nhiều, cứ như người mới đến làm lần đầu. Đầu tuần không đông khách cho lắm, tôi vừa làm vừa thờ thần, lòng có chút trống rỗng khó định hình.

- Em ôm nặng lắm hả An? – Chị Hiền đột nhiên hỏi khi tôi vô bụng nước.
- Dạ không chị. – Tôi chỉ bị ngộ độc một chút thôi.
- Thế sao nhìn em mặt mũi vậy? Như người không có sức sống ấy. – Chị Hiền nghi hoặc đặt tay lên trán tôi kiểm tra.
- Nhìn em tệ lắm à? – Tôi không nghĩ mặt mình lại khó coi đến vậy. Trước giờ tôi là đứa buồn vui chỉ để trong lòng thôi mà.
- Giống như không có linh hồn. – Chị Hiền thờ dãi nhận xét.

Trông tôi tệ đến thế sao? Như thế này không được rồi! Buồn phiền không phải là cách giải quyết vấn đề, cũng không làm mọi chuyện đi đến đâu, tôi vốn không làm chuyện vô ích. Không được buồn nữa! Phải cố gắng cân bằng mọi thứ! Sẽ không có ai vì một chuyện mà buồn cho đến chết vì già.

Người ta nói điều khiển trái tim là điều khó nhất, nhưng tôi lại khá giỏi trong việc điều khiển tâm trạng và cảm xúc của mình. Với tôi nỗi đau thể xác khó vượt qua hơn nhiều. Diễn hình như lúc này, khi mà tôi cần trèo tường nhưng hai vai và cổ tay phải đều đang rất đau.

Cố gắng lấy đà một lần nữa, tôi nhảy lên bám vào tường, nhưng cơn đau buốt dội đến làm tôi lại phải thả tay ra. Ngao Quân ơi là Ngao Quân! Cậu thật biết cách hại tôi đó. Giờ tôi phải làm sao để vào trong đây?

- Ở nhà tôi một thời gian thì quên cách trèo tường rồi à? – Mẹ kiếp thằng nhãi ấy, vừa nghĩ đến là đã xuất hiện.
- Phải! – Tôi chẳng muốn nói nhiều.

Mặc kệ Ngao Quân đứng nhìn, tôi lại lấy đà lần nữa, cố nhảy mạnh hơn để trèo lên, nhưng mà chính nhờ vậy cơn nhức nhối lại càng mạnh mẽ hơn. Tôi buộc phải buông tay ra, khom người, cắn chặt môi để không bật ra tiếng.

Hít một hơi thật sâu, tôi quyết tâm lần này sẽ cắn răng chịu đau, nhất định phải trèo vào bên trong được. Tôi còn phải học bài, ngủ và mai đi học nữa.

- Nếu cậu cầu xin, tôi sẽ mở cổng cho cậu. – Đi đến chỗ cổng trường, Ngao Quân co một chân làm điểm tựa, một tay nhàn rỗi bỏ túi quần, tay kia xòe ra chùm chìa khóa.

Cầu xin? Quên đi là được rồi đấy! Với một đứa không có gì như tôi, thứ duy nhất còn sót lại chính là lòng tự trọng.

Không thèm trả lời Ngao Quân, tôi lấy đà một lần nữa, cố gắng bật lên thật mạnh, bám hai tay vào tường, gồng người vươn lên. Cơn đau tê tái làm tôi phải cắn môi mình, nhưng lần này quyết định không buông tay. Cuối cùng tôi cũng trèo lên được, nhưng đổi lại tay và vai tôi đau đến nỗi ứa nước mắt.

Tôi ngồi lại trên tường, cúi người ôm tay mất một lúc khá lâu mới nháy xuống. Không biết Ngao Quân đã về chưa hay còn đứng trước cổng, tôi mặc kệ,

đi vào ký túc xá, dù sao cũng không muốn đối mặt hay trò chuyện.

Căn phòng ký túc xá lạnh lẽo và im ắng hơn rất nhiều, khác hẳn với lúc trước khi tôi ở với Ngọc. Vì Ngọc có thói quen phải nghe nhạc mới ngủ được nên lúc trước mỗi khi tôi đi làm về thì trong phòng luôn có tiếng nhạc nho nhỏ dịu dàng vang lên từ chiếc loa đọc USB. Khi ấy phòng khá ấm, không vắng lặng, lạnh lẽo như lúc này.

Tôi lặng lẽ đi vào phòng, lấy sách vở ra học bài. Trước đây tôi đã từng tưởng tượng đến cảnh lùi thui này, khi mà Ngọc trở về trường sau khi kết thúc khóa giao lưu, chính vì vậy mới không để bản thân quá gần gũi với cậu ấy. Tôi rất sợ mất đi những gì thân thuộc, chính vì vậy mới không cho mình thân thuộc với bất cứ điều gì. Khi mà con người ta đã mất mát đến mức sợ hãi, họ sẽ muốn mình là kẻ trắng tay, để không phải mất thêm điều gì nữa.

*

Trước mặt mọi người, trên danh nghĩa, tôi vẫn là em gái không cùng huyết thống với Ngạo Quân. Người ta nói thương nhau thương cả đường đi, nhưng mà đám con gái trên lớp thương Ngạo Quân, còn đối với tôi thì vô cùng ghét. Có lẽ bọn họ đã đọc quá nhiều tiểu thuyết cùng truyện tranh, thấy quá nhiều cảnh con vợ và con chồng yêu nhau, nên mới ghét tôi đến như thế. Nói về điều này tôi thật cảm thấy họ lo lắng quá thừa thãi, Ngạo Quân bây giờ có lẽ căm ghét tôi đến tận xương tủy. Mà không, có khi coi thường tôi đến mức chẳng buồn ghét.

Thằng nhãi ấy, từ ngoại hình đến tính cách đều rất khó gần. Đôi mắt hồ ly nhỏ dài lạnh lẽo, nét mặt không cảm xúc, kiệm lời và thờ ơ, thế nhưng đã từng ở trong bệnh viện chăm sóc tôi, ăn lòng đỏ trứng cho tôi, cho tôi uống rượu cậu ấy ngâm, còn tâm sự với tôi về sự cô đơn của mình. Trong lòng cậu ấy, tôi không rõ là tình cảm người nhà hay trai gái, nhưng mà tôi biết mình có vị trí trong đó. Tồn thương chỉ thật sự hiện hữu khi nó đến từ người mình coi trọng mà thôi.

Sáng nay, khi bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của cậu ấy nhìn tôi khi đi vào lớp, tôi tự hỏi có phải mình đã làm tổn thương Ngạo Quân rồi không?

Tôi chưa từng đòi hỏi cậu ấy phải tốt với tôi, nhưng tồn thương ấy thật sự làm tôi áy náy. Đồng ý là ai cũng phải chịu trách nhiệm với quyết định của mình và quan tâm tôi là lựa chọn của Ngạo Quân, nhưng tôi không thể vô lương tâm phui tay như mình không có lỗi gì. Có điều, không lẽ tôi phải đi xin lỗi? Lời xin lỗi của tôi liệu cậu ấy có muốn nghe không? Có quan trọng với cậu ấy không? Có những lúc, im lặng không phải vì không muốn nói, mà là vì điều nói ra có thể không có ý nghĩa gì với người cần nghe.

Trong mọi vấn đề, người ta cần phải suy nghĩ để tìm ra hướng giải quyết, nhưng có những vấn đề có suy nghĩ cũng không ra, nhất là thêm vào đó khi đang suy nghĩ còn bị quấy rầy. Tôi nói như vậy là do Nguyệt và Ly vừa đến trước mặt tôi đứng hằm hè.

- Này đồ trốn việc! – Nguyệt hai tay vòng trước ngực, nhìn tôi mà nói.

Trốn việc? Tôi đâu có làm việc cho cậu ta?

- Mà muốn trốn trực nhật để bọn này phải làm một mình hả? – Ly nheo mắt phán xét

Trực nhật? À tôi bị phạt do vụ đánh nhau, bắt đầu từ thứ hai đầu tuần cho đến thứ bảy, hôm qua tôi quên mất.

- Hôm nay tôi sẽ làm một mình. – Tôi không muốn giải thích dài dòng. Có nói rằng hôm qua tôi quên mất thì bọn họ cũng không tin. Tôi sẽ làm một mình bù lại cho hôm qua, vậy là được rồi.

Có lẽ không nhận được sự giải thích hay xin lỗi nào từ tôi để mà bắt bẻ nên Nguyệt và Ly bắt mắt rồi đi, không thể nói thêm gì nữa.

*

Trường tôi nằm trên một con dốc cao, có rất nhiều cây xanh, cộng thêm Đà Lạt nhiều gió nên sân trường phủ đầy lá rụng. Việc quét sân trường cũng gần như đã trảng xe cát, nhưng không làm thì không được.

Đồng Anh có quy mô khá lớn nhưng sân trường lại không quá rộng, do phần lớn đã là các dãy phòng học cùng những dãy nhà phục vụ cho những tiết học đặc biệt. Tôi quét cũng chỉ mất gần một tiếng là xong toàn bộ sân trường. Đứng thẳng người lên, lưng tôi nhức nhối kêu gào, mắt cũng tối sầm phải ngồi xuống gốc cây một lúc mới cân bằng lại.

Làm xong sớm nghỉ sớm, tôi dứt khoát đứng lên đi lấy xô nước và dẻ lau, bắt đầu lau sân thượng. Khó khăn nhất là giai đoạn xách nước lên cầu thang, còn việc lau thì rất nhanh chóng. Sân thượng vốn được lau dọn mỗi ngày nên rất sạch, tôi lau không mấy vất vả.

...Đó là trừ khi không có Ngạo Quân.

Khi tôi lên đến nơi, cậu ta rõ ràng không có ở đây. Thế mà khi lau được hơn nửa sân thượng, thằng nhãi chết tiệt ấy lại từ đâu ra, một chân ngồng nghênh đá đổ cái xô. Nước từ đó lênh láng chảy ra, nhếch nhác của một khoảng sân thượng sạch đẹp.

- Cút đi! – Đã gây sự còn tỏ ra là người bị hại, Ngạo Quân gần giọng đuổi tôi, cánh tay thẳng một đường đến ngón trỏ chỉ về phía cửa.

Bộ dạng này có phần hung hăng hơn, nhưng rất giống lần đầu tiên tôi đến. Cũng là mái tóc bông bênh lẳng đặng vài sợi bay trong gió, mắt hồ ly nhỏ hẹp nguy hiểm, nét mặt trong trẻo nhưng lạnh lẽo, môi cam nhạt, mũi thanh tú, chiếc caravat hồ hững tung bay dật dờ trong gió.

Cậu ra vẫn như ban đầu, xa cách và lạnh lùng, ngạo mạn mà cũng thật cô đơn. Chỉ có tôi là khác đi. Lần đó tôi nhường, nhưng lần này thì không đời nào.

- Nghĩ mình đang làm cái gì vậy? – Đứng vững vàng trên hai chân của mình, tôi nâng mặt nhìn Quân, lạnh lùng hỏi.

Không trả lời tôi, Ngao Quân nhếch môi cười đầy khinh bỉ và xa lạ.

- Cậu nghĩ tôi muốn ở trên này cùng một thằng nhãi không hiểu chuyện như cậu sao? Nên biết, tôi đang làm sạch chính cái nơi mà cậu đứng, ngồi, nằm, lăn lê bò cào cùng với một nữ sinh nào đó đấy. – Tôi càng nói càng lớn tiếng, mắt nóng ran lên vì giận, cổ họng cũng có gì đó nghẹn lại. Mặc dù tôi là người đã lừa gạt trước, nhưng cậu ta đối với tôi quá khốn nạn. Giả vờ say đắm chỉ để coi ảo tôi ra và kiểm tra mọi thứ. Vậy mà tôi lúc đó lại định làm gì thế này? Chết tiệt!

Đáp lại sự tức giận của tôi, Ngao Quân không cười nữa, nhưng cái nhìn kia đầy điều cợt và trào phúng.

Đột nhiên, tôi muốn tránh ánh mắt ấy, cái nhìn như biết tất cả, cái nhìn cao ngạo và coi thường. Chân tôi tự động nhấc lên muốn chạy đi, mặc dù không xác định sẽ chạy đi đâu, cũng không có sự chuẩn bị ứng phó nào khi giám thị kiểm tra kết quả lao động.

Tôi lao về phía cửa, nhưng rồi vai lại bị kéo ngược lại. Con đau còn chưa dứt làm tôi tái mặt, người theo phản xạ co lại, răng cắn chặt môi.

Cả người tôi bị quay mạnh, khi lấy lại cân bằng thì đã đối diện với Quân.

Ánh mắt cậu ta lúc này nguy hiểm hơn trăm lần ban nãy, lạnh lẽo và âm lãnh như đôi mắt của loài rắn hổ mang. Bàn tay thon dài trắng muốt đang lần mò cúc áo somi của tôi.

- Cậu làm gì? – Tôi không tìm được con hoảng sợ trong lòng, hét lên rồi đẩy ta Quân ra, kịch liệt quay đầu bỏ chạy.

Chân ngắn đương nhiên không nhanh bằng chân dài, tôi bị tóm lại, rồi bị thằng nhãi ấy vô nhân đạo ép vào tường. Chiếc áo somi tội nghiệp bị giật đứt hai cúc đầu, một bên bị kéo xuống tận vai.

Tôi tự biết không đủ mạnh để vùng vẫy, chỉ nhắm nghiền hai mắt sợ hãi. Nhưng thật lâu vẫn không thấy gì, tôi ngây ngốc mờ mắt ra, bắt gặp ánh mắt Quân đang dán trên vai mình.

Theo đường mắt ấy, tôi cũng tự xoay mặt nhìn vai, phát hiện những vết bầm tím hình ngón tay in hằn trên da. Phòng tắm của ký túc xá không có gương, tôi không hề phát hiện ra, cũng không để ý cho đến bây giờ. Hèn gì nó đau đến thế này. Mẹ kiếp! Cậu đã thấy cậu làm gì chưa Ngao Quân?

- Đau! – Quân đưa tay bóp vào chỗ thâm tím làm tôi đau tê tái người, chỉ muốn đạp cậu ra một cái văng ra xa mà thôi.

- Em... làm gì với thằng khốn nào? – Chất giọng khàn xa cách và lạnh lẽo hơn gấp bội, đôi mắt hồ ly kia đỏ hỏn lên, long sòng sọc những vằn máu.

Cái gì? Làm gì với thằng nào? Mẹ kiếp! Muốn chửi thế vào mặt thằng nhãi này quá. Hắn còn không biết người gây ra là ai sao?

Tôi trừng mắt không nói, nhìn thẳng vào mặt Ngao Quân, bao nhiêu giận dữ đều biểu đạt qua ánh mắt. Nhưng thằng nhãi ấy đích thị là bị mù, đã thế còn dùng hai tay siết lấy vai tôi đau đến bật khóc.

- Hai người... – Bật ngờ, giọng nói thứ ba rồi rạc vang lên.

Cả tôi và Quân đều quay sang nhìn. Là Nguyệt với gương mặt đỏ bừng vì giận dữ cùng đôi mắt mờ lớn. Phải rồi, quần áo tôi lúc này, tư thế của chúng tôi lúc này, hoàn toàn có cơ sở cho cậu ta nghĩ vậy.

- Câm miệng và cút đi! – Không thèm giải thích, cũng không để tôi giải thích cho cả hai, Ngao Quân gằn giọng.

Nguyệt lập tức “cút”, hơn nữa còn chạy rất nhanh.

Sân thượng trong tíc tắc lại chỉ còn hai đứa. Quân quay về tập trung siết vai tôi: “Là thằng nào?”

- Còn ai ngoài thằng khốn là cậu. – Tôi tức đến không kìm nổi, gào lên trong khi nước mắt ứa ra vì đau và ảm ức.

Mắt hồ ly neho neho như ngẫm nghĩ, cánh tay cậu ta cũng theo đó mà lỏng lẻo hơn. Tôi nhân lúc sơ hở đẩy cậu ta ra, bắt chấp chạy xuống bên dưới, tay ghì chặt lấy cổ áo mình. Tôi nghĩ Ngao Quân không đuổi theo, chứ không chân cậu ta dài thế tôi chạy thế nào cho kịp.

Tôi chạy một mạch về ký túc xá, mặc kệ mọi thứ, kể cả con thịnh nộ của giám thị khi thấy sân thượng nhếch nhác, cũng kệ luôn chuyện có thể ngày mai cả trường sẽ đồn âm lên về chuyện của tôi và Quân từ miệng Nguyệt. Đương nhiên, tôi nghĩ nó sẽ rất nể vì được dẫm thêm nhiều.

Cắm đầu chạy vô phòng, tôi khóa trái cửa rồi ụa lên giường. Tự nhiên lúc này tôi cảm thấy thật mệt mỏi, nước mắt cứ thế chảy ra, con đau ở vai chẳng còn thấm thía với sự sợ hãi và tuyệt vọng trong lòng.

Tôi đã luôn ngăn mình không được khóc, luôn giữ mình bình tĩnh, không xúc động, lúc này dường như giọt nước tràn ly, tôi không ngăn nổi mình thổn thức. Thực sự tôi rất sợ! Cuộc sống một mình lạ lẫm, không còn chỗ dựa làm tôi hoang mang. Tôi rất nhớ ba, nhớ con xóm nhỏ, nhớ những êm đềm xưa cũ, nhớ ba cậu bạn thân và cả Thế Anh nữa.

Đề quen triết để một người sẽ mất rất nhiều thời gian, nhưng thực chất việc còn nhớ không có nghĩ là còn yêu. Đối với Thế Anh, có đôi lúc bất chợt nghĩ đến, tôi thấy chạnh lòng một chút, nhưng người đã tổn thương mình, tôi không bao giờ phạm tình cảm. Cảm giác vốn vô hình, còn hồi ức thì rất rõ ràng trong trí nhớ. Vì vậy mà có những lúc, người ta hết yêu nhưng vẫn có khi nhớ.

Nằm cuộn tròn người trên giường, tôi để mặc nước mắt nóng hổi thấm ướt gối. Tôi chỉ là người rơi vào đầm lầy, cố tỏ ra bình tĩnh, không vùng vẫy quấy đạp chính là vì như vậy sẽ càng chìm nhanh hơn. Thật tuyệt làm sao khi thay vì chìm nhanh, tôi chỉ chìm dần mà thôi.

Sau khi khóc, tôi mệt mỏi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, khi mở mắt ra đã là năm giờ chiều. Căn phòng tĩnh lặng héo hắt, rèm cửa được kéo lại, điện không bật, nên khá mờ nhạt u ám. Tôi ngồi dậy, mắt rảo hoành đảo quanh căn phòng. Một sự trống trải tê tái ủa về trong lòng làm tôi nhớ đến những ngày một mình sống trong căn phòng thuê trên khu biệt lập. Nằm trên đồi cao, gió cứ thế rít lên cả ngày lẫn đêm làm người ta hoang mang và tự thấy mình nhỏ bé. Có những đêm thức trắng không ngủ, tôi nằm tự ôm mình, cả người run lên vì lạnh và vì tiếng gió đập vào mái tôn ồn ào. Tôi thực chất không muốn một mình. Dù không hay nói, nhưng tôi rất cần có tiếng nói và bóng người bên cạnh.

Người ta bảo khóc xong một trận, lòng sẽ dễ chịu hơn. Giờ tôi mới hiểu, thứ dễ chịu trong lời đồn đại đó chính là cảm giác trống rỗng đến ngơ ngác. Không thể gọi là thanh thản, mà phải gọi là hốc hác. Sẽ chẳng gì đọng lại trong lòng, mọi thứ đều nhẹ tênh như không hề tồn tại.

Tôi duy trì tình trạng đó đến tận khi đi làm về. Lại trở về với căn phòng lạnh lẽo và quá cô tịch, tôi sợ đến mức không dám thở mạnh, sợ rằng khi nghe rõ cả tiếng thở của mình, sẽ càng nhận thức rõ hơn về sự hoang vắng hiện tại.

Nhắm mắt tự vỗ về mình bằng suy nghĩ mọi chuyện sẽ ổn, tôi ngủ chập chờn không sâu, cả đêm giật mình tỉnh lại rất nhiều lần, thế nên buổi sáng cảm thấy cả người vô lực, cực kỳ mệt mỏi.

Bỏ bữa sáng, tôi đi thẳng lên lớp. Vì cố tình đến vào sát giờ vô lớp nên mọi người đều đã đông đủ. Tưởng là bọn họ sẽ xi xầm đủ điều khi thấy tôi, hoặc thậm chí nói thẳng vào mặt tôi, nhưng tất cả chỉ là im lặng. Trừ Nguyệt lăm lét nhìn tôi ra thì chẳng ai thêm chú ý.

Buổi học lại bình lặng như mọi ngày, chỉ khác một chút là tôi không hề tập trung nghe giảng vì buồn ngủ và đau đầu. Còn đang phân vân có nên gục xuống ngủ hay không thì bàn trên đưa xuống cho tôi một tờ giấy gấp nhỏ.

Nội dung thế này: “Bảo anh trai An tha cho Nguyệt đi. Làm ơn!”

Tôi nhìn mà chẳng hiểu gì. Ngao Quân thì liên quan gì đến tôi? Chính vì vậy chỉ khô khốc hồi âm: “Chuyện gì?”

Tờ giấy mau chóng trở về với nét chữ run run: “Ngao Quân nói sẽ làm cho Nguyệt vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trong trường này nữa.”

Hóa ra là cậu ta đã đi thu dọn chuyện hôm qua. Tôi điềm tĩnh trả lời: “Dù sao cậu cũng đâu có hé ra chuyện gì. Yên tâm đi! Không sao đâu!”

Câu trả lời của tôi lại không làm Nguyệt hài lòng. Tôi nhận lại tờ giấy mà chẳng biết phải nói gì: “Ngao Quân nói, nếu Nguyệt im lặng thì sẽ chỉ bị đuổi học, nếu nói ra thì cả nhà sẽ phá sản.”

Ngao Quân lạnh lùng, tôi biết. Thăng nhai ấy rất nguy hiểm, tôi cũng biết. Nhưng mà cái này thì có vẻ quá nặng tay. Giống như việc Nguyệt đi lên sân thượng là một cái tội, dù có tiết lộ chuyện gì hay không thì cũng sẽ bị phạt. Đột nhiên tôi thấy lạnh người, dờ dẩn quay sang nhìn, bắt gặp cậu ta đang gục đầu ngủ. Nguyệt chỉ đi lên sân thượng mà bị như thế. Tôi lừa gạt cậu ta một thời gian dài như vậy thì sẽ bị xử đến mức nào đây?

Vì không tìm ra câu nào để nói, tôi quyết định không trả lời Nguyệt, dứt khoát gục đầu xuống bàn. Cậu ta chẳng lẽ nghĩ giữa tôi và Ngao Quân có quan hệ mờ ám? Nếu không thì vì cái gì mà dám tin tưởng rằng tôi có thể lay chuyển suy nghĩ của Ngao Quân? Thật là ngai quá! Tôi và cậu ta không những không có cái quan hệ gì gì đó mà còn sắp trở thành kẻ thù rồi đây. Chỉ sợ tôi mở miệng ra nói, thăng nhai ngang ngược đó sẽ nhất quyết làm ngược lại cho bổ tức.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Buổi chiều hôm nay có tiết học, nhưng những học sinh bị phạt lao động thì sẽ phải quét dọn mà không được lên lớp cho đến khi làm xong việc. Chiều nay bài học khá quan trọng, là căn bản trong những bài tiếp theo, vì vậy mà cả ba đều đến gặp thầy giám thị để phân chia công việc từ sớm.

Không hiểu vì sao thầy ấy không phát tiết về đồng lộn xộn trên sân thượng hôm qua, lại còn giao cho tôi tiếp tục lau sân thượng. Trường có rất nhiều dãy nhà cao, nhưng chỉ một dãy chính giữa có sân thượng. Chính vì vậy lau sân thượng tức là tôi sẽ kết thúc công việc trước và có thể trở về lớp.

Mặc kệ Ngao Quân có ở trên đó hay không, tôi hăng hái xách nước lên lau dọn. Phải tranh thủ cho kịp tiết học, nếu không học bổng quý sau của tôi đi tong.

Không tự nhiên mà sân thượng thường xuất hiện trong tiểu thuyết và truyện tranh. Ở trên cao nhìn xuống, thực sự cảm giác rất an nhiên tự tại. Hôn nữa còn có nắng và có gió, cảm giác một mình một cõi vô cùng thoải mái.

Tôi tranh thủ dang tay tận hưởng chút thoáng đãng, hít sâu cho đầu óc thoải mái, rồi lập tức bắt tay vào công việc.

Lau xong sạch sẽ thì sân thượng nắng hơn ban nãy, gió gom mây về một góc trời, nắng không bị cản nên không khí trở nên ấm hơn. Đà Lạt mà, rất hiếm ngày nắng gắt, thông thường thời tiết rất dịu dàng, như một cô nàng có chút lạnh lùng nhưng xinh đẹp với gò má ửng hồng.

Tôi thở hắt ra, hài lòng với sân thượng sạch bóng, sau đó nhanh chóng đem dụng cụ cất đi rồi trở về lớp.

Những ngày tiếp theo trong tuần bị phạt, tôi vẫn được giao cho lau sân thượng. Đến bản thân tôi cũng cảm thấy có gì đó không đúng ở đây, thế mà kỳ lạ là Nguyệt và Ly không hề lên tiếng kêu ca gì. Tôi không phải người theo chủ nghĩa tiêu cực, nhưng mà được giao cho việc nhẹ nhàng, lại không thấy Ngao Quân xuất hiện phá đám làm tôi cảm thấy rất lạ, có chút cảm giác không tin mọi chuyện lại trở nên dễ dàng đến thế.

Tuần phạt kết thúc, cả ba chúng tôi lại lên văn phòng để nghe thêm vài lời răn đe, cảnh cáo nếu còn tái phạm sẽ bị hạ hạnh kiểm. Nghe đến hạ hạnh kiểm, tôi thật sự có chút lạnh người. Đông Anh có quy định học sinh có hạnh kiểm không tốt, vi phạm lỗi bị nhắc nhở nhiều lần, dù học tốt đến mấy cũng không được nhận học bổng. Thôi thì từ nay tôi sẽ bớt đánh đá để tránh ảnh hưởng đến chuyện học tập vậy.

Trên đường trở về lớp, điện thoại rung lên trong túi áo khoác vì nhận được cuộc gọi của bà Hạnh.

- Con chuyển ra khỏi nhà rồi à? – Bà ta hỏi tôi.

- Ừ.

- Sao vậy? Ở đây có mọi người không phải tốt hơn ở một mình sao? – Nghe đến đây, tôi nhận định Ngao Quân chưa nói gì với bà ta.

- Ngao Quân biết tôi không phải con bà.

- Vậy là... – Giọng bà Hạnh run run.

- Không. Cậu ta chỉ biết tôi lừa bà thôi. – Tôi hiểu bà ta đang lo lắng quá khứ của mình bị lộ.

- Con... không nói chuyện của cô thật hả?

- Bà đã trả lại mọi thứ, tôi cũng sẽ giữ đúng lời hứa. Không còn chuyện gì nữa thì tôi cúp máy đây. – Nói là nói thế, nhưng mà tôi không đợi bà ta nói thêm đã cúp máy. Đối với người phụ nữ ấy, tôi thiết nghĩ mình chẳng còn chút gì để dây dưa.

*

Sau tuần bị phạt, tôi không trở lại sân thượng nữa. Hành động của Ngao Quân hôm đó ít nhiều vẫn còn ám ảnh trong lòng nên tôi có chút sợ hãi không dám đến gần cậu ta. Thay vào đó, tôi tạo cho mình thói quen đến thư viện đọc sách. Cũng chỉ còn vài ngày nữa là kỳ thi dành học bổng quý thứ hai sẽ diễn ra. Lần trước có Ngọc cùng ôn tập, hai cái đầu dù sao cũng tốt hơn một, thế mà điểm của tôi vẫn không cao, cho nên lần này còn một mình, tôi cần phải nỗ lực gấp đôi, gấp ba. Thực ra, với số tiền trong tài khoản mà bà Hạnh trả lại, tôi không cần đến những học bổng này. Ở Đông Anh, nếu đạt đủ các học bổng của trường trong suốt ba năm cấp ba và không bị hạ hạnh kiểm yếu sẽ được miễn tốt nghiệp, hơn nữa còn nhận được học bổng danh giá của đại học Harvard. Về chuyện này tôi đã tìm hiểu kỹ, cũng đã hỏi qua các thầy cô. Mặc dù tôi chỉ học ở đây năm lớp mười hai, nhưng nếu từng học ở những trường có học bổng định kỳ thì kết quả học tập của tôi khi ấy cũng sẽ được tính. Hai năm học ở Trung Anh, học kỳ nào tôi cũng có học bổng, bây giờ chỉ cần giành đủ ba học bổng ở Đông Anh thì sẽ có cơ hội. Riêng về chuyện bị đuổi học, vì đã đạt nhiều giải cho trường ở các kỳ thi tỉnh nên tôi được thầy hiệu trưởng cho qua, không viết vào học bạ tội đánh giáo viên, chỉ đơn giản xem như một học sinh rút học bạ chuyển trường. Như vậy tức là hiện tại tôi chưa bị lỗi hạnh kiểm nào. Nhưng khó khăn không chỉ có bấy nhiêu thôi đâu. Đông Anh toàn những tỉnh anh tuyển chọn, học bổng lại chỉ có một, nếu có người đạt cùng kết quả thì sẽ có một đề thi dành cho cả hai do giảng viên đại học Harvard soạn.

Ai đó đặt xuống trước mặt tôi một chồng sách rất cao. Chỉ đơn giản nghĩ là có người cũng đang cần ôn tập nên tôi không ngước lên nhìn.

- Cậu muốn cướp học bổng Harvard của tớ hả Minh An? – Một giọng nam gọi đích thị tên tôi.

Lúc này tôi buộc phải ngẩng lên. Đứng trước mặt tôi là một người con trai có gương mặt rất trắng trẻo, ngũ quan sáng sủa rành mạch, vàng trán cao, mắt sáng tinh anh, nhìn tổng thể thì vô cùng tuấn tú và thông minh.

Tôi nheo mắt nhìn, không mở miệng trả lời khi chưa biết đối phương là ai.

- Tớ là Đỗ Hoàng Minh Nhật. – Chàng trai tự giới thiệu một cách cao ngạo.

Đỗ Hoàng Minh Nhật? Nếu không phải trùng tên thì cậu ta chính là ứng cử viên sáng giá nhất cho học bổng Harvard. Hai năm liền đều có thành tích tốt, học bổng linh đầy đủ, chơi thể thao giỏi, thân thiện với mọi người, được các thầy cô đánh giá cao về đạo đức, hơn nữa còn có IQ rất cao. Tôi đã tìm hiểu về thành tích của cậu ta nhằm xác định đối thủ, chỉ không tìm hiểu về diện mạo vì thiết nghĩ học sinh Đông Anh không đẹp rạng ngời thì cũng sẽ đẹp, cho nên không cần phải biết mặt mũi làm gì.

- Phải! – Lúc này tôi mới lên tiếng trả lời câu hỏi của cậu ta. Thi cử không phải là đánh trận mà phải bí mật hay đánh du kích, tôi chẳng việc gì phải giấu mục tiêu của mình.

- Cậu là nữ sinh tuyệt vời nhất mà tớ biết! – Minh Nhật ngồi xuống ghế đối diện, mỉm cười nhận xét về tôi dù chỉ mới tiếp xúc vài phút.

Với câu nói này, tôi chỉ còn biết chớp mắt rồi lại tập trung vô đọc sách, nhưng cuốn sách của tôi bị kéo đi rồi gấp lại không thương tiếc.

- Ôn tập sai hướng rồi. Cái này chỉ giúp được trong đề thi lần một thôi. – Người cướp sách của tôi là Minh Nhật.

Tôi chau mày nhưng không hỏi. Dù sao tôi cũng tin với trí thông minh của cậu ta thì không cần người trước mặt phải thắc mắc quá nhiều cũng sẽ tự biết cần giải thích cái gì.

- Đề học bổng của Đông Anh có thói quen tăng tiến. Tức là đề sau sẽ khó gấp nhiều lần đề trước. Cho nên nếu lần trước ôn tập cái gì, lần sau phải ôn tập cái nâng cao hơn. – Quả nhiên là Minh Nhật đã giải thích.

Điều cậu ta nói đương nhiên tôi cũng biết. Tôi đọc cuốn sách đó là vì muốn củng cố lại nền tảng một lần nữa rồi mới ôn qua nâng cao.

- Muốn thi tốt lần này thì phải học cái này. – Minh Nhật vỗ vỗ vào chồng sách cao hơn mặt người ngồi mà ban nãy cậu ta để xuống bàn.

Tôi nhìn qua một lượt các gáy sách. Đều là những cuốn nâng cao mà tôi định sẽ đọc vào những ngày tới, có điều không nhiều đến mức này, chồng sách cao như vậy là vì mọi đầu sách đều có hai cuốn giống hệt nhau.

- Một cho cậu, một cho tớ. Tớ vui vì có một đối thủ như cậu. – Nhật Minh lấy hai cuốn sách nằm trên cùng xuống, trên môi lại nở một nụ cười thân thiện.

Lúc này tôi cảm thấy việc các bạn học và thầy cô quý mến Nhật Minh là hoàn toàn có cơ sở. Cậu ấy rất thân thiện.

- Cảm ơn. – Tôi cười nhẹ.

- Ôn tập nào! – Nhật Minh xoa đầu, lại cười, rồi đưa cho tôi một cuốn sách.

Chúng tôi bắt đầu bằng môn Giải Tích. Mỗi người một cuốn sách, bên cạnh là một cuốn vở, tập trung toàn bộ tư tưởng để giải bài tập.

Thỉnh thoảng đầu bút chì của Minh Nhật xò qua vở của tôi, chỉnh lại một số chỗ còn chưa đúng lắm. Tôi cũng không cảm thấy khó chịu gì, trái lại còn cảm kích, dò lại bài làm của mình xem có đúng như Minh Nhật sửa hay không. Kết quả là cậu ấy luôn đúng.

Chúng tôi dừng lại ở trang thứ mười của cuốn sách rồi trao đổi vở để chấm cho nhau. Bài làm của tôi còn sót một vài chỗ, còn của Minh Nhật thì hoàn hảo. Xem ra để vượt qua đối thủ này tôi còn phải nỗ lực nhiều lắm.

Nhìn đồng hồ đã gần đến giờ chuẩn bị đi làm, tôi bắt đầu thu dọn sách vở.

- Sách này cậu cầm về đọc đi. – Chia những cuốn sách giống nhau ra làm hai, Minh Nhật đưa cho tôi một chồng.

- Được. – Cậu ấy không nói thì tôi cũng định mượn về.

- Mai cậu có học chiều không?

- Một tiết Quốc Phòng.

- Thế mai cậu có đến thư viện không?

- Có.

- Vậy mai chúng ta lại cùng ôn tập. – Minh Nhật đề nghị rồi lại cười híp mắt. Hình như cậu ấy rất thích cười.

- Được. Tạm biệt. – Tôi đồng ý rồi nhanh chóng rời đi.

- Mai gặp lại. – Tiếng Minh Nhật vang lên từ phía sau.

*

Qua hôm sau, tôi đến thư viện như đã hẹn sau khi học xong tiết Quốc Phòng. Minh Nhật đã có mặt từ sớm và dành chỗ cho chúng tôi. Đó là một chiếc bàn khuất góc và không gần cửa sổ. Đây là một sự lựa chọn sáng suốt, vì ngồi gần cửa sổ rất dễ phân tâm, gần cửa ra vào cũng khó tập trung. Tốt nhất là nên ngồi khuất đi.

Chúng tôi lại cùng nhau ôn tập môn Hình Học, Minh Nhật giúp tôi tìm ra cách làm ngắn gọn và dễ áp dụng hơn, sau đó trao đổi vở cho nhau để chấm.

Học với cậu ấy quả thật rất có lợi vì cậu ấy thông minh, hơn nữa hai người xem nhau là đối thủ nên tinh thần quyết chiến quyết thắng sẽ càng được nâng cao.

Những ngày tiếp theo chúng tôi tiếp tục học cùng nhau, chỉ trừ những hôm một trong hai hoặc cả hai có bốn tiết chiều. Lượng kiến thức tôi thu được trong mấy ngày qua quả thật hữu ích cho kỳ thi, cho nên bản thân cảm thấy rất phấn khởi.

- Hoàn hảo! – Đây là lời nhận xét của Minh Nhật cho bài làm của tôi trước hôm thi một ngày.

Tôi không nói gì, chỉ cười. Cuối cùng đã không còn lỗi nữa rồi. Minh Nhật bắt lỗi rất kỹ, một khi đã nói hoàn hảo thì nó đích thực hoàn hảo.

- Sắp đến ngày Nhà Giáo Việt Nam rồi, lớp cậu đã tập văn nghệ và chuẩn bị làm báo tường chưa? – Minh Nhật hỏi.

- Không rõ. – Tôi nào có thân với lớp.

- Cậu thuộc dạng cái bóng trong lớp? – Minh Nhật nheo mắt nhìn tôi dò xét.

- Không. Dạng học sinh cũ của Trung Anh. – Tức là kẻ thù truyền kiếp của Đông Anh.

- Thảo nào! – Minh Nhật gật gù. Nghĩ ra gì đó, cậu ấy lại nhìn tôi cười, nụ cười khá ảm ý: Đừng tham gia với lớp, hãy vô đội của cô tổng phụ trách đi! – Minh Nhật đề nghị.

- Tớ đâu có nhu cầu diễn văn nghệ. – Tôi nhún vai.

- Những bạn tham gia hoạt động của Đoàn trường sau này sẽ được hiệu trưởng viết thư giới thiệu với trường đại học nguyện vọng đấy. – Minh Nhật rung rung lông mày.

- Tớ không cần đến thư giới thiệu đó. Tớ sẽ đến Harvard. – Tôi nói chắc nịch.

- Có vẻ tự tin nhỉ. Cậu để đối thủ nặng ký này đi đâu rồi vậy? – Minh Nhật vỗ vỗ ngực.

- Để ra phía sau rồi. – Tôi bật cười. Chuyện thắng Minh Nhật không hề dễ. Nhưng tôi có lòng tin vào chính mình.

- Dám cho tớ xếp phía sau cậu hả? – Minh Nhật cốc tôi một cái.

- Dù là ai tớ cũng sẽ đem đặt ra phía sau. – Tôi nghiêm túc. Dù đối thủ của tôi có là ai, giỏi đến mức nào, tôi cũng sẽ dốc sức vượt qua.

Thấy thái độ của tôi, Minh Nhật cũng bắt đầu nghiêm túc: Tại sao cậu lại muốn đi du học như vậy?

- Tớ muốn có một tương lai tươi sáng. – Tôi nhún vai như hiển nhiên.

- Điều gì làm cậu chắc chắn du học sẽ là con đường tốt? – Minh Nhật hỏi nhưng thái độ giống với tranh luận hơn.

- Phần thưởng cao nhất chính là thứ sáng sủa nhất. – Đâu có tự nhiên mà người ta lại dùng học bổng của trường đại học Harvard để làm phần thưởng cao quý nhất.

- Qua bên đó không có bạn bè sẽ buồn lắm đấy, lại lạ lắm nữa. – Minh Nhật có vẻ tiu nghỉu.

- Với tớ ở đâu cũng vậy thôi. – Ý tôi là ở đâu tôi cũng không có bạn bè.

- Ở đây cậu có tớ đấy thôi. – Minh Nhật có vẻ phật ý.

- Có cậu thì có ích lợi gì? – Tôi liếc mắt, nhìn Minh Nhật đầy tình nghịch.

- Nói chuyện với cậu mệt não quá! – Minh Nhật cau có, tay xoa rối mái tóc được cắt tỉa rất kỹ lưỡng.

- Cậu cũng có não nữa sao? – Tôi quyết trêu chọc đến cùng.

Minh Nhật nheo mắt nhìn tôi, không thêm cãi, thẳng tay gõ vào đầu tôi một cái rõ đau.

*

Thư viện hôm nay khá vắng vẻ vì vừa thi xong nên ai cũng muốn được nghỉ giải lao. Đối với tôi thì giải lao chính là được nhàn rỗi đọc sách, cho nên tôi vẫn đến đây. Nhưng hôm nay sẽ không phải là sách nâng cao hay bài tập, tôi muốn cho đầu óc nghỉ ngơi một chút, đọc cái gì đó vui vẻ như truyện cổ tích cũng được.

Tìm truyện cổ tích ở thư viện một ngôi trường nổi tiếng về học tập quả thật không hề đơn giản. Phần lớn thư viện đều là sách và báo chí phục vụ cho việc học, chỉ có một kệ sách nhỏ nhỏ dành cho tiểu thuyết Thế Giới, chiếm diện tích vô cùng khiêm tốn.

Tôi thì không định sẽ đọc truyện về tình yêu, nhưng mà đang rảnh rỗi nên cũng lướt qua xem một lượt.

Đang đi, tôi thấy một thân hình tựa vào kệ sách, tư thế nửa nằm nửa ngồi, trông có vẻ như đang ngủ, trên mặt còn dùng một cuốn sách vắt ngang để che đi.

Đáng lẽ tôi sẽ không chú ý đến đâu nếu không phải vì tiêu đề cuốn sách đập vào mắt tôi. Đó là một cuốn truyện dài có tên “Hạnh phúc không mua được tiền”. Tôi vô thức lầm nhấm lại cái tên, ngẫm nghĩ mãi vẫn không hiểu ý nghĩa của nó là gì. Tiền không mua được hạnh phúc thì tôi nghe nhiều rồi, còn ngược lại thì giờ mới thấy.

Trong lòng có chút ấn tượng cùng mờ mịt, tôi quyết định ngồi xuống, lấy cuốn sách từ trên mặt người ấy ra để xem qua. Lật về trang đầu tiên, dòng chữ đen nghiêng nghiêng hiện ra: “Hạnh phúc là gì mà quý giá? Nó có mua được tiền đâu?”

Càng cảm thấy mờ mịt hơn, tôi định lật thêm trang nữa thì đột nhiên cuốn sách bị lấy đi.

Tôi theo phản xạ ngược lên nhìn, phát hiện con người đang ngủ trong thư viện đó chính là Ngao Quân. Ánh mắt cậu ấy nhìn tôi rất nguy hiểm, sau đó lại dời mắt qua nhìn vào bìa cuốn sách.

- Đang yêu sao? – Đôi mắt mơ màng còn lờ mờ con buồn ngủ, Ngao Quân khàn giọng hỏi tôi.

Tôi không trả lời, chỉ hơi chau mày. Cậu hỏi này là ý gì?

- Đang yêu nên muốn tìm hiểu về tình yêu sao? – Ngao Quân hỏi rõ hơn.

Tôi hiểu rồi, thì ra thằng nhãi này muốn biết vì sao tôi có hứng thú với cuốn sách này.

- Thế cậu cũng đang yêu à? – Tôi vặn lại. Cuốn sách này là tôi lấy từ trên mặt cậu.

- Thử vô bỏ! Chỉ là tùy tiện lấy xuống thôi. – Dứt lời Ngao Quân liền ném cuốn sách đi.

Còn chưa có lời giải cho cái tên, tôi hơi cáu kỉnh khi nhìn cuốn sách bị ném gọn vô gầm của kệ sách. Như thế xem như không thể lấy ra được nữa.

- Minh An! – Tiếng gọi của Minh Nhật vang lên phía sau tôi.

- Người yêu gọi kia. – Ngao Quân lờ mắt nhìn tôi, con ngươi đầy hàn khí và nguy hiểm.

- Nghe thấy rồi. – Tôi cười huê, mặc xác cậu ấy hiểu nhầm, đứng lên đi về phía Minh Nhật.

Thấy tôi đi lại gần, Nhật lấy trong túi quần ra vài tờ giấy được gấp cẩn thận.

- Có muốn dò đề không? – Cậu ấy đề nghị.

- Không. – Tôi không thích việc nôn nao dò kết quả sau khi thi. Cứ chờ có điểm là được rồi.

- Không có tự tin hả? – Minh Nhật khích.

- Không thích làm chuyện dư thừa. – Đẳng nào mà chẳng biết, dò làm gì nữa vậy?

- Thế cũng được. Vậy cược điểm đi! – Minh Nhật rung rung một bên lông mày.

- Cược thế nào? – Tôi cũng muốn có gì đó đặc sắc.

- Nếu tớ hơn điểm cậu, cậu phải tham gia với đội nhảy của cô tổng phụ trách. Còn nếu cậu thắng thì tớ sẽ giả gái đóng kịch hôm văn nghệ cho cậu xem. Cả hai bằng điểm thì cả hai đều phải tham gia.

- Sao cậu lại có hứng thú với cái đội đó thế? – Rõ ràng là cậu ta rất có hứng. Nếu không thì hai người bằng điểm đã chẳng ai phải làm gì.

- Vì nó rất vui. – Minh Nhật cười híp mắt.

- Cũng được. – Bài làm của tôi vô cùng tốt, rất có tự tin đánh cược một ván.

- Ngoắc tay! – Minh Nhật đưa ngón út ra lắc lư trước mặt tôi.

Tôi cũng vui vẻ ngoắc ngón út của mình vô.

- Vậy tớ đi trước có chút việc. Mai gặp! – Minh Nhật vòng tay xem đồng hồ rồi nói nhanh.

- Được!

Minh Nhật đi khỏi, tôi cũng chẳng còn muốn đọc sách nữa nên định về phòng ngủ một giấc. Trước khi rời khỏi, tôi vô thức quay lại nhìn chỗ ban nãy Ngao Quân ngủ. Cậu ấy đã bỏ đi từ lúc nào, nơi ấy chỉ còn là một khoảng trống.

Chương 14

Sáng hôm công bố điểm thi, điện thoại của tôi reo đến mức mệt mỏi, người gọi là Minh Nhật.

- Còn sớm. – Tôi khó chịu bắt máy.

- Dậy đi mà xem điểm. – Trong giọng nói của Minh Nhật còn lẫn khuôn nụ cười.

- Đang ở chỗ bảng thông báo? – Tôi trong lòng có chút hoang mang. Thái độ vui vẻ như thế phải chăng là hơn điểm tôi?

- Phải. – Minh Nhật xác nhận luôn.

Tôi không hỏi kết quả, chủ động cúp máy rồi rời khỏi giường, vệ sinh cá nhân xong tự mình đi đến bảng thông báo.

Đừng nhìn chăm chăm vào kết quả thi, tôi quả thật muốn đánh người. Minh Nhật xếp đầu bảng, tôi ở ngay bên dưới cậu ấy, thua nửa điểm. Chết tiệt! Thế mới biết khoảng cách xa nhất chính là giữa hai con số.

Bên vai tôi, một cánh tay khoác lên rất tự nhiên, sau đó chủ nhân của cánh tay ấy cất giọng: Đi ăn sáng thôi bạn hiền, sau đó tớ sẽ hộ tống cậu đi đăng ký vào đội nhảy.

Đương nhiên tôi sẽ không vì chuyện thua cuộc mà bỏ ăn, chỉ hơi bút rút một chút nhưng cũng thuận theo cánh tay lôi kéo của Nhật mà đi ăn sáng. Đội của cô tổng phụ trách vốn được rất nhiều người đăng ký vào, sẽ còn phải qua xét tuyển, xin thì xin, chưa chắc đã được, chẳng phải lo quá làm gì.

Nhưng tôi đã lầm khi nghĩ như thế. Nhật vốn là một thành viên trong ban chấp hành Đoàn, là học sinh ưu tú, lại nhiệt tình tham gia các hoạt động nên cả thầy cô và học sinh trong trường đều yêu mến. Chính vì thế, người được cậu bạn này giới thiệu là tôi đã đẩy vào thẳng đội nhảy mà không cần qua xét tuyển.

- Nhật không tham gia với các bạn sao? – Cô tổng phụ trách vừa ghi tên tôi vào danh sách đội, vừa hỏi.

- Dạ em tham gia với lớp. – Nhật lễ phép trả lời, cười rất tươi tắn.

- Ừ, hoạt động ở đâu không quan trọng, miễn đóng góp cho trường là được rồi. – Cô tổng phụ trách ngắt đầu, nhìn Nhật tươi cười. Quay qua tôi, cô tổng phụ trách nói: Được rồi, vì đội chúng ta đến từ nhiều lớp khác nhau, lịch học khác nhau nên chỉ tập vào Chủ Nhật, sau đó thì các cá nhân tự tập.

- Vâng. – Có không thể hiện sự chán nản qua giọng nói, tôi trả lời cô. Vừa học vừa làm đã vất vả lắm rồi, được ngày Chủ Nhật nghỉ ngơi giờ cũng không yên. Ôi thật là!

Tôi rời khỏi văn phòng trong im lặng, còn Nhật thì huyền thuyên kể về những tiết mục thú vị của buổi văn nghệ những năm trước. Điều gì làm cậu ấy nghĩ một đứa hời hợt như tôi sẽ quan tâm đến văn nghệ?

Dù không có hứng thú nghe, tôi không lên tiếng cản Nhật lại, cứ thế để cậu ấy nói cho đã sẽ tự khắc im.

Không rõ là chủ định đưa tôi về lớp hay vì hăng say nói đến mức không nhận ra là mình đang đi sai đường, nhưng Nhật đã cùng tôi về đến tận cửa lớp tôi.

Lúc này, chuông vào học vang lên, đám học sinh còn chưa kịp vào lớp vội vàng chạy nhanh hơn, một số bạn trong lớp tôi cũng thuộc nhóm đi muộn đó. Vì vội vàng chạy vào lớp, một cậu bạn xô vào Nhật, khiến cậu ấy va phải tôi, kết quả hai đứa đứng ép sát vào bức tường ở cửa lớp.

Khoảng cách của chúng tôi lúc này là vô cùng gần, bản thân tôi không thấy bối rối gì, chỉ là như thế này để người khác nhìn vào có chút không hay, vì vậy tôi chủ động đẩy Nhật ra.

- Có sao không? – Nhật cười cười xoa đầu, hai vành tai dần đỏ lên vì ngại.

- Không. Về lớp đi! – Đã chuông vào lớp rồi.

- Được. Tạm biệt! – Có vẻ sự tiếp xúc vừa rồi làm Nhật có phần lúng túng nên cử chỉ khá gượng gạo.

Tôi định lên tiếng tạm biệt, nhưng chưa kịp nói đã thấy cả người Nhật bị đẩy mạnh ra phía sau, va vào lan can, ngay sau đó bóng Ngạo Quân đi vụt qua, xen vào giữa chúng tôi. Đường thì rộng, có bị điên không mà lại đẩy người rồi chen ngang như thế?

Cả tôi và Nhật đều đứng trờng mắt nhìn bóng Quân khuất sau cửa lớp, sau đó gượng gạo tạm biệt nhau rồi đi vô.

Trên đường về chỗ, tôi dứt khoát không để mắt mình nhìn qua phía Ngạo Quân, quyết định sẽ không nhìn mặt thằng nhãi đó nữa. Người gì đâu ngang ngược, gặp phải đứa con trai cộc tính thì có phải đã đánh nhau rồi không. Bực mình! Thằng nhãi ấy có thể không lo cho mình, nhưng tôi thì có lo đó. Thôi được rồi, tôi thừa nhận, với một ngoại hình hóp hờn như thế, cách quan tâm đặc biệt như thế, tôi thích cậu ấy! Nhưng tôi biết chuyện này sẽ không có cái kết lành lặn, cho nên sẽ chỉ giữ tình cảm ở mức thích, và nằm sâu trong tim mà thôi.

*

Theo đúng lịch tập của cô tổng phụ trách, tám giờ sáng tôi có mặt tại nhà thi đấu thể thao. Nơi này vốn dành cho những giải bóng rổ, nhưng khi không có giải thì là chỗ đội trống, đội cổ vũ và đội nhảy như chúng tôi tập luyện.

Đội vốn có sáu thành viên, nay thêm tôi là bảy, trong số đó chỉ có một người mà tôi biết, hơn nữa còn rất oan gia ngõ hẹp, Diệu My. Nhìn thấy tôi, cậu ta có vẻ ngạc nhiên. Tôi biết dáng vẻ của tôi chẳng có gì cho thấy yêu nghệ thuật và năng động, hơn nữa để vào được đội cũng không phải dễ, chính vì vậy ngạc nhiên là chuyện dễ hiểu.

- Diệu My là người nhảy cứng nhất, em tập cho Minh An những động tác đội đã tập nhé! Còn các bạn còn lại ôn lại động tác đi! – Cô tổng phụ trách cầm trên tay cuốn tạp chí, chỉ đạo xong đầu đó liền ra ghế ngồi đọc.

Được chỉ định là người dạy tôi, My có vẻ vênh mặt, ánh mắt nhìn tôi rất kiêu. Gọi tôi ra một góc, cậu ta bắt đầu làm mẫu. Liếc nhìn qua chỗ các bạn còn lại, họ đang nhảy với nhạc, hình như đội đã tập xong hoàn toàn và giờ chỉ ghép cùng nhạc, luyện tập cho đều và nhuần nhuyễn.

Tôi bị bắt tập liên tục cho đến mười một rưỡi, sau đó cô cho đội giải tán để ăn trưa, một giờ lại bắt đầu tập, vì một tuần chỉ tập một buổi nên sẽ phải tập cả ngày.

Tôi xuống nhà ăn mua nước, khát đến mức uống cạn cả chai, sau đó ngồi xuống ghế thờ dõc. Động tác trong bài nhảy rất khó, hơn nữa lại rất nhanh, thêm vào đó là trên nền nhạc sôi động. Xem ra Đông Anh đã tiến tiến hơn Trung Anh rất nhiều. Văn nghệ trường tôi vào ngày Nhà Giáo Việt Nam lúc nào cũng là các bài hát về mái trường, thầy cô, còn bên này thì nhảy nhót như đang chuẩn bị cho một đêm ca nhạc hoành tráng.

Ăn trưa cùng với tôi trong nhà ăn còn có Diệu My và các bạn cùng đội. Họ ngồi cách tôi hai bàn, trò chuyện và cười nói rất rôm rả. Tôi không phải cố tình cô lập mình hay tự cho rằng một mình bí ẩn mới đặc biệt, chỉ vì không giỏi bắt chuyện, hơn nữa cũng ý thức được các học sinh của Trung Anh không được chào đón ở đây, nên chỉ yên vị tại chỗ mà ăn uống.

Ăn xong, mọi người bảo nhau lên tập tiếp, một bạn trong đội cũng gọi tôi theo. Tôi nhìn đồng hồ, còn gần nửa tiếng nữa mới một giờ, nhưng thấy mọi người đã đi nên cũng phối hợp đi theo.

Lúc chúng tôi đi vào thì nhà thi đấu hoàn toàn vắng tanh, cô tổng phụ trách cũng đã đi ăn trưa. Diệu My bảo tôi đứng nhìn và nhảy theo để học cách bắt nhịp. Nhìn mọi người nhảy, tôi phát hiện ra trong một buổi sáng nay tôi đã học hết toàn bộ động tác trong bài.

Một rưỡi, cô tổng phụ trách xuất hiện, trên tay vẫn là cuốn tạp chí hời sáng.

- Động tác đẹp lắm Minh An! – Đi qua tôi, cô khích lệ.

- Dạ. – Tôi cười, chẳng biết phải phản ứng thế nào. Mẫu giáo tôi còn chẳng tham gia tiết mục nào của trường mầm non. Tiểu học, cấp hai, và hai năm cấp ba cũng không hề. Đứa lần đầu nhảy như tôi mà động tác đẹp được sao?

Tôi tiếp tục nhảy theo mọi người được một lúc thì cô tổng phụ trách nói: Vô đội nhảy với các bạn đi Minh An!

- Em đứng đâu trong đội hình ạ? – Sáu người kia vốn đã được xếp vị trí ổn định.

- Số người lẻ thì xếp hình tháp đi. Minh An đứng đầu, phía sau là Diệu My và Khánh Uyên, tiếp theo là Huyền Trang và Thanh Thủy, cuối cùng thì Thảo Uyên và Bảo Vy. – Cô tổng phụ trách không rời mắt khỏi cuốn tạp chí, rành rọt chỉ định.

Cái gì? Tôi đứng đầu? Có nhầm không thế? Vị trí đó ban đầu vốn của Diệu My và một bạn nữa mà. Vì cái gì mà một đứa cứng như khúc cây giống tôi lại được nhảy trên cùng thế này?

Thắc mắc trong bụng là thế, tôi không nghĩ nên mang ra đàm đạo cùng cô tổng phụ trách, vì thế im lặng đứng vào vị trí của mình. Bài nhạc sôi động được bật lên, tôi cố gắng nhớ nhịp tập này giờ, bắt đầu nhảy cùng với mọi người.

Buổi tập kết thúc lúc bốn rưỡi, tôi cả người uể oải đón nhận tin chỉ còn một buổi tập vào tuần sau nữa là sẽ đến hôm duyệt văn nghệ. Đội chúng tôi đương nhiên là chỉ duyệt trên hình thức. Có điều tôi chỉ mới tập một buổi, thêm buổi tới là hai, liệu có ổn hay không đây? Về cái gì tôi còn có tự tin chứ ca hát, nhảy múa thì một chút cũng không có.

*

Tôi được thông báo rằng sẽ có bạn mới đến ở cùng phòng ký túc xá. Đó là một cô nàng hiền lành, đông đánh hay ít nói, với tôi không quan trọng, tôi vui vì ít nhất căn phòng đã không còn vắng lặng.

Buổi tập kết thúc, tôi về phòng, lòng có chút mong đợi biết được người chịu đến ở cùng phòng với mình là ai.

Dùng chìa khóa của mình để vào phòng, tôi thấy một nữ sinh rất cao, mảnh khảnh và thanh tú, đang sắp xếp sách vở cùng đồ đạc. Bạn cùng phòng của tôi rất đẹp, mặt thon gọn và trắng như đậu hũ non, mắt to còn hơn cả người đeo lens, mũi cao, môi mỏng, đáng như người mẫu thời trang. Tôi đứng ngoài cửa nhìn cô bạn ấy một lúc, bất giác nhớ ra mình từng gặp người này rồi.

- Cậu... là con trai? – Tôi nheo mắt, đứng im bên cánh cửa mà không tiến vào phòng.

Giờ mới phát hiện phòng vừa có người, cộng thêm câu nói của tôi, cậu bạn ấy giật mình đứng thẳng lên.

Cậu ta nhìn tôi, chau mày như ngẫm nghĩ, sau đó reo lên: Rap chiếu phim!

Phải, đây là người mà Ngọc đựng phải hôm chúng tôi đi xem phim, chính là cậu bạn mang về đẹp con gái ấy.

- Cậu làm cái quái gì ở đây? – Một thằng con trai già gái rồi vô ký túc xá nữ để làm gì?

Cậu ta im lặng không nói, chỉ cúi đầu. Tôi cầm vô tay nắm cửa, chuẩn bị mở để bỏ ra ngoài thì cậu ta vội lên tiếng: Làm ơn nghe tớ nói!

Tôi thu tay về, vẫn không tiến vào trong phòng.

- Tớ có một người em gái sinh đôi, mới mất vì tai nạn. Mẹ tớ rất thương em nên đã phát điên. Tớ và em ấy giống nhau y hệt nên tớ già làm em ấy để mẹ có thể mau khỏi bệnh. Em tớ lúc trước là học sinh nội trú của một trường cấp ba, thường thì sẽ ở lại trường cả tuần, chủ nhật mới về nhà, vậy nên tớ xin vô học trường này để mẹ tớ tin tớ là em ấy.

- Cậu đang viết tiểu thuyết sao? – Những tình huống này rõ ràng chỉ có thể thấy trong những cuốn ngôn tình hiện đại.

- Nếu không tin, cậu có thể gọi cho ba tớ để hỏi. – Cậu ta đưa điện thoại cho tôi.

Tôi vốn không muốn bị cân não, chấp nhận gọi điện thoại cho ba cậu ta. Ở đầu dây bên kia, ông ấy khóc và năn nỉ tôi cho con ông ấy ở lại, họ thật sự không còn cách nào khác. Như đoán được suy nghĩ của tôi, ông ấy giải thích vì vợ thường bất ngờ đòi đến thăm con ở trường học nên không thể để con trai chỉ già gái mỗi khi về nhà được. Ở cùng phòng với một thằng con trai đang tuổi trưởng thành? Với tôi chuyện này giống như tự mang súng kê vào đầu mình. Nhưng người đàn ông kia đang rầm rức khóc, cậu bạn cùng phòng tôi mắt cũng đỏ ngầu nhưng cố kìm nén để nước mắt không rơi. Cuối cùng, tôi đành miễn cưỡng đồng ý.

Tôi để cậu ta nằm giường trên, mình nằm giường dưới, một phần vì lười leo trèo, phần còn lại để nếu có chuyện gì còn có thể chạy. Thật tình đến lúc này tôi tự hỏi mình rốt cuộc là số gì? Biến cố liên tục ập đến như cố tình vui đùa, giờ còn ở cùng phòng với một thằng con trai già gái. Thật không thể tưởng tượng nổi!

- Tớ là Thiên Tường, em tớ tên Cát Tường. – Sắp xếp hết đồ đạc xong xuôi, cậu ta quay ra tự giới thiệu về mình.

- Minh An. – Tôi ngồi dựa lưng vào tường, uể oải đáp. Hôm nay nhảy nhót cả ngày thật sự rất mệt! Tôi định về phòng nằm một chút rồi tắm rửa đi làm, nhưng có một thằng con trai ở đây, tôi mượn gan ai mà dám nằm hờ hênh như thế.

Ngồi một lúc, tôi quyết định đi tắm. Trước đó, tôi yêu cầu Tường để lại chìa khóa phòng, đi ra ngoài sau đó khóa chốt cửa phòng, đi tắm rồi xong xuôi sẽ mở cho cậu ta vào. Trước yêu cầu của tôi, Tường rất vui vẻ, không hề tỏ thái độ gì.

Tôi tắm xong liền mở cửa cho cậu ta, sau đó dặn dò một vài điều rồi ra ngoài đi làm.

Khi tôi trở về, điện phòng vẫn còn sáng, Tường còn thức nghe nhạc bằng laptop.

- Cậu đi đâu về vậy? – Thấy tôi đi vào, Tường hỏi.

- Đi làm. – Ở cùng một phòng, không thể giấu mãi được.

- Nhưng nội quy ký túc xá đâu cho ở ngoài đến giờ này, công trường cũng đóng từ sớm rồi. – Tường chau mày nhìn tôi.

- Trèo tường. – Tôi vừa treo áo khoác vừa trả lời.

- Vậy là hai chúng ta đều nắm giữ bí mật của nhau. – Tường cười thích thú.

Tôi không nói gì, đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt. Về điều này, ban đầu tôi cũng có lo lắng. Nếu bạn cùng phòng là một cô nàng Đông Anh, chắc chắn việc tôi đi làm về trễ sẽ bị lộ và bị kỷ luật. Xem ra ông trời cũng đã sắp xếp cho tôi một cái may mắn hơi oái oăm, tôi nắm bí mật của Tường, cậu ta cũng nắm bí mật của tôi, cả hai sẽ không ai làm người kia bị đuổi học.

Khi tôi từ trong toilet đi ra Tường đã đang nằm trên giường, tiếng thở đều đều phả vào không gian.

Tôi nhìn Tường một cái, thấy cậu ta đã tháo tóc giả ra, ngực cũng không còn phồng một cách nhân tạo nữa. Vóc dáng, cử chỉ, gương mặt và giọng nói đều giống con gái, chắc tính dục không mạnh như con trai.

Nghĩ ngợi linh tinh một chút rồi tôi ngồi vào bàn học bài trong tiếng thờ nhè nhẹ của Tường. Ít nhất, đêm nay tôi không một mình, căn phòng cũng không quanh vắng đến mức làm người ta nghẹt thở nữa.

*

Tôi thức dậy trễ hơn bình thường dù đã đặt báo thức vì gần sáng mới ngủ. Đêm qua cả người tôi đau nhức do bài nhảy ban ngày nên trần trọc mãi. Uể oải rời khỏi giường, tôi cảm nhận tứ chi rời rạc, nhức mỏi và khó cử động. Cảm giác này làm tôi thật muốn đánh cho Minh Nhật một trận.

Vô tình nhìn qua bàn học, tôi thấy trên đó có một hộp sữa TH True Milk và một phần bánh bông lan. Tôi lại gần, tháo tờ giấy dán trên hộp sữa xuống: “Đồ ăn sáng của An này. Cảm ơn đã cho Tường ở cùng phòng!”

Tôi nhìn phần thức ăn và sữa, lòng đột nhiên nghĩ đến Ngạo Quân. Cậu ấy từng làm ộp la cho tôi ăn, cũng đã từng ăn thức ăn tôi bỏ lại.

Nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, tôi bỏ đồ ăn Tường mua vào cặp, để giờ ra chơi sẽ ăn vì đã sắp muộn học rồi.

Vừa ra khỏi cửa ký túc xá nữ, tôi thấy Minh Nhật đang đứng bên dưới cầu thang.

- Dậy trễ như vậy chắc hôm qua tập mệt lắm. – Cậu ấy nhìn tôi, cười nhăn nhó.

- Muốn biết thì có thể đến tập mà. – Tôi lừ mắt rồi đi qua luôn.

- Này, thái độ gì thế? Là do cậu thua cuộc mà. – Đi theo tôi, Nhật huých huých tay.

- Đi chỗ khác chơi đi, mệt quá! – Tôi cau có. Cả người tôi rất mệt, rất đau nhức.

- Mệt thế này thì đề tứ cậu lên lớp. – Dứt lời, Nhật liền bế bổng tôi lên.

Tôi không còn hơi sức mà vùng vẫy, chỉ nghiêm mặt ra lệnh: Bỏ tứ xuống!

- Đến cửa lớp sẽ bỏ. – Nhật không chịu thua.

Tôi không nói nhiều, kê miệng vào cổ Nhật, nhiệt tình há ra cắn một cái, giữ chặt không nhả.

Bị đau, Nhật vẫn không thả tôi xuống, chỉ chạy nhanh hơn cho mau đến lớp tôi.

Khi tôi được Minh Nhật thả xuống cũng chính là lúc đã đứng trước cửa lớp. Vì đã trễ, học sinh trong lớp gần như đầy đủ, toàn bộ cảnh tượng đều được mọi người nhìn thấy.

Tôi bất giác như người làm điều gì sai trái, mắt nhìn về phía Ngạo Quân để quan sát. Cậu ấy cũng đang nhìn tôi bằng ánh mắt nguy hiểm, gương mặt lạnh đi mấy phần, hai quai hàm bạnh ra vì nghiến răng. Thành linh, Quân đập đổ chiếc bàn học của mình sau đó đi thẳng về phía cửa lớp. Ngang qua tôi, cậu ấy không nhìn này một cái, chỉ huých mạnh vai Nhật sau đó bỏ đi mất dạng.

Quân đi khỏi, Nhật bật cười thành tiếng.

Tôi lừ mắt nhìn cậu ấy.

- Lại ghen, lại ghen nữa rồi!

- Đừng có đùa kiểu đó nữa! – Cả giọng nói và gương mặt tôi đều lạnh đi vài phần. Nhật làm như thế chính là để trả thù Ngạo Quân vì hôm trước đẩy cậu ấy vào lan can. Xem ra tâm tư của cả hai chúng tôi đều đã bị Nhật nhìn rõ.

Bỏ qua thái độ của tôi, cậu ấy nghiêng người, ghé sát miệng vào tai tôi mà nói: Tình yêu của anh em không cùng huyết thống. Cậu làm tứ muốn viết truyện đây.

Tôi đột nhiên nổi giận trong lòng, đẩy mạnh Nhật ra, bỏ luôn vào lớp. Nhưng trước đó tôi vẫn kịp nhìn thấy ánh mắt Nhật, có một chút bi thương, một chút nuối tiếc và cả âm ỉ. Lúc này, tôi đột nhiên nhận ra, cậu ta không những dùng tôi để chọc tức Quân, mà còn dùng chuyện này để thăm dò xem tình cảm của tôi thế nào.

Cả buổi học, Ngạo Quân không quay về lớp. Còn tôi, cả buổi dù cố bắt bản thân tập trung thì thỉnh thoảng đầu óc vẫn tự hỏi cậu ấy đang ở đâu.

*

Một chủ nhật nữa lại đến, tôi khó chịu mang vác cơ thể đến nhà thi đấu để tập luyện ngày cuối trước khi đi vào buổi duyệt. Hôm nay ngoài đội chúng tôi và cô tổng phụ trách ra thì còn có Minh Nhật cùng với chiếc máy quay trên tay. Vì là con cưng của Đồng Anh nên việc có mặt ở đây không những không

gây khó chịu mà cậu ấy còn làm cô tổng phụ trách phẫn chấn hẳn lên.

Chúng tôi bắt đầu ôn lại động tác sau đó ghép nhạc, tập trung chú ý tiết tấu để đều nhau. Cô tổng phụ trách vẫn như lần trước, chăm chú vào cuốn tập chí, thỉnh thoảng ngẩng mặt lên nhìn một cái. Về phần Nhật, cậu ấy giữ im lặng và đứng quay phin.

Gần đến giờ ăn trưa, Nhật rời khỏi nhà thi đấu, không lâu sau thì trở lại với túi đồ ăn và thức uống cho cả đội. Với cử chỉ này, cậu ấy càng được lòng cô tổng phụ trách và các bạn trong đội hơn. Riêng tôi thì không thích chút nào. Ít nhất thì nếu đi ăn chúng tôi còn được nghỉ đến lúc một giờ, còn ăn tại chỗ thì mười hai rưỡi đã bị bắt tập tiếp.

Tập đến ba giờ, Nhật chào cô và chào mọi người để về đi học thêm. Cậu ấy giỏi như thế mà tại sao còn phải học thêm nữa? Chẳng bù cho tôi, từ bé đến lớn, trường dạy cái gì học cái đó, thời gian còn lại lười biếng thong dong cùng Thế Anh và ba người bạn của mình. Hồi đó mang tiếng là Thế Anh dạy kèm tôi, nhưng thật ra chỉ là giao bài tập về những kiến thức tôi đã học để làm đi làm lại cho nhuyễn, nắm rõ công thức và thuộc bài hơn, còn kiến thức mới thì tuyệt đối không mớm trước bao giờ.

Buổi tập kết thúc sớm trong sự cầu nguyện âm thầm của tôi. Quả thật nhảy nhót là cái mà tôi không mê nổi. Xem người ta nhảy thì rất đẹp, rất mê mẩn, nhưng mà tự bản thân làm thì rất mệt, rất thê thảm. Trước khi về, cô tổng phụ trách dặn dò chiều thứ năm sẽ duyệt, sau đó bảo mọi người nhớ ôn lại, đừng để quên động tác. Những bạn kia không biết thế nào chứ riêng tôi, cái bài nhảy mất sức này ám ảnh đến mức chẳng quên được đâu.

Khi tôi về phòng thì Tường vẫn chưa về, sáng nay lúc tôi đi cậu ấy có nói hôm nay sẽ về nhà thăm mẹ như lúc em gái mình còn sống. Thật là tốt quá! Tôi đang mệt nên vội vàng nằm xuống giường, tay chân đề ra bốn phía rất thoải mái. Có Tường ở phòng thì tôi đâu thể thế này. Kể ra cũng bất tiện thật, nhưng đổi lại bí mật đi làm của tôi không gặp nguy hiểm.

Tôi thiếp đi một lúc vì mệt, giật mình dậy đã là năm giờ chiều, vội vàng tắm rửa, ăn tối sau đó đến chỗ làm.

Tối Chủ Nhật khách rất đông, nhưng chủ yếu đến khá sớm, tầm chín giờ là không còn khách mới nữa. Chúng tôi vất vả vài tiếng đầu, sau đó thành thói đứng bên ngoài, nếu khách không gọi thêm gì thì phục vụ có thể nhận rồi nghe nhạc, xem khiêu vũ.

Đang đứng cạnh chậu cây cảnh ở góc trong cùng, điện thoại tôi nhận cuộc gọi từ Minh Nhật. Ở đây ồn thế này, nghe máy thế nào cũng bị hỏi là đang ở đâu, vì thế tôi quyết định không nghe. Nhật gọi cho tôi thêm hai cuộc nữa, sau đó đành bất lực nhắn tin: “Cậu có dùng Facebook không?”

Mạng xã hội Facebook từ lâu đã là một phần sinh mạng của phần lớn giới trẻ, tiếc là tôi thuộc phần nhỏ còn lại. Không nhìn bàn phím, tôi nhấn lại ngắn gọn: “Không.”

Không lâu sau lại có tin nhắn từ Nhật: “Để tớ lập cho cậu. Muốn lấy tên là gì đây?”

Tôi khó hiểu đến mức chau mày, cuối cùng quyết định không trả lời. Đúng là làm chuyện rảnh rồi mà!

Cứ thế, tôi quyết tâm lơ Nhật, mãi đến khi về đến phòng cũng không hề cảm thấy áy náy. Nhưng đó chỉ là vài giây trước khi tôi vào phòng.

Mở cửa đi vô sau đó đóng cửa lại như mọi ngày, tôi phát hiện Tường chưa ngủ, đang xem gì đó trên Youtube.

Thấy tôi, Tường mỉm cười rất khó hiểu, mặt có chút gian xảo.

Tôi chau mày khó hiểu, tiện thể liếc qua màn hình laptop.

- Nhảy đẹp đấy gái! – Bỏ qua nét sững sờ trên mặt tôi, Tường cười nham nhở.

Trên cái màn hình laptop đó, ngay trong trang Youtube đó, chính là clip nhóm nhảy của chúng tôi, nhưng chủ yếu người được quay là tôi. Tôi đứng tại chỗ nhìn cho đến khi đoạn clip kết thúc, chạy ngang màn hình là một đường link facebook.

Tường kéo xuống, đọc những bình luận bên dưới rồi cười khúc khích, sau đó quay về phía tôi: “Có người yêu chưa?”

Tôi lừ mắt không trả lời, treo áo khoác lên rồi đi đánh răng rửa mặt. Ở trong phòng tắm, chốc chốc lại nghe tiếng Tường người thích thú.

“Nhanh lên ra đây An ơi!” – Tường ở bên ngoài sốt sắng réo gọi tôi.

Tôi mặc kệ, hằm hằm đánh răng, không thèm trả lời. Cái tên Minh Nhật đó, thật đúng là thích làm chuyện vô vị!

Lúc tôi trở ra, Tường đứng ngay trước cửa toilet, kéo tôi đến bàn học, ấn ngồi xuống ghế, sau đó xoay laptop cho tôi xem.

Trước mặt tôi, một trang Facebook cá nhân mang tên Minh An, avatar là hình tôi đang ngồi chống cằm, mặt ngu ngốc nghĩ gì đó, ảnh bìa thì đang ngồi trong thư viện, cúi gằm vào những trang sách.

- Đã có đến hơn một ngàn người theo dõi. – Tường xuýt xoa.

Tôi nhìn qua một lượt, cảm thấy đích thực rất vô vị cho nên đứng lên rồi khỏi ghế, qua ngồi ghế bên cạnh, lấy sách vở ra học bài.

Tường ngồi xuống, xem xem xét xét, vu vơ thông báo với tôi rằng clip có trên Youtube và cả trên diễn đàn trường, sau đó xem một lúc nữa rồi cất máy.

đi ngủ

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Tôi vốn rất ít khi nổi giận với ai, nhất là với chuyện đã rồi thì càng không nên tức giận, có điều sáng đi học bị mọi người nhìn trộm bằng nhiều ánh mắt, bàn tán xì xầm, tôi thực không thể không khó chịu.

Cái tên Minh Nhật kia quả rất là biết thời biết thế, tuyệt nhiên không xuất đầu lộ diện cho đến khi tôi gọi điện.

- Sao đó bạn yêu? – Tiếng Nhật rất đơn đả ở đầu dây bên kia.

- Đi lên sân thượng mau! – Tôi rất ngắn gọn, sau đó liền cúp máy, quay người đi về phía sân thượng, mặc kệ cả đội nhảy của tôi đang đứng gần nhìn chăm chăm.

Tôi vốn không cần một lời xin lỗi từ chuyện đã đi quá đà, cũng không phải muốn khóc lóc giận dữ Minh Nhật, cái tôi muốn là thu âm một cái gì đó để trả đũa.

Lên đến sân thượng, tôi mở điện thoại, vào chế độ ghi âm, để vào túi áo khoác, âm thầm cười trong bụng. Tôi nhất định phải moi được cái gì đó từ Nhật và trả đũa.

Có tiếng bước chân gấp gáp sau lưng, tôi nghĩ là Nhật nên quay người lại. Nhưng không, là Thảo Uyên, bạn cùng đội nhảy với tôi.

- An ơi, cô tổng phụ trách tìm gấp. – Thảo Uyên vừa nói vừa thở gấp.

Tôi nuôi tiếc rời khỏi sân thượng. Khi đi qua Thảo Uyên, có ý muốn đợi xuống cùng luôn nhưng cậu ấy có điện thoại nên tôi đi trước.

Nhìn nét mặt Thảo Uyên, tôi nghĩ là chuyện quan trọng nên rào bước nhanh hơn. Bất chợt, dưới chân tôi có gì đó cộm lên, sau đó lăn đi rất nhanh, làm tôi không kịp trở tay, nhìn trần nhà và cầu thang đảo một vòng rồi không còn biết gì nữa.

*

Ngay khi cảm nhận được ánh sáng cũng là lúc cơn đau nhức toàn thân ập đến. Tôi không kịp được mà rên lên, mắt nặng nề mở ra nhìn xung quanh.

Năm nay có vẻ tôi rất có duyên với bệnh viện.

Nhìn quanh căn phòng trắng tinh không một bóng người, lòng tôi có chút hụt hẫng. Tự đưa mắt nhìn thân, tôi thấy tay trái và cổ chân phải bị bó bột. Không còn nghĩ ngợi gì nữa, tôi bị té cầu thang.

Tự mình với tay nhấn chuông gọi bác sĩ, tôi đợi không lâu thì đoàn người mặc áo trắng đi vào. Họ đo huyết áp cho tôi, soi mắt tôi, sau đó đưa tôi đi chụp não. Đến lúc này tôi mới biết trêu đùa mình cũng bị thương.

Sau khi kiểm tra, tôi được đưa về phòng, y tá bảo có thể gọi người nhà đến.

Trong lòng tôi, một niềm chua chát nổi lên, khóe mắt tự nhiên nóng hổi, có chút cay cay. Người nhà? Tôi đã sớm không còn kiểu quan hệ đó trong cuộc đời này.

Nằm trên giường nhắm mắt, tôi cố nhớ lại lúc mình té. Rõ ràng dưới chân tôi đã có gì đó, hơn nữa còn khá trong suốt, bởi vì cầu thang rất sạch sẽ, không thể có chuyện có gì đó mà tôi không nhìn thấy.

Đột nhiên một cơn buồn ói dội lên, tôi muốn vùng dậy chạy vào toilet nhưng toàn thân đau đớn. Lúc này, cửa phòng đột ngột mở.

- Sao vậy An ơi? – Là tiếng của Ngọc.

- An buồn ói! – Tôi thều thào.

Với sức Ngọc, diu tôi vô toilet là chuyện không thể, vậy nên cậu ấy đưa cho tôi một túi nhựa, nhưng tôi đã không ói mà chỉ nôn khan.

- Tại sao lại bất cẩn như vậy? – Khi tôi nằm trở lại giường, Ngọc nặng giọng trách móc.

Tôi im lặng không nói, không muốn để Ngọc biết về linh cảm trong mình. Tôi nghĩ chuyện này là có người cố tình.

Khi Ngọc đang gọt trái cây thì Minh Nhật thập thò ngoài cửa, sau đó cúi đầu đi vào, dáng vẻ như đứa trẻ phạm lỗi.

- Tớ xin lỗi! – Đến trước mặt tôi, Nhật lí nhí.

- Về chuyện gì? – Chuyện clip, chuyện tôi hẹn với cậu ta lên sân thượng nên mới té, hay cả hai?

- Về toàn bộ sự việc từ hôm qua đến giờ. – Nhật tiếp tục lí nhí.

- Không sao! – Thực tình tôi cũng không giận cậu ấy.

- Thế sao cậu không nghe điện thoại của tớ?

Điện thoại? Phải rồi, điện thoại tôi đâu? Nhìn quanh vẫn không thấy, có vẻ là mất rồi.

- Không có cầm điện thoại. – Tôi trả lời Nhật.

Nhật đến được một lúc thì giáo viên chủ nhiệm dẫn các bạn cùng lớp đến thăm tôi, duy chỉ có Ngạo Quân là không thất mặt. Vì đau và mệt, tôi không tiếp mọi người được lâu, tất cả cũng hiểu ý mà ra về, phòng lại chỉ còn lại Ngọc và Nhật.

Đang ăn trái cây, đột nhiên Nhật hờ dãi: Mai là duyệt văn nghệ rồi, cậu không thể tham gia sự kiện năm nay mất rồi.

- Mai là Thứ Năm? – Tôi bàng hoàng.

- Phải. Cậu đã hôn mê ba ngày rồi.

Ôi trời! Tôi té nặng đến đến sao?

- Là ai đưa tớ đến bệnh viện? – Tôi nhìn Ngọc rồi lại nhìn Nhật.

- Anh trai cậu. – Nhật lên tiếng, giọng nói có gì đó không thoải mái khi phải nhắc đến Quân.

Đột nhiên trong lòng tôi, cảm giác nặng nề và mệt mỏi nhẹ đi rất nhiều. Chợt nhớ ra, tôi quay sang hồng Ngọc: Sao Ngọc biết mà đến?

- Bạn Quân gì đó cùng lớp An gọi cho Ngọc. – Ngọc chau mày ngẫm nghĩ.

Khóe môi tôi giật giật, nếu không kiềm chế thì đã nhoen cười. Hóa ra cậu ấy vẫn rất quan tâm tôi.

Tôi lấy có mệt, muốn đuổi khéo Ngọc và Nhật về. Với tính cách của Quân, cậu ấy rõ ràng là cố tình tránh mặt vì biết lớp sẽ đến thăm, lát nữa sẽ quay lại đây.

Còn lại một mình trong phòng, tôi nhìn băng quơ ngoài cửa sổ, đầu óc trống rỗng và đau đóm. Không hiểu có phải vì té một cái nên điên rồi không, nhưng tôi luôn cảm thấy đây không đơn giản là tai nạn.

Cô y tá đẩy xe thuốc đi vào, thay bình nước biển cho tôi, tiêm vào đó một liều thuốc gì đấy. Không lâu sau, tôi bắt đầu buồn ngủ.

*

Khi tôi choàng người tỉnh dậy, bên ngoài cửa sổ trời đã tối. Thở hắt ra, tôi lấy tay day day thái dương. Vừa rồi tôi gặp ác mộng, mơ thấy mình đang đi xuống cầu thang thì bị một bàn tay từ phía sau đẩy mạnh, sau đó nhào té và tỉnh dậy.

Đêm Đà Lạt khá lạnh, nhưng người tôi rịn mồ hôi, lúc này thật muốn đi tắm cho thoải mái.

Tôi cố ngồi dậy, nhận ra kim trên tay đã không còn, bình nước biển ban chiều cũng không còn nữa. Vì chỉ có một tay, cả người lại ê ẩm, tôi rất cực không chịu nổi mà rên thành tiếng.

- Ổ yên đấy! – Bất ngờ, tiếng Ngạo Quân vang lên cùng chút ngái ngủ. Tôi đưa mắt khó nhọc nhìn qua, phát hiện cậu ấy đang ngồi dậy từ sofa.

Không quá khản trương, Quân từ từ đi đến đỡ tôi dậy.

- Cần gì? – Cậu ấy lại bắt đầu kiêu lời với tôi rồi.

- Tắm. – Đã thế thì tôi cũng không nói nhiều.

Nheo neho mắt hồ ly nhỏ hẹp nhìn tôi, cuối cùng môi cam xinh đẹp hé mở: Được! – Dứt lời, Ngạo Quân liền bế tôi lên, đưa thẳng vào phòng tắm.

Nhìn phòng tắm, tôi cũng đánh giá được căn phòng mình đang ở thuộc mức giá cao. Trong này có vòi sen, còn có cả bồn tắm, gương thì sáng bóng, sàn nhà sạch sẽ.

Đặt tôi ngồi vào bồn tắm men sứ trắng bóng và khô ráo, Ngao Quân bình thân lần tay mở cúc áo tôi.

- Làm gì? – Không lẽ định tắm cho tôi?

Câu trả lời của Ngao Quân khẳng định suy nghĩ trong lòng tôi là đúng: Tắm cho em.

Tôi không kim được đưa cánh tay lạnh lặn vỗ trán, còn chân lạnh lặn thì đạp cậu ấy ra.

Bị tôi đạp, cả người Ngao Quân té bật ra phía sau, đập vào thành bồn tắm, đôi mày kiếm thoáng chau lại, trừng mắt nhìn tôi thị uy.

- Có bị điên không? Cậu không còn biết giới tính của mình là gì nữa à? – Tôi thực sự phát cáu.

- Ai nói nam không được tắm cho nữ? – Quân lại chồm tới.

- Người ta là cái gì của nhau thì mới thân thiết như thế. – Tôi tiếp tục đạp ra nhưng lần này chân tôi bị cậu ấy giữ lại.

Ngao Quân nhìn tôi, ánh mắt phức tạp khó nắm bắt, mắt hồ ly nhỏ dài cứ liên tục sáng lên rồi lại tối sầm đi. Phải đến vài phút sau, đáy mắt cậu ấy là cả một trời ôn nhu dịu dàng: Thế thì là gì của nhau đi!

Tôi chau mày, muốn tìm lời nào đó để đánh trống lảng nhưng không kịp, trước khi tôi cất lời thành tiếng, cậu ấy đã hôn tôi rồi.

Tôi không kháng cự, không vùng vẫy, để mặc đôi môi kia cứ mãi dây dưa trên môi mình, mang theo hơi thở nam tính thật gần và mùi hương lạnh lạnh của riêng Quân. Dù sao sức tôi lúc khỏe còn chẳng lại cậu ấy nói gì lúc đau ốm.

Được rồi, tôi thừa nhận, tôi là vì không muốn kháng cự nên lấy lý do không nổi. Biết làm sao đây, khi ngã xuống, người đầu tiên tôi nghĩ đến là Quân, lúc tỉnh lại, người tôi muốn thấy nhất cũng là cậu ấy, khi bác sỹ nói gọi cho người nhà, lòng tôi khao khát có thể gọi cho cậu ấy. Tôi không thể trốn tránh nữa rồi. Tôi yêu Ngao Quân!

Quân hôn tôi rất lâu, lâu đến mức tôi cảm thấy để cậu ấy đơn phương một mình có chút áy náy, nên quyết định phối hợp cùng đôi môi kia.

Đến khi nụ hôn kết thúc, cậu ấy ôm tôi vào lòng. Áp tai vào lồng ngực như thế này, tôi có thể nghe tiếng tim cậu ấy đập rất nhanh.

- Anh chịu thua! Lúc trước em lừa dối anh cũng được, bây giờ tiếp tục lừa dối là em yêu anh đi có được không? – Vùi mặt vào hõm cổ tôi, Quân khàn giọng.

- Tại sao? – Ở trong lồng ngực vững trãi, tôi nói vọng ra. Tôi biết lý do chứ, nhưng lúc này lại nuông chiều con tim, muốn chính tai được nghe cậu ấy nói.

- Vì anh cần em, cần em như từng hơi thở của anh vậy. – Giọng Quân khàn đặc, nhưng lọt vào tai tôi lại là thứ âm thanh tuyệt vời nhất thế gian.

Tôi không biết tại sao lúc này hai mắt mình lại nóng ran, nước mắt cứ thế chảy dài không cách nào kiềm chế. Cần một người, thực chất còn lớn lao và khao khát hơn yêu một người. Trên thế giới này vẫn còn một người cần đến tôi, cần đến sự tồn tại của tôi, như chính sự tồn tại của anh ấy.

*

Tôi may mắn chỉ bị nứt xương tay trái và chân phải, bác sỹ nói cố định trong sáu tuần là có thể gỡ bột. Về phần đầu, qua kiểm tra cho thấy không có tổn thương gì, tình trạng buồn ói là do cơ thể vừa bị sốc, từ từ sẽ hết. Chính vì lý do đó, tôi được ra viện và trở về ký túc xá.

Vì tôi đi lại khó khăn, Quân chuyển đến ở trong ký túc xá để hằng ngày công tôi xuống lớp đi học, lúc không có tiết thì túc trực ở phòng giúp tôi việc sinh hoạt, chỉ đến giờ quy định không được có bạn khác giới trong phòng thì mới trở về phòng mình.

Đối với tôi, Quân vẫn kiệm lời, ít nói như trước, nét mặt trước sau lạnh lùng, không mấy khi cười, nhưng chăm sóc tôi thì hết mực chu đáo, lại quan tâm tôi theo cách riêng của anh. Mâu thuẫn giữa hai người, Quân không hề nhắc đến, kể cả chuyện trong phòng tắm khi ấy cùng với lời tỏ tình cũng không. Hôm đó, vì quá xúc động, tôi đã khóc rất lâu, sau đó ngủ thiếp đi trong lòng Quân, đến bây giờ vẫn chưa lên tiếng trả lời anh. Thật lòng thì tôi đang lẩn tránh phải đối mặt với tình cảm trong lòng của cả hai. Sẽ không có cái kết tốt đẹp nào cho chúng tôi khi mà ông Hùng đã từng xem tôi là con gái, tôi lại mang tiếng lừa gạt gia đình đó. Và lại bây giờ Quân còn trẻ, rung động cũng chỉ là thoáng qua, tôi không dám ở cạnh anh vì không đủ can đảm nghĩ đến ngày chia xa. Tôi thấy mình lúc này thật nhát gan, cũng thật mềm yếu vì không thể dứt khoát nắm hoặc buông. Thì ra đây chính là sự yếu đuối của những cô gái bắt đầu rơi vào tình yêu.

- Minh An! – Tiếng Tường từ tầng trên vọng xuống.

- Hà? – Tôi hơi ngạc nhiên vì giờ cũng đã khuya mà Tường còn chưa ngủ.

- Tổ không ngủ được. – Tôi nghe tiếng loạt xoạt chăn mền, vài giây sau thì thấy Tường trèo xuống và ngồi bên giường tôi.

- Cậu có tâm sự à? – Tôi cũng đang mất ngủ đây.

- Ngao Quân là gì của cậu? – Tường trầm giọng.

- Anh trai không cùng huyết thống. – Tôi nói dối tron tru.

- Cậu ta không chỉ xem cậu là em gái. – Giọng của Tường rất lạ, có gì đó run run trong cổ họng.

Tôi giật mình, trong lòng âm thầm hoảng hốt. Tôi thấy Quân đối với mình vẫn kiêu lời như ngày đầu quen biết, không lẽ người ngoài có thể nhìn thấy tình cảm của chúng tôi rõ như thế sao?

Trong khi tôi im lặng không biết nói gì, Tường tiếp lời: Cậu cũng không xem Quân là anh trai.

Mặc kệ là bọn tôi quá lộ liễu hay Tường tính ý, tôi phải dừng suy nghĩ của cậu ấy lại: Sao cậu lại có cái suy nghĩ điên khùng như vậy? – Giọng tôi dù rất cố gắng nhưng vẫn có chút không bình thường.

- À, tên cậu ấy rất lạ, hình như không phải người Việt. – Tường nói một câu không liên quan đến tình huống hiện tại. Giọng nói của cậu ấy rất mơ màng, cảm giác như tâm hồn đang mắc lại nơi nào đó, hoàn toàn không thuộc về hiện tại.

Về cái tên của Ngao Quân, bản thân tôi cũng thấy lạ. Đó là một cái tên hay, theo như ý của tôi là thế, nhưng không giống tên người Việt cho lắm. Có khi mẹ Quân là người Hoa cũng nên. gương mặt anh cũng không phải giống đáng mặt người Việt.

Tôi đang suy nghĩ miên man thì một bàn tay ghi lên người khi tôi giật mình. Định thần lại, Tường đang chồm lên người tôi, bàn tay ghi lấy cánh tay lạnh lặn của tôi.

- Cậu làm gì vậy? – Dù trong đầu mập mờ nghĩ ra vài thứ không hay ho, tôi vẫn cố hỏi lại.

- Tôi không muốn cậu thuộc về Quân. – Mắt Tường nhìn tôi như có lửa.

- Tôi đương nhiên không thuộc về Quân. – Lúc này, tôi nghĩ tốt nhất không nên cương với Tường. Tay chân tôi đang thế này làm sao mà chống lại cậu ấy được.

- Cậu phải thuộc về tôi! – Tường gằn giọng.

- Nếu thế thì cậu phải tỏ tình và theo đuổi tôi chứ. – Tôi cố đùa dù lòng đang run lên.

- Không cần! Chỉ cần làm cơ thể cậu thuộc về tôi là được. – gương mặt xinh đẹp của Tường lúc này trở nên gian trá đến không tưởng, khóe môi lưu luyến nụ cười nửa miệng, ánh mắt đục ngầu vì dục vọng.

Hàng cúc áo của tôi bị Tường thô bạo giật đứt, ngay sau đó bàn tay nhanh nhẹ không chừa tay tôi, tay còn lại bịt miệng tôi.

Tôi chưa kịp định thần để vùng vẫy thì mơ hồ nghe thấy tiếng cửa bị đập tung, ngay sau đó, Ngao Quân xuất hiện như thiên thần hộ mệnh, lôi Tường ra khỏi người tôi.

Bên tay tôi là tiếng xô xát mạnh mẽ, nhưng tôi không thể ngồi dậy, cũng không thể lên tiếng can ngăn, cả người chỉ biết run rẩy vô lực, nước mắt cứ thế trào ra không thể kiểm soát.

Không lâu sau, tôi thấy Quân đến gần mình, dùng chiếc áo khoác của anh quàng lên người tôi, vòng tay ôm lấy tôi vào lòng.

- Không sao đâu, anh ở đây! – Ghé miệng vào tai tôi, Quân thì thào, vỗ vỗ nhẹ nhàng vào lưng tôi.

Dù đã cảm nhận được sự an toàn, tôi vẫn nấc lên thành tiếng, không thể kiểm soát cảm xúc của mình.

- Anh ở đây! – Quân cứ thế thì thào vào tai tôi ba từ ấy cho đến khi tôi bình tâm trở lại.

Khi có thể ngừng khóc, tôi đưa ánh mắt không cảm xúc nhìn Tường đang bị Quân trói vào ghế. Cậu ta không vùng vẫy, cũng không chửi bới, gương mặt lạnh đến mức có thể đông chết người khác.

- Làm sao anh biết mà đến? – Tôi không kìm được, ngược lên nhìn gương mặt trong trẻo của Quân.

Không trả lời tôi, anh vói tay lấy ra một thiết bị rất nhỏ đặt ngay trong cái khe giữa nệm và thành giường.

- Cái này là máy nghe trộm. – Quân giải đáp thắc mắc trong lòng tôi.

- Anh đặt nó từ khi nào? – Tôi kinh ngạc, không kìm được mà liếc nhìn qua Tường. Nét mặt cậu ta lúc này rất khó coi, con mắt mờ lớn phẫn nộ.

- Từ hôm đầu tiên, lúc quay lại đây vào buổi chiều. – Xem như Tường không tồn tại, Quân cúi đầu, tập trung ánh mắt vào tôi, giọng nói dù không ngọt ngào nhưng rất nhẹ nhàng.

- Làm sao anh biết trước mọi chuyện mà đặt máy nghe trộm? – Tôi lúc này không phải ngạc nhiên nữa mà là mù mịt.

- Con trai vốn rất nhạy cảm với những cô gái đẹp. – Trong đáy mắt Quân có nét cười. Vậy tức là vì anh không có cảm giác gì với Tường, nên nhận ra đó không phải con gái. Tính ý thật đấy!

Không nhận được câu hỏi nào từ tôi nữa, Quân quay sang nhìn Tường, nét mặt cả hai đều đanh cứng lại.

- Cái này còn có chức năng thu âm – Không cần dài dòng, người tính ý nghe là biết đây là một lời đe dọa.

- Mà muốn gì? – Giọng Tường rất lạnh.

- Cuốn gói khỏi trường! – Giọng Quân cũng lạnh không kém.

- Được! – Tường làm gì còn sự lựa chọn nào khác.

Tôi phải công nhận Quân thông minh. Ngay từ đầu biết tôi ở cùng phòng với một thằng con trai, lại không tỏ thái độ gì, cũng không vạch trần hay tách tôi ra, về điều này, tôi nghĩ Quân đã lường trước việc Tường biết chuyện bí mật đi làm của tôi. Nếu tố cáo giới tính thật của Tường, tôi cũng sẽ gặp chuyện. Nhưng bây giờ đã có đoạn ghi âm Tường quấy rối tôi, điều này liên quan đến pháp luật, cậu ta sẽ phải im lặng biến khỏi đây.

Lúc này, tôi có chút cảm thấy may mắn vì Quân yêu mình. Với cái đầu của anh, sự lạnh lùng và tính toán đó, nếu mang ra trả thù tôi vì đã từng lừa dối anh, tôi nghĩ kết cục của mình sẽ rất thê thảm.

*

Tường rời khỏi trường ngay vào sáng hôm sau, còn tôi thì bị Quân kiên quyết mang về nhà, dứt khoát không cho ở lại ký túc xá thêm một ngày nào nữa.

- Nhưng bà Hạnh đã biết em lừa bà ấy. – Tôi giả vờ thắc mắc khi cả hai ngồi trên xe.

- Anh sẽ xin bà ấy cho em ở lại. – Quân nắm lấy bàn tay lạnh lặn của tôi, siết nhẹ.

Tại sao một con người lạnh lùng như anh lại biết cách làm người khác cảm động đến thế này? Anh kiêu ngạo như thế, khí chất hơn người như thế, vậy mà lại vì tôi xin xỏ người mẹ kế anh không ưa. Quả thật làm người khác có muốn ngừng yêu cũng không được mà.

Dạo gần đây, tôi cảm thấy mình trở thành đứa mau nước mắt một cách ngớ ngẩn. Lúc này mắt tôi đã nóng ran, dám chắc cũng đỏ lên rồi. Để bản thân ngừng cảm động như đứa mít ướt, tôi chuyển chủ đề: Làm sao anh biết chắc Tường sẽ giờ trò với em?

- Anh là con trai. Với lại anh phải bảo vệ người yêu của anh nên cần đề phòng. – Ngạo Quân xoay hẳn người qua, mắt nhìn thẳng vào mắt tôi, vẻ mặt thật quá gian tà.

- Ai là người yêu anh? Em còn chưa nói đồng ý. – Tôi nheo mắt.

- Em đã đáp lại nụ hôn của anh. – Quân rất bình thản.

Tôi ghen lời, không thể chối cãi được mình đã đắm chìm trong nụ hôn ấy đến mức lúc này nghĩ lại còn muốn thử một lần nữa. Và lái, hôm qua, khi gặp chuyện, tôi chỉ nghĩ đến Quân mà thôi, và anh đã xuất hiện như mọi khi vẫn thế. Vào chính lúc ấy, tôi biết mình thuộc về anh.

Thấy tôi lờ mờ, anh tiếp lời: Thật ra ban đầu anh chỉ là đề phòng thôi, nhưng sau khi điều tra kỹ thì chắc chắn.

Tôi chau mày khó hiểu.

- Thằng đó hai lăm tuổi rồi, là con trai của một ông lớn làm chính trị, nhà giàu có, lại quyền lực. Đây không phải lần đầu tiên nó giả gái để tiếp cận nữ sinh. Trước đó có rất nhiều nạn nhân của nó, nhưng không ai dám kiện vì nhà nó mạnh quá.

Trời đất, bệnh hoạn đến cái mức đó sao? Nghĩ đến việc mình đã may mắn an toàn một thời gian trước đó, tôi thật cảm kích ông trời vô cùng.

- Em rốt cuộc là vô tình ngu hay lúc nào cũng ngu? – Quân nghiêm khắc nhìn tôi.

- Tại nhìn giống con gái quá. – Tôi biết rõ anh đang muốn hỏi về việc sống chung mà không phát hiện ra giới tính thật của Tường. Về cái lí do Tường đưa ra để được ở lại, tôi giấu nhẹm, quyết không nói ra, vì nói ra rồi càng thấy rõ cái ngu của mình.

Im lặng một lúc để không bị anh la, tôi không chịu được lại hỏi: Làm sao anh có thể hành động nhanh như thế được? Đặt mua đồ nghe lén, rồi điều tra nữa. – Anh nói đặt vào hôm đầu tiên, lúc buổi chiều quay lại phòng tôi, thì tức là anh chỉ mua máy nghe lén đó trong vòng một tiếng khi đi ăn trưa.

- Cái đó anh mua lâu rồi, ngày xưa định dùng để nghe lén mã số kết sắt của ba. – Anh trả lời tinh bơ, tôi nghe xong sững sốt. Lúc này tôi mới nhận ra, tôi không hề biết gì về quá khứ của anh.

Xe cuối cùng cũng đến nhà, Quân bế tôi xuống trong ánh mắt ngạc nhiên của gia nhân, phân phó người mang hành lí vào, sau đó mang tôi về căn phòng đối diện phòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Ngày Nhà Giáo Việt Nam đến trong sự mong đợi của tất cả các học sinh vì được nghỉ học hai ngày, buổi tối còn có văn nghệ rất náo nhiệt.

Quân mua về cho tôi một chiếc xe lăn, đưa tôi đến trường để xem văn nghệ dù tôi không hề yêu cầu anh đưa đi.

Trường hôm nay rất đông vì có thêm những học sinh trường khác đến xem bởi năm nào văn nghệ cũng hoành tráng. Sân khấu được làm ngoài trời, tại sân cỏ đa năng phía sau trường. Mới nhìn qua, tôi quả thật còn tưởng mình đang đi xem một buổi ca nhạc do những ca sỹ nổi tiếng biểu diễn vì sân khấu quá hoành tráng, công phu, đèn đóm lung lay, sa hoa.

Sân cỏ càng lúc càng đông, Quân không thể đẩy tôi ngồi trên xe nữa nên mang xe vô phòng bảo vệ gửi, còn tôi thì anh cõng trên vai. Càng đến gần sân khấu, nơi nhiều người tụ tập, vành tai tôi càng nóng bừng lên vì biết mọi người đang chỉ mình mà bàn tán. Nhưng quả thật, trong lòng tôi đang rất hạnh phúc, cũng rất vinh vào. Có nhìn thấy người con trai tuấn tú, chu đáo này không? Đó là chàng trai của tôi đó.

Buổi diễn văn nghệ bắt đầu, theo như cô tổng phụ trách nói thì đội nhảy sẽ diễn khai mạc, duyệt chi là trên hình thức, nhưng tôi không hề thấy tiết mục của đội đâu, thay vào đó là một đội nhảy khác.

Đúng lúc đang chăm chú xem, vai tôi chợt có một bàn tay đặt lên: Cậu khá hơn chưa? – Là Minh Nhật với máy quay trên tay.

- Đờ nhiều rồi. – Tôi trả lời, tiện thể thắc mắc: Sao không thấy đội của cô tổng phụ trách đâu vậy?

- Bọn họ rù nhau té cầu thang theo cậu hết rồi. – Minh Nhật vừa nói vừa cài đặt lại máy quay.

- Tất cả? – Tôi kinh hãi thì đúng hơn là kinh ngạc.

- Không chứa một ai. – Nhật nhấn mạnh, sau đó liếc nhìn Quân: Thôi tớ đi quay phim cho trường đây. – Nói rồi Nhật vẫy tay và đi thẳng.

Đội bóng Nhật khuất, tôi ghé miệng vào tai Quân: Sao anh lại làm vậy với đội nhảy? – Tôi có thể chắc chắn người làm điều đó là Quân, hơn nữa còn là vì tôi, thêm vào đó là ánh mắt của Nhật vừa rồi làm tôi càng khẳng định. Làm gì có chuyện cả đội trùng hợp té cầu thang như có lời nguyện như thế.

- Vì bọn họ hại em – Quân cũng không giấu diếm.

- Là bọn họ? – Tôi kinh ngạc. Dù linh cảm là mình không tự té nhưng tôi vẫn cố gạt đi, hóa ra điều đó hoàn toàn đúng.

- Là Diệu My cầm đầu. Con nhỏ đó ghen tức với em vì em được nhảy trên cùng, lại cái vụ video trên Youtube làm nó nghĩ em chơi nổi, cho nên muốn làm em không thể tham gia văn nghệ. – Tiếng Quân rất nhỏ, vừa đủ cho mình tôi nghe.

- Làm sao anh biết? – Quân có khả năng điều tra đến thế sao?

- Là do điện thoại của em ghi âm lại đoạn tụi nó nói chuyện lúc em vừa ngã. – Quân kiên nhẫn giải thích.

Phải rồi, tôi còn tưởng điện thoại bị mất, hóa ra là Quân đã tìm thấy và cất đi. Hôm đó tôi vốn định ghi âm Nhật, không ngờ lại tóm được mấy đứa con gái đó.

Tôi té đúng là rất đau, nhưng mà Quân làm vậy có hơi ác: Thật ra anh có thể làm họ bị đuổi học mà. – Nói xong nghĩ lại tôi thấy mình ác hơn.

- Thằng Khoa năn nỉ anh.

Tôi lúc này đã hiểu ra một phần vấn đề, chỉ còn một chút thắc mắc thôi: Thế anh bắt bọn họ tự lăn xuống cầu thang sao? – Tôi nghĩ Quân sẽ không đẩy họ đâu.

- Từng người đẩy nhau.

- Thế còn người cuối cùng?

- Diệu My cuối cùng, Khoa đẩy.

Đến lúc này, trong lòng tôi chỉ còn một câu: Ngạo Quân, anh quá hiểm!

Ban đầu, tôi chỉ định đến xem một vài tiết mục, cũng là ra ngoài đi dạo cho khuấy khỏa, nhưng quả thật văn nghệ trường tôi quá hoành tráng, đầu tư quá công phu, nhân tài thì quá nhiều, xem mãi không biết chán. Mãi cho đến khi nhận ra Quân đã công tôi đứng im một chỗ quá lâu, tôi mới bắt đầu áy náy trong lòng.

Hình như từ đầu đến cuối, anh công tôi mà không hề tỏ ra mệt nhọc, này giờ chỉ đứng im một chỗ để tôi xem.

- Mình về đi anh! – Tôi thì thào vào tai Quân.

- Em chán rồi sao? – Quân hơi nghiêng đầu qua nói chuyện với tôi.

- Em sợ anh công nặng. – Chẳng biết là tôi nghĩ gì mà lại đi nói thật.

- Không nặng! – Quân khẳng định.

- Sao có thể? – Tôi ở trên lưng anh cũng đến hai tiếng rồi.

- Tại vì anh không có đang công em – Quân lấp lửng.

- Vậy chắc em đang công anh. – Tôi ra vẻ không thèm chấp.

- Chỗ của em là ở trên lưng anh, trong lòng anh, trên tay anh, bên cạnh anh, tóm lại em là một phần cơ thể anh, cho nên không nặng. – Quân hơi ngoái đầu lại, hôn lên má tôi một cái.

Tôi sợ đến mức không dám quay ngang quay dọc để xem có ai thấy hay không, nhưng cũng không thể phủ nhận mình vô cùng hạnh phúc. Có rướn người lên, tôi để mặt mình vượt qua vai anh, áp má mình lên má anh. Tôi biết điều mình đang làm là không nên, quá tận hưởng hạnh phúc thật nguy hiểm, nhưng lúc này chỉ muốn chìm đắm vào cảm giác tuyệt vời này mãi mãi.

*

Từ khi tôi về nhà Quân sống, tối nào anh cũng ở lý bên phòng tôi, nhất định ôm tôi ngủ mới được. Không rõ là Quân có khả năng kiểm chế cao hay tôi không hấp dẫn, anh không hề có một hành động nào mất kiểm soát với tôi, kể cả hôn cũng không.

Gần đây tôi rất khó ngủ, vì chỗ bó bột ngựa ngáy khó chịu khiến tôi nằm mãi không yên.

Lại thêm một lần lật người, tôi quay sang nhìn Ngạo Quân đang nhắm mắt im lìm bên cạnh mình.

Gương mặt anh lúc ngủ trông hiền hơn khi tỉnh rất nhiều, có chút trẻ con và đáng yêu. Tôi không kiềm được, nhẹ đưa tay vuốt mái tóc anh. Người con trai tuyệt vời này thật sự đang yêu tôi sao? Niềm hạnh phúc này lớn đến nỗi bản thân tôi không thể nào thuyết phục được chính mình.

- Em không biết là anh đang rất cố kiềm chế sao mà còn đụng vô anh? – Ngay khi tay tôi khẽ xoa nhẹ gò má anh, tiếng anh khàn khàn vang lên trong khi mắt vẫn nhắm.

Kể đó, anh kéo tôi vào lòng, vùi mặt vào hõm cổ tôi, hôn nhẹ lên đó một cái.

- Thật ra anh đâu cần phải kiềm chế. – Tự thấy câu nói của mình có nhiều hơn một cách hiểu, tôi vội nói thêm: Ý em là anh có thể về phòng ngủ mà.

- Anh muốn ở bên em càng nhiều càng tốt. – Gương mặt anh vẫn ở thật gần cổ tôi, hơi thở phả lên làm tôi cảm thấy hơi nhột.

Tự nhiên nghe anh nói thế, tôi cảm thấy buồn. Xem ra không chỉ mình tôi biết chuyện hai đứa vốn không có lối thoát. Những người giàu rất trọng sĩ diện, ba Quân cũng không ngoại lệ. Làm sao ông có thể chấp nhận đứa con gái ông từng giới thiệu với bạn bè là con vợ nay lại trở thành người yêu của con trai. Nghĩ thế, tôi bất giác thở dài nặng nhọc, trong lòng vô cùng bế tắc.

Ngón tay Quân mang theo cảm giác mát lạnh đặt lên môi tôi.

- Em đừng như vậy, anh sẽ đau lòng. Anh biết em nghĩ gì. Chính vì vậy, anh muốn trân trọng từng giây phút bên em, càng tranh thủ thời gian càng tốt.

Chết tiệt! Sao tôi lại mau nước mắt thế này? Nghe anh nói, tôi chỉ muốn khóc. Chẳng phải đáng thương nhất chính là khi người ta bắt đầu yêu đã nghĩ đến hồi kết sao!

Giọt nước mắt không thể kiềm chế lăn xuống, rơi vào gương mặt Quân đang vùi trong hõm cổ tôi. Anh nhẹ nhàng nâng người dậy, hôn lên mắt tôi, nhẹ nhàng dùng môi mình lau khô đi những ướt át.

- Biết không có lối thoát, tại sao anh còn yêu em? – Tôi không thể ngăn mình thổn thức. Sự dịu dàng của Quân càng làm tim tôi đau hơn khi nghĩ đến tương lai.

- Anh muốn bên em. Nếu không thể được sánh vai cả đời, anh sẽ dùng quãng đời nâng niu hồi ức bên em. – Chưa bao giờ giọng Quân ảm như lúc này.

Tôi vốn quan niệm, lời thề hứa mang tính chất trọn đời, mãi mãi, vốn chỉ là bộc phát nhất thời, chẳng ai có thể làm được. Nhưng lúc này, khi nghe Quân

nói, trái tim tôi hoàn toàn tin tưởng anh sẽ như thế. Vì vậy, nó càng đau đớn hơn. Tôi muốn anh được hạnh phúc, dù sau này không có tôi.

Nghĩ vậy, người tôi càng run rẩy không thể kiểm soát hơn. Có lẽ cảm nhận được điều đó, Quân mang tôi giấu vào lồng ngực, vòng tay thật vững trãi và ấm áp, một tay thì vuốt nhẹ tóc tôi một cách dịu dàng.

Bàn tay vô thức siết chặt ngực áo anh, cổ nẹp sát vào người anh tìm cảm giác yên tâm. Tôi vốn chưa từng thế này với bất cứ ai, dù đã từng ở bên Thế Anh rất lâu, và cũng từng có cảm giác với Khoa. Nếu trước đây chỉ là cảm thấy thích, thì đối với Quân, tôi cảm thấy cần. Chính vì vậy, khi Thế Anh bỏ đi, khi Khoa lừa dối, tôi chỉ thờ dãi chấp nhận, nhưng khi nghĩ sẽ không còn Quân bên cạnh nữa, lòng tôi đau như bị trăm ngàn lưỡi lam cứa vào.

Trong cuộc đời mỗi người, có những mối quan hệ cả đời cũng không thể say đắm, nhưng có những người chỉ ở bên một thời gian ngắn đã trở thành tất cả những gì quan trọng nhất. Quân chính là điển hình của việc chỉ bên nhau thật ngắn mà yêu thật nhiều của tôi. Tôi không rõ, là vì có một sợi dây duyên nợ, hay vì anh quá ưu tú, quá tuyệt vời, mà tôi yêu nhiều đến vậy. Nhưng còn anh thì sao? Giữa một vườn hoa trăm sắc như Đông Anh, giữa bao nhiêu tiểu thư điều kiện và diện mạo đều vượt trội, tại sao anh lại chọn tôi? Rốt cuộc là tôi có điều gì để anh phải kiên quyết ở bên, mặc kệ tương lai sẽ đau khổ? Tôi biết thất mất thế này rất ngu ngốc, nhưng tôi không kiểm được mà hỏi anh: Sao anh lại yêu em?

Tôi nghĩ anh sẽ không trả lời mà chỉ cười, nhưng cuối cùng giọng nói khàn khàn của anh vang lên, ngữ khí vô cùng dịu dàng: Anh không biết nữa, cũng giống như khi tròn một tuổi, người ta tổ chức lễ chọn đồ vật đoán tương lai, khi ấy là đứa trẻ, chẳng hiểu vì cái gì mà chọn món đồ ấy, anh đối với em cũng vậy.

- Vậy là anh vừa thấy em trên sân thượng đã trúng tiếng sét ái tình? – Tôi không kìm được, để tiếng cười pha lẫn trong giọng nói.

- Không, đó không phải lần đầu tiên anh gặp em. Anh gặp em lần đầu là vào năm ngoái, lúc đến Trung Anh đánh nhau. Hôm đó em đi qua, nhìn bọn anh một cái, sau đó gọi điện thoại báo công an.

Tôi nghe đến đây thì bật cười. Đùng là năm ngoái có một lần như vậy. Có một đám người đến gây sự với nam sinh trưởng tôi, mọi người vì thế vây lại khiến cổng trường bị tắc, không thể ra ngoài. Do đang đói, muốn về nhà ăn trưa, nên tôi liền gọi công an giải quyết, hơn nữa còn nói rất to có tình để mọi người nghe thấy mà giải tán. À, tôi nhớ rồi, trong đám đó có một chàng trai vô cùng tuấn tú, trên trán băng một miếng gạc nhưng không ảnh hưởng đến tướng mạo khôi ngô vượt trội. Khi ấy đám người đó muốn lao vào đánh tôi, chính người con trai đó đã ngăn lại và kéo cả đám bỏ đi. Người đó chính là Ngao Quân.

- Là vì bị em phá đám rồi yêu em? – Tôi khúc khích cười.

- Ừ, anh chẳng hiểu sao về nhớ em hoài. Sau đó, anh quyết định đi học lại, quyết tâm trở thành học sinh giao lưu để qua trường em. Thật ra, anh hơn em một tuổi, vì bỏ học một năm mười hai nên năm nay học lại.

Về chuyện này, tôi hoàn toàn không hề hay biết, dù đã nghe danh anh qua truyền kỳ trong giới học sinh. Quả nhiên đám người đó háo sắc mà, cái tốt đẹp đều đưa ra phô diễn cho anh, cái không tốt hoàn toàn không đề cập đến.

- Nhưng cuối cùng anh đâu có thành học sinh giao lưu?

- Anh thua điểm Mỹ, đứng thứ hai, ghét mặt nên vô lớp chỉ ngủ, không học nữa.

Hóa ra chàng trai mang về ngoài băng lãnh và xa cách này lại trẻ con đến vậy. Tôi bật cười, rướn người hôn lên má anh một cái.

Anh mỉm cười, tay tìm bàn tay tôi, mang áp lên mặt mình, rồi hôn lên đó. Anh giữ tay tôi như thế rất lâu, sau đó mới lên tiếng: Thật ra anh từng là đứa hư lắm, sau này sẽ kể cho em nghe quá khứ của anh. Chính em là người làm anh trở lại với trường học và đi đúng hướng đấy.

Tôi im lặng không nói, nẹp sát mình vào người anh hơn. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có ý nghĩa đến thế với một ai đó. Thực sự, tình yêu của anh làm tôi hạnh phúc không chỉ vì được yêu thương, mà còn hạnh phúc vì bản thân cảm thấy mình có giá trị, sống có ích vì rất ý nghĩa với cuộc đời người khác.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Mới chiều hôm qua tôi còn mang tâm trạng phấn khởi vì được tháo bột sớm hai tuần, có thể đi lại thoải mái và cử động dễ dàng, thì sáng nay khi đến trường, tâm trạng tôi lập tức rối tung lên. Cuốn phim quay lại buổi văn nghệ của trường đã được Nhật chế tác xong, hiện đang chiếu trên chiếc TV 42” mới được ráp tại hành lang chính của trường. Xuyên suốt đoạn phim đó là những tiết mục văn nghệ tuyệt vời, những gương mặt khán giả rưng rờ ứa tay, và Ngao Quân vừa công vừa hôn lên má tôi. Chết tiệt! Mẹ kiếp Minh Nhật, cậu rớt cuộc là có ý gì đây?

Cuốn phim được chiếu đi chiếu lại từ sớm, cảnh này đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần, được rất nhiều người chứng kiến, cho nên khi tôi xuất hiện, mọi người đều lên nhìn ngó và xì xầm.

Không thể kiềm chế được sự rối loạn trong lòng, gương mặt tôi càng lúc càng nóng lên, bàn tay vo lại thành nắm. Ngay lúc ấy, một bàn tay lạnh lạnh nắm lấy tay tôi, kéo tôi đi lên sân thượng.

Lúc này, khi chỉ có hai đứa, tay tôi đan vào tay Quân, siết chặt. Chuyện này một khi đã đồn ra thì không khó đoán nó sẽ đến tai ba Quân. Chuyện của chúng tôi mới bắt đầu đã kết thúc sao?

Nghĩ đến đây, cả người tôi không kiềm chế được mà run rẩy, chân không còn sức lực.

- Anh ở đây! – Kéo tôi vào lòng, anh thì thầm.

- Em sợ lắm, ba anh sẽ phản đối. – Tôi sắp khóc đến nơi. Mỗi khi nghe anh trấn an như thế, tôi cảm thấy vô cùng ấm áp. Thế nhưng cảm giác tuyệt vời thế này, khi không còn nữa thì tôi phải làm sao.

- Thật ra công bố cũng là cách tốt, vì chúng ta không thể giấu mãi. Ba anh đi công tác qua lại các chi nhánh, phải sang năm mới về, từ giờ đến lúc đó chúng ta sẽ nghĩ cách.

Tôi im lặng không nói, dựa sát vào người anh, để bản thân mình yên ổn trong lòng anh. Từ ngày yêu Quân, tôi biết mình đã thay đổi nhiều, hay sợ hãi và trở nên yếu đuối. Thật ra không phải tôi đồi tính đồi nết, chính anh đã làm tôi an tâm đến mức dám sống thật với con người hay lo sợ của mình.

Có Quân bên cạnh, tôi bắt đầu vững tâm. Mặc kệ mọi thứ xung quanh, ai nói, ai bàn tán, với tôi không quan trọng, người hạnh phúc là bản thân tôi, khi đau khổ cũng không phải họ gánh thay tôi. Chung quy, họ chẳng là gì trong cuộc đời tôi cả.

Sau sự việc đó, trên diễn đàn trường, trong mục “Trò chuyện linh tinh” nổi lên một topic “Sự thật đáng kinh tởm sau đáng về hiền lành của Minh An”. Ban đầu tôi vốn không hề hay biết đến chuyện này, nhưng vì bị Quân bắt nghi làm, ở nhà học bài xong rảnh rồi, tôi mon men lên diễn đàn trường thì phát hiện. Nhìn cái tiêu đề topic nóng hổi luôn được kéo lên trên đầu, tôi bật cười. Nhìn tôi mà hiền lành sao?

Tôi kích vô, mắt dời theo từng dòng chữ dùng kích cỡ khá to như thể hiện sự phẫn nộ. Đầu đuôi chung quy nói về tôi, nghi án yêu thầy giáo hời ở Trung Anh đã bị bạn học này đào bới lên, rồi chuyện tôi hay học cũng hotboy Minh Nhật, sau đó cậu ấy còn bẻ tôi về lớp. Cuối cùng, câu kết luận rất hoành tráng thế này: “Phía sau gương mặt hiền lành, trầm tĩnh đó là một đứa con gái đồng đánh, lẳng lơ, qua tay hết người này đến người khác. Là bạn học cùng trường, không thể nhìn hoàng tử Ngạo Quân bị nó lừa được. Mọi người hãy cùng nhau ký đơn đề nghị đuổi học nó, đào thải thứ rác rưởi này ra khỏi Đồng Anh ngay lập tức!”

Tôi vừa đọc đến chữ cuối cùng, chưa kịp biết trong lòng mình là cảm giác gì thì màn hình laptop bất ngờ bị gấp xuống.

- Đừng quan tâm! – Ngay sau đó, giọng nói Quân vang lên, đồng thời một vòng ôm ấm áp quấn lấy cổ tôi từ phía sau.

- Em chỉ muốn hiểu chuyện thế gian một chút. – Tôi vỗ nhẹ vào tay anh, muốn anh biết tôi không hề vì những lời nhảm nhí đó mà khó chịu.

- Em chỉ cần quan tâm và hiểu một mình anh thôi. – Anh thu tay về, không ôm cổ tôi nữa, dứt khoát bế tôi lên, sau đó đi về giường, để tôi ngồi trên lòng anh.

Tôi nép người vào lồng ngực vững chắc của Quân, lòng hoàn toàn bình yên. Đối với tôi, anh và kết quả học tập là hai điều duy nhất tôi để tâm. Đã gọi là người ngoài, tức là họ đứng ngoài cuộc đời của tôi, hà tất phải xem trọng đến mức để tâm.

Không được đi làm nữa, tôi có nhiều thời gian hơn cho sách vở và học tập, do đó dù phải đối mặt với dư luận, kết quả học tập của tôi không hề giảm sút. Ngoài những giờ lên lớp, Quân cùng tôi đến thư viện đọc sách, ở nhà còn mang bài tập qua cùng làm với tôi. Chính vì thế, kết quả học tập của anh cũng bắt đầu tốt lên. Đối với điều này, Quân tỏ ra rất bình thản, còn tôi thì trong lòng phấn khởi vô cùng. Có thể cùng nhau tiến về phía trước, còn gì làm cho những người yêu nhau hạnh phúc hơn. Tôi biết Quân vốn thông minh, lười học nên kết quả mới tệ như thế, nhưng trong lòng vẫn âm thầm kiêu hãnh vì bản thân có ý nghĩa và có thể làm người mình yêu thay đổi.

Mỗi ngày đến lớp, tôi rất ưu ái nhận được vô số giấy tờ chửi bới để trên bàn. Những người này chửi trên diễn đàn hình như lo lắng tôi không đọc được nên phải nhọc công thế này. Ban đầu tôi có mở ra đọc vài cái, về sau Quân thẳng tay ném chúng vào sọt rác, không cho tôi đọc nữa. Hôm nay, giấy trên bàn tôi nhiều hơn gấp đôi, gấp ba bình thường, còn cả một tấm hình. Trong đó, một chàng trai đang nắm tay tôi, quay lưng lại không thấy mặt, chỉ có mình tôi biết đó là Anh Khoa, tấm hình này bị chụp lén vào thời gian tôi cùng cậu ta hẹn hò.

Vì ngày nào cũng giúp tôi vất vả đồng rác này đi, Quân đang đứng ngay bên cạnh nên cũng đã nhìn thấy tấm hình. Bàn tay thon dài của anh nhẹ nhàng cầm nó lên, sau đó vo tròn lại, nét mặt lạnh đi vài phần, đáy mắt như có lửa phẫn nộ mà cũng có băng lạnh lẽo. Tôi đứng im lặng, nhìn anh vứt hết giấy tờ trên bàn tổng vào sọt rác, sau đó lạnh lùng đi về chỗ mà không nói gì. Hình như lần này anh thật sự giận.

Tôi không khó chịu hay tự ái gì về thái độ của anh. Đừng nghĩ yêu là phải tin tưởng tuyệt đối. Khi yêu càng nhiều, càng khó tin người kia, một phần vì sợ mất đi, một phần vì sợ mình quá đắm chìm sẽ không có lối thoát nếu mọi chuyện kết thúc. Tôi không thích mang quá khứ kể cho người khác nghe, nhưng tôi nay có lẽ nên giải thích với Ngạo Quân. Anh ấy có quyền biết mọi chuyện.

Yêu đương rồi giận hờn, tôi thấy nó cũng chẳng có gì nghiêm trọng, vì thế hoàn toàn bình thường chú tâm vào những tiết học. Hôm nay chúng tôi có chín tiết, vì vậy buổi trưa sẽ ăn tại trường để chiều học bốn tiết phụ đạo. Thời gian này, Quân luôn cùng tôi ăn trưa, còn luôn chú ý đến thành phần dinh dưỡng sao cho xương tôi nhanh lành, ăn gì nhiều chất, uống gì tốt cho sức khỏe. Nhưng hôm nay, anh không đến nhà ăn. Buổi học vừa kết thúc anh đã đi ra ngoài, không nói với tôi tiếng nào, gương mặt lạnh đến mức có thể đông đá cả lớp học.

Vì bình thường bọn tôi luôn đi cùng nhau, hôm nay thấy thế này, mọi người không khó đoán chúng tôi có chuyện. Bạn học trong lớp đều lần lượt lên nhìn tôi, một số cười kín đáo, một số thì thầm gì đó với người bên cạnh, sau đó bạn học bên cạnh lại quay xuống nhìn tôi.

Việc có Quân cùng ăn trưa đã trở thành thói quen của tôi, hôm nay còn lại một mình, khẩu vị cũng bắt đầu dở chứng, không còn cảm thấy ngon nữa. Tôi thờ dãi, bỏ dở gần như nguyên phần thức ăn, khui chai nước tu một hơi cho người dễ chịu.

- Ăn uống như thế à? – Tôi nghe thấy tiếng nói vang lên thật gần. Không ngẩng đầu, tôi biết đó là Nhật. Từ sau vụ quay phim, tôi và cậu ta không nói chuyện với nhau.

Tôi không có ý định nói chuyện với con người này, chỉ im lặng, xem như ruồi muỗi vo ve.

- Xem cái này đi! – Mặc kệ thái độ của tôi, Nhật đặt xuống bàn chiếc laptop đang truy cập vào diễn đàn trường.

Một topic khác liên quan đến tôi xuất hiện, nó chỉ vừa được post cách đây ít phút, tiêu đề vô cùng giật gân: “Hoàng tử Ngao Quân thất vọng phát hiện sự thật về con quỷ Minh An”.

Tôi kéo xuống, đọc nội dung topic. Chữ nghĩa thì không có nhiều, chỉ có bốn tấm hình. Hai trong số đó là tôi lộ mặt và một người con trai đứng quay lưng lại ống kính, tấm thì đang nắm tay, tấm thì Khoa đang giúp tôi vén tóc. Hai tấm còn lại làm tôi biết chính xác người post bài này ở trong lớp mình, bởi lẽ có hình chụp Quân lạnh lùng bỏ ra khỏi lớp, lại có cả tấm gương mặt tôi đang thần thờ nhìn theo. Nội tiếp nội dung của chủ thớt là những lời bình luận. Mọi người đều phỏng đoán Quân đã đá tôi, và đây là chuyện đúng đắn, vô cùng chính xác.

- Chai nước không có tội tình gì đâu. – Nếu Nhật không lên tiếng, tôi chắc cũng quên cậu ta đang ngồi đối diện. Nhìn qua tay trái, tôi đang bóp chai nước mạnh đến nỗi nó méo mó vô cùng đáng thương.

Tôi không trả lời Nhật, xem như cậu ta không có trước mặt, đứng lên bỏ lên lớp.

Quân vắng bốn tiết học chiều, còn tôi thì chẳng cách nào tập trung, vừa suy nghĩ lan man, vừa phẫn nộ, vừa đau bao tử. Bỏ bữa trưa, lại lo nghĩ, người tôi bắt đầu run lên vì những trận đau tập kích.

Người tôi từ lúc ít đau ốm, chỉ có nhược điểm là bao tử, hơn nữa mỗi lần đau cả người sẽ trở nên mệt mỏi vô lực, đầu óc choáng váng. Con đau lần này có vẻ kéo dài và nghiêm trọng hơn mọi lần. Ngay khi về nhà tôi đã uống thuốc, cũng đã ăn chút cháo vào bữa chiều, nhưng vẫn không hết đau được. Có lẽ vì sự vắng mặt trong bữa ăn của Quân khiến tôi lo lắng và suy nghĩ.

Tôi muốn gọi cho anh, nhưng vì điện thoại của tôi Quân vẫn đang giữ. Đến tám giờ tối, Quân vẫn chưa về, tôi sốt ruột định xuống nhà nói ông quản gia gọi cho anh thì cửa phòng tôi có người mở ra.

Người trong nhà này, có thể tự ý vào phòng tôi duy nhất chỉ có Quân. Bụng kéo lên đau quặn từng cơn, tôi không quay người lại, tiếp tục quay lưng về cửa phòng.

Tôi thấy nệm giường nhún xuống, gối cũng có người vừa nằm lên. Hương thơm lành lạnh bay vào mũi, liền sau đó, một bàn tay lạnh từ phía sau vòng đến, xoa vào bụng tôi.

- Quân gia nói em đau bao tử. – Vừa xoa, Quân vừa kéo sát người tôi về phía anh, ôm chặt tôi từ phía sau.

- Em đau một chút à. – Tôi nghe giọng mình khô khốc trả lời anh. Con đau làm tôi không dám cử động, nuốt nước miếng cũng không dám, cho nên cổ họng rất khô.

Giọng tôi bất thường, Quân có thể nhận ra, liền đưa tay áp lên trán tôi. Lúc cảm nhận ướm át tay anh được lau đi tôi mới biết trán mình rịn mồ hôi.

- Anh đưa em đi bác sỹ. – Thái độ của Quân trở nên lo lắng hẳn.

- Em uống thuốc rồi, một lát sẽ khỏi thôi. – Thật ra, tôi là vì lo lắng cho anh nên mới đau, giờ anh đã ở đây, tôi sẽ nhanh hết thôi.

Nhẹ nhàng nâng đầu tôi lên, Quân luồn tay mình qua, để tôi gối đầu lên cánh tay anh, một tay thì vòng từ phía sau đến vừa ôm vừa xoa bụng cho tôi.

Gặp được hơi ấm của anh, đầu óc tôi liền thả lỏng, mọi lo lắng đều không còn nữa, cơn đau dần dần thuyên giảm như được uống thuốc tiên.

Anh ở phía sau, vùi đầu vào gáy tôi, cọ cọ mũi, khàn giọng nói: Anh đang ghen!

Môi tôi giật giật, sau đó nhoen cười. Đặt tay mình vào bàn tay mà tôi đang gối, nắm lấy, siết chặt.

Lúc này, anh ngừng xoa bụng tôi, lật tôi nằm sấp xuống, chồm lên nhắm nháp gáy tôi.

Để mặc cho anh hôn cổ và gáy mình, tôi bắt đầu giải thích: Mối tình đầu của em là một thầy giáo tên Thế Anh, bọn em là hàng xóm, cùng lớn lên bên nhau từ nhỏ. Thế Anh dạy học ở Trung Anh, cho nên em đã cố tình không trở thành học sinh giao lưu để ở lại trường. Lúc đó, Diệu My đến, họ gặp nhau, và anh ấy rời khỏi em. – Tôi im lặng một chút, cân nhắc rồi tiếp tục nói: Lúc đó ba em mới mất, gia tài bị người ta lừa hết, em cần chỗ ở nên định chuyển trường. Vì cũng không còn gì lưu luyến gì nên em đã đánh Thế Anh để bị đuổi. Sau khi đến Đông Anh, Anh Khoa bạn anh theo đuổi em, nhân vật nam trong tấm hình ban sáng chính là cậu ta. Em và Khoa quen nhau không lâu thì Diệu My trở về, cậu ta cắt đứt với em, trở về bên bạn gái. Vào cái

hôm bị ngộ độc, em vô tình nghe được cuộc nói chuyện của họ, cậu ta chủ yếu dùng em để dọa Diệu My vì dám lăng nhăng với Thế Anh mà thôi. Bọn em không có nhiều tình cảm, cho nên... hoàn toàn không có chuyện gì quá đà. Em chưa... chưa từng làm điều đó với ai. – Chẳng hiểu sao tôi phải giải thích luôn cả sự trong trắng của mình. Lúc này, vì Quân vẫn đang hôn nhẹ lên gáy tôi, tôi lại vừa mơ hồ nhắc đến chuyện đó, cho nên không khí đột nhiên trở nên rất mờ ám.

Tôi đã giải thích xong, im lặng không nói, để mặc Quân âm ỉ trút con ghen vào những nụ hôn. Một lúc sau, anh ngừng lại, hơi thở trở nên nặng chọc. Lật người tôi đối diện với mình, anh ôm tôi vào lòng. Bình thường cơ thể Quân vốn lạnh lạnh và da thịt rất mát, nhưng lúc này dù đã qua một lớp áo tôi vẫn cảm nhận được nó đang nóng rực.

- Cả người anh rất khó chịu! – Quân không giấu diếm, giọng khàn đặc.

Tôi mím mím môi, không biết phải nói gì với anh. Tôi không phải không tin anh, cũng không phải không dám trao cho anh, nhưng mà chúng tôi đều đang còn trẻ, cái tôi không tin chính là bản thân mình. Thế nhưng ngón tay tôi vẫn lần mở cúc áo của Quân, tự bản thân bật đèn xanh.

Chiếc cúc thứ ba được mở ra, hé lộ bộ ngực săn chắc đang phập phồng. Bình thường trông anh khá cao và gầy, không ngờ cơ bắp lại rắn chắc thế này.

Khi tôi mở đến chiếc cúc thứ tư thì anh giữ tay tôi lại.

- Anh không muốn làm em khổ. – Giọng Quân đã tỉnh táo hơn.

- Em... không biết nữa. Bản thân em cũng muốn bên anh. – Ai yêu mà không muốn gần gũi người mình yêu.

- Nếu ba anh làm gì đó tổn hại đến em, anh sẽ biến mất khỏi cuộc đời em. Cho nên anh không thể. Sẽ chỉ làm khổ em sau này thôi. – Người Quân khẽ khàng run lên, bàn tay siết chặt lấy vòng eo tôi.

Tôi cắn môi, hoàn toàn thính lặng. Không khí trong phòng đông đặc, hạnh phúc, bế tắc, đan xen đến quay cuồng.

- Kể cho anh nghe về ba em được không? – Quân bắt chợt lên tiếng.

- Ba em hả, ông ấy đảm đang như một người mẹ, lại nghiêm khắc như một người cha. Nửa năm trước, ông ấy mất trong tù vì bị viêm phổi. Người ta bảo ông ấy đo gian đất, cắt xén đất của nhà nước làm của riêng nên bắt ông ấy. Đến giờ vụ việc vẫn chưa làm rõ. Nhưng mà... em tin ông ấy không làm.

- Anh cũng tin như thế. – Nói rồi Quân hôn lên trán tôi.

Tôi không rõ Quân nói như vậy vì yêu tôi, hay anh thật sự tin, nhưng tôi vui vì câu nói của anh.

- Vậy còn chuyện nhà em bị lừa hết tài sản? – Quân lại hỏi.

- Em không biết mẹ mình là ai. Lúc em còn nhỏ, ba cưới đi. Di rất tốt, rất dịu dàng và tháo vát. Sau khi ba em bị bắt thì di biến mất, vài hôm sau có người đến nói đã mua lại căn nhà này. Em xem giấy tờ thì người bán đứng tên di. Trước đó, có lần em tình cờ nghe ba và di nói chuyện, có nhắc đến việc sang tên nhà, đất đai và tài khoản ngân hàng cho một người bà con của di để phòng người ta tịch thu. Có lẽ trước đó ba em đã biết có người muốn hại mình. – Tôi nói hết mọi chuyện, chỉ không nói người đó là bà Hạnh. Lời hứa với bà ta, tôi sẽ giữ đến cùng.

Quân lúc này xoay tôi nằm thẳng ra, chồm người dậy, nhìn vào mắt tôi mà nói: Anh xin lỗi!

Tôi chau mày khó hiểu. Chuyện này thì liên quan gì đến anh mà phải xin lỗi?

- Đáng ra anh phải gặp em sớm hơn, cùng em trải qua thời gian khó khăn, không để em phải cực khổ đi làm. – Nhìn vào đôi mắt xót xa của Quân và giọng nói chân thành, tôi biết anh thật sự đang đau lòng vì tôi, thật sự có suy nghĩ như thế chứ không phải chỉ nói cho có.

Tôi nhoen miệng cười, vói tay xoa gò má anh: Chẳng phải anh đã ở đây rồi sao?

- Nhưng anh không cùng em vượt qua lúc khủng hoảng nhất. – Quân vẫn không ngừng cắn rứt.

Tôi mỉm cười, nhìn anh với tất cả âu yếm và yêu thương. Nâng người mình lên, tôi chủ động tìm môi anh. Ngay khi đôi môi chúng tôi gặp nhau, anh đỡ lấy gáy tôi, dịu dàng mà cũng thật cuồng nhiệt hôn tôi. Nụ hôn dịu ngọt nhưng ghi khắc, mạnh mẽ như từng đợt sóng miệt mài xô bờ cát rồi rút đi thật êm ả, như từng hạt mưa mát lạnh rơi xuống đất cho cỏ cây xanh tươi, như ánh nắng, như cơn gió, như chính cái nhẩn nhá hạnh phúc trong tim tôi lúc này. Trong một khoảnh khắc, tôi tận hưởng tất cả những cảm nhận tuyệt vời nhất.

Giờ phút này, tôi không cần biết tương lai ra sao, sẽ bắt chấp ở bên anh cho đến khi nào anh không cần đến tôi nữa. Đã dám yêu, tôi sẽ dám đi đến cùng để bảo vệ tình cảm này. Chỉ cần một ngày nào anh còn bên tôi, tôi tuyệt đối sẽ không sợ hãi bất cứ điều gì nữa.

*

Dù đang say sưa ngủ, tôi vẫn nghe được tiếng mở cửa, cảm giác được có một người đang nhìn mình. Vòng ôm của Quân vẫn nằm trên eo, tôi lập tức mở bừng mắt. Hướng cái nhìn về đuôi giường, bà Hạnh đang đứng ở đó. Bà ta bình thản nhìn tôi, vẻ mặt không mấy bàng hoàng, giống như đã biết trước sẽ có chuyện này.

Bà Hạnh im lặng, ra đóng cửa phòng, chốt lại, rồi quay lại đứng cuối giường. Nghe tiếng động, Quân cũng dần tỉnh giấc.

Tôi không rõ có phải vì chưa tỉnh ngủ hay không mà trong lòng tôi hoàn toàn không hề trấn động. Nhìn qua Quân, tôi thấy nét mặt anh cũng hết sức bình thản.

- Ông ấy không về, chỉ có mình dì về thôi. – Như để trấn an chúng tôi, bà Hạnh nói trong lúc cả hai từ từ ngồi dậy.

Tôi lúc này không hề lo lắng về điều đó, kinh hãi nhìn đồng hồ để bàn. Đã là tám giờ sáng. Tại sao lại không có báo thức?

- Chết tiệt! Muộn học mất rồi! – Tôi cau có.

- Hôm nay bắt đầu nghỉ đông mà, hôm qua em không nghe à? – Quân mím mím môi để không cười, tay xoa xoa đầu tôi, xem như bà Hạnh không hề có mặt.

- Hai đứa yêu nhau? – Nhìn là biết rồi, tôi không hiểu sao bà Hạnh còn muốn hỏi lại.

- Phải. – Ngạo Quân lạnh lùng xác nhận.

- Đã xảy ra chuyện đó? – Bà Hạnh nhướn mày.

- Phải. – Lại là Quân.

Tôi quay sang nhìn anh, chỉ thấy anh nhìn thẳng vào bà Hạnh. Ở trong chăn, bàn tay anh nắm lấy bàn tay tôi, siết nhẹ. Chúng tôi đến giờ vẫn chưa có chuyện gì quá giới hạn, anh nói như vậy chẳng khác nào thách thức ba mình.

Mặt bà Hạnh rõ nghiêm trọng, bước chân đến ngồi xuống ghế như sợ mình đứng không vững. Day day thái dương, bà trầm giọng: Con biết tính ba mình hơn ai hết. Ông ấy rất trọng sĩ diện và danh dự, chuyện này sẽ không có cái kết tốt đẹp đâu.

- Con sẽ tìm cách. Xin dì cũng giúp chúng con! – Ngạo Quân ngay cả khi mở miệng ra nhờ vả khí chất vẫn toát ra sự lạnh lùng và cao ngạo. Anh đâu phải con người sinh ra để đứng dưới người khác, chịu mở miệng ra nhờ vả và đã là khó tin.

- Dì chỉ có thể giấu cho hai đứa đến khi không thể giấu được nữa. – Bà Hạnh thở dài.

- Với lại xin dì đừng nói ra chuyện An không phải con của dì! – Điều Quân lo lắng, tôi có thể hiểu. Nếu biết tôi lừa gạt bà Hạnh, ông Hùng sẽ làm tôi chết đi sống lại ở địa ngục, không chỉ đơn giản cấm cản tôi và Quân đâu.

- Dì biết rồi. – Bà Hạnh gật đầu, sau đó đứng lên rời đi. Nghĩ gì đó, bà quay lại đứng dưới cuối giường. Nhớ dùng biện pháp phòng tránh, nếu không sẽ là hai mạng người đấy. – Dứt lời, bà đi ra ngoài.

Còn lại trong phòng, tôi vừa ngại, vừa có chút hoang mang.

- Ba anh đáng sợ lắm sao? – Tôi không hiểu nhiều về ông Hùng.

- Em cảm thấy anh thế nào? – Quân chợt hỏi câu không liên quan.

- Lạnh lùng, bá đạo, nguy hiểm. – Tôi chỉ nói ra những gì mình cảm thấy về Quân khi chưa yêu nhau. Mới sáng sớm, không nên diễn kịch sến.

- Anh là con của ba anh. – Một câu nhấn mạnh của Quân, tôi hiểu ra mọi chuyện. Ngạo Quân biết rõ Tường là con trai nhưng vẫn không hành động, yên ắng đợi cậu ta giờ trò mới ra mặt, việc anh xử đội nhảy và buộc Khoa phải đẩy Diệu My nữa, tất cả đều cho thấy Ngạo Quân rất hiểm, rất độc. Và anh là con trai ông Hùng

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Tôi nhăn mặt, da gà chợt nổi lên, hai thái dương đau buốt khi nghe Quân nói Giáng Sinh năm nay sẽ cùng nhau sang Nhật dã ngoại. Chỉ nghe đến thôi tôi đã tự động run cầm cập vì lạnh. Hơn nữa, “cùng nhau” ở đây còn có Khoa, Nhật và My. Theo như Quân nói thì năm nào bọn họ cũng đi chơi Giáng Sinh. Năm nay đích thân ông Hùng đã gọi điện ra chỉ thị đưa tôi đi cùng.

- Tại sao lại là Nhật? – Tôi nhăn mặt.

- Ô đó đẹp lắm! Thế em thích nước khác à? – Quân vô thức vuốt nhẹ tóc tôi.

Hiện tại thì tôi đang ngồi trong lòng anh.

- Chim nó còn biết đường bay tránh rét, gấu to như thế còn phải ngủ đông, tại sao con người lại tìm nơi lạnh để đến như thế? – Tôi bắt đầu phàn nàn. Tôi không có sở thích du lịch, đã thế còn là một nơi lạnh đến muốn rụng hết những ngón chân thì lại càng không.

- Thế thì đi Nha Trang nhé! Đảm bảo là không lạnh. – Quân hình như cũng biết tôi ghét lạnh. Đúng là như thế. Dù đặc trưng của Đà Lạt là lạnh, nhưng mà ở từ bé thì dần cũng quen, có điều đến nơi lạnh hơn thì tôi chịu thôi. Mũi sẽ đau buốt, hai bên thái dương nhức nhối, cổ họng sẽ sưng lên. Tôi không muốn bị ốm đâu.

Theo như Quân nói thì tôi không thể không đi. Thôi thì Nha Trang vậy: Cũng được. Khi nào đi?

- Ngày mốt.

- Em còn chưa chuẩn bị gì. – Tôi lại nhăn mặt: Sao không báo sớm một chút?

- Anh đã chuẩn bị cho em hết rồi, chỉ cần lên xe và đi thôi. – Quân nở một nụ cười hiếm hoi, xoa xoa đầu tôi.

Nghe đến đây, tôi càng phát hoảng hơn. Chuẩn bị hết là thế nào? Tức là mua quần áo và các vật dụng cho tôi rồi sao? Thế còn... đồ nhỏ?

- Tất cả những thứ em cần để mặc lên người anh đều đã chuẩn bị. – Quân như đọc được suy nghĩ của tôi.

Tôi giật mình, sau đó im lặng vì ngượng, vùi đầu vào lòng anh, nhắm mắt tìm giấc ngủ.

- Em có khó chịu không? – Tiếng Quân vang lên sát tai làm tôi mở mắt ra.

- Không. Rất thoải mái! – Tôi lại dụi đầu và ngực anh, tìm tư thế dễ chịu hơn.

- Ý anh là chuyện đi cùng Khoa và My. – Anh trầm giọng.

- Một chút. Nhưng mà nếu khó chịu nhiều quá, lại thành ra xem trọng họ quá. – Hai con người đó, muốn để tôi ghét, bận tâm, khó chịu, sớm đã không còn cái tư cách ấy rồi.

- Anh cố tình đấy.

- Muốn thay em lên mặt sao?

- Ừ. Anh muốn tại nó thấy em đang hạnh phúc bên anh, và tại nó chẳng là gì cả. – Tôi cảm giác là Quân lại mỉm cười.

- Anh trẻ con thật đấy! Nhưng mà đáng yêu! – Tôi rúc sâu vào lòng anh hơn. Hương thơm của Ngao Quân rất dễ chịu! Nhẹ nhàng nhưng không mang lại cảm giác nữ tính, lành lạnh một chút như bạc hà, khiến tôi dù mệt mỏi mấy cũng cảm thấy thư giãn.

Tôi cứ thế tận hưởng hơi ấm và mùi hương của anh, từ từ chìm vào giấc ngủ bình yên, với tiếng ru là nhịp tim bình ổn trong lồng ngực kia.

...

Tôi bị Quân đánh thức dậy lúc năm rưỡi để ăn uống rồi chuẩn bị lên xe. Vì được nghỉ đông, lại thêm có anh ôm trong lòng, gần đây tôi thức dậy khá trễ, cho nên giờ phải dậy sớm có chút không quen.

Khi mắt nhắm mắt mở đi xuống nhà bếp, tôi thấy Quân đang đứng bên bàn, nơi đồ ăn sáng của tôi nằm nghiêm chỉnh. Là một cái trứng ốp la đã bị tách lòng đỏ.

Tôi cười híp mắt, cùng anh vui vẻ vừa ăn vừa trò chuyện. Trong lòng tôi đang cảm động lắm! Ngao Quân vốn lạnh lùng - cái này ai cũng biết, lại thờ ơ vô tâm - cái này ai cũng rõ, nhưng lại chăm sóc tôi vô cùng chu đáo, quan tâm và nghĩ cho tôi rất nhiều. Từ ngày quen nhau đến giờ, anh chưa một lần nào làm tôi thấy buồn hay tủi thân, cũng không để cho tôi có cảm giác ghen tuông hoặc bất an. Bằng cách của riêng mình, anh luôn làm tôi yên tâm với cảm giác vị trí của chúng tôi là bên cạnh nhau và không gì có thể thay đổi. Còn tôi, tôi chưa làm được gì cho anh cả. Dù là con gái, đáng ra phải khéo léo chăm sóc bạn trai, nhưng tôi lại chẳng làm gì. Có lẽ sau lần du lịch này, khi về nhà, tôi sẽ học nấu vài món ăn Quân thích, làm cho anh ăn, mỗi tối sẽ massage cho anh nữa. À phải rồi, tôi sẽ học đan khăn. Du lịch chỉ hai ngày, sau đó có thể đan khăn trong ba ngày, đến đêm Noel sẽ tặng cho anh. Nhưng mà, anh ở bên cạnh mãi thế này thì làm sao tôi đan cho được?

- An này, anh có chuyện này muốn nói. – Quân nói khi chúng tôi đang cùng ăn sáng.

- Anh nói đi! – Tôi nhìn anh.

- Sau khi đi chơi về, anh phải qua đón Giáng Sinh với mẹ. Nhưng mà anh hứa, đêm Noel sẽ có mặt, đưa em đi chơi. – Ánh mắt Quân có vẻ giao động. Nếu không phải tôi nghĩ quá nhiều thì hình như đang sợ tôi giận.

- Được mà anh. Em ở nhà đợi anh về. – Tôi cười toe. Hay quá! Vừa đúng lúc. Thế thì tôi có thể đan khăn, đồng thời học nấu ăn. Hôm anh về nhất định sẽ tạo cho anh một bữa tiệc nhỏ bất ngờ. Nghĩ đến đây, lòng tôi phần chần chừ.

...

Từ Đà Lạt đến Nha Trang không xa, xe chạy chậm chậm cũng chỉ mất khoảng hai tiếng. Tôi và Quân ngồi ở băng sau cùng của chiếc xe bảy chỗ, lúc thì nhìn ngắm cảnh hai bên đường, khi lại ôm nhau thiếp đi. Ở ghế trên, Khoa và My cũng ôm nhau ngủ. Còn Văn, dù không nhìn thấy nhưng tôi đoán chắc cậu ta đang nghe nhạc và nhắm mắt lim dim.

Đường đi Nha Trang khá vắng, có đoạn một bên là vách núi, một bên là rừng. Ngồi trong xe nhìn ra, ánh mắt trời chỉ mới mọc, còn len lỏi trong những tán cây, mang lại cảm giác tươi mới và trong lành.

Khi chúng tôi ổn định ở Nha Trang thì đã là gần chín giờ. Vào khách sạn tắm rửa thay đồ cho thoải mái, sau đó cả bọn đi cáp treo để qua Vinpearl. Ngồi trong phòng cáp treo, Văn mãi mê chụp hình cảnh vật bên dưới. Tôi chăm chăm nhìn biển, tự hỏi nếu rơi xuống thì sao. Quân chỉ ngồi im, nắm tay tôi như lo rằng tôi sẽ sợ. Riêng Khoa và My, họ hôn nhau nồng nàn, còn nhờ Văn chụp lại cảnh khóa môi để làm kỷ niệm. Bọn họ có vẻ không tỏ ra gượng gạo với tôi như trước đây, còn tôi thì tỏ ra rất không dễ họ trong mắt.

Ngồi trên cao thế này, những con thuyền đang chìm trong đại dương xanh biếc kia trở nên nhỏ bé hẳn. Làn nước bên dưới trong đến mức có cảm giác sẽ nhìn thấy đáy, một màu xanh mát mắt, kích thích mong muốn đắm mình trong đó. Tôi đã nghe nhiều người nói Nha Trang rất đẹp, nhưng không ngờ lại đẹp đến mức động lòng người thế này.

Sang đến Vinpearl, tôi lại một lần nữa trầm trồ trong lòng. Không khí Vinpearl trong lành như một hoang đảo toàn cây cối, sạch sẽ không một mẩu rác, ngay cả việc hút thuốc cũng có khu vực riêng, không thể tùy tiện đứng đâu hút cũng được.

Bốn người kia đã đến đây nhiều lần, chẳng còn gì lạ lắm để ngắm nghía, nên chỉ có mình tôi quay ngang quay ngửa. Ngó nghiêng một lúc, năm đứa chúng tôi bắt đầu trò chuyện rôm rả hơn, đa phần đều là bình luận về nơi chúng tôi đang đứng này.

Ở đây, đa số đều là trò chơi cảm giác mạnh. Tôi lì thì lì thật, nhưng không bao giờ để mình làm việc điên rồ mà bản thân không chắc chắn. Vì vậy, trong khi ba người con trai kia hăng say thử độ cứng của thần kinh mình, tôi và My chỉ ngồi bên dưới nhìn và chụp hình.

- Minh An! – Khi tôi đang ngửa cổ nhìn lên trời, nơi Quân bị cố định trên đó, thì Diệu My bất ngờ gọi.

Tôi không trả lời, chỉ quay đầu nhìn cậu ta.

- Tại sao cậu cứ phải dấy vào tôi thế? – Đáp lại cái nhìn của tôi, ánh mắt My có vẻ cao ngạo, khinh miệt và một chút phẫn nộ.

Tôi nghe xong không thêm trả lời, tiếp tục ngửa cổ nhìn Quân. Dây vào cậu ta á? Đang ảo tưởng à?

- Tại sao mọi thứ của tôi cậu đều muốn có được? – My có vẻ lớn tiếng khi thấy thái độ của tôi: Thế Anh của tôi, Khoa của tôi, Quân và Văn cũng là của tôi. Cậu có thể biến xa ra một chút không?

Tôi nghe xong tự nhiên bật cười, một chút tức giận cũng không có, chỉ thấy buồn cười. Cảm giác của Diệu My tôi cũng từng trải qua, khi độc chiếm ba cậu bạn thân và Thế Anh. Tôi sẽ rất khó chịu khi có người con gái khác đến gần, nhưng chưa bao giờ tự cho rằng họ là của mình. Tôi rất muốn nói cho Diệu My nghe về bệnh ảo tưởng của cậu ta, nhưng cuối cùng chỉ im lặng, ném lại một nụ cười nửa miệng thách thức.

Diệu My quả nhiên tức đến mức mặt đỏ lựng lên, nhưng lại chẳng làm gì được, chỉ có thể cuộn tay thành nắm đấm để kiềm chế. Nhìn cậu ta thế này, tôi lại bật cười, cười ra tiếng mà chẳng buồn che giấu.

Lúc này, vòng xoay trên không vừa hạ xuống đất. Văn đi xuống đầu tiên, chân lao đảo, mặt tái mét, Khoa thì im bất mắt một lúc, chỉ có Quân là tôi không đoán ra anh có sợ hay không, vì gương mặt anh vốn lúc nào cũng lạnh lạnh như thế.

Vì thấy để tôi và My ngồi lại có phần áy náy, mọi người rủ nhau vô trung tâm trò chơi. Ở đây đa phần là game chơi bằng máy, đua xe, bắn súng, bóng rổ, còn có cả xe điện đụng. Tôi hăng hái đi vào con đường dẫn vô khu vực chơi xe điện đụng, Quân thấy vậy thì đi theo, sau đó thì ba người kia cũng nói tiếp. Chúng tôi chơi rất vui, ai cũng cười nhiều. Tuy nhiên, có một quy định ngầm đặt ra, xe My và Khoa không bao giờ đụng tôi, còn tôi cũng chẳng thiếu xe để phải đụng hai người họ.

Chơi một lúc lâu, cả đám bắt đầu thấy đói. Chúng tôi đi ăn, tiếp tục bàn lịch trình cho thời gian còn lại. Sau một hồi rôm rả, cả bọn thống nhất ăn xong sẽ đi thủy cung, sau đó qua khu mua sắm, một thì thả phao nằm nghỉ trên dòng sông lười, trời đỡ nắng sẽ ra tắm biển. Sau khi tắm lại nước ngọt, chúng tôi sẽ đi xem múa rối nước, cuối cùng thì lên cáp treo trở về, tổ chức tiệc ăn nhậu trên biển. Nghe qua lịch trình, tôi cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều, lại có chút háo hức mong đợi. Đã lâu rồi, tâm trạng tôi không tốt và sinh động đến thế này.

Nhìn sang Quân đang giúp tôi cắt miếng sườn nướng cho dễ ăn, tôi bất giác mỉm cười. Lúc này, nếu không có ai ở đây, tôi nhất định sẽ nói với anh: Cảm ơn đời đã cho em gặp anh!

Hôm nay Quân của tôi ăn mặc rất năng động, cộng thêm dáng người cao nên nhìn chẳng khác nào một vận động viên thể thao. Quần sooc trắng, áo thun đỏ, làm anh trẻ trung và khỏe khoắn hơn hẳn. Là vì Quân sinh ra đã mang yếu tố vượt trội bên người, hay vì tôi yêu anh nên thấy vậy? Hôm nay cả ba người con trai đều mặc quần sooc trắng và áo thun màu, thế mà tôi chỉ thấy anh là mặc đẹp.

Là có thể cảm nhận được cái nhìn của tôi, hay là tình cờ, anh cũng ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt lạnh lùng nhưng tận sâu trong đáy là nét dịu dàng trìu mến.

Tôi ăn trưa trong im lặng, thỉnh thoảng Quân hỏi vừa miệng không thì mới lên tiếng trả lời. Nói thật, trong bốn người ở đây, tôi chỉ có thể nói chuyện với anh. Xong đâu đó, năm đứa lần lượt đi rửa mặt, vì phải có người ở lại trông đồ. Khi tôi rửa tay và mặt xong, trở lại bàn, chỉ thấy Văn đang ngồi đó. Hình như Văn mới cắt tóc, mái đầu lẳng từ giờ đây gọn gàng hơn. Mặc trên người chiếc quần sooc trắng, áo thun vàng, trông cậu ta mạnh mẽ và năng động, khác với nền uể oải mọi khi rất nhiều.

Tôi đi đến, ngồi xuống chỗ ban nãy của mình, không chú ý đến Văn lắm. Chúng tôi không thân nhau lắm, chỉ có một lần cậu ta hôn tay tôi, cho nên giữa hai đứa có gì đó rất ngập ngừng.

- Đừng bỏ rơi Quân nhé! – Văn bắt ngờ bắt chuyện.

Tôi quay sang nhìn, thấy cậu ta đang cúi mắt vào điện thoại, hoàn toàn không nhìn tôi. Chuyện tôi có phản bội Quân hay không, tôi nghĩ mình không cần hứa hẹn với người ngoài, vì thế hoàn toàn im lặng, không lên tiếng đáp lại.

- Ba mẹ Quân chia tay lúc nó mới năm tuổi. Nó vốn không tin trên đời có tình yêu, cho đến khi gặp cậu. – Tôi im lặng, nhưng không quay đi, vì thế lúc này bắt gặp Văn ngẩng đầu lên nhìn mình.

- Nó trúng tiếng sét ái tình với cậu nên mới thôi phá phách và dần tin vào tình yêu. – Văn nhìn tôi, nói câu cuối cùng, sau đó đeo tai phone vô nghe nhạc. Từ đầu đến cuối, tôi cảm giác điều Văn nói với mình không phải là tâm sự hay chia sẻ, mà như một sự cảnh cáo tôi không được phép tổn thương Quân.

Quân đã luôn làm tôi tin rằng sự tồn tại của mình có ý nghĩa, cho đến giờ, điều đó lại càng tăng lên sau khi nghe Văn nói. Một tâm hồn cô đơn, một con người không tin vào tình yêu, lại thay đổi sau khi nhìn thấy tôi, yêu tôi ngày từ lần gặp đầu tiên.

Bỏ lại Văn, tôi chạy đi tìm Quân, tự nhiên muốn nhìn thấy anh ngay bây giờ.

Tôi thấy Quân đi từ trong toilet nam ra, đang lau bàn tay ướt vào chiếc khăn lạnh, sau đó thả vào thùng rác gần đó.

Không suy nghĩ nhiều, tôi ulla đến, nhảy lên ôm, quắp hai chân vào hông anh. Bất ngờ phải bế tôi, Quân vẫn không nghiêng ngả, chỉ vòng tay ôm tôi lại.

- Sao thế em? – Anh cười qua hơi thở, giọng nói rất hiền.

- Em muốn anh bế. – Tôi vùi đầu vào hõm cổ Quân, há miệng cắn nhẹ nhẹ.

- Thế từ giờ đến lúc về anh sẽ bế em nhé! – Quân xoa đầu tôi.

- Ồ... – Lúc này mới để ý, có rất nhiều người đi qua nhìn chúng tôi, thậm chí còn có người đứng lại chụp hình. Ngại quá, tôi định xuống, nhưng bị Quân ôm ghì lại.

- Em trèo lên được chứ không xuống được đâu.

- Người ta nhìn kìa. – Mặt tôi nóng ran.

- Giờ em mới biết người khác sẽ nhìn sao? – Anh cười vui vẻ.

- Lúc này, không có nghĩ nhiều như vậy. – Ban này tôi chỉ biết mình muốn ôm anh thật lâu, không hề nghĩ được đến những người xung quanh.

- Mua chuộc đi rồi anh tha. – Quân xoa xoa đầu tôi.

Tôi lập tức ngửa người ra một chút, nheo mắt nhìn anh.

- Đúng rồi đấy. – Hiểu được cái nhìn của tôi, Quân nhoen miệng cười.

- Má nhé! – Tôi ngại ngừng mặc cả.

Quân không nói, chỉ quay mặt để tôi hôn vào má. Dù chỉ nhìn có nửa mặt, tôi vẫn biết môi anh đang co giật, cố kiềm chế nụ cười.

Tôi hít sâu, gạt đi sự ngại ngần, đưa sát người tới hôn vào má Quân. Nhưng khi môi tôi gần chạm đến, anh quay mặt lại, dùng môi chạm phớt lên môi tôi.

- Anh ăn gian! – Tôi nhăn mặt thị uy.

- Anh đâu có đồng ý hôn má. – Mặt Quân rất thản nhiên.

Tôi hoàn toàn nín thinh, không còn gì để cãi. Nhưng ít nhất Quân cũng thả tôi xuống. Khi hai chúng tôi về đến nơi thì mọi người đã có mặt. Đồng đủ, chúng tôi bắt đầu tiến về thủy cung.

Tôi không có hứng thú với cả cảnh, nhưng nhìn những con cá đủ màu sắc, kiểu dáng, tung tăng bơi lội trong những hồ lớn, bản thân cũng phải trầm trồ vì chúng quá đẹp. Chúng tôi đi từ bể này đến bể kia, ngắm nghía, chụp hình. Sau khi đi hết những bể rải rác, cả bọn tiến vào lòng của bể cá lớn nhất trong thủy cung. Bể cá có hình vòm, vòng qua đầu chúng tôi, dưới chân là một băng chuyền. Từ bé, tôi có một chứng bệnh tâm lý kỳ lạ, là sợ những thứ to lớn ở quá gần. Bể cá rất lớn, lại vòng lên đầu, đi bên dưới nó, nhịp thở của tôi càng lúc càng nhanh, tay chân bủn rủn. Khi cơ thể tôi bắt đầu run rẩy, Quân lập tức cảm nhận ra sự bất thường, ánh mắt rời từ mấy con cá qua gương mặt tôi.

Anh không hỏi tôi bị sao, chỉ kéo tôi ra sau lưng, ý bảo để anh công. Tôi cũng ngoan ngoãn trèo lên lưng Quân, cố điều hòa nhịp thở theo nhịp tim anh.

Ra khỏi thủy cung, tôi gắng hóp lấy không khí bên ngoài để bản thân bình tĩnh hơn. Chân tay tôi lúc này tê rần, lạnh toát, vì nãy giờ thở gấp và hụt hơi.

Quân đặt tôi ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó, lo lắng nhìn sát mặt tôi: Anh đi mua nước. – Nói rồi anh chạy đi.

Tiếp sau Quân, Diệu My cũng rời đi, tiến về phía toilet. Lúc sau lại đến Văn, vừa đi vừa lăm bắm chửi Quân chạy đi nhanh quá, cậu ta không kịp gửi mua nước. Lúc này, chỉ còn tôi ngồi trên ghế đá, còn Khoa thì đứng gần đó.

Tôi mặc kệ Khoa, xem như không tồn tại, chỉ tập trung xoa bóp trán.

- Cậu có ý gì? – Tôi đã không thêm đề ý, thế mà Khoa lại đến đứng trước mặt bắt chuyện.

Tôi buộc phải ngừng đầu: Đang nói về cái gì?

- Cậu muốn trả thù tớ phải không? – Mặt Khoa rất khó chịu.

- Có bị điên không? – Tôi chẳng hiểu cậu ta đang nói gì. Trả thù? Cậu ta làm gì có đủ tư cách để tôi thù hận.

- Bị tớ đá nên cậu quay ra quen bạn tớ để trả thù chứ gì? Cậu cũng trơ trẽn thật đấy! Mới chia tay tớ đã có bạn trai mới. – Mặt Khoa đỏ dần lên vì tức giận.

Tôi cắn cắn môi, rồi không chịu được mà bật cười.

- Sao thứ gì qua miệng cậu cũng lật lọng đảo điên vậy? – Trên đời này, đúng là có tồn tại một loại người khôn nạn triệt để giống Anh Khoa. Chính là dạng khi bỏ rơi người khác, không những cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, còn một lòng một ý mong cho người ta vì mình mà đau khổ, có như thế mới có cảm giác được nhận nhiều yêu thương.

- Cậu... – Khoa bị tôi làm cho tức nghẹn.

Tôi lại nhếch môi cười, tặng cho Khoa một cái nhìn khinh bỉ: Cậu hình như không biết soi gương.

- Cậu có ý gì? – Khoa bắt đầu cáu.

- Không biết mình đứng ở đâu, lại lăm tưởng bản thân ở nơi cao nhất. Cậu chỉ là một thằng con trai bình thường vô tình được tó ngó qua thôi. À quên, tớ còn phải cảm ơn cậu. Mang cậu ra so với Ngao Quân càng thấy rõ sự ưu tú của anh ấy. Cũng nhờ cậu chịu buông tay trước nên tớ mới đến được với Quân. Cảm ơn cậu! Nhân tiện, tớ cũng nói để cậu khỏi thắc mắc. Ở bên Quân, cảm giác của tớ rất mạnh. Hạnh phúc, muốn chiếm hữu, bình yên và cả ham muốn. Những cái này thì cậu không làm tớ cảm thấy được. – Tôi kết thúc câu nói bằng cái nhếch môi cười.

Khoa tức đến mức cả người run lên, hơi thở nặng nhọc, tay cuộn thành nắm, nhưng không thể làm gì vì Ngao Quân đang chạy về.

Khi về tới, Quân còn nhìn Khoa một cái, ánh mắt như đang suy đoán gì đó, sau đó mở chai nước đưa cho tôi.

Uống nước và ngồi một chút, trạng thái của tôi bình thường trở lại, một phần là vì có Quân bên cạnh nữa. Diệu My từ toilet đi ra và Văn về, chúng tôi bắt đầu đi xuống khu mua sắm.

Ở đây, nhìn đi nhìn lại thì chẳng có gì đặc biệt, chỉ là các món hàng được bày bán trong khu du lịch nên mắc hơn hẳn. Một vài cửa hàng bán quần áo, một số thì bán nữ trang, lại có thêm một số bán những viên đá đã được chế tác cầu kỳ. Đến đây, chúng tôi chia nhỏ nhóm ra, My và Khoa đi mua đồ tắm cho My, tôi cùng Quân và Văn dạo vòng vòng các cửa hàng.

- Lại đây! – Đi ngang qua cửa hàng trang sức, Quân kéo tôi đi vào.

Thấy vậy, Văn cũng đi theo.

Quân rất khéo léo, không muốn để Văn lạc lõng thành người thừa nên nói: Này chàng nghệ sỹ, mày có mắt thẩm mỹ nhất, chọn cho tao một cặp dây chuyền đi!

Văn thấy thế liền vui vẻ hẳn lên, đi đến bên chị bán hàng, hỏi xem dây chuyền cặp.

Trong khi Văn chọn lựa kỹ càng cùng xem xét, tôi và Quân ngó quanh nơi bán trang sức đá quý đi theo bộ.

- Anh muốn mua cho mẹ à? – Tôi chỉ là thuận miệng vừa như hỏi, vừa như nhắc nhở. Anh nói đi chơi về sẽ đến đón Giáng Sinh cùng mẹ, tất nhiên phải

có quà cho bà.

Đáp lại tôi, Quân mỉm cười thật hiền, giống như anh đang hạnh phúc vì cả hai hiểu nhau.

- Em thấy bộ nào đẹp?

- Anh phải biết bộ nào hợp với mẹ mình chứ. – Tôi không giỏi về lĩnh vực này. Hơn nữa, nghe nói trang sức cũng đi theo khí chất.

Quân gạt gù khi nghe tôi nói, sau đó đứng lại trước một bộ đá màu trắng trông rất tao nhã. Trang sức thanh mảnh đẹp mắt, đá quý được mài thành hình giọt nước tinh tế, trông không phô trương mà lại rất thanh cao thoát tục. Có thể nói, kiểu dáng này dành cho người có khí chất thần tiên hơn người.

Quân mua bộ trang sức màu trắng, đưa cho nhân viên đặt cẩn thận vào một chiếc hộp rất đẹp.

- Lại đây hai người! – Khi chúng tôi mua xong xuôi thì Văn gọi.

Trên tay Văn là cặp dây chuyền trông rất lạ mắt. Sợi dài hơn có mặt giống chiếc nhẫn, xung quanh trạm khắc những hoa văn tinh tế, sợi còn lại thì lại là một khối trụ nhỏ có đỉnh đá, khi lỏng vô sẽ vừa khít với mặt sợi dây kia. Cả tôi và Quân đều cảm thấy nó rất đẹp.

Chúng tôi quyết định mua cặp dây đó, nhưng không đeo vào ngay, vì lát nữa còn tắm biển. Đương nhiên, Quân không để Văn chọn xong rồi thôi. Anh mua hai chiếc nhẫn đeo ngón út rất cầu kỳ, trạm khắc hoa văn rồng, đưa cho Văn một chiếc. Văn mỉm cười, vui vẻ đeo vào, sao đó sốt sắng nhìn Quân cũng đeo vào tay mình.

- Cái này có cỡ nhỏ không ạ? – Văn giơ ngón tay vừa đeo nhẫn của mình lên, hỏi người bán hàng.

- Cỡ số bốn là nhỏ nhất. – Cô nhân viên vừa nói vừa lấy ra một chiếc vừa với ngón út tay tôi.

- Đeo cho An đi! – Văn mỉm cười với Quân.

Quân cũng cười, cầm chiếc nhẫn đeo vào ngón út tay tôi.

- Từ giờ cậu đã là bạn tớ rồi. – Văn tươi tắn hẳn, không còn xa cách như mọi khi, mỉm cười rất thân thiện với tôi. Xem ra, anh chàng này không sợ người lạ như thiên hạ đồn đại, mà chỉ là tính tình khép kín nên khó thân thiết mà thôi.

Tôi cũng cười với cậu ấy, rồi ngắm nghía chiếc nhẫn trên tay mình. Trục giác cho tôi biết, giữa Văn và Quân có một dạng tình cảm khó định hình, nhưng rõ ràng không chỉ là tình bạn. Thế nhưng, ít nhất, Văn không ghét tôi, cũng không tỏ ra chiếm hữu Ngạo Quân như kiểu Diệu My.

Lại nói đến Diệu My, khi ra bãi biển, thấy ba chúng tôi đeo nhẫn giống nhau, liền nằng nặc hỏi cửa hàng nào, sau đó kéo Khoa đi mua.

Còn lại ba người, Văn tinh ý đi xuống tắm biển, để lại tôi nằm trên ghế, Ngạo Quân ngồi thoa kem chống nắng cho tôi.

- Em muốn mặc bikini! – Tôi tỏ ra nghiêm túc dù trong lòng đang đùa. Bộ đồ tắm Quân chuẩn bị cho tôi chỉ là một chiếc quần đùi trắng, áo thun vàng tay ngắn.

- Không được! – Quân nghiêm mặt. Tôi biết ngay mà. Khi chuẩn bị bộ đồ này, tôi biết rõ anh không muốn người khác nhìn thấy cơ thể tôi.

- Bikini đẹp mà. – Tôi quyết đùa giải.

- Đúng là rất đẹp. Nếu em thích thì tối nay có thể mặc cho anh xem. – Quân nhún miệng, nụ cười nửa chính nửa tà.

- Phải mặc trên biển chứ. – Tôi vẫn không chịu thua.

- Vậy tối nay anh chở em ra biển. – Quân búng tay.

Tôi ghen lời, không thêm nói nữa, ngoan ngoãn nằm im để anh bôi kem chống nắng lên đùi mình. Mặc dù bây giờ đã là trời chiều, nắng không còn nữa, nhưng Quân nói kem này còn có tác dụng dưỡng da, với lại nước biển mặn nên bôi một lớp cho đỡ bị ăn da.

Nằm thế này, tận hưởng bàn tay anh mềm mại lướt trên da thịt, mắt lại nhìn ra bờ biển sạch sẽ và xanh trong, cảm giác tâm hồn thật dễ chịu. Biển ở đây sạch sẽ, thích mắt vô cùng. Cát mịn như bột mỳ, trắng chứ không mang màu vàng như những bờ biển khác. Nước xanh biếc lại trong vô cùng, người đứng trong đó có thể nhìn thấy chân mình ở dưới. Phong cảnh thế này thật làm con người ta trở nên bất loạn, muốn ụp tới vùng vẫy trong nước, lại muốn nằm nhìn ngắm mãi không chán. Sóng ở đây cũng thật hiền hòa, từng lớp vỗ bờ dịu dàng như vòng ôm của tình nhân chứ không tung bọt trắng xóa, vì thế biển lại càng trong hơn. Lúc này trong tôi thật thư thái, mọi mệt mỏi, buồn phiền đều bị những lớp sóng dịu dàng kia từng chút từng chút cuốn ra ngoài khơi xa, để cõi lòng mát lạnh và trong veo. Đã rất lâu rồi tôi mới có cảm giác thanh thản thế này. Từ khi ở bên Quân, anh tìm lại cho tôi rất nhiều xúc cảm tôi đã lạc mất khi phải một mình đương đầu với những biến cố. Cảm giác lúc này của tôi thật giống như ngày còn bé, vừa chơi ô ăn quan với mấy đứa bạn, vừa ngó lên trời, nơi những con điều chúng tôi thả và cột dây vào gốc cây đang tung bay trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19

Khách sạn chúng tôi ở là của quân đội. Nơi đây phòng ốc khá đơn giản, chỉ có máy lạnh và TV, không có tủ lạnh.

Khi chúng tôi về tới đã là mười một giờ tối. Vì có người trực ca đêm, chúng tôi được mở cửa mà không bị la rầy gì. Hơn nữa, số phòng chúng tôi thuê là sáu, năm cho bọn tôi, và một cho tài xế. Khách đến đây du lịch và thuê phòng không ít, nhưng hầu như đều ở đôi, thậm chí ba, việc sáu người sáu phòng làm bọn tôi chờ thành những khách chịu chơi trong con mắt mấy nhân viên. Cho nên, khi gặp bọn tôi, họ rất vui vẻ cùng niềm nở.

Xe dừng lại, tất cả đều mệt mỏi, giãn tán ai về phòng nấy, chào nhau qua loa mấy câu. Đi chơi cả ngày hôm nay, cộng thêm cả đám lại vừa nhậu trên biển cùng với mực và thịt nướng, đứa nào cũng mệt mỏi, lại ngà ngà say.

Ngay khi về phòng, tôi liền đi nhanh vào phòng tắm, trút bỏ quần áo, tìm kiếm cảm giác thoải mái trong làn nước ấm. Đi chơi đúng là rất vui, nhưng mà cũng thật mệt!

Nước ấm làm cho gân cốt của tôi dần ra, cảm giác mệt mỏi từ từ tan biến, thay vào đó là cơn buồn ngủ kéo đến. Có lẽ không chỉ do nước, mà do cả bia ban nãy tôi uống nên giờ mắt mới nặng trĩu thế này.

Tắm xong, tôi sấy cho khô tóc rồi mới đi ra ngoài, định bụng sẽ leo lên giường ngủ một mạch cho đỡ mệt. Nhưng khi ra khỏi phòng tắm, Quân đã đang ngồi đợi tôi trên giường. Ban nãy khi về phòng, tôi chỉ mở điện ngủ, vì say nên sợ ánh sáng chói mắt, do đó hiện tại phòng chỉ mờ ảo một màu vàng nhạt.

Tôi tiến lại gần Quân, thấy mái tóc rũ trước mắt anh loáng thoáng ướt.

- Anh có muốn sấy tóc không?

- Em sấy cho anh nhé! – Quân cười hiền.

Tôi vui vẻ đi vô phòng tắm lấy máy sấy, mang ra giúp anh làm khô tóc.

Tôi đã từng chạm vào tóc anh, nhưng đây là lần đầu tiên vui hân tay vào. Tóc anh rất mềm, bóng mượt và khỏe khoắn, cảm giác như từ bé đến lớn không hề làm gì gây hư tổn. Vì tóc khỏe, độ ẩm cao, tôi sấy rất lâu sau đầu anh mới khô hoàn toàn. Lúc này, bia đã ngấm thật sâu vào cơ thể, kéo theo cơn buồn ngủ đến nhấn chìm tôi.

Sau khi cất máy sấy đi, tôi nằm ngay xuống giường, vùi mình vào lồng ngực anh, một lòng tìm đến giấc ngủ.

Biết tôi mệt, Quân không lên tiếng hỏi, chỉ nằm im ôm tôi vào lòng.

Tôi chìm vào giấc ngủ hay sau đó, nhưng không lâu sau thì tỉnh lại vì quá nóng. Tôi nhớ mình đã để điều hòa nhiệt độ thấp, nhưng không hiểu sao tại cứ cảm thấy hơi nóng ở ngay cạnh bên.

Cuối cùng, khi hoàn toàn tỉnh táo, tôi phát hiện ra, hơi nóng ấy đến từ Ngao Quân. Cả người anh nóng bừng, trái rịn mồ hôi, mắt nhắm lịm. Tôi chạm tay vào trán Quân, phát hiện nó nóng như một cái chảo. Không được rồi! Hình như anh ốm mất rồi.

Tôi tức tốc ngồi dậy, chỉnh lại tư thế nằm của anh sao cho thoải mái nhất, sau đó liền đi vô phòng tắm giặt khăn ướt đắp cho anh. Qua cửa sổ, nhìn ra ngoài phòng bảo vệ, tôi thấy cửa còn mở, cô tạp vụ còn thức.

Không suy nghĩ nhiều, tôi chạy ra đó xin chanh, đồng thời mua vài chai nước khoáng.

Chạy về phòng, tôi cởi tung chiếc áo somi của anh ra, sát chanh vào ngực, lòng bàn tay, lòng bàn chân anh.

Ngao Quân vẫn ngủ lịm, làm tôi cảm thấy rất hoang mang, quyết định ra ngoài nhờ người gọi cho xe cứu thương. Nhưng ngay lúc tôi quay đi, bàn tay anh yếu ớt giữ tôi lại.

- Trong giỏ của em... ngăn ngoài cùng, có... thuốc hạ sốt.

Tôi nghe vậy liền luống cuống đi tìm. Trong mắt tôi, Ngao Quân rất siêu phàm, rất rắn rỏi, rất toàn diện. Lạnh lùng và sắt đá, mang theo khí chất hơn người, lại cũng thật mạnh mẽ và kiêu ngạo. Tôi không bao giờ nghĩ anh cũng có một ngày bị sốt, trở nên yếu ớt đến mức nói không nên lời như thế này.

Tìm thấy thuốc, tôi nhanh chóng đỡ anh ngồi dậy, mở nắp bình nước, đưa cho anh uống.

Ngao Quân hình như rất hiểu nguyên lý khi sốt phải bổ sung nước. Anh uống thuốc và uống cạn bình nước tôi đưa, sau đó nhẹ nhàng nằm xuống.

- Đừng khóc! – Tiếng anh nhỏ nhẹ vang lên.

Nãy giờ, do hoảng loạn, tôi không hề biết mình đã khóc. Quả thật tôi rất sợ hãi. Ba tôi bị viêm phổi khi ở trong tù, mất trong một cơn sốt. Vừa rồi tôi rất hoang mang, sợ mình sẽ bắt lặc và mất Quân.

Nước mắt tôi nãy giờ chỉ im lặng tràn lên gò má, giờ nghe Quân nói, tôi khóc thành tiếng, nấc lên trong thổn thức.

- Anh sẽ không sao đâu, anh hứa! – Quân vói tay, nắm lấy bàn tay tôi, siết chặt.

Tôi cười với anh, rồi lau nước mắt. Tôi khóc cái gì, lúc này phải thật bình tĩnh để chăm sóc anh mới đúng.

- Anh cảm thấy trong người thế nào? – Tôi vừa nói vừa nhích đến ngồi gần anh hơn.

Anh cầm tay tôi, đặt lên đầu mình: Đầu anh rất đau. – Sau đó di chuyển tay tôi xuống mắt: Mắt nóng ran. – Rồi lại chuyển đến mũi: Mũi bị nghẹt không thể thở được. – Rồi đến miệng: Miệng bị đắng, đã vậy cổ họng còn rất đau.

Nhìn anh phụng phịu kể bệnh, tôi bật cười. Anh lúc này giống tôi lúc còn bé. Lúc đó, khi ốm, ba hay hỏi tôi bị những gì để đi mua thuốc. Mỗi lần như vậy, tôi đều ầm ức kể bệnh, sau đó vùi ba mua cho một hộp cơm đầy màu sắc ở tiệm thuốc tây.

- Anh nhắm mắt lại ngủ đi! Ngủ rồi sẽ hết khó chịu.

- Em cũng ngủ đi!

- Em muốn chăm sóc anh. – Nói rồi tôi lấy cái khăn từ đầu anh, mang đi giặt thêm cho ướt. Trán anh nóng quá nên chiếc khăn khô đi rất nhanh.

Khi tôi trở ra, anh đang nửa nằm trên giường, nửa tựa người vô thành giường.

- Sao anh không ngủ? – Tôi chau mày, đi đến ngồi cạnh, đắp cái khăn lên trán anh, nhưng nó lại rơi xuống vì tư thế hiện tại không giữ được.

- Anh ngồi dậy cho dễ thở. – Vừa nói anh vừa đưa tay lên cố định cái khăn.

- Anh mệt lắm không?

- Anh không sao. Anh quen rồi. Từ bé anh đã dễ sốt, giăng nắng hay dầm mưa là đêm sẽ sốt ngay.

- Nhìn anh khỏe thế này cơ mà? – Trông cơ thể Ngao Quân rất rắn rỏi, cơ bắp không quá lớn nhưng săn chắc, người cao ráo, nhanh nhẹn, không hề giống kẻ hóm hèm.

- Ừ thì anh khỏe. Anh có bao giờ bị bệnh gì đâu. Thường thì sốt một đêm, sáng hôm sau sẽ lại khỏe lại.

- Thế anh ráng ngủ đi mai còn về. Đi đường sẽ mệt lắm đó!

- Được. Em cũng ngủ đi! Anh ôm em ngủ để em khỏi giật mình.

- Sao anh biết lúc ngủ em thường giật mình? – Từ ngày có Quân ôm, tôi đã không còn tình trạng này nữa rồi.

- Em nhớ buổi sáng đầu tiên thức dậy thấy anh bên cạnh không? Đêm trước đó anh vô phòng, muốn xem em ngủ có được không, sợ em lạ nhà, thấy em nằm ngủ hay chau mày, người dễ giật mình, lại hay lật người, thở dài nữa. Nhưng mà anh ôm em ngủ thì em lại không bị như thế nữa.

- Hồi bé em là đứa ngủ rất say, không bao giờ tỉnh giấc vào đêm.

- Thế em bị vậy từ khi nào?

- Em cũng không biết nữa. – Tôi bị như vậy từ hồi gia đình gặp nạn, nhưng lúc này chẳng muốn nhắc lại.

- Từ giờ có anh rồi, em sẽ ngủ ngon thôi. Nào, nằm xuống đây! – Anh vừa nói vừa nằm xuống, rồi đập đập tay vào phần giường bên cạnh.

Tôi cũng nằm xuống theo ý anh, sau đó nhấc đầu lên để anh đặt tay vào cho mình gối.

Quân không ôm tôi chặt như mọi khi. Tôi nghĩ anh sợ hơi nóng từ người mình sẽ làm tôi khó chịu. Vì vậy, tôi chủ động ép sát vào người anh hơn. Thế nhưng, nãy giờ lo lắng quá, thần kinh căng thẳng, tôi không cách nào ngủ được.

Biết Quân cũng chưa ngủ, tôi lên tiếng: Kể chuyện ngày xưa của anh cho em nghe đi!

- Em muốn nghe từ lúc nào?

- Từ đầu.

Tôi cảm giác được Quân vừa mỉm cười, sau đó bắt đầu kể: Hồi anh năm tuổi, ba mẹ anh ly hôn, mẹ nhường quyền nuôi con cho ba để tiếp tục sự nghiệp. Bà ấy là một người mẫu Hoa Ngữ. Anh nhìn giống mẹ, nhưng tính cách thì thừa hưởng từ ba. Ngày xưa anh không thân với Khoa và Văn, vì anh

hơn tuổi, học hơn lớp, ở trên lớp có rất nhiều bạn bè. Có một lần anh bị lên đậu, phải nghỉ học ở nhà, đám bạn cùng lớp sợ lây nên không đến thăm. Khi đó Văn đến chơi với anh, vì nó đã lên một lần rồi. Xong rồi từ Văn anh mới quen Khoa, nhưng mà không thân với tụi nó lắm. Chỉ có Văn, lúc nào cũng lẻo đẻo theo anh, nó bảo nó có phức cảm với anh. Nhìn anh nó cảm thấy muốn chơi nhạc. Anh cũng không hiểu lắm về cái cảm giác của nó. Tính Văn cũng không quá phiền, ở bên cũng không làm ồn, nên anh cho nó đi theo. – Quân khẽ cười thành tiếng, giống như đang hỏi tuồng, rồi lại tiếp lời: Khi anh vô cấp ba, bắt đầu quen với một nhóm đàn anh bên ngoài. Bọn họ dạy anh hút thuốc, dạy anh đua xe, rồi còn rủ anh đi đánh nhau. Lúc đó anh nghĩ cứ quậy tung lên cho ba đầu đầu, ai bảo ông không thèm ngó ngang đến anh. Anh cứ phá như vậy cho đến năm mười hai thì nghỉ học hẳn, tụi diêm quậy phá nào cũng có mặt. Rồi anh gặp em. Khi đó nhìn em giống như một vệ nữ vậy. Khí chất rất kiêu ngạo, lại còn không biết sợ một ai. Lúc em trần trần nhìn bọn anh như thách thức, anh đã nghĩ anh muốn có em. Anh đã định điều tra về em, nhưng nghĩ lại như vậy thì có gì đó không thật lòng. Cho nên anh quyết tâm đi học lại để được qua trường em, khi đó sẽ làm quen với em.

- Cuối cùng anh đã không thể qua trường em – Thấy Quân im lặng, tôi nói xen vào, sau đó khúc khích cười.

- Ông trời sắp đặt đấy. Vì ông ấy vẫn mang em đến bên anh. – Tiếng Quân khàn nhưng thật nhẹ nhàng.

- Câu chuyện của anh chỉ có vậy thôi sao? Gặp em rồi, anh nghĩ gì?

- Hm... lúc em mới đến, hôm ở trên sân thượng, anh thật sự bối rối, không biết phải làm thế nào, nên anh đuổi em đi. Đến khi về lớp, biết em ngồi ngay dãy bên kia, anh rất vui, có chút hồi hộp, cả buổi chỉ biết gục mặt xuống bàn.

Tôi nghe đến đây không nén nổi mà bật cười thành tiếng. Tình yêu là thứ có quyền năng thay đổi một con người. Một người con trai có lạnh lùng hay sát gái đến mức nào đi nữa, đứng trước người con gái mình yêu, chỉ còn là một tên ngốc chân tay thừa thãi. Hay thậm chí như tôi, sau một vài chuyện không vui đã dần có ác cảm với con trai, nhưng đứng trước Ngao Quân, điều gì từ anh tôi cũng thấy tốt.

- Còn cười là cho nghỉ nghe. – Anh đe dọa.

- Được rồi, em không cười nữa, anh kể tiếp đi. – Tôi phải rất cố gắng để nén cười.

- Em đến được vài hôm thì thằng Khoa bảo em theo đuổi nó. Lúc đó anh thật sự cảm thấy rất tức em. Nhìn anh hơn hẳn nó, gia cảnh cũng hơn hẳn nó, lờ theo người nổi tiếng sao em không theo anh mà lại đi theo nó. Hôm đó anh đã đập vỡ một cái ly, làm cả tay mình bị đứt theo. Anh không muốn tin, nên nói với nó anh không tin. Thế là nó bảo nó sẽ đưa em đến đám cưới của ba anh cho xem. Hôm em đến đó, anh tức đến mức chỉ có thể ngồi uống bia.

- Em còn tưởng vì ba tái hôn nên anh mới như vậy. – Nếu Quân không nói, tôi vĩnh viễn không biết là vì mình. Mà phải nói Anh Khoa là một thằng con trai tồi nhất mà tôi từng gặp. Điều ngoa, lật lọng và dối trá! Tôi theo cậu ta? Đúng là hoang tưởng!

- Là tại em đó. Việc ba cưới ai anh không can thiệp.

- Sao lúc đó anh không hỏi em? – Tôi cười hì hì.

- Anh sợ em gật đầu, xác nhận lời Khoa nói.

Tôi lại cười, rồi tiếp tục thắc mắc: Thế lúc em đến nhà anh sống thì sao?

- Chắc đấy là lần tâm trạng anh phức tạp nhất từ bé đến giờ. Em đến sống cùng một nhà thì vui, nhưng mà lại cảm thấy chẳng còn cơ hội nào với em nữa. Lúc đó anh vừa muốn đóng vai ác đuổi em đi, lại cũng muốn chăm sóc em hết lòng như người nhà thật sự.

- Thế cuối cùng anh đã quyết định thế nào?

- Anh chẳng quyết định gì hết. Tự nhiên mọi thứ cứ vùn vụt trôi đi. Em chia tay với Khoa, rồi em phải nhập viện, tiếp theo, anh lên phòng hiệu trưởng thay em xin lỗi vì việc không mời phụ huynh, rồi nghe thầy ấy nói đã thông cảm cho em, lúc đó anh mới biết về chuyện gia đình em, liền yêu cầu xem học bạ của em.

- Lúc đó... anh có ghét em không?

- Lúc đó anh hối hận vì đã cố tìm ra sự thật. Anh đã quen với việc thấy em trong nhà, em đi rồi mọi thứ trở nên trống rỗng. Anh đã nghĩ biết thế này anh sẽ nhắm mắt cho qua tất cả.

Quân ôm tôi chặt hơn, để tôi áp má vào lồng ngực anh, lắng nghe nhịp tim anh thật bình yên. Thì ra, có ưu tú cách mấy, có đẹp trai, lạnh lùng thế nào, trái tim cũng chỉ từ máu và thịt, giống như bao con người khác, cũng có lúc đau thương, cũng có khi hối hận cùng yếu ớt.

- Mà vết bầm trên người em là do anh làm à?

Nghe Quân nói xong, tôi nhồm ngay người dậy, neho mắt nhìn anh vẻ rất đe dọa: Anh còn dám hỏi?

- Anh không nghĩ lúc đó mình mạnh tay đến vậy. – Anh cười yếu ớt.

- Lại còn dám nghĩ em làm gì với ai nữa chứ. Anh giỏi lắm đấy! – Tôi véo nhẹ lên mũi anh.

Quân cười, cầm lấy tay tôi, áp lên má mình: Lúc đó ghen mà, có biết gì nữa đâu. Nhưng mà anh đã chuộc tội rồi. Anh xin thầy cho em trực sân thượng đây thôi. Hơn nữa, anh còn để Nguyệt ở lại lao động cho em đỡ việc, sau đó mới tổng ra khỏi trường.

- Ô, hóa ra là anh giúp em à? Hèn gì em thấy mọi chuyện dễ dàng một cách vô lý. – Chuyện của Nguyệt thì tôi biết, còn vấn đề giúp đỡ thì chỉ là chút nghi hoặc trong lòng, nhưng không dám nghĩ đến đó là Quân. Không ngờ là anh thật. Dù giận tôi nhưng vẫn thật tốt với tôi.

- Em giống phù thủy lắm đấy. Âm ảnh anh mãi không thôi. Dù có đang tức giận vì em, anh vẫn không mặc kệ em được. – Quân nhìn tôi, trong đáy mắt là vô vàn dịu dàng, như một hồ nước nóng hiền hòa, ấm áp, dễ chịu và mon man. Đôi môi hút hồn của anh cong lên, tạo thành một nụ cười thật nhẹ, nhưng đối với tôi, đó là một nụ cười mạnh mẽ lay động lòng người, làm tôi in sâu mãi vào trái tim.

Tôi cũng nhoen cười, im lặng không nói, vui mình trở lại lồng ngực anh. Nằm sát thế này, tôi có thể nhận biết cơ thể anh đã dần hạ sốt. Trong lòng yên tâm hơn cũng là lúc tôi thấm dần cái mệt. Đi cả ngày rồi lại uống bia, tôi cảm thấy khá đuối. Hai mắt điu lại không còn kiểm soát được, tôi từ từ đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Trở lại Đà Lạt, tôi so vai rụt cổ trong chiếc áo ấm Quân đã chuẩn bị từ trước. Tôi đi về miền ấm hơn có hai ngày mà khả năng chịu lạnh đã giảm đi rất nhiều.

Khi chúng tôi về tới nhà là lúc mặt trời cũng đang lặn xuống, cái lạnh áp ủ không khí trong ánh tịch dương nhàn nhạt. Hoàng hôn mùa đông không đậm màu, chỉ ngúm nguẩy một chút như cô gái đang hờn dỗi, rồi lặn mất tăm nhường chỗ cho màn đêm.

Thoáng một chốc trời đã chuyển xám, những tia nắng cuối ngày an yên đi ngủ, để bóng tối từ từ tràn về.

Đi vào trong nhà, tôi choáng ngợp vì hang đá Giáng Sinh và cây thông Noel đã được trang trí trong lúc tôi đi du lịch. Ánh điện lộng lẫy làm cho căn nhà trở nên ấm áp hơn bao giờ hết. Nhưng đó chưa phải là tất cả. Sau khi tôi đắm mình trong làn nước ấm áp để quên đi mệt mỏi, Quân kéo tôi ra ngoài. Bên ngoài khoảng sân rộng lớn kia, những cây thông được trang hoàng bằng vô số vòng dây điện mảnh mai đang thi nhau nhấp nháy, khiến cho bầu không khí trở nên linh hoạt vô cùng. Con đường từ ngoài cổng dẫn vào biệt thự được kéo hai sợi dây điện chạy dài, sau đó là hàng ngàn dây điện bắt ngang qua, trông như một mái hiên làm bằng điện.

Quân và tôi nắm tay nhau, cùng đi bên dưới vòm sáng lấp lánh ấy. Ánh điện làm lòng tôi ấm áp, còn bàn tay Quân lại làm lòng tôi bình yên hơn bao giờ hết. Tôi mỉm cười mãi không thể ngừng lại, đầu ngửa lên nhìn vô vàn nhấp nháy phía trên mình.

- Em nhìn kia! – Quân chỉ tay về phía nhà Văn.

Tôi cũng theo đó mà nhìn. Cả một căn biệt thự được chạy dây điện theo từng đường nét đang sáng rực lên.

Từ nhà Văn, tôi nhìn sang nhà Khoa, thấy phía trước nhà là vô vàn dây điện trắng xanh được thả từ trên sân thượng xuống đến mặt đất. Điện theo đó chạy dài xuống bên dưới như một dòng thác biết phát sáng, cảnh tượng vô cùng lộng lẫy. Tiếp đến là nhà Diệu My. Căn biệt thự này có một mặt bên tường hoàn toàn nhẵn, không có cửa sổ hay thông gió gì. Do đó, người ta dùng dây điện kết thành hình ông già Noel ngồi trên chiếc xe do tuần lộc kéo, trên xe có một túi quà thật to. Ở bên dưới, một mái nhà nhỏ xinh xắn, bên trong có một cậu bé đang nằm trên giường, mơ màng trong giấc ngủ bình yên, cuối giường là chiếc vớ dơi quà. Những hình hài được tạo rất khéo, đến tôi đứng xa như thế này cũng có thể thấy rõ từng đường nét.

- Tuyệt thật! – Tôi bật thốt.

- Em sẽ còn được ngắm dài dài. Mỗi năm cho đến lúc ngân cũng vẫn phải nhìn. – Quân cười qua hơi thở.

Nếu mỗi năm vào dịp Giáng Sinh, tôi đều có thể cùng anh nhìn những ánh điện vô tri vô giác nhưng mang lại cảm giác ấm áp vô cùng kia, thì dù có qua bao lâu, phải nhìn đi nhìn lại một kiểu đến mức nào, tôi vẫn thấy mới mẻ và thích thú như ngay lúc này đây.

Tôi và Quân cùng nhau dạo khắp khuôn viên rộng lớn và xinh đẹp, tận hưởng tiết đông lành lạnh khó tính. Tôi kể cho Quân nghe về những mùa Giáng Sinh trước của mình. Mỗi năm vào dịp này, gia đình đều trang trí một cây thông nho nhỏ, ánh điện hoạt bát nhấp nháy trông rất vui mắt. Ba và dì cùng nhau nấu cả ri gà hoặc bò kho, tùy mỗi năm, sau đó tôi và những người bạn thân sẽ chạy ùa vào bàn sau khi nghịch ngợm ở bên ngoài, bị hò hét đi rửa tay, đĩa nào cũng qua loa cho xong rồi lại ngồi dính lấy ghế, đợi phần thức ăn và bánh mì của mình. Sau khi ăn xong, chúng tôi cùng nhau đến nhà thờ tham dự thánh lễ, sốt sáng nghe tiếng chuông báo hiệu giờ Chúa sinh ra. Mọi thứ khi ấy rất tuyệt, ấm áp và ổn định. Mọi năm đều như thế nhưng tôi không bao giờ thấy nhàm chán. Giáng Sinh năm nay, thật may vì Quân đã đến bên tôi, nếu không thì có lẽ sự cô đơn sẽ tìm đến gặm nhấm mọi tế bào, nhả nhả lời tuột tôi về miền hồi ức, để rồi nằm co ro rơi nước mắt một mình.

Quân cũng kể cho tôi nghe về Giáng Sinh của anh. Ba anh không mấy khi về đón Giáng Sinh với con trai. Mọi năm người làm đều tự giác trang trí qua loa một cây thông Noel cho có không khí, năm nay hoành tráng thế này chắc chắn có bàn tay của bà Hạnh. Anh và mấy người bạn trong khu biệt thự ra

nước ngoài vào dịp này mỗi năm, thường thì mẹ anh ở đâu họ sẽ đến đó, vừa du lịch, vừa tiện thể cùng Quân đi. Sau khi chơi xong vài ngày, bọn họ sẽ về với gia đình, còn Quân ở lại với mẹ, qua đầu năm, Tết Tây mới trở về.

- Nói như vậy là mẹ anh đang ở Nhật? – Tôi nhướn mày.

- Ủ. Bà ấy đang chụp hình cho một hãng thời trang ở Nhật.

- Ngày mai anh được gặp mẹ rồi, cảm giác thế nào? – Tôi khẽ đưa tay Quân, hào hứng hỏi.

- Anh vui. Mỗi năm anh chỉ được gặp bà ấy vào dịp Giáng Sinh. Nhưng mà anh cũng lo nữa. Em ở nhà một mình làm anh không yên tâm. – Tôi có thể cảm nhận được nụ cười pha trong tiếng thở dài của anh.

Dứt tay khỏi tay Quân, tôi chạy đến ngắm nghía một cây thông nhỏ đang ngập mình trong đèn điện: Trước lúc gặp anh em vẫn một mình mà. Chỉ có ba ngày, em sẽ ổn thôi.

Một vòng ôm từ phía sau quàng qua cổ và eo tôi, là Quân vòng hai tay ôm tôi. Anh ti cầm vào vai tôi, thì thầm: Hứa nhé! Phải tự lo cho mình, ở nhà ngoan ngoan đợi anh về.

- Em hứa. – Tôi hơi ngửa đầu ra sau, áp má mình vào má anh.

Vòng ôm của Quân bắt ngờ rời đi, sau đó một sợi dây chuyền quàng qua cổ tôi. Quân ở phía sau giúp tôi đeo vào, còn tôi thì đang mãi cầm mặt dây mà ngắm nghía. Người bán hàng đã bảo với chúng tôi rằng mặt đá mỗi cặp dây này đều được làm theo kích thước khác nhau, chênh lệch không nhiều, nhưng không thể mang chiếc này ghép vào chiếc kia, chỉ có thể thuộc về nhau mà thôi.

Sau khi đeo xong dây, Quân lại ôm tôi từ phía sau, đưa ra trước mặt tôi một chiếc điện thoại. Đây không phải điện thoại của tôi, chiếc này mới và thời trang cũng như hiện đại hơn rất nhiều.

- Em dùng cái này đi, dùng dùng lại cái cũ. – Quân thì thầm.

- Anh sợ đám người kia nhìn thấy sẽ tìm cách hại em để cướp lại à?

- Ủ. Anh dùng cái đó để giữ cho tụi nó không được làm gì em lần nữa.

Tôi mỉm cười, vui vẻ cầm lấy chiếc điện thoại trong tay anh. Quân là người rất thờ ơ, không quan tâm nhiều thứ, nhưng một khi đã chú ý thì vô cùng chu đáo, suy nghĩ toàn diện mọi mặt.

Chúng tôi dạo thêm một chút, sau đó trở về nhà ăn tối, rồi cùng nhau chuẩn bị đồ để ngày mai anh đi. Theo ý anh, tôi không được tiễn, hôm về anh sẽ gọi tôi ra đón. Cũng chỉ có ba ngày, tôi không quá quyến luyến, vui vẻ đồng ý với anh.

Vì Quân phải đáp chuyến bay sớm về Sài Gòn, rồi từ đó bay đi, nên chúng tôi đi ngủ khá sớm. Ngày mai anh phải đi sớm, do đó không qua bên phòng tôi, vì sợ sáng thức dậy sẽ đánh thức cả tôi. Đầu đầu là tôi đã quen với hơi ấm của anh mất rồi, giờ đột nhiên chiếc giường trở nên quá rộng cho tôi, và xung quanh thì vô cùng lạnh lẽo. Tôi trở người liên tục, không thể đi vào giấc ngủ, vui mình thật sâu trong chăn mà vẫn run lên.

Đột nhiên mặt giường bên cạnh lún xuống, ngay sau đó mùi hương lạnh lạnh quen thuộc bủa vây lấy tôi bởi một vòng ôm. Vì nằm quay lưng lại cửa, tôi hoàn toàn bị làm cho bất ngờ. Anh làm mọi việc nhẹ nhàng đến nỗi tay trộm chuyên nghiệp cũng không thể như thế.

- Không có em anh ngủ không được. – Quân thì thầm, giọng nói khàn khàn quen thuộc làm lòng tôi lập tức bình yên.

- Em cũng vậy. – Anh có thể biết chắc là tôi vẫn thức. Nếu tôi đã ngủ, anh không bao giờ nói chuyện để tôi dậy.

- Anh biết. – Giọng Quân rất nhẹ, khẽ khàng trong cổ họng.

Tôi không hỏi vì sao anh biết được, bởi chúng tôi yêu nhau, và cũng tin người kia có cùng cảm giác với mình. Do đó, người này không thể ngủ, người kia chắc chắn không khá hơn.

Càng gần bó sẽ càng chìm đắm, đột nhiên lòng tôi vụt qua một cảm giác bất an, nhưng tôi mau chóng gạt nó đi. Lẽ nào đó chính là cảm giác của người đã yêu quá sâu đậm? Khi yêu quá nhiều, trong lòng không chỉ có hạnh phúc mà còn có một nỗi sợ hãi vô hình. Như tôi hiện tại, chính là sợ mất đi.

Vì Quân phải đáp chuyến bay sớm về Sài Gòn, rồi từ đó bay đi, nên chúng tôi đi ngủ khá sớm. Ngày mai anh phải đi sớm, do đó không qua bên phòng tôi, vì sợ sáng thức dậy sẽ đánh thức cả tôi. Đầu đầu là tôi đã quen với hơi ấm của anh mất rồi, giờ đột nhiên chiếc giường trở nên quá rộng cho tôi, và xung quanh thì vô cùng lạnh lẽo. Tôi trở người liên tục, không thể đi vào giấc ngủ, vui mình thật sâu trong chăn mà vẫn run lên.

Đột nhiên mặt giường bên cạnh lún xuống, ngay sau đó mùi hương lạnh lạnh quen thuộc bủa vây lấy tôi bởi một vòng ôm. Vì nằm quay lưng lại cửa, tôi hoàn toàn bị làm cho bất ngờ. Anh làm mọi việc nhẹ nhàng đến nỗi tay trộm chuyên nghiệp cũng không thể như thế.

- Không có em anh ngủ không được. – Quân thì thầm, giọng nói khàn khàn quen thuộc làm lòng tôi lập tức bình yên.

- Em cũng vậy. – Anh có thể biết chắc là tôi vẫn thức. Nếu tôi đã ngủ, anh không bao giờ nói chuyện để tôi dậy.

- Anh biết. – Giọng Quân rất nhẹ, khẽ khàng trong cổ họng.

Tôi không hỏi vì sao anh biết được, bởi chúng tôi yêu nhau, và cũng tin người kia có cùng cảm giác với mình. Do đó, người này không thể ngủ, người kia chắc chắn không khá hơn.

Càng gần bó sẽ càng chìm đắm, đột nhiên lòng tôi vụt qua một cảm giác bất an, nhưng tôi mau chóng gạt nó đi. Lẽ nào đó chính là cảm giác của người đã yêu quá sâu đậm? Khi yêu quá nhiều, trong lòng không chỉ có hạnh phúc mà còn có một nỗi sợ hãi vô hình. Như tôi hiện tại, chính là sợ mất đi.

Vì có hơi ấm và tiếng thở thân thuộc của Quân, tôi nhanh chóng lạc vào giấc ngủ của mình, với vòng ôm của Quân từ phía sau, dần dần quên mất nỗi lo vô cớ kia.

Khi Quân rời khỏi phòng, tôi biết nhưng vẫn giả vờ ngủ, để anh không lo mình làm tôi thức giấc. Cũng đang sẵn cơn buồn ngủ, tôi lại chìm vào thế giới của riêng mình, khi tinh dậy trời đã sáng trắng.

Tôi mau chóng làm xong mọi công việc vào buổi sáng, bao gồm vệ sinh cá nhân, ăn sáng và dạo sân vườn một vòng, sau đó vụt tới bên bàn máy tính, bắt đầu học nấu ăn và đan len.

Buổi chiều, tôi đi tìm mua len và que đan. Với kinh nghiệm của người chủ tiệm, tôi mua được một cặp màu bạc. Còn với len, tôi chọn màu trắng ngà. Màu sắc nào khoác lên người Quân cũng đẹp, nhưng tôi lại đặc biệt thích anh gắn liền với màu trắng, giống như một thiên thần mang vẻ đẹp hút hồn, với đôi cánh vô hình khiến anh vượt trội hơn mọi người.

Việc đan len không khó như tôi vẫn hình dung, nhất là đan khăn thì không phải thêm bớt mũi nào, chỉ việc đan liên tục cho đến khi cảm thấy độ dài vừa đủ. Tôi đan liền một mạch từ đêm cho đến sáng hôm sau, bên tai nghe tiếng video hướng dẫn nấu ăn, lâu lâu cái gì không hình dung ra được thì ngừng đầu lên nhìn một chút.

Khi trời sáng, tôi đã đan được nửa chiếc khăn, định bụng hoàn thành cho xong nhưng vì quá đuối nên buộc phải đi ngủ. Sang ngày hôm sau, tôi đã biết cách làm mũ Ý, và chiếc khăn cũng được đan xong. Việc đan lát không khó như tôi nghĩ, có lẽ vì tôi đan món đồ đơn giản nhất, lại chỉ đan suông, không kiểu cách gì. Nhìn chiếc khăn trắng ngà trong tay, lòng tôi dâng lên một cảm giác mỹ mãn. Chắc anh sẽ vui và bất ngờ lắm!

Cho đến giờ, Quân vẫn không gọi điện thoại về, nhưng tôi nghĩ như vậy cũng tốt, dù sao ngày mai là chúng tôi gặp lại nhau rồi. Anh và mẹ đã rất lâu không gặp, có nhiều chuyện để nói, vì tôi mà anh đã bị rút ngắn kỳ nghỉ bên mẹ mình.

Vì ngày mai Quân về, tôi nôn nao mãi mà chẳng thể ngủ được, trong đầu cứ nghĩ về những thứ cần mua để nấu ăn vào ngày mai. Tôi định làm một ít salad để ăn kèm với spaghetti sốt bò bằm, tất nhiên sẽ kèm theo một chai vang trắng thật ngon.

Tôi cứ nằm như thế, nghĩ về những nguyên liệu, rồi nghĩ về vẻ mặt của Quân khi thấy thức ăn tôi chuẩn bị, anh sẽ nói gì, trên gương mặt lạnh lùng kia sẽ biểu cảm gì. Miên man suy nghĩ, cuối cùng giấc ngủ chấp chôn cũng tìm đến bên tôi.

*

Bình sinh tôi đã là một đứa trẻ hiếu động, thích những trò cảm giác mạnh, thích đồ chơi của con trai, có thù với kim chỉ và ghét cay ghét đắng việc bếp núc. Nhưng lúc này đây, mọi thói quen và tính cách trước kia đều nhường chỗ cho niềm vui lan tỏa trong lòng. Được người mình yêu chăm sóc chính là niềm hạnh phúc vô tận, nhưng cũng có một dạng hạnh phúc đến từ việc được chăm sóc người mình yêu. Người ta sẽ ăn thức ăn do mình nấu, sẽ mặc đồ do mình may, đó là một sự chiếm hữu đáng yêu.

Vừa suy nghĩ, vừa nấu ăn, tâm trạng tôi tươi tỉnh hẳn. Tôi không bày tiệc ngay, định bụng đợi Quân về tối, trong lúc anh tắm sẽ bày biện mọi thứ. Trước khi đi Quân nói anh sẽ về chuyến bay chiều, hơn nữa về tới sân bay Tân Sơn Nhất, anh chắc chắn sẽ gọi cho tôi. Bây giờ đã hơn sáu giờ chiều, có lẽ chẳng bao lâu nữa là chúng tôi sẽ được gặp nhau.

Tâm tình vui vẻ, tôi nấu nướng xong xuôi liền ra ngoài vườn dạo chơi. Những ánh điện vui mắt đã được bật lên, linh hoạt nhấp nháy liên hồi, làm lòng người cũng xôn xang theo từng nhịp chớp. Sân vườn này rất rộng lớn, cho nên dù ngày nào cũng đi dạo ở đây thì cũng không cảm thấy nhàm chán hay quá quen thuộc.

Không khí Đà Lạt vốn trong lành, ở đây nhiều cây cối nên càng tươi mát hơn, tôi thích thú tung tủy tay chân, hít đầy một phổi khí trời thoáng đãng.

Chợt, tiếng nói đầu đó vang lên làm tôi dừng bước. Khi định thần lại, tôi nhận ra là giọng nói của Anh Khoa.

- Chúng mình làm vậy có được không nhỉ?

- Có gì mà không được? Ngao Quân mà quen với con nhãi Minh An đó thì có phải là bôi tro trát trấu vào mặt bác Hùng không! Chúng mình báo cho bác ấy biết là đúng rồi. Hai người đó sống cùng nhà, không ai coi chừng, đừng một cái dính cái thai thì họa. – Tiếp theo là giọng nói lạnh lạnh của Diệu My.

Họ nói gì nữa, tôi không còn nghe thấy, vì bên tai đột nhiên trở nên lũng bùng, mọi âm thanh đều hỗn tạp không rõ ràng. Nói như thế là ông Hùng biết rồi sao? Ông ấy sẽ làm gì tôi và Quân? Chúng tôi... liệu còn có thể tiếp tục hưởng thụ những tháng ngày hạnh phúc?

Trong lòng tôi giờ đây vô vàn câu hỏi, nhưng đáp lại chỉ là sự bất an bủa vây. Hiện giờ tôi chẳng thể nghĩ được gì ngoài những lo lắng. Những ánh đèn

đẹp đẽ xung quanh dần mờ nhạt, nhấp nháy như một ma trận kỳ quái, làm tôi chệnh vênh, mất phương hướng. Tôi chuệnh choạng bước đi, cố gắng đè nén cảm giác hoang mang xuống. Nhưng vô ích, nỗi lo trong tôi đã trào ra thành nước mắt, cứ thế rơi là chảy, không kim lại được. Đôi mắt tôi cũng không thể chớp, nó cứ mờ mờ dần cho nước mắt chảy ra, cả người dường như đã chết đứng. Sự ích kỷ của Khoa và My, tôi sớm đã lĩnh hội qua, tại sao lại không nghĩ đến khả năng này chứ? Hai kẻ đáng chết bọn họ, giờ tôi có đánh họ, mắng họ, thì cũng không thể thu hồi lại những lời họ nói với ông Hùng. Việc lúc này cần làm là đợi Quân về rồi nghĩ cách giải quyết. Đúng rồi, tôi cần có Quân bên cạnh để bình tĩnh lại và tìm ra hướng đi. Anh sắp về rồi, sắp về bên tôi rồi.

Thế nhưng... anh đã không về, cũng không liên lạc. Ngày hôm sau, một nhóm người đến nhà, lắp camera ở hầu hết các hành lang qua lại, nhà ăn, và cả sân vườn. Tôi biết rõ đây là do ông Hùng làm. Bà Hạnh nhìn tôi bất lực, còn tôi thì thấy lòng mình sợ hãi. Thế này nghĩa là hết sao?

Tại sao Quân mãi vẫn không trở về để giúp tôi bình tâm lại? Chỉ còn hôm nay nữa thôi, ngày mai là kỳ nghỉ đông kết thúc rồi, nhưng anh vẫn chưa trở về, cũng không gọi về cho tôi. Tôi có gọi qua cho Quân vài lần, nhưng đều không thể kết nối, dường như là anh khóa máy.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Trước đây, một vài lần khi đang ở bên Quân, tôi hay ngốc nghếch bắt bản thân tưởng tượng nếu mất anh, mình sẽ như thế nào. Khi ấy, tim tôi đau thắt lại, giống như ngàn vạn mũi tên xuyên qua, trong lòng thì tràn ngập bế tắc và mất mát. Nhưng giờ đây, khi điều đó thật sự xảy ra, tôi chẳng thể cảm thấy gì, tất cả chỉ còn là trống rỗng.

Tôi vẫn ăn, vẫn đi học, hơn nữa còn tìm được một công việc cộng tác viên qua mạng và thêm một công việc là đăng thông tin quảng cáo lên các diễn đàn. Chỉ là, tôi ngủ ít đi rất nhiều, đêm đến thường nằm cuộn tròn trong chăn, hai mắt xoáy sâu vào khoảng không vô định. Giấc ngủ chập chờn của tôi thường bị cơn giật mình quấy rầy, có lúc mơ thấy mình đang đi tìm gì đó mãi không thấy, có lúc mơ mình chuẩn bị đi học nhưng mãi vẫn không thể ra khỏi nhà, lại có lúc mơ Quân trở về, nói rằng chúng tôi hãy quay lại từ đầu.

Cũng như tôi, Quân hoàn toàn bình thường. Anh ăn ngủ đều đặn, ở trên lớp học hành chăm chỉ hơn hẳn, không còn gục mặt xuống bàn nữa. Từ trường trở về, anh ở lì trong phòng làm gì không ai biết, nếu không thì sẽ đi ra ngoài tới tận tối muộn mới về. Nhìn anh vẫn sinh hoạt ổn định, người không gầy đi, trong lòng tôi cũng an tâm ít nhiều.

Tôi không thấy đau, Quân chẳng buồn bã, có lẽ giữa chúng tôi đúng như bà Hạnh nói, chỉ là thoáng qua mà thôi, thời gian qua đi sẽ xóa nhòa tất cả. Sau khi lớn lên, rồi gặp được người thích hợp, lập gia đình, sinh con đẻ cái, thình thoảng một mối vói hiện tại, tôi sẽ hồi tưởng về khoảng thời gian hạnh phúc bên anh, như vậy là đủ rồi.

Tình yêu vốn là chuyện của riêng mình, đau thương tất nhiên cũng là chuyện cá nhân. Dù cho có mất mát cùng cực, hay chịu đựng những biến cố to lớn thế nào đi nữa, mọi thứ xung quanh vẫn tiếp tục đi trên quỹ đạo của nó. Đêm đen buông xuống đều đặn, tập cho tôi thói quen ngồi bất động chờ trời sáng. Rồi khi mặt trời nhô cao, ánh nắng lấp lánh bung mình trong không gian, vỡ vụn ra từng giọt vàng ươm, chúng tôi sẽ lại tiếp tục bước đi trên con đường đã chia hai ngã.

Thời gian tích tắc qua đi, ngày thi học kỳ đã dần đến gần. Theo lịch của nhà trường, chúng tôi được nghỉ học năm ngày để ôn thi, sau khi kì thi kết thúc, nán nã thêm mấy ngày để biết điểm là có thể nghỉ Tết.

Từ sau đợt Giáng Sinh, tôi hình thành thói quen ở lì trong phòng, lúc không học bài thì lên mạng làm việc, cơm canh đều có người mang lên tận nơi, sau đó dọn xuống. Ở mãi trong phòng thế này, tôi chợt hiểu ra vì sao có rất nhiều bậc thánh nhân đã tìm đến những nơi hoang vắng mà ẩn cư. Hóa ra, một mình cũng không phải là cô đơn, thay vào đó là cảm giác nhẹ nhàng, giống như mọi sự đời ngoài kia đều không thể ảnh hưởng đến mình. Hơn nữa, ở trong phòng thế này, da còn trắng ra nữa. Đem so với tấm hình chụp gần đây nhất ở Nha Trang, tôi rõ ràng đã trắng hơn vài phần. Lần đi Nha Trang hôm đó, bọn tôi đã chụp rất nhiều hình, cũng không ít tấm của tôi và Quân chụp riêng.

Ngồi khoanh chân trên giường, tôi chậm rãi lật từng trang album, kỹ càng ngắm nghía từng bức ảnh. Nha Trang thật đẹp làm sao! Biển xanh ngắt vừa nhìn đã thấy mát mẻ, bãi cát trắng tinh và mịn màng như bột mì, lại thêm trời lúc nào cũng trong vắt. Vì thế, mỗi tấm ảnh chúng tôi chụp đều rất đẹp. Nếu có thể, tôi muốn được quay lại đó. Ở đó, có rất nhiều kỷ niệm của tôi và Quân, có tiếng cười của anh, có cả tiếng sóng biển đang xen trong những lời thì thầm yêu thương anh dành cho tôi. Tôi muốn trở lại đó, tìm kiếm chút cảm giác xưa cũ. Từ ngày Quân đi, lòng tôi hoàn toàn chết lặng, một chút vui vẻ hay đau buồn cũng không còn tồn tại nữa. Cứ mãi trống rỗng thế này, tôi có lúc còn tự hỏi mình là ai.

Thế nhưng trống rỗng không phải là tệ hoàn toàn. Trước mặt tôi lúc này đây là bảng thông báo điểm thi học kỳ. Và ngay kia, cái tên tôi đứng đầu tiên, được viết bằng mực đỏ, nằm trên gần một ngàn cái tên. Vì suốt ngày ở trong phòng học bài, đọc sách, ôn tập, học nâng cao, điểm số của tôi đã tăng lên rõ rệt.

Mất tôi không tự chủ mà tìm cái tên Ngao Quân. Tôi không nắm được thành tích chính xác của anh, nhưng hình như đã tiến bộ rất nhiều, hoặc bây giờ mới chịu thể hiện thực lực. Tên anh đứng thứ mười bảy, không phải trong top mười, nhưng mà cũng hơn rất nhiều học sinh.

Ngoài ra, trong top mười, có rất nhiều cái tên lạ mà tôi chưa từng thấy qua. Tôi đoán, bọn họ không có ý giành học bổng, cho nên những kỳ thi quý thì không có thành tích gì nổi bật, nhưng thi học kỳ lại khác, tất nhiên phải dốc hết sức.

Khi tôi còn đang đứng ngửa cổ nhìn bảng điểm, một cánh tay bất ngờ quàng lên vai tôi, sau đó là giọng nói của Nhật: Người đẹp nào dài! Cậu thật là làm người khác ngưỡng mộ quá đi. Cậu xem, điểm cậu bỏ xa điểm người đứng thứ hai.

Tôi không gạt tay Nhật ra, cũng không trả lời lại. Người đứng thứ hai kia chẳng phải cậu ta thì là ai. Đúng là nhiều lời!

Tôi xoay người, đi về lớp, thế nhưng cánh tay kia vẫn không rời khỏi vai, là vì Nhật cũng đi cùng tôi.

- Cậu vẫn còn giận tớ à?

Tôi vẫn không trả lời. Gần đây tôi cảm thấy mình rất lười nói chuyện. Nếu có thể im lặng vĩnh viễn, với tôi là một điều tốt. Hơn nữa, từ sau ngày Lễ Nhà Giáo, tôi đã không nói chuyện với Nhật cho đến giờ, thế nên cảm thấy rất xa cách.

- Thôi nào, cười một cái đi! Đã rất lâu rồi cậu không cười. – Giọng Nhật vui vẻ.

Cười? Hình như tôi quên mất còn có loại trạng thái này. Phải rồi, đã rất lâu, tôi không cười, không nói chuyện, cũng chẳng khóc. Đông Anh vốn không có kiểm tra miệng, điểm được lấy dưới dạng kiểm tra mười lăm phút trên giấy, cho nên tôi đã im lặng rất lâu rồi.

- Không cười thì nói gì đó với tớ đi! – Minh Nhật nói như van xin.

Tôi vẫn không lên tiếng. Không phải tôi cố tình im lặng, chỉ là đột nhiên chẳng thể nhớ phải mở miệng như thế nào. Tôi thích trạng thái hiện tại, chỉ việc thờ, nhìn mọi thứ, không can thiệp, cũng không liên quan đến bất cứ điều gì.

Thế nên, tôi tiếp tục giữ im lặng, kể cả khi Nhật gào lên, lay mạnh người tôi. Tôi có thể tưởng tượng ra vẻ bất lực của cậu ta khi nhìn tôi đi vào lớp. Chắc cậu ta nghĩ tôi giận. Thực ra tôi không hề giận Nhật, chuyện đó cũng đã sớm không còn để trong lòng. Tôi chỉ đơn giản là không thể nói chuyện mà thôi.

Kì thi vừa kết thúc, chúng tôi không phải học bài mới, chỉ ở trên lớp cho đủ tiết để tổng kết cuối kỳ, đồng thời đợi tổng kết điểm rồi phát sổ liên lạc.

Lúc này, giáo viên chủ nhiệm từ ngoài cửa đi vào, trên mình là bộ áo dài cam, vốn là đồng phục giáo viên của trường. Theo nghiên cứu, nhìn vào màu cam có thể làm não bộ tỉnh táo hơn, tôi đoán vì vậy mà áo dài giáo viên là màu này. Tuy nhiên, bộ đồ này chỉ mặc vào những dịp đặc biệt, còn thường ngày thì đều là đồ tự do.

Chúng tôi đứng lên chào cô, sau đó ngồi ngay ngắn vào chỗ. Kỷ luật của Đông Anh rất nghiêm, học sinh lại có tính tự giác đáng ngưỡng mộ. Dù mấy ngày nay đều không phải học, nhưng cả lớp luôn giữ trật tự, trò chuyện chỉ trong mức nhất định, tuyệt đối không nháo nhác.

Cô chủ nhiệm của chúng tôi tên Trâm, là giáo viên dạy Toán. Chính vì thế, lớp tôi đa phần đều học rất vững môn này, bởi cô giảng bài có phần kỹ lưỡng hơn những lớp khác.

Tôi ngồi dựa hẳn vào bức tường phía sau, nhìn cô Trâm duyên dáng kéo tà áo dài phía sau lên trước, để ngay ngắn trên đùi, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống ghế rồi cất giọng: Điểm cuối kỳ thì các em đã coi rồi, nhưng điểm chi tiết và tổng kết thì được ghi trong sổ liên lạc. Sổ này cô sẽ phát vào buổi họp phụ huynh cuối tuần này. Bây giờ lớp trưởng phát giấy mời họp cho các bạn. Riêng về Minh An, hiệu trưởng bảo em không cần mời phụ huynh, và có thể lấy sổ liên lạc ngay bây giờ. – Dứt lời, cô lấy trong cặp mình ra một tờ giấy cứng màu vàng nhạt, bọc cẩn thận trong bì bóng bọc vở.

Tôi im lặng, chậm chậm đi lên bàn giáo viên. Ở đây bên kia, Diệu My cũng đang đi lên để nhận sắp giấy mời.

- Điểm của em rất cao, lại học đều ở tất cả các môn. Khá lắm! Tiếp tục cố gắng nhé! – Khi đưa sổ liên lạc, cô Trâm nói với tôi.

Tôi mím môi, im lặng gật đầu. Khi ngẩng lên, tôi nhận được cái chau mày khó chịu của cô. Tôi thờ dài, nhìn cô bất lực, lắc đầu nhẹ nhẹ.

- Em...? – Cô Trâm nghi ngại nhìn tôi.

Tôi lại gật đầu. Đúng như cô nghĩ, tôi... không thể nói chuyện. Tôi đã mất khả năng nói kể từ sau khi đọc lá thư của Quân. Ban đầu, tôi vẫn chỉ nghĩ mình muốn im lặng, nhưng mới đây, tôi nhận ra, mình không thể nói.

Mất cô trào lên một sự cảm thông nhưng vẫn có chút nghi ngờ.

Tôi mặc kệ, cầm sổ liên lạc trở về chỗ ngồi, dựa vào tường, thông thả mở ra xem điểm. Thật may, tôi không hề sa sút chút nào, những con điểm vẫn đều đều. Với hạnh kiểm tốt và điểm số cao, học kỳ này, tôi đạt học sinh giỏi.

Sau khi Diệu My phát giấy mời họp phụ huynh xong, cô đưa cho chúng tôi chuyển tay nhau tờ đăng ký phụ đạo trên trường. Ở những trường khác, phụ đạo là không bắt buộc, nhưng ở Đông Anh, để duy trì thành tích chung của trường, tất cả học sinh đều phải học, ký vào giấy chỉ là hình thức mà thôi.

Kết thúc việc đăng ký học phụ đạo, cô Trâm cất lời: Lớp mình, bạn nào đăng ký học thêm ở nhà cô thì giờ tay. Từ học kỳ sau, cô sẽ mở lớp dạy thêm.

Cả lớp gần như giờ tay ồ ạt, trừ tôi. Tôi vốn không thích đi học thêm. Không thể kiểm soát ánh mắt mình, tôi quay sang nhìn Quân, phát hiện anh cũng

giờ tay đăng ký. Từ lúc nào Quân lại chăm học đến vậy? Nhưng như thế tốt cho anh mà. Sau này, kế thừa công ty của ông Hùng, anh phải thật giỏi giang để được lòng các cổ đông, và cũng để thể hiện bản lĩnh của chính mình.

Kết thúc những việc lật vật cần thiết, chúng tôi được cho về, ngày mai lên trường dọn vệ sinh lớp học và sân trường, chuẩn bị cho buổi tổng kết cuối kỳ.

Khi tôi ra khỏi lớp, Nhật đang đứng đợi bên ngoài. Nhìn thấy tôi, cậu ta đi nhanh đến, mặt tươi cười rạng rỡ: Đi chơi nhé!

Tôi không trả lời, cũng không nhìn Nhật nữa, đi lướt qua cậu ta. Từ phía sau, Nhật giữ tay tôi lại: Này! Thi xong rồi, đi chơi một bữa cho thoải mái đi mà!

Tôi giằng tay ra, chau mày để biểu thị sự khó chịu, sau đó lại quay người bỏ đi. Tôi không muốn ra ngoài, không muốn gặp ai hết. Tôi thích căn phòng của mình hơn, quen thuộc với sự yên tĩnh và đối diện với duy nhất bản thân mình.

Nhật tiếp tục kéo tôi lại, quát lên: Ít nhất cậu cũng phải nói chuyện với tớ chứ.

Tiếng quát của Nhật khá to, làm cho các học sinh đi gần đó phải ngoái lại.

Tôi rất khó chịu, giằng mạnh tay, nhưng Nhật siết thật chặt.

- Bỏ tay ra! – Tiếng Ngao Quân lạnh lạnh vang lên.

Tôi đưa mắt nhìn, thấy anh đang đứng ngay bên phải Nhật. Đã rất lâu rồi tôi không nhìn anh ở khoảng cách gần thế này, nhưng lúc này tim vẫn chỉ trống rỗng, không có lấy một chút nhấm nhá.

- Cậu là gì mà quăn? Hai người chia tay rồi mà. – Nhật gần giọng với Quân. Đừng thắc mắc vì sao cậu ta biết. Chuyện tôi và Quân chia tay, cả ngôi trường này đều biết, đương nhiên là từ miệng My đi loan rồi. Hơn nữa, chúng tôi dính nhau như vậy, chỉ cần thấy hai người hai góc trong nhà ăn, mọi người đều sẽ nắm rõ mọi chuyện.

- Là anh trai. – Quân nghiêng răng, mắt hồ ly nhỏ hẹp nhẹ lại nguy hiểm, cái nhìn lạnh đến âm độ.

Nhật buộc phải buông tay tôi ra. Nếu chỉ là bạn trai cũ, Quân rõ ràng không có quyền quăn. Nhưng trên danh nghĩa là anh trai, Quân hoàn toàn đủ tư cách cho Nhật một trận nếu còn tiếp tục quấy rầy tôi.

Tôi nhìn Quân, trong lòng không cảm kích, cũng chẳng xúc động. Có lẽ anh đã xác định rõ mối quan hệ với tôi, và chỉ làm những điều trong mức độ anh trai, em gái mà thôi.

Dứt cái nhìn ra, tôi quay đi, tiếp tục tiến về nhà xe. Tay tôi lại bị giữ lấy, lần này là Quân.

- Nếu không thích thì em phải nói nó tránh xa ra chứ? – Quân vẫn còn tức giận, giọng nói rất nặng nề, hơi thờ lạnh lẽo bức người.

Tôi quay lại, dùng tay còn lại gỡ tay Quân ra khỏi cổ tay mình, trở mắt nhìn anh. Không nhanh không chậm, tôi quay lưng bỏ đi. Tôi không muốn đối diện với anh, sợ anh phát hiện ra mình không thể nói được. Khi yêu, sai lầm của người con gái chính là để người ta biết mình yêu họ quá nhiều. Khi chia tay, sai lầm tiếp theo chính là để người ta biết được mình vì mất họ mà đau thương quá nhiều. Tôi không muốn Quân nhìn ra những trống rỗng trong lòng mình. Thực tâm, tôi mong anh có thể cứ thế tiếp tục cố gắng vì tương lai, đừng bận tâm đến tôi, đừng áy náy hay phải có trách nhiệm của người anh trai gì cả. Cứ mặc kệ tôi chính là sự giúp đỡ lớn nhất lúc này.

Buổi tổng kết của chúng tôi diễn ra trong không khí vui tươi. Vì là ngôi trường có thành tích học tập cao cho nên học sinh bị điểm kém gần như không có, kém thi cũng chỉ là kém hơn những bạn khác, chứ không có điểm dưới trung bình. Chính vì vậy, chồng phần thưởng đề trên kia rất lớn, đọc tên học sinh lên nhận quà cũng rất lâu. Sau cùng, chúng tôi được thông báo sẽ nghỉ Tết mười ngày, sau đó học kỳ hai chính thức bắt đầu.

Kết thúc lễ tổng kết, các lớp tổ chức liên hoan. Lớp tôi định về nhà cô Trâm nấu gì đó.

Tôi nhìn cô Trâm, cô cũng hiểu tôi đang nghĩ gì. Cả lớp chơi vui vẻ như vậy, nếu tôi ngồi im không nói, chắc chắn sẽ rất khó coi, nhưng tôi lại không thể nói. Chính vì vậy, cô cho phép tôi vắng mặt.

Cả lớp rời đi, còn lại một mình, tôi không về nhà ngay, thơ thẩn đi đến thư viện. Ngày hôm nay, thư viện hoàn toàn vắng vẻ, người thủ thư cũng đang chuẩn bị ra về nghỉ Tết.

Tôi chọn một cuốn sách vô thưởng vô phạt, ngồi xuống đất, dựa vào kệ sách, bắt đầu đọc. Nhưng chưa được mấy trang, sách của tôi bị Minh Nhật lấy đi.

- Nghỉ ngơi đi! Lúc không phải học, nên tranh thủ nghỉ ngơi. – Nhật vừa nói vừa đặt cuốn sách lại chỗ của nó trên kệ.

Ngồi xuống cạnh tôi, cậu ta tiếp tục: Tết này cậu có định đi đâu chơi không?

Tôi đương nhiên vẫn im lặng. Sự im lặng của tôi có lẽ làm rất nhiều người cảm thấy bị coi thường, trong đó có Nhật. Cậu ta đẩy tôi ngã xuống nền gạch bông, chồm người lên, mặt hầm hầm: Chẳng lẽ cậu ghét tớ đến mức một từ cũng không muốn phí phạm? – Nhật không quát lên, là vì đang ở trong thư viện.

Tôi dùng hay tay đẩy cậu ta ra, nhưng lại bị cậu ta nắm lấy. Hai tay tôi bị Nhật ghì chặt trên đỉnh đầu bằng một bàn tay. Đôi mắt nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống: Cậu làm tớ bức rồi đấy. Cậu có nói chuyện với tớ không thì bảo?

Tôi im lặng, nghiêng mặt, không nhìn vào Nhật nữa. Tôi đã không còn khả năng cảm nhận và nói chuyện nữa rồi. Cậu ta có nỗi điên thế nào thì tôi cũng chỉ có nhiều đó thôi.

Đột nhiên, một bờ môi lạnh lạnh, ướt ướt chạm vào cổ tôi. Tôi giật mình, định rút tay lại để đẩy Nhật ra, nhưng hai tay đã bị giữ chặt.

Nhật tiếp tục hôn lên cổ tôi, không gấp gáp, sau đó cắn thật mạnh. Tôi không thể la lên, cũng không buồn phản kháng. Tôi biết, cậu ta chỉ muốn ép tôi phải lên tiếng, ngoài ra chẳng có ý gì khác. Đây là thư viện trường, có mười lá gan cậu ta cũng chẳng dám làm bậy.

Ban đầu, cổ tôi nhột nhột, sau đó bị day cắn hơi tê, giờ thì đau buốt. Mùi máu tanh sộc lên, mặn và nồng.

Nhật nhả cổ tôi ra, cũng buông hai cánh tay của tôi. Tôi có thể thấy trong mắt cậu ta sự giận dữ cùng cực bất lực, lại có chút mất mát, tủi thân.

Dáng người cao lớn rời khỏi tôi, ngồi dựa vào kệ sách, thở dài. Tôi từ từ ngồi dậy, tay theo quán tính chạm vào cổ mình. Máu chảy ra dính lên tay tôi, không nhiều, nhưng đỏ rực. Tôi cắn cắn môi, nhìn Nhật đang ngồi cúi đầu. Trong giây lát, tôi thật sự sửng sốt. Từng giọt nước mắt nhỏ xuống vạt áo trắng, Nhật đang khóc. Tại sao lại phải khóc như thế? Cậu ta tức đến thế sao?

Nghĩ cũng tội, thôi thì không day vò cậu ta nữa. Tôi lay nhẹ người Nhật, cậu ta vẫn không ngẩng lên, có lẽ không muốn bị nhìn thấy bản thân rơi nước mắt. Tôi thích đến quỳ xuống trước mặt Nhật, dùng tay mình nâng đầu cậu ta lên. Nhưng Nhật ghì lại, buộc tôi phải dùng cả hai tay. Bàn tay dính máu của tôi không cẩn thận chạm lên má Nhật, một vết đỏ loang dài trên nước da trắng như đậu hũ non, tạo nên cảm giác chân thực mà cũng thật hư ảo.

Khi tôi làm cho Nhật chịu ngẩng đầu lên, nước mắt cậu ta đã khô, chỉ còn lại đôi mắt u sầu, đen ngịt lại. Nhật nhìn tôi, ánh mắt trống rỗng, giống như vừa có cơn lốc quét qua lòng, lấy đi mọi thứ bên trong cậu ta.

Tôi nhìn Nhật hồi lâu, rồi chỉ tay vào miệng mình, sau đó bất lực lắc đầu.

- Cậu... - Nhật là người thông minh, đương nhiên hiểu ý tôi. Phản ứng của cậu ta y hệt cô Trâm, vừa xót xa, lại cũng rất nghi ngờ: Không thể nào! Một người không bị cảm tại sao giờ lại không nói được? Đi bệnh viện! Chúng ta đi bệnh viện kiểm tra! - Nói rồi Nhật toan đứng lên, muốn kéo theo cả tôi cùng đứng.

Nhưng tôi ghì người lại, nhìn Nhật, rồi lắc đầu. Tôi muốn như thế này. Thực lòng tôi không muốn phải lên tiếng nói chuyện với bất cứ ai nữa. Cứ thế này, mãi mãi thế này, cũng là chuyện tốt.

Nhật ngừng lời kéo, ngồi xuống đối diện, đem cái nhìn xoáy sâu vào mắt tôi, sau đó cất lời: Cậu vẫn còn nhớ giấc mơ du học của mình chứ?

Tôi gật đầu.

Nhật tiếp tục: Cậu muốn du học để có tương lai tốt hơn?

Tôi lại gật đầu.

- Thế không thể nói thì cậu sẽ làm gì trong tương lai?

Câu hỏi của Nhật không phải tôi chưa từng nghĩ tới. Tôi có thể làm bất cứ điều gì. Tôi tin như thế. Có rất nhiều người khuyết tật vẫn thành công đầy thôi.

- Lần đầu tiên gặp cậu, tớ bị choáng ngợp bởi vẻ tự tin và đôi mắt như luôn thách thức. Lúc đó, tớ cảm thấy, không có gái nào trên đời này có thể đẹp bằng cậu. Tớ thích nhất là nhìn cậu đọc sách, gương mặt nghiêng nghiêng, nắng chiếu vào làm mái tóc như bùng sáng, trong đôi mắt là vô vàn kiên cường và hoài bão. Khi đó, cậu đẹp như một nữ thần. - Nhật vừa nói, tay vừa xoa nhẹ lên gò má tôi.

Tôi không tránh, cũng không gạt ra, mặc kệ cảm xúc đang dâng lên của cậu ta.

- Nhưng mà từ sau đợt tết Tây, cậu thay đổi hoàn toàn. Mắt cậu không còn sáng, nó trờ lì và trống rỗng. Cậu không còn cười nữa, gương mặt âm trầm, cái nhìn vô hồn. Cậu yêu Ngao Quân đến thế sao?

Tôi không gạt hay lắc đầu, chỉ thỉnh thoảng nhìn Nhật. Giả như mọi người cứ mặc kệ tôi, đừng ai để tâm đến, đừng ai nhắc cho tôi biết sự suy sụp của mình, để tôi tiếp tục tin mình chẳng sao cả. Tốt nhất là hãy cứ để tôi ngủ yên trong miền hoang hoải trống trải của riêng mình, vui thật sâu trong lớp không khí cô tịch xung quanh, thỉnh thoảng với cuộc đời, thỉnh thoảng với cả chính mình. Hãy cứ mặc kệ tôi, như cách tôi mặc kệ mình. Tôi đã chẳng buồn khóc cho những bất hạnh, chẳng buồn thương xót chính mình, chẳng buồn than thân trách phận, hay một lần cố gắng níu kéo, vậy thì mọi người việc gì cứ phải xót thương tôi? Như Nhật, hay như ánh mắt bà Hạnh nhìn tôi, nó ánh lên sự thương cảm, sự bất lực. Nó như một cái tát mạnh vào mặt tôi, nhắc nhở tôi về sự đáng thương của mình lúc này.

Tôi vẫn thỉnh thoảng kể cả khi Nhật lại vì tôi mà rơi nước mắt, kể cả khi bờ môi cậu ấy chạm vào cổ tôi, liếm đi dòng máu này giờ vẫn âm ỉ rỉ ra.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Hôm nay chính xác là mừng mẩy Tết, bản thân tôi cũng không biết nữa, chỉ nhớ từ hôm được nghỉ học, tôi ở lì trong phòng, ăn, ngủ và đọc sách. Tết nhất, công việc trên mạng cũng được nghỉ, tôi đã nhàn rồi lại càng nhàn rồi hơn.

Có tiếng gõ cửa, tôi nghĩ chắc lại là bà Hạnh. Không phải tôi đoán sự như thần, mà ngoài bà ta thì không ai có việc gì tìm tôi.

Bà Hạnh đi vào, ngồi xuống bên mép giường, nhìn tôi, rồi thở dài: Hôm nay đã mừng ba tết rồi, con không đi chúc tuổi bà con à?

Chúc tuổi bà con? Tôi làm gì có bà con. Bọn họ đã quay lưng hết khi ba tôi bị bắt rồi mà.

- Ít nhất con cũng nên xuống nhà, chào hỏi những người đến chúc tuổi. – Bà Hạnh lại thở dài.

Tôi không thể nói thì chào hỏi họ kiểu gì? Hơn nữa, tôi đâu có quen, biết ai vào ai mà chào.

- Mẹ Quân mới về, đang ngồi dưới nhà đấy. Bà ấy chưa bao giờ về đây vào dịp Tết như năm nay. Hôm nay mọi người sẽ cùng ăn cơm gia đình, tất cả phải đông đủ. Con chuẩn bị đi! – Để kết thúc màn độc thoại, bà Hạnh dứt lời liền ra khỏi phòng.

Tôi tự nhiên muốn thở dài quá. Việc phải gặp người khác làm tôi cảm thấy mệt mỏi. Nhưng biết làm gì hơn đây? Việc bà Hạnh lên gọi tôi chắc chắn là ý của ông Hùng. Dù sao tôi cũng không nên tỏ ra trẻ con khó bảo. Thôi thì thay đồ, xuống với mọi người một lúc.

Khi tôi xuống đến, mọi người đều đã ngồi bên bàn ăn. Ông Hùng ngồi nơi đầu bàn, bên phải là bà Hạnh. Một người phụ nữ ngồi bên trái ông, kế đến là Ngao Quân. Tôi đi đến, ngồi xuống cạnh bà Hạnh, đối diện với Quân.

- Chào Minh An! – Người phụ nữ lạ cất tiếng bắt chuyện với tôi.

Tôi ngẩng lên, khe khẽ gật đầu chào bà. Bà ấy có gương mặt rất đẹp, cái nhìn hút hồn, từng đường nét mà mị câu dẫn. Ngao Quân cũng có những điều đó, nhưng vẻ lạnh lùng và rắn rỏi lấn át đi sự yêu mị kia. Hai mẹ con họ ngồi cạnh nhau, quả thật không giới thiệu cũng biết là người nhà. Tuy nhiên, nhìn thế này, bà ấy chỉ giống như chị của Quân mà thôi, bởi trông qua trẻ và quyến rũ.

Tôi cụp mắt, không nhìn nữa, chuyên tâm ăn uống.

Khác với những cặp vợ chồng ly hôn là từ mặt nhau, ba mẹ Quân nói chuyện rất thoải mái, như hai người bạn lâu ngày gặp lại, giống như giữa họ chẳng có chung đứa con nào cả. Mẹ Quân cũng rất tự nhiên nói chuyện với bà Hạnh, như thể họ không hề có kiếp chung một người chồng, mà là chị em thân thiết.

- Minh An, mẹ cả nghe nói con học rất giỏi. – Mẹ Quân bắt ngờ bắt chuyện với tôi.

Tôi giật mình, ngẩng đầu nhìn, nhất thời không biết phải làm như thế nào.

Bà ấy nheo mắt nhìn tôi, không khó chịu, chỉ là đánh giá, sau đó quay ra nói với bà Hạnh: Chị nghĩ em nên đưa An đi bệnh viện kiểm tra.

- Sao cơ? – Bà Hạnh ngỡ ngàng.

- Không lẽ em không phát hiện ra con bé không thể nói nữa? – Giọng mẹ Quân cao vút.

Dù cúi đầu, nhưng tôi có thể cảm nhận bốn con người đang nhìn chằm chằm vào mình.

- Minh An, con lên tiếng cho mẹ nghe mau! – Bà Hạnh hoang mang. Ở trước mặt ông Hùng, bà ta phải diễn vở tình mẫu tử với tôi, có lẽ sự lo lắng kia cũng chỉ là diễn.

Tôi im lặng, không ngẩng đầu, chỉ ngồi bất động.

- Minh An! – Bà Hạnh mất dần kiên nhẫn.

Không nhận được lời nào từ tôi, bà ta thều thào yếu ớt: Trời ơi, con gái tôi! – Sau đó ngắt đi.

Đến tôi cũng không biết bà ta thật sự bị sốc hay đang diễn nữa.

Ông Hùng và mẹ Quân ủa đến đỡ lấy bà Hạnh. Phần tôi, vẫn tiếp tục ngồi im trên ghế mình, chỉ trơ mắt nhìn. Đến khi hai người tình đưa một người ngất về phòng, bàn ăn chỉ còn lại tôi và Quân. Tôi nhìn anh, bắt gặp cái nhìn của anh đang xoáy sâu vào mình, ánh mắt bùng ra đầy bàng hoàng, sau đó se lại.

Thôi không nhìn nữa, tôi đứng lên, trở về phòng mình. Bốn góc nhà ăn đều có máy quay, tốt nhất, không nên làm gì ảnh hưởng đến Quân.

Tất nhiên, sau sự việc ngày hôm đó, tôi bị lôi đi bệnh viện kiểm tra. Bác sỹ chuẩn đoán tôi bị mất ngôn ngữ tạm thời do sốc tâm lý, thêm vào đó là mắc chứng trầm cảm nặng. Họ hẹn cho tôi một chuyên gia tâm lý để chữa trị, thêm vào đó là thuốc an thần uống kèm.

Mùa Tết của tôi đã kết thúc như thế. Không thăm thú, không bánh chưng, không chúc tuổi, thậm chí cũng không tui thân. Đáng lẽ, mùa Tết đầu tiên không có gia đình bên cạnh, tôi sẽ rất buồn, thậm chí khóc hằng đêm. Nhưng không, lòng tôi hoàn toàn hốc hác, một chút cảm giác cũng không có.

Ngày đầu tiên của học kỳ hai, nhà tôi có thêm hai thành viên mới. Đầu tiên, là bào thai mới hình thành trong bụng bà Hạnh. Để dưỡng thai, ông Hùng đưa bà ta đến biệt thự ở Hawaii. Người thứ hai là một cô gái do Quân dẫn về. Tôi đoán đó là bạn gái mới của anh. Cô ấy rất đẹp, có cái tên tao nhã là Lam Anh. Tên sao người vậy, từ đầu đến chân đều toát lên vẻ thanh thoát mà cũng thật trẻ trung. Lam Anh giống như một dòng nước nhỏ trong vắt, chảy trên những hòn đá cuội trắng nhẵn, tươi mát và thanh tân. Dù chẳng muốn chút nào, nhưng tôi phải thừa nhận hai người họ ở bên nhau trông rất đẹp đôi.

Người ta chuẩn bị cho cô ấy căn phòng bên cạnh phòng Quân, đã thế còn gọi người đến, đục ra một cánh cửa thông giữa hai căn phòng ấy. Tôi nghĩ, sao họ không ở chung một phòng luôn đi cho lẹ?

Tôi tro mắt nhìn mọi thứ diễn ra, lặng lẽ đi về phòng mình. Sau khi cánh cửa đóng lại, cả người tôi vô lực khụy xuống, rồi nằm xoài ra sàn. Tôi nghĩ mình sẽ bật khóc, thậm chí gào lên, nhưng tôi vẫn không thể. Mọi thứ ứ lại nơi cổ họng, nước mắt vẫn không trào ra, chỉ có cơn đau buốt dần dập búa vây trái tim. Từng hơi thở như hấp hối, in hằn vào không gian trống trải xung quanh. Tôi cảm nhận như mình đang nằm trong một vùng mù sương, xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng. Cái mẫn mẫn ngấm sâu vào xương tủy tôi, sự lạnh lẽo dầy vò da thịt. Thôi thấy cả người mình lạnh toát, nhưng đến một cái rung mình cũng không đủ sức. Tôi không thể bước, vì không nhìn được sau lớp sương kia là mặt đất hay vực sâu, cũng không thể gào lên, vì không biết đến cứu mình là người hay quái vật. Cho nên, tôi cứ nằm bất động như thế, để mặc cái lạnh vây lấy mình.

Có lẽ, tôi gục ngã mất rồi. Thì ra, tình yêu chân thật chính là khi mất nhau, vẫn không tin mọi chuyện đã kết thúc, trong lòng vẫn âm thầm nghĩ một ngày người ta sẽ trở về. Dù Quân đã không còn ở bên tôi, như từ đó đến giờ, tôi vẫn không nghĩ rằng mình vĩnh viễn mất anh. Sâu trong lòng tôi, luôn tồn tại một suy nghĩ rằng anh có khổ tâm gì đó, rồi một ngày anh sẽ về. Thế nhưng, sự xuất hiện của Lam Anh đã đánh bật rẽ tất cả những hy vọng ngu ngốc ấy.

Lẽ ra tôi nên thấy tự hào mới phải chứ nhỉ? Tôi không phản bội anh, cũng không rời bỏ anh, đã yêu anh bằng cả trái tim và sinh mạng mình. Ngày hôm nay, anh ở bên người khác, bỏ lại tôi, tôi nên vui vì mình không sai trong tình yêu này. Nên vui, nhất định nên vui!

Khi tôi tỉnh lại, đã là năm giờ sáng, cơ thể tê cứng vì lạnh, da thịt như tảng nước đá giá buốt. Rồi khỏi sàn nhà, tôi đi vào phòng tắm, ngâm mình trong làn nước thật nóng, hi vọng có thể ấm hơn. Thế nhưng người tôi dường như lạnh từ tim, dù cả người rất ấm áp trong nước, nhưng lồng ngực cứ tê buốt liên hồi. Cơn đau thành hình, thành sắc, không phải mơ hồ hay tự bản thân cường điệu lên. Đau đến mức tôi phải gấp người lại. Đau như có ai đó vừa bắn một viên đạn găm vào tim tôi.

Cổ dẫn lại cơn đau, tôi đứng trước gương, ngắm nghía sợi dây chuyền trên cổ mình lần nữa, rồi dứt khoát tháo nó ra. Nó sẽ chẳng thể ghép vào với sợi nào khác, vì cái vừa khớp chỉ có một. Cho nên, khi mảnh ghép kia đã không cần đến, nó chỉ còn là vô dụng. Tôi đã luôn đeo sợi dây này trên cổ, dù Quân đã ra đi từ lâu rồi, bởi vì âm ỉ trong lòng vẫn áp ủ niềm tin một ngày anh sẽ trở lại. Nhưng giờ thì hết rồi, thực tế đã tạt cho tôi một gáo nước để tỉnh ra.

Đi đến bên tủ, tôi lấy ra chiếc hộp, bên trong là khăn quàng cổ mà tôi đan cho Quân. Nó đã không có dịp được trao đi, cũng không được anh quàng lên dù chỉ là một lần. Cắt sợi dây chuyền vào đó, tôi tự hứa từ nay sẽ không mở chiếc hộp này ra. Vùi chôn tất cả có lẽ là lựa chọn duy nhất mà tôi có thể, và cũng là điều Quân mong muốn nhất.

Việc sáng ra phải đụng mặt hai người kia sẽ làm cho cả ngày không còn bình lặng nữa, cho nên tôi quyết định đi học mà không ăn sáng. Tôi không muốn cùng chung bàn ăn với họ, nhìn Quân chăm sóc Lam Anh như đã từng làm với tôi. Phải chi lòng tôi cứ như lúc Lam Anh chưa xuất hiện, không tồn tại chút cảm xúc nào, như vậy có lẽ sẽ tốt hơn. Dù không vui, nhưng tôi ít nhất chẳng buồn. Không như lúc này, trái tim cứ rên siết từng hơi dài, đau thối, lòng đắng tê tái.

Lúc tôi ra cổng, bắt gặp Diệu My đi chạy bộ về. Cậu ta nhìn tôi, ánh mắt chế diễu và hả hê, trên môi còn rõ ràng một nụ cười nửa miệng như khiêu khích. Với con nhãi này, tôi đã muốn giết chết từ lâu rồi. Loại người chỉ có thể hạnh phúc trên nỗi đau của người khác chính là kẻ bất hạnh. Nếu đã sống bất hạnh, chi bằng chết đi.

Miệng tôi co giật, tự nhiên muốn cười. Tạm thời không đến trường ngay, tôi quay lại nhà, viết ra một tờ giấy, rồi đến gõ cửa phòng Lam Anh.

Cô ấy mở cửa cho tôi ngay sau tiếng gõ, ánh mắt có vẻ bất ngờ, lại có chút dè chừng, cứ như sợ tôi sẽ nhảy vào cắn xé.

Tôi không cười, không gật đầu chào, đưa cho cô ấy tờ giấy mình đã viết sẵn.

Lam Anh nhìn tôi nghi hoặc: Em không nói chuyện được?

Tôi gật đầu.

- Bị từ bé à?

Tôi lắc đầu. Không muốn mất thời gian, tôi nhìn chằm chằm vào tờ giấy trên tay cô ấy.

- Em vào phòng đi!

Tôi lại lắc đầu. Hành lang này có máy quay. Nếu tôi vào phòng cô ấy, ông Hùng sẽ nghĩ tôi từ bên này đi qua phòng Ngao Quân.

Lam Anh không nói nữa, đến gõ cánh cửa trong phòng mình. Ngao Quân mở cửa cho cô ấy gần như ngay lập tức. Lam Anh đưa tờ giấy của tôi cho Quân. Vài giây sau, anh bước qua cánh cửa, từ trong phòng, chăm chăm nhìn tôi.

- Em cần nó làm gì? – Giọng Quân rất lạnh và nghiêm.

Tôi chăm chăm nhìn anh, nhất định phải lấy cho được cái điện thoại đó.

Dù đang đứng ngoài cửa, tôi vẫn nghe được tiếng Quân thở dài. Anh quay lại phòng mình, một lúc sau thì lại xuất hiện cùng điện thoại của tôi. Lam Anh đón lấy chiếc điện thoại, rồi ra cửa đưa cho tôi. Tôi cũng trả lại cho Quân chiếc điện thoại anh đưa. Không thể nói, tôi không cần điện thoại làm gì hết.

Quân nhìn tôi, đáy mắt như có lửa, cái nhìn se sắt. Ấy vậy với tôi sao? Không cần, tôi ổn mà!

Nhận lấy điện thoại từ Lam Anh, tôi vô ngay phần lưu trữ ghi âm. Thứ tôi cần vẫn còn ở đây. Không thể kìm được, miệng tôi lại co giật, nhếch lên thành một nụ cười không nhiều thiện cảm. Khi tôi ngẩng đầu lên, anh đang nhìn thật sâu, giống như cố dò xét xem tôi muốn làm gì. Trong một tích tắc, Quân bước về chỗ tôi, cũng là lúc tôi quay mặt và bỏ đi. Tôi không muốn nhìn anh quá nhiều. Rời khỏi đây, tôi không đủ can đảm, vì biết mình sẽ nhớ. Nhưng nhìn quá nhiều, tôi cũng không đủ can đảm, vì như thế sẽ không thể quên.

*

Đội tôi ngay trước cửa lớp là Minh Nhật. Trên tay cậu ấy là sữa và bánh mì. Vừa thấy tôi, Nhật nhún miệng cười, ánh mắt sáng lên đầy tươi vui. Đây là buổi học đầu tiên sau kỳ nghỉ Tết. Mới có mười ngày, Nhật đã khác đi rất nhiều. Cậu ấy cắt tóc khác, vuốt keo cho dựng lên một chòm, để lộ ra gương mặt thông minh và tuấn tú.

Nhật bước đến thật nhanh bên tôi, cười tươi tắn: Cậu ăn sáng chưa?

Tôi lắc đầu.

- Tôi biết ngay mà. Chuẩn bị cho cậu rồi đây. Vô cất cặp rồi đi theo tớ!

Tôi chỉ gật đầu, sau đó đi vô lớp cất cặp. Nếu Nhật không ở đây thì tôi cũng sẽ đi tìm. Tôi có việc cần nhờ cậu ấy giúp.

Minh Nhật dẫn tôi đến vườn hoa của trường. Đông Anh có một góc nhỏ rất thiên nhiên. So với khu rừng của Trung Anh, đây vốn không là gì, nhưng nếu công bằng mà nhìn nhận, bản thân nó rất đẹp. Bảo vệ của Đông Anh vốn là anh kết nghĩa của hiệu trưởng. Bác ấy đã khá cao tuổi, tâm hồn yêu thích thiên nhiên, cho nên hiệu trưởng đặc biệt chuẩn bị nhà kính này. Ở đây có rất nhiều loại hoa đẹp mà tôi không biết tên. Đang xuân, trăm hoa đua nở tươi mát, hương thơm thoang thoảng quyện vào nhau rất dễ chịu. Nhìn qua một lượt, muôn vàn màu sắc đan xen vào nhau, mang lại cảm giác dồi dào sức sống. Cuối nhà kính có một chiếc bàn nhỏ màu trắng, hai ghế dựa hai bên cũng cùng màu, trên bàn là một bộ cờ tướng được xếp ngay ngắn.

Tôi và Nhật ngồi xuống chiếc bàn đó. Cậu ấy chu đáo bóc bánh cho tôi, cầm sẵn ống hút vào hộp sữa.

- Ngồi đây ăn, đợi tớ một xíu! – Nhật lại cười, nét mặt rạng rỡ, sau đó đứng lên khỏi ghế.

Tôi nhìn theo xem cậu ấy đi đâu, vì còn có chuyện cần nói. Nhưng Nhật thật ra không rời khỏi nhà kính, chỉ là đi mở van tưới nước cho hoa. Nước từ những vòi xịt từ dưới đất bật tung lên, vỡ vụn thành vô vàn những giọt trong lành nối đuôi nhau, vòng một đường cong đẹp mắt, sau đó đáp xuống những cánh hoa xinh tươi. Gặp nước, từng cánh mơn mớn hẳn ra. Những giọt nước rơi xuống, mềm mại đọng lại, làm cho mọi thứ trở nên lung linh hơn hẳn. Không ngờ ở Đông Anh có một nơi tuyệt vời thế này.

Tôi vừa ăn vừa nhìn Nhật đứng ngó nghiêng xem tưới đủ chưa. Khi cậu ấy hòa mình vào vườn hoa này, có thể xem như một “hoàng tử thiên nhiên”. Nét đẹp của Nhật rất trẻ trung và ấm áp, không lăng tút và dẫn dụ như Quân. Trông cậu ấy gần gũi, tươi vui. Mái tóc mới gọn gàng phả ra vàng trăn cao thông minh, đôi mắt ngời sáng như ngàn tinh tú tụ hội, mũi thon đến mức con gái cũng ghen tị, cánh môi thì đỏ như bôi son, làm người khác nhìn vào chỉ muốn cắn một cái.

Vừa ăn sáng, vừa ngắm hoa và mỹ nam, tôi hiện tại rất hưởng thụ.

Nhật trở lại sau khi đã tắt nước và tỉ mỉ xem xét cả vườn xem có hoa nào gặp vấn đề gì, có cành nào gãy hay bị sâu hay không. Lúc này, tôi đã ăn uống xong xuôi. Bàn cờ tướng đã được tôi bày ra sẵn sàng. Dù sao cũng còn sớm, đánh một ván cờ, sau đó nhờ Nhật vài chuyện, rồi trở về lớp cũng chưa muộn.

Nhật vui vẻ ngồi xuống, môi đỏ lại hé cười: Cậu cũng biết chơi cờ tướng hả?

Tôi gật đầu. Ngày xưa là ba dạy tôi chơi. Ông đánh cờ rất cừ. Ba con tôi thường chơi để xem ai sẽ là người rửa chén sau bữa tối. Đương nhiên lần nào cũng là tôi thua. Lâu dần, tôi mê cờ chứ không phải vì lười rửa chén nữa.

Nhật đánh cờ cũng không tệ, có lẽ không bằng ba, nhưng vẫn thắng tôi.

- Tôi thắng rồi, thưởng cho tớ đi! – Nhật nũng nịu.

Tôi chau mày. Rốt cuộc là muốn thương gì đây?

- Cậu cười một cái với tớ đi!

Tôi nhìn Nhật hồi lâu, không biết phải nên như thế nào. Khi nói chữ “Gee” thì miệng sẽ như đang cười, tôi dùng cách này vậy.

- Xấu quá! – Nhật nhăn mặt.

Tôi nhún vai. Biết làm sao đây, tôi đã quên cách cười mất rồi.

Trong khi Nhật vẫn đang phụng phịu, tôi lấy sổ và bút trong túi ra, bắt đầu viết: “Giúp tớ một việc!”

Nhật đọc xong, mặt rất kiên định: Cậu nói đi!

Tôi lại cúi đầu, viết nhanh từng chữ vào sổ.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Một tuần liền, tôi tập cho mình thói quen lui tới phòng dụng cụ vào bất cứ lúc nào rảnh rỗi trên trường. Ở đây thật ra không có gì đặc biệt cùng hay ho, nó chỉ được tôi dùng với mục đích chờ người.

Cuối cùng người tôi chờ cũng đến, vào buổi học cuối cùng của tuần.

Đó là khi tôi đang ngồi vắt vẻo trên đồng bàn cũ, trong tai là headphone, giai điệu hòa tấu Mozart hùng hồn đang vang lên. Gần đây tôi đã nghe nhạc trở lại, nhưng toàn bộ đều không lời. Nhạc của Mozart nếu nói là hay thôi thì chưa đủ, nó là những nét cọ, là một cuốn phim, là chiếc máy ảnh, tượng hình tượng thanh đến khắc cốt ghi tâm. Mỗi một bản giao hưởng đều ẩn hiện trong đó những hình ảnh, những khúc phim. Như bài tôi đang nghe hiện tại, nhắm mắt lại có thể thấy một quân đội tinh nhuệ hùng mạnh, giương giáo chỉnh tề, ngay hàng thẳng lối, chuẩn bị ra trận. Khí thế ào ào ngút trời, lòng quân không nao núng, mang vác một quyết tâm to lớn. Giai điệu vừa thôi thúc, lại cũng như vừa trấn an, làm lòng người ta dậy lên một sự quyết tâm mạnh mẽ, không chùn bước, không sợ hãi.

Thật hay khi đám Diêu My vào đây đúng lúc tôi đang nghe đến đoạn này.

Diêu My đi cùng nhóm nhảy của cô tổng phụ trách. Bọn họ đi vào, dùng nhiều ánh mắt để nhìn tôi. Người thì sợ hãi, có người dò xét, thêm vào đó là đe dọa, nhưng nổi bật nhất là ánh mắt như có lửa của My.

- Tôi muốn xin số điện thoại của cậu. – My lấp liếm ngay cái nhìn mà tôi đã kịp bắt lấy, cười cười đến gần tôi.

Tôi im lặng, không thể nói, nếu không nhất định sẽ cay độc vài câu.

- Minh An, sao cậu khó chịu quá vậy? Cho hay không thì nói một tiếng! – Thảo Uyên nhăn mặt.

Tôi vẫn im lặng nhìn họ, chậm rãi tháo headphone ra khỏi tai.

Bọn họ nhìn tôi như vỡ lẽ, sau đó Bảo Vy tươi cười, nhẹ nhàng nhắc lại: Bọn tớ muốn xin số cậu. Sau này chúng mình làm bạn, có gì vui sẽ gọi cho cậu.

Lũ ngốc này thì ra tưởng tôi không nghe thấy nên không trả lời. Nhạc bên tai tôi rất nhỏ, phòng lại kín, sao có thể không nghe được. Nhưng nghe thì đã làm sao? Tôi vẫn im lặng.

- Cậu có muốn cho tụi mình số không vậy? – Thu Thủy mặt kiên nhẫn.

Tôi chau mày, ánh mắt dè chừng nhìn xuống chiếc điện thoại trong tay, vội vàng đem cất nó vào túi, rồi nhìn họ lắc đầu.

Thấy biểu hiện này, họ không nhìn tôi nữa, đưa mắt ra hiệu cho nhau gì đó. Vài giây sau, Khánh Uyên đi đến chốt cửa, dùng áo khoác của mình treo lên, che đi ô kính nhỏ để tránh bên ngoài nhìn vào.

Bọn họ lôi tôi từ trên dãy bàn xuống, ra sức cướp lấy điện thoại trong tay. Tôi không thể hét lên, chỉ biết giằng mạnh lại, nhất định không buông tay ra.

- Đánh nó! Đánh vào người thôi, đừng đánh lên mặt. – Giọng Diêu My khe khẽ.

Cả đám liền đẩy tôi khụy xuống. Tôi vùng chạy, nhưng bị kéo ngược lại, rồi có một lực mạnh làm tôi ngã sóng soài. Đạp người xuống nền nhà cứng và lạnh, tôi đau đến nhăn mặt, cả người chẳng còn muốn đứng lên. Thấy tôi như thế, tất cả vây vào đánh, đấm thì đấm, đá thì đá. Chúng nó chỉ đánh, không dám chửi rủa, sợ bên ngoài sẽ nghe thấy.

Lũ con gái này thường ngày chân yếu tay mềm, tại sao lúc đánh nhau lại khỏe thế này? Tôi đau tím tái người, không thể la, cũng không thể khóc, chỉ biết cắn môi đến bật máu. Một đấm nào đó đập mạnh vào bụng tôi. Con tức bụng cùng buồn áo trào lên, rồi chuyển thành một trận đau thắt ruột. Hai mắt tôi mờ đi, mồ hôi rịn trên trán, từ từ chìm vào vô thức.

*

Ý thức của tôi dần trở lại khi nghe bên tai có tiếng Nhật, má bị ai đó tát nhẹ nhưng liên tục.

Tôi mở mắt ra. Quả nhiên là Nhật đang ở đây, mắt nhìn tôi đau xót cùng nhẹ nhõm. Trông cậu ấy lúc này giống như một ông chồng đứng ngoài đợi vợ sinh, vẻ mặt căng ra đầy lo lắng. Đến khi nghe tin đã sinh, mặt liền dần ra nhưng sự căng thẳng chưa thể tan đi ngay, tuy nhiên đã thấp thoáng nét hạnh phúc. Rồi khi nhìn vợ mình ướt đầm mồ hôi nằm trên giường, mắt lại se sắt vì xót xa.

Nhật không đỡ tôi đứng lên mà kéo tôi ôm vào lòng. Tôi không đẩy cậu ấy ra, vì cả người đều quá đau đớn và mệt mỏi.

- Sao cậu liều thế hả? Lỡ có chuyện gì thì tớ biết làm thế nào? – Nhật thì thầm vào tai tôi.

Tôi biết Nhật không mong câu trả lời, vì ngay khi nói xong, cậu ấy bế tôi lên, từng bước vững trãi đi ra ngoài.

Tôi không vùng vẫy, cũng chẳng khó chịu, chỉ xò tay vào túi Nhật, lấy ra một vật qua trọng, ôm vào lòng, sau đó nằm im để cậu ấy tùy ý bế mình.

Nhật mang tôi xuống phòng y tế. Nơi này vẫn như lần đầu tiên tôi đến, không một bóng y tá hay bác sỹ.

Vừa được đặt xuống giường, tôi liền cắn môi vì cảm giác đau đớn trào lên. Cả người tôi chỗ nào cũng đau, phần nào cũng nhức, giống như đang vờn nằm trên một bàn toàn kim nhọn, vừa bị người khác đánh đập túi bụi.

Chẳng thể kêu lên, tôi chỉ biết thở từng hơi một nhọc, hy vọng như thế có thể bớt đau.

- Đừng bao giờ làm vậy một lần nào nữa! – Nhật nghiêm giọng, ánh mắt nhìn tôi vừa phẫn nộ, lại vừa ôn nhu.

Tôi gật đầu. Có ai điên mà muốn bị đánh.

Không có sự phản kháng từ tôi, Nhật thở mạnh ra như để làm con giận giảm đi phần nào.

- Ngủ đi! Tớ canh chừng cho cậu ngủ. – Cậu ấy nói như ra lệnh, sự tức giận làm giọng trở nên gay gắt.

Tôi nhìn Nhật nghi hoặc. Cậu ấy sẽ ở đây canh, bỏ cả giờ lên lớp sao? Hay là khi tôi ngủ rồi, cậu ấy sẽ rời đi? Mở mắt tỉnh táo mà còn chẳng thể giữ được bước chân người rời đi, ngủ rồi, liệu có thể sao?

Hình như Nhật hiểu được tâm tư của tôi, liền trấn an: Yên tâm ngủ đi!

Tôi cũng mệt rồi, ai đi ai ở chẳng còn sức quản nữa. Sức lực của một người dù có mạnh đến mấy cũng không thể giữ được một con người đã nhất quyết rời đi. Cho nên mặc kệ, tôi nhắm mắt lại tìm giấc ngủ.

Những cơn mộng mị chợt chòn chẳng chịu buông tha, tôi giật mình thoảng thốt, nhưng rõ ràng không hề tỉnh giấc. Lại là màn sương mù mịt không rõ phương hướng. Tôi lang thang ở đó, nhìn quanh ngoài sương ra cũng chỉ có sương. Cái lạnh thấm chậm nhưng thật sâu vào da thịt, vị mẫn mẫn của sương đọng trên đầu lưỡi, buốt giá hai cánh mũi và đôi mắt. Tôi vẫn đi, không hiểu sao chẳng muốn dừng lại, dù bốn bề đâu đâu cũng không thấy lối ra.

Tôi đi như thế cho đến khi mệt nhoài. Không phải cảm giác mệt mỏi tay chân, hơi thở khó nhọc, mà là cảm giác vô vọng khi đi mãi vẫn cảm tưởng như mình đang ở một chỗ, đâu đâu cũng giống nhau. Tôi biết rõ là mình đang mơ, bởi trên đời làm gì có nơi nào như vậy. Nhưng biết thì đã sao? Thoát khỏi giấc mơ này là điều bất lực.

Mắt tôi từ từ mờ ra, có thể nhìn thấy xung quanh, có thể nghe được những âm thanh, nhưng cơ thể không thể cử động, cũng không thể cất tiếng. Tình trạng này tôi chỉ mới bị gần đây, nhân gian hay gọi là bóng đè. Bị như thế này, cả người tự nhiên tỉnh táo đến lạ lùng, nhưng chỉ có thể bất động, hơn nữa còn có lúc thấy ảo giác.

Như lúc này đây, tôi không thấy Nhật đâu, vị trí đó là Quân ngồi. Ánh mắt anh nhìn tôi như có lửa, da diết và khắc khoải giống thừa còn yêu nhau. Anh im lặng không nói, tay nhẹ siết tay tôi. Chúng tôi cứ một người ngồi, một người nằm, xung quanh là thỉnh thoảng như thật như ảo. Đây rõ ràng là ảo giác, một cơn mơ hồ của riêng tôi, có lẽ do lòng quá mong nhớ. Có phải càng bị lâu, Quân sẽ càng ở đây lâu một chút không? Nếu vậy tôi không muốn thoát ra. Nuông chiều trái tim một chút cũng không phải là tệ, bởi những lí lẽ của trái tim là đường dẫn đến hạnh phúc an yên, có điều đôi lúc nó dẫn đường hơi vòng, để người ta đi qua một mảnh đau thương cùng cực.

Ngồi thêm một lúc, Quân rút tay ra khỏi tay tôi, rời đi. Tôi nhìn bóng anh xa dần, khuất lấp sau cánh cửa. Tấm lưng gầy đó như một tảng nam châm hút hồn, kéo tất cả những khắc khoải thương đau của tôi liả khỏi xác, rồi biến thành một con quỷ vô hình dầy vò từ ngoài vào trong. Tôi không thể cử động, bất lực nhìn anh thêm một bước là thêm xa xôi. Phải chỉ lúc này có một sức mạnh thần kỳ nào đó giúp tôi níu giữ anh lại, dù chỉ là ảo giác. Giả như tôi có

thể làm bản thân ngừng bất lực. Tất cả những gì tôi trân trọng, tất cả những người tôi yêu quý, đều bằng cách này hay cách khác rời đi. Còn tôi, nếu không phải là mất hoàn toàn cảm xúc, thì cũng là đắm mình trong những khoảng không buồn lắng. Tại sao tôi chẳng thể làm gì khác ngoài việc để mình tổn thương? Tại sao tôi cứ mãi bất lực để dòng chảy cuộc đời đem đi từng người một?

Tôi gồng mình, cố gắng vùng dậy nhưng không thể làm được ngay. Bất lực hết lần này đến lần khác, cuối cùng tôi cũng có thể tỉnh lại. Minh Nhật không còn trong phòng, tôi cũng chẳng quan tâm. Tôi nghĩ rồi, mình không tự giành lấy hạnh phúc cho mình, thì cả đời sẽ chỉ có thể tức tưởi nhìn người khác cướp nó đi. Ngày mai chuyện gì sẽ đến, tôi không cần biết, lúc này chỉ nghĩ được một điều là phải giành lại Quân.

Đoạn đường về nhà chưa bao giờ xa đến thế. Tôi cứ vịn tay lái của chiếc xe điện lên đến hết cỡ, nhưng vẫn luôn cảm thấy nó quá chậm. Lúc này, trong tôi có cảm giác như chỉ cần muộn một giây, tôi sẽ vĩnh viễn thất bại, vĩnh viễn mất đi.

Về đến nhà, tôi định chạy thẳng lên phòng Quân, nhưng rồi lại bất gặp anh đang ngồi ở phòng khách, xem gì đó từ laptop.

Tôi lao vụt đến đứng đối diện anh, dứa khoát gấp chiếc laptop lại.

Quân ngẩng đầu lên, mắt hồ ly lạnh toát, cái nhìn đầy đe dọa và nguy hiểm. Khi thấy kẻ to gan lớn mật đó là tôi, mắt anh có phần dịu đi, xen lẫn chút dò xét.

- Có chuyện gì à An? – Giọng anh vẫn khàn khàn, thoang thoang chút lạnh lẽo, nhưng lọt vào tai tôi thì quá dễ dàng.

Chết rồi! Tôi không thể nói. Vội vàng đưa tay vào túi áo tìm sổ và bút, người tôi khựng lại. Vật quan trọng mà tôi lấy ở chỗ Nhật đã không còn ở đó, cả cuốn sổ và cây bút của tôi cũng không còn.

Trong một thoáng, tôi thấy người mình đông cứng, chẳng biết cần phải làm gì, cứ nhìn Quân chăm chăm như bị hút.

- Sao vậy em? – Anh chau mày.

Bình thường tôi rất nhanh trí, nhưng lúc này tự nhiên người cứ đờ đẫn, chẳng nghĩ được giải pháp nào.

- Em đau ở đâu à? – Quân nhăn mặt, đứng lên khỏi ghế, nhưng có phần dè chừng chiếc máy quay trong phòng.

Tôi thu lại sự ngây ngốc, thu lại cả những hy vọng ngỡ ngàng mà vừa mới ấp ủ. Nếu anh còn yêu tôi, có lẽ lúc này đã rời lên khi tôi bắt thường thể này. Nhìn anh của hiện tại mà xem! Chỉ là bất ngờ, có chút thắc mắc, nhưng phần lớn là chú tâm để ý máy quay.

Tôi lùi lại, ngồi hẳn xuống chiếc ghế phía sau, toàn thân lại rơi vào cơn đờ đẫn tiếp theo. Mọi thứ dần trở nên rõ ràng. Sự trống rỗng đang từng chút quay lại, làm đầy chiếc ly cảm xúc của tôi, sau đó kiến nó trào ra, rồi trôi đi hết. Từng giọt, từng giọt, như phin cà phê đang nhỏ xuống, dần dần xâm chiếm tâm hồn tôi, phủ vây nó bằng cái lạnh, đóng băng tất cả mọi suy nghĩ cũng như cảm giác.

Tôi nghe tiếng Lam Anh thật gần: Ngao Quân, lên đây!

Tôi không nhìn cô ấy, cũng không nhìn Quân, chỉ nghe thấy giọng anh: Được!

Hai người bọn họ dứt lời liền rời đi. Cái cách họ mất hút làm lòng tôi càng thêm trống trải. Giống như họ ra đi và ôm theo trọn vẹn trái tim tôi vậy. Giờ đây trong lồng ngực kia là một mảng khuyết lớn đã bị mất. Từng mảnh còn lại rời rạc, không liên kết, vụn vỡ.

Tôi chẳng rõ mình ngồi đó bao lâu, mắt ráo hoảnh nhìn về phía trước, nhưng chẳng có gì nằm trong tầm mắt ấy. Rồi như có một ai diu dặt, tôi đờ đẫn đứng lên, từng bước vô hồn đi đến phòng máy.

Căn phòng này là nơi để những màn hình lớn, trên đó chiếu lại những thứ camera vừa quay được. Bên trong không có người, cánh cửa mở hờ như ai đó vừa rời đi.

Tôi không nghĩ nhiều, chân vô thức đi vào căn phòng, ngồi xuống ghế, mắt hun hút nhìn vào từng màn hình. Rốt cuộc, tôi muốn xem cái gì đây? Ngoài những phòng sinh hoạt chung, hành lang, và sân vườn, vốn không còn máy quay ở nơi nào khác, phòng ngủ thì lại càng không. Thế thì tôi ở đây để xem cái gì? Mà cho dù có đi nữa, có thể quay lại Quân và Lam Anh đi nữa, thì tôi xem để làm gì? Cũng chỉ là nhất quyết làm mình đau thêm mà thôi.

Nghĩ rồi, tôi định đứng lên, nhưng một hình ảnh lại nằm tại màn hình trong góc làm tôi khựng lại. Màn hình này được nối với máy quay trong sân vườn, tại một góc hồ bơi. Diệu My và Anh Khoa đang đứng đó. Vì máy quay có cả ghi âm, tôi nghe được những lời họ nói.

- Em đã lấy được rồi. – Dứt lời, Diệu My lấy trong túi áo ra chiếc điện thoại của tôi.

- Anh chỉ lo còn bản khác. – Gương mặt Khoa trên màn hình chau lại đầy suy xét.

- Nếu anh nhìn thấy cái cách nó giữ ghi lấy điện thoại thì sẽ không nghĩ vậy đâu. Bọn em phải đánh nó đến ngất mới lấy được đây. – Diệu My cất điện thoại của tôi trở lại túi.

- Nếu vậy thì tốt rồi! Giờ em thoải mái rồi chứ? – Khoa cười.

- Rồi. – Diệu My cũng cười.

- Vậy chiều anh đi nhé! Một tuần rồi em toàn lạnh nhạt với anh. – Khoa vòng tay ôm lấy eo thon của My, kéo vào sát mình.

- Ở đây á? – My bắt ngờ.

- Ở đây cũng được chứ có sao đâu. Có ai đâu mà em lo. Đổi địa điểm một chút. – Dứt lời, Khoa liền phủ môi mình lên môi My.

Họ hôn nhau, từ từ trút bỏ quần áo cho nhau. Tôi nhìn chẳng thấy nóng bỏng hay lãng mạn, chỉ càng cảm phần hơn. Hai đứa khốn ấy phá hoại hạnh phúc của tôi, sau đó có thể an nhiên ân ái thoải mái thế này sao? Tôi nhất định không cho qua chuyện này.

Đảo mắt quanh căn phòng, tôi nhìn thấy một chiếc USB trên bàn. Có vẻ trời giúp tôi. Cắm USB vào máy, tôi sao chép toàn bộ phim qua được trong ngày hôm nay của chiếc máy quay nơi sân vườn, góc hồ bơi. Vì phòng máy thường có người túc trực, ông Hùng chủ quan nên không gắn máy quay ở đây và hành lang dẫn đến đây. Xem như sự tự tin của ông ấy giúp tôi một lần.

Tôi trở về phòng, đầu không ngừng nghĩ về cách xử lý đoạn phim, chỉ giữ lại những cảnh cần thiết. Tôi không giỏi chuyện này, nhưng không thể tin ai, cũng không có ai để nhờ. Thôi thì tự mình nghiên cứu và thực hiện vậy.

Đang loay hoay nghĩ cách, cửa phòng đột nhiên có tiếng gõ. Là ông quản gia với chiếc điện thoại mẹ bỗng con trên tay.

- Có người tìm cháu đấy. – Giọng ông hiền từ, sau đó lại áp điện thoại vào tai: Minh An đang ở ngay đây, cháu muốn gì thì nói đi nhé, con bé không tiện trả lời. – Rồi ông đưa điện thoại cho tôi.

Tôi đón lấy, áp lên tai. Từ đầu giây bên kia, tiếng Nhật vang đến. Dù qua điện thoại nghe có chút khác đi, nhưng tôi vẫn nhận ra: Minh An, tớ, Minh Nhật đấy. Cậu add yahoo tớ nhé! Online lên tớ nói vài chuyện quan trọng. – Nhật nói liên tục vì biết tôi không thể trả lời, sau đó đọc yahoo cho tôi.

Tôi trả lại điện thoại cho quản gia, cúi đầu như một lời cảm ơn, sau đó lại vô phòng. Bất tiện thật! Rốt cuộc cậu ấy muốn nói gì? Wifi trong nhà bị theo dõi, sẽ có người đọc được cuộc nói chuyện này.

Thế nhưng, tôi vẫn phải online, vì cần hỏi Nhật đồ của tôi đâu.

Vừa add yahoo xong, Nhật lập tức lên tiếng: Minh An phải không?

- Ủ! – Tôi đáp.

- Cậu đang làm gì thế? – Nhật hỏi lan man.

- Đang muốn ra ngoài đi chơi. Cậu đi với tớ nhé! – Tôi không thể nói chuyện qua mạng được.

Nhật gửi đến cho tôi một cái icon thể hiện sự ngờ ngàng không thể tin được, sau đó lại nói: Có phải Minh An không đấy? Cậu cũng có ngày rù tớ đi chơi sao?

- Giờ có đi hay không? – Tôi mất kiên nhẫn.

- Đi, đi chứ. Tớ qua nhà đón cậu nhé! – Nhật gửi kèm một cái icon nhướn mày.

- Biết nhà chưa?

- Rồi.

- Vậy nhanh đi! – Tôi dứt lời liền thoát khỏi yahoo, tiện tay tắt máy luôn.

Khi tôi tắm nhanh và thay quần áo xong, cửa phòng vừa lúc có tiếng gõ. Lần này là một gia nhân, không phải là quản gia.

- Có bạn tìm đấy An. – Chị cười với tôi, rồi nói nhanh.

Tôi gật đầu, sau đó đi xuống nhà.

Nhật đợi tôi trong phòng khách. Cậu ấy mặc chiếc quần jean xanh, phối cùng áo sơ mi trắng đơn giản, chân mang giày. Bộ đồ không có gì lạ lắm nay nổi bật, nhưng lại mang đến cho người đối diện cảm giác trẻ trung và gây thiện cảm. Trùng hợp, trên người tôi cũng là quần jean xanh sẫm màu cùng áo sơ mi trắng.

- Đồ cặp luôn! – Nhật bật cười.

Tôi lừ mắt. Cậu giỏi lắm, dám lấy đồ của tôi, giờ còn ở đây giả vờ như không có chuyện gì.

Không thèm nhìn Nhật, tôi đi ra cửa. Nhật thôi không cười nữa, cũng theo ngay sau tôi.

Đợi chúng tôi ngoài cửa là chiếc xe đạp của Nhật. Tôi nhìn chằm chằm, một thoáng hồi tưởng lại xa xưa.

- Đừng có nói chê xe đạp không đi nhé! – Nhật đứng bên cạnh, quàng tay khoác vai tôi.

Tôi nhân cơ hội giật chỗ về phía sau. Ngực Nhật lỉnh chon một cú giáng mạnh, khẽ rên rí nhưng không trách móc. Xoa ngực một lúc, cậu ấy lại cười, sau đó chạy đến dắt xe, leo lên, đợi tôi cũng leo lên, rồi bắt đầu đạp.

Cũng khá lâu rồi tôi không ngồi sau xe của một ai đó, đặc biệt là xe đạp. Đã từng có khoảng thời gian tôi gắn liền với nó, với bóng lưng vững vàng phía trước, với chiều gió mon man tóc. Ngồi xe đạp, vừa không bị mỏi chân, mọi thứ lại không vụt qua quá nhanh, có thể thỏa thích cùng kỹ càng ngắm nghía mọi thứ. Gió như bàn tay dịu dàng luồn vào tóc, vuốt nhẹ đến tận ngọn, từng sợi đều thỏa thích trong cái mon man hiền hòa.

Chiều Đà Lạt đón chúng tôi bằng hơi thở hiền lành. Không khí mát mẻ vì còn vương sắc xuân, gió không mạnh, cũng không hanh, mát rượi. Tôi xòe tay, cảm nhận gió luồn qua kẽ, rồi lấu cá chạy ngược vào lòng bàn tay, đùa nghịch ở đó. Tay tôi mát rượi như đang nghịch nước, gió như những dòng chảy lững lờ, mặc sức để tôi vớt lên, chộp lấy.

Nhật chở tôi đến cà phê Nổi. Buổi chiều đẹp trời, Nổi đông nghẹt, đa số là những người đàn ông đứng tuổi, vừa uống cà phê vừa chơi cờ tướng. Cà phê của Nổi rất ngon, đậm đà, có điều với người uống không quen thì sẽ gây say. Tôi không được được cà phê ở đây, nó khiến tôi nghẹt thở và hoang mang, người liên tục run lên. Trước đây, một lần cùng ba đến đây, tôi đã uống và trải nghiệm cảm giác say kinh khủng ấy.

Nhật thay tôi gọi một ly sữa tươi nóng, còn bản thân thì chọn cà phê sữa nóng. Vừa ngồi xuống, không đề tôi phải hỏi, Nhật liền nói nhanh: Đừng có giận! Tổ cho cậu xem cái này. – Dứt lời, cậu ấy lấy laptop để trong balô ra, khởi động.

Cùng với Wifi, chiếc laptop mang chúng tôi vào diễn đàn trường. Ngay trong mục trò chuyện linh tinh, nằm trên đầu là topic mang tên: “Bí mật kinh hoàng”. Nghe giật gân như thế, số lượng kích vô đương nhiên rất nhiều, nhưng số lượng bình luận cũng vô cùng nhiều.

Nhật nhấp chuột vào đường link, topic mở ra. Chủ topic này chính là Nhật. Tôi nhận ra nick của cậu ấy. Kéo xuống bên dưới là một dòng chữ không dài: “Minh đi vô phòng dụng cụ, định ghi hình một clip nhảy, vừa chạy ra mua chai nước, trở về đã thấy chuyện động trời này.” Ở bên dưới dòng chữ ấy là một clip. Nhật kích chuột cho clip chạy. Liền sau đó, trên màn hình hiện lên cảnh tôi bị nhóm người kia đánh trong phòng dụng cụ. Sau khi đánh ngất tôi, bọn họ lấy điện thoại của tôi, rồi mở đoạn ghi âm lên nghe thử. Đầu đoạn ghi âm là tiếng Thảo Uyên

báo với tôi chuyện cô tổng phụ trách tìm. Sau đó, im lặng không lâu, rồi nổi lên hét thất thanh của tôi ghi ngã cầu thang. Vài giây sau, có tiếng bước chân chạy đến, sau đó giọng Thảo Uyên vang lên: Minh An! Minh An!

- Nó còn sống không? – Lúc này, Diệu My xuất hiện.

- Tôi không biết. – Là Thảo Uyên với chất giọng run run.

- Còn không biết kiểm tra đi! – Là một nữ sinh khác, không phải là My và Uyên.

- Cậu có ngon thì tới kiểm tra đi Vy! – Thảo Uyên cãi.

- Khánh Uyên, đến kiểm tra xem nó còn thở không! – Diệu My ra lệnh.

Im lặng một lúc, lại có tiếng cất lên: Không chết được đâu.

- Chúng mình làm vậy có ác quá không My? – Nữ sinh nào đó run rẩy.

- Nói cái gì thế Thủy? Là nó tự chuốc thôi. Ai mượn thích chơi nổi, post clip nhảy lên mạng. Hóng ha hóng hót! Nó mới vô đội đã được nhảy trên đầu, còn tội mình tập cực khổ thì phải đứng sau. – Diệu My chua ngoa.

Nghe đến đây, tôi phóng ngay đến Nhật một tia nhìn sắc như dao.

Nhật linh cảm được, ngẩng đầu nhìn tôi, sau đó cười xởi lởi. Tự cậu ấy cũng biết việc đoạn nhảy đó xuất hiện trên Youtube mang đến họa gì cho tôi.

- Thế giờ có đưa đi bệnh viện không My? – Tiếng Thảo Uyên.

- Đề đó đi! – Diệu My dứt khoát.

- Lỡ chết người thì sao? – Thảo Uyên sợ hãi.

- Sao cứ thích hỏi nhiều vậy? Đi thôi! Ở đây đợi bị tóm à? – Diệu My quát.

Ngay sau đó là những tiếng bước chân xa dần.

Đến đây, đám người Diệu My tắt đi không nghe nữa. Trên màn hình là cảnh bọn họ bỏ tôi lại phòng dụng cụ, lần lượt kéo nhau đi ra ngoài.

Đáng ra đến đây clip nên hết, nhưng nó lại có cả cảnh Nhật chạy vô, vỗ vỗ má, hoảng hốt gọi tôi. Thấy tôi mở mắt ra, cậu ấy kéo tôi vào lòng, ôm lại thật chặt, rồi bế tôi lên, rồi đi. Bây giờ clip mới hết hẳn.

Tôi lại lờm Nhật lần nữa. Tại sao trong phòng lại có hai máy quay? Rõ ràng một cái thẻ nhớ tôi đã lấy từ trong túi Nhật, tức là máy quay đó đã được tắt trước khi tôi tỉnh lại, nhưng trong clip vẫn có cảnh cậu ấy bế tôi đi.

Vẫn là cái nụ cười xởi lởi đó, Nhật bảo: Cũng phải có tờ đóng anh hùng cứu mỹ nhân chứ. Tờ đã giúp cậu tung tin rồi còn gì.

Đúng là trong chuyện này Nhật giúp tôi rất nhiều. Cậu ấy đi kể cho những người bạn thân nghe rằng tôi có một đoạn ghi âm gì đó, giấu trong điện thoại, có vẻ rất quan trọng. Với mối quan hệ rộng của mình, cộng thêm khả năng diễn tả sự việc quá giật gân, tin tức quả nhiên đến tai đám Diệu My. Hơn nữa, tôi không rành về các loại máy quay, cũng là cậu ấy giúp tôi.

Lúc này, thức uống của chúng tôi được bưng ra.

Nhật không cho tôi đọc bình luận mà tắt diễn đàn đi, rồi sau đó đăng nhập face. Đây là face mà cậu ấy tạo cho tôi, lượng người theo dõi đã lên đến vài ngàn. Ở trên dòng thời gian, hiển thị gần nhất là đoạn clip vừa rồi, không phải do face này up lên, mà được đánh dấu từ face Nhật.

- Mọi người đang phấn nộ lắm đấy. – Nhật nhìn vào màn hình, cười lí lắc.

Còn tôi, lúc này đang nhìn chằm chằm cậu ấy. Nhật lấy chiếc thẻ nhớ đó khỏi tôi, và cả cuốn sổ ghi lại kế hoạch hai đứa bàn với nhau, chính là vì không muốn tôi nhúng tay vào vụ này sao? Cậu ấy công khai post clip lên, để cho mọi người đều biết là mình, tức là để Diệu My chĩa mũi nhọn vào cậu ấy. Đây là cách Nhật bảo vệ tôi sao?

- Không cần cảm động đâu! – Nhật đang nhìn vào màn hình, nhưng vẫn ý thức được ánh mắt của tôi. Cậu ấy nói rồi ngừng đầu, lại nhoẻn cười.

Chiều Đà Lạt có những tập nập tan ca, có những hên hò công viên, có cả gió. Nụ cười của Nhật lúc này hòa vào gió, quện chặt vào tim tôi, len lỏi chút âm ỉ lâu ngày không cảm nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Tôi cho mình nghỉ học một buổi, chủ động qua Trung Anh tìm Bích Ngọc. Học sinh trường này thì chẳng còn ai lạ gì tôi nữa, nhưng ánh mắt họ lúc này thể hiện một sự ngỡ ngàng to lớn. Chắc mọi người đều tự hỏi tôi quay lại trường làm gì.

Mặc kệ những ánh mắt dò xét, những cái ngoái đầu nhìn theo, tôi đi thẳng một mạch lên lớp Ngọc. Cậu ấy đang thu dọn sách vở, hình như định ra khỏi lớp.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy tôi, mặt Ngọc sáng bừng, niềm vui thoáng qua trong mắt. Liên ngay sau đó, Ngọc ủa ra cửa, hỏi tôi riu rít: Hôm nay không phải học sao? Qua tìm Ngọc à? Đạo này sao rồi, khỏe không? Đợt này học hành thế nào? Đã yêu anh nào chưa?

Tôi chau mày nhìn Ngọc. Sao có thể hỏi nhiều đến thế này cơ chứ?

Nhận được tín hiệu không hưởng ứng từ tôi, Ngọc dừng những câu hỏi lại: Rồi, không hỏi nữa. Đi xuống canteen đi! Uống ly nước, buôn câu chuyện cái nào. – Dứt lời, Ngọc liền kéo tôi đi.

Chúng tôi đứng xếp hàng sát nhau để đợi mua đồ. Trong thời gian chờ đợi, tôi đảo mắt nhìn quanh. Đã lâu không gặp lại, nhưng Trung Anh vẫn quá thân thuộc trong tôi. Nhà ăn với những chiếc bàn bằng kính, ghế nhôm trắng xóa. Dì bếp ở đây nấu ăn rất ngon, món nào cũng đậm đà và có hương vị nổi bật riêng. Trong suốt hai năm học ở đây, tôi luôn ngồi ăn ở chiếc bàn gần quầy bếp, lâu dần, mọi người dường như đã quen mắt, có tình luôn để lại chỗ đó cho tôi, dù canteen có đông đến mấy, bàn đó vẫn trống. Giờ đưa mắt nhìn lại, đã có một nhóm học sinh đang ngồi ở đó mất rồi. Bọn họ cũng đang dõi theo tôi, rồi quay mặt trao đổi với nhau gì đó, sau đó quay ra nhìn tôi cười. Tôi lừng khừng gật đầu, không được tự nhiên cho lắm. Ngay sau đó, cả nhóm đứng lên, chuyển qua ngồi tại một bàn khác, để lại chỗ quen thuộc cho tôi. Ở Trung Anh, tôi luôn có được sự kính trọng và ngưỡng mộ đáng yêu ấy, không như Đông Anh, trở thành kẻ vô hình, còn không thì cũng là người mang trên mình một loại dịch bệnh khiến ai ai cũng né tránh.

Tôi cứ suy nghĩ lan man, chân bước vô thức, đến lượt mình mua đồ lúc nào cũng không hay.

- Trời ơi! An phải không con? – Tiếng dì bếp làm tôi hoàn hồn.

Tôi nhìn dì, cúi đầu chào.

- Sao đợt này con gầy quá vậy? Mặt mũi hốc hác quá! Ở bên đó có ổn không con?

Tôi cười cười, không thể trả lời.

- Hôm nay có món mì vịt tiềm đó An ơi. Dì nhớ con rất thích món này.

Tôi vẫn cười và gật đầu.

- Đợi đi xú nghe! – Di bếp vui vẻ nói, tay thoăn thoắt trừng mỳ. Không lâu sau, di đưa cho tôi một cái khay, bên trên là tô mì vịt tiềm với cái đũa to đến mức che gần hết mỳ trong tô.

- Ăn đi con! Ăn đi cho có sức mà học.

Nụ cười của tôi lúc này có lẽ là tươi tắn nhất trong những tháng qua. Tôi cúi đầu chào di, nhích mình qua quầy tính tiền.

Cô phụ bếp nhìn tôi, mặt rạng rỡ: Trời, An à con? Ôi cô nhớ con lắm! Con bé lễ phép hay phụ cô lúc đông quá đây mà.

Tôi tiếp tục diễn kịch câm, cười và cúi đầu chào. Ngày trước khi ở Trung Anh, mỗi lúc đông học sinh quá, tôi thường chui vô đây phụ cô ấy. Khi đó, nhà bếp để lại cho tôi rất nhiều đồ ăn ngon, khi đám đông bắt đi thì chỉ việc về chiếc bàn của mình thưởng thức.

- Con ăn đi, cô không tính tiền đâu. Cái này là cô với di Hòa làm cho con. Ăn hết nghe con! – Cô cười phúc hậu, gò má rúm rắng nhăm nhô, hàm răng trắng đều tăm tắp làm cho nụ cười tỏa nắng.

Tôi muốn từ chối, nhưng không thể nói, nên chỉ biết ngoan ngoãn cúi đầu chào, rồi cười nhẹ nhẽ.

Lúc tôi định quay đi, tiếng cô Hoan lại gọi giật ngược lại. Tôi quay người, cô Hoan đang tìm gì đó trong tủ lạnh đựng đồ uống. Cô lấy ra một lon trà Lipton, niềm nở cười, đưa cho tôi: Cô cho con nè. Vẫn còn thích uống cái này chứ hả?

Mất tôi cay cay, nụ cười gắng gượng trên môi. Tôi đón lấy lon nước, lại cúi đầu, rồi đi nhanh về chiếc bàn đã được nhóm bạn kia nhường cho. Lúc này, lòng tôi dâng nên một niềm cảm xúc khó nói. Có chút ảm áp, lại cũng thật hối tiếc. Phải chi... tôi đừng đến Đông Anh. Phải chi lúc đó tôi nghỉ kỳ hơn một chút. Ở đây có biết bao nhiêu người thương và quý mến tôi. Còn ở Đông Anh, ngoài bảng điểm ra, tôi có gì đâu.

- Nhớ trường nhớ bạn phải không? – Tiếng Ngọc đánh thức tôi.

Tôi ngẩng đầu. Ngọc cũng đang bê một cái khay, bên trong là mì vịt tiềm cùng một lon nước ngọt.

Ngọc nhìn vào tô của tôi, bĩu môi: Con cung của Trung Anh có khác. Nhìn cái tô của tớ coi!

Tôi cười cười. Miếng thịt của Ngọc chỉ bằng một nửa của tôi.

Chúng tôi vừa ăn vừa trò chuyện. Vẫn là Ngọc nói, thỉnh thoảng tôi gật đầu, cũng như ngày xưa.

- Mà cuối cùng hôm nay qua tìm Ngọc có chuyện gì?

Tôi lấy sổ và bút trong túi, viết ngắn gọn: Thăm Ngọc.

Ngọc tròn tròn mắt nhìn tôi, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tôi lại viết: Viêm họng, mất tiếng rồi. – Tôi không muốn để Ngọc biết tình trạng của mình hiện tại. Thêm một người biết cũng chẳng giải quyết được gì, chỉ làm cho nỗi lo lắng chất chồng thêm, thà không nói.

- Uống thuốc chưa? – Ngọc lo lắng.

Tôi gật đầu.

Chúng tôi lại tiếp tục ăn, Ngọc vẫn nói, tôi vẫn gật. Ăn xong xuôi, tôi đi vào toilet để rửa tay và miệng.

Ở Trung Anh, có một nhóm học sinh cá biệt. Bọn họ đối với tôi không có quan hệ gì, giống như chẳng biết đến sự tồn tại của nhau. Có một vài lần, tôi chạm mặt họ trong toilet, họ thường vô đó để hút thuốc. Nếu không có gì thay đổi, chắc chắn giờ này ba người đó cũng đang hút thuốc phì phèo trong toilet.

Tôi đi vào bên trong, rửa tay và mặt sạch sẽ, sau đó chăm chú nhìn lên trên trần của các phòng toilet. Ở căn phòng trong cùng, những sợi khói mảnh trắng như tóc bạc thông thả bay lên. Bọn họ vẫn ở đây. Đây cũng là phòng duy nhất chốt trong, ở đây ngoài họ và tôi thì chẳng còn ai khác. Tôi để chiếc ví của mình lên bàn, sau đó đi vào phòng gần nhất.

Không lâu sau, có tiếng khóa cửa mở ra. Ngay sau đó là tiếng của vài đứa con gái.

- Vậy tối nay đi bar ấy gì?

- Ủ. Đi ăn mừng. Con chó My bị kỷ luật, phải ăn mừng lớn. – Một ai đó đáp lại.

- Mẹ nó, tao còn chưa vừa lòng đâu. Nó phải bị đuổi học mới đúng. – Lại là một người khác.

Nói rồi cả bọn cười ầm lên.

Thì ra cái tin Diệu My bị kỷ luật đã bay đến tận đây. Kỷ luật Đông Anh vốn rất nghiêm. Chuyện nhóm của My bày mưu đẩy tôi xuống cầu thang, còn đánh người để cướp đoạn ghi âm đã gây nên cơn sóng phần nộ trong ban giám hiệu. Họ quyết định kỷ luật và đình chỉ học cả nhóm ấy một tuần. Vì còn chưa đủ mười tám tuổi, họ chưa phải chịu trách nhiệm hình sự, nhưng gia đình phải bồi thường cho tôi, còn phải đến xin lỗi.

- Ô, ví ai đây mà? – Tiếng nói phát ra khề hơn ban nãy.

Sau đó, tiếng trao đổi không còn nữa, thay vào đó là những lời thì thầm không nghe rõ.

Tôi đợi một lúc thật lâu mới mở cửa đi ra. Quả nhiên, chiếc ví của tôi đã không còn ở chỗ cũ. Khóe môi co giật, tôi không kìm được một nụ cười nửa miệng. Tôi là đứa tin vào quả báo, có điều không đủ kiên nhẫn để đợi. Chỉ bằng mình thay trời hành đạo, cũng là đòi lại công bằng cho chính mình.

Tôi ung dung chấp tay sau lưng, chậm rãi đi về canteen. Nhà ăn giờ đã vắng tanh do bắt đầu vào tiết. Tôi đi đến bên bàn mình, thấy tờ giấy Ngọc viết, được lon nước của tôi chặn lại. Ngọc chào tôi về lớp học, nói tôi về nhà nhớ uống thuốc, hôm nào rảnh cậu ấy sẽ tìm tôi đi chơi.

*

Ngày hôm nay, trường tôi dậy sóng chấn động. Dù đã cố gắng, giáo viên vẫn không làm cho lớp trật tự và tập trung nghe giảng được. Những tiếng xì xào cứ vang lên không dứt, ngồi cạnh nhau thì nói chuyện, ngồi xa thì viết giấy. Cuối cùng, giáo viên đành phải nhượng bộ, vì họ biết học sinh của họ không hư, nguyên nhân là vì hôm nay có chuyện động trời.

Đêm hôm qua, trên mạng xuất hiện một đoạn clip ân ái của hai học sinh trường Đông Anh, sau đó lan truyền đến mức chóng mặt. Diện mạo của Đông Anh – ngôi trường có bề dày lịch sử, kỷ cương trật tự, thành tích học tập tốt – đã bị ảnh hưởng lớn.

Từ sáng sớm đám nam sinh đã tùm nãm tùm bầy quanh cái laptop, vừa xem vừa cười khúc khích rồi bình phẩm với nhau. Nữ sinh không dám lộ liễu như thế, họ không xem, nhưng bàn tán và dèm pha thì rất sôi nổi.

Ngay từ sáng sớm Khoa đã bị gọi lên phòng giám thị, đến giờ còn chưa trở lại. Vì My đang bị đình chỉ học, người chịu trận chỉ có Khoa. Thân lại là con trai hiệu trưởng, lần này đích thực họa gây ra không hề bé. Đúng rồi đấy, hai nhân vật chính trong đoạn clip kia chính là bọn họ.

Kẻ ác đứng phía sau chuyện này chính là tôi. Hôm đến Trung Anh, mục đích của tôi là cố tình đi tìm nhóm cá biệt kia, còn giả vờ để ví ở đó, bên trong có rất nhiều tiền, cùng với một chiếc USB, tất nhiên không phải USB tôi lấy trong phòng máy ở nhà.

Hồi còn ở Trung Anh, có một lần tôi chứng kiến họ và Diệu My kết thù, cũng tại toilet. Hôm đó, khi tôi đang rửa tay, Diệu My đi vào, trông có vẻ gấp, nhưng không may là tất cả các phòng đều có người dùng. Cậu ta đi qua đi lại, dằng vè chịu đựng. Đột nhiên, mùi thuốc lá bay ra, nồng nặc cả toilet. Cùng lúc đó, tôi và Diệu My đều thấy khói trắng bay lững lờ phía trên phòng trong cùng. Đoán có người đang dùng căn phòng đó để hút thuốc, Diệu My đi đến đập cửa, nhưng bên trong nhất quyết không mở, còn vọng ra tiếng chửi bới.

Mặt Diệu My tối sầm, chạy sộc ra ngoài. Không lâu sau, cậu ta trở lại cùng Thế Anh. Sau vụ đó, nhóm cá biệt bị kỷ luật, họ cũng thù Diệu My kể từ đây. Về sau, đám người đó còn đụng độ gì hay không thì tôi không rõ, vì lúc ấy đã chuyển khỏi Trung Anh.

Đương nhiên, tôi không phải mang vạ đổ cho người. Tôi chọn bọn họ làm việc này còn vì trong nhóm ấy có một thiên tài máy tính. Cậu bạn đó không giỏi gì ngoài tin học, đã từng giành giải nhất cuộc thi tin học toàn thành phố. Cậu ta giỏi như vậy, chắc chắn biết cách để không bị phát hiện nếu công an có dò IP để xem ai là người phát tán. Cũng chỉ là tôi lo xa thế thôi. Nhiều phần trăm là công an sẽ không làm việc này nếu gia đình Diệu My không yêu cầu, về phía nhà trường, chắc họ cũng không yêu cầu. Đã đủ mất mặt lắm rồi, chẳng ai muốn đào bới thêm nữa. Đó là đoạn băng có thật, đầu phải cắt ghép, tìm thủ phạm chỉ để xấu hổ thêm.

Tôi làm vậy, đúng là rất thất đức, nhưng không thấy áy náy. Tôi nói không phải để biện minh cho mình, nhưng Diệu My rõ ràng là người gây chuyện với tôi hết lần này đến lần khác. Với tính xấu hay dễ bụng của mình, tôi không trả thù cậu ta thì tên tôi cho người khác đọc ngược lại.

Sau hai tiết đầu là giờ ra chơi, lúc này Anh Khoa mới trở về lớp. gương mặt cậu ta hằm hằm như sẵn sàng giết người, quai hàm bạnh ra vì phải gồng mình kiềm chế. Khoa về chỗ, thu dọn sách vở của mình, sau đó bỏ đi một mạch. Một vài nam sinh có ý đến hỏi han như quan tâm, nhưng thực ra là để hóng chuyện. Bọn họ cũng chẳng thể thu hoạch được gì, vì mặt Khoa quá hình sự, gần hồi sợ chỉ rước họa vào thân.

Đến cuối buổi học, tin tức Anh Khoa và Diệu My bị đuổi học lan ra. Lúc này, đám người bình thường xưa nịnh Diệu My mới lộ rõ bản chất thật. Bọn họ vui ra mặt, cười cợt và chế nhạo sao lưng My. Về phía nam sinh, họ hồn nhiên bình luận về số đo ba vòng của My, về cơ thể hai nhân vật trong clip.

Cho đến tận lúc này, tôi vẫn không áy náy, lòng cũng chẳng hả hê. Tôi chỉ trả lại bọn họ đúng những gì họ làm với tôi và lấy đi những cái mà họ nợ.

Sau chuyện đó, Anh Khoa được gia đình đưa ra nước ngoài du học, còn Diệu My thì phải chuyển xuống Sài Gòn để tránh đi sự bàn tán. Đến lúc này, có thể nói là bọn họ đã hoàn toàn bước chân ra khỏi cuộc đời tôi. Từ nay, không ai liên quan đến ai nữa, cũng chẳng có gì để nhớ về hay ôm trong lòng nữa. Mỗi nguyệt duyên của chúng tôi, đáng ra nên cắt từ lâu, nhưng giờ cắt cũng xem làm muộn, nhưng còn hơn không.

Thời gian thấm thoát trôi qua, vụ việc của My và Khoa dần lắng xuống, còn tôi thì trở về với trạng thái trở lại. Giờ đây, tôi có thể trở mặt nhìn Quân và Lam Anh ngồi cạnh nhau trên bàn ăn, bình thần thấy họ trò chuyện với nhau, còn mình như một người thừa. Tôi chỉ ý thức được sự tồn tại của chính mình mà thôi, còn lại bao nhiêu suy nghĩ, bao nhiêu cảm xúc đều đi vào miền chết chóc, không hẹn ngày về.

Cũng vì tình trạng này, chứng trầm cảm và bất lực ngôn ngữ của tôi càng nặng thêm. Bác sỹ trị liệu cho tôi vẫn rất kiên nhẫn, nhưng đôi lần không kiềm chế được mà thở dài. Lượng thuốc của tôi ngày càng nhiều lên, liều lượng thuốc an thần ban đêm cũng tăng vì tôi dần lờn thuốc.

Không chỉ có bà ấy, Nhật cũng ra sức giúp tôi. Cậu ấy đưa tôi ra ngoài, đến những nơi có phong cảnh đẹp, những chỗ làm người ta thấy tự do tự tại, thoải mái và thảnh thơi. Không chỉ có thế, Nhật thường kể chuyện cười cho tôi nghe, có khi là một mẩu chuyện trên mạng, cũng có khi là chính chuyện hồi nhỏ của cậu ấy. Tôi nghe, gật gù, và không cười. Có đôi lần, tôi bắt gặp cái nhìn loang loáng buồn của Nhật gửi gắm và vô tận phía trước. Thoảng hoặc là tiếng thở dài không tự chủ của cậu ấy. Những lần như thế, Nhật thường cúi đầu rất lâu, như suy nghĩ, mà cũng như cố bình tâm, không nghĩ ngợi gì nữa. Nhưng lần nào cũng vậy, cậu ấy không từ bỏ, khi ngừng đầu lên thì lại bắt đầu luận thuyết đủ mọi chuyện.

Chớp mắt, kỳ thi dành học bổng cuối cùng cũng đến. Tôi cùng Nhật ôn tập, bất cứ lúc nào rảnh rỗi đều kéo nhau lên thư viện trường. Nếu lần này tôi rớt, thì công sức bao lâu nay xem như là con số không. Mang áp lực kinh khủng ấy, tôi cắm đầu học, buộc bản thân phải chăm chỉ.

Cuối cùng, ngày công bố kết quả, tôi thở phào. Tên tôi nằm ở trên cùng, điểm còn cao hơn Nhật đứng thứ hai. Điều làm tôi bất ngờ là Ngao Quân có số điểm đứng thứ ba. Từ lúc nào mà anh chăm chỉ như thế? Điều gì làm anh chịu học tập? Có phải vì Lam Anh?

Thắc mắc của tôi đã được giải đáp ngay khi về đến nhà. Vì tôi đi lại bằng xe máy điện, còn Quân thì ngồi xe riêng, cho nên anh về nhà trước. Lúc tôi từ bên ngoài đi vào, phải đi qua phòng khách. Quân và Lam Anh đang ngồi cạnh nhau trên chiếc ghế sofa, quay lưng lại phía tôi.

- Em đứng thứ ba. – Là tiếng Quân.

- Em giỏi lắm! Nhanh như vậy mà đã có kết quả này. Từ giờ đến cuối năm, em sẽ đứng nhất thôi. – Lam Anh động viên, giọng nói đầy yêu thương và trìu mến. Chuyện cô ấy hơn tuổi anh, tôi đã nghe. Đúng là trong tình yêu, tuổi tác không quan trọng, họ vẫn hạnh phúc và thương yêu nhau.

- Em biết rồi. Em sẽ cố. – Giọng Quân có vẻ rất vui.

Tôi vẫn bước đều để tiến về phòng, cho nên chỉ nghe được có nhiều đó. Quân đã gặp được một người làm anh sống tốt và tích cực hơn, vậy tôi cũng mừng cho anh. Không thể nói tôi gửi gắm anh cho Lam Anh được, vì anh đâu phải thuộc quyền sở hữu của tôi. Cũng chẳng thể nói tôi chúc phúc cho họ, vì như thế là đang dối lòng. Tôi chỉ là thấy an tâm mà thôi. Sau này tôi ra nước ngoài, có lẽ cũng vĩnh viễn không còn gặp lại Quân nữa, hoặc có khi lúc trở về, anh đã cưới vợ sinh con rồi cũng nên. Nếu người sau này đi cùng anh cả đời là Lam Anh, tôi phần nào mừng cho họ. Cô ấy rất dịu dàng, lại xinh đẹp, hơn nữa làm Quân sống tốt lên như thế thì chắc tình tình cũng rất tuyệt. Có một người vợ như vậy bên cạnh, tin rằng anh sẽ được chăm sóc chu đáo, những đứa con của anh sau này sẽ rất lành lặn. Hơn nữa, Lam Anh rất thông minh, sau này khi anh thừa kế, cô ấy sẽ giúp được anh trong nhiều việc. Tôi đã chẳng còn bận sự gì trong cuộc đời anh nữa, cũng mừng cho anh đôi chút vậy, rồi quay về lo cho chính mình. Tôi đã đi gần hết quãng đường học sinh, chuẩn bị tốt nghiệp, đây là lúc bản thân phải lựa chọn hướng đi cho mình. Sự lựa chọn thì nhiều lắm, quan trọng là bản thân có đủ can đảm để sống với nó cả đời hay không. Nhiều đêm nằm nghĩ xem mình sẽ chọn ngành nào, tôi cảm thấy thật sự hoang mang. Tôi học đều tất cả các môn, nhưng lại chẳng đặc biệt thích môn nào, hơn nữa giờ lại không thể nói. Giá như ba tôi còn sống, ông ấy nhất định sẽ cho tôi những lời khuyên quý giá.

Tôi biết tình trạng hiện tại chẳng phải của riêng mình. Phần lớn đám học sinh chúng tôi đều đang có chung một nỗi hoang mang. Hiểu được tâm lý này, ngay từ đầu học kỳ hai, nhà trường tổ chức cho chúng tôi những buổi định hướng, nghe và đặt câu hỏi với các chuyên gia và những anh chị sinh viên đi trước. Thế nhưng những điều này không giúp được tôi nhiều. Người ta có thể kể cho bạn nghe rất nhiều điều hay ho, nhưng nó sẽ vô nghĩa nếu trong số đó, bạn không thể biết mình muốn gì.

Những lúc thế này, tôi lại nghĩ đến ba, nhớ lại những câu mà ông thường nói với mình. Thế nhưng ngay từ bé tôi đã không nuôi dưỡng một mơ ước nào, cho nên ông cũng chưa bao giờ phân tích cho tôi nghe về những điều đó. Chỉ có một lần, khi ba tôi bị bắt và bất lực trong việc giải thích mình vô tội, tôi đã nghĩ mình phải học luật, phải trở thành luật sư. Khi ấy tôi chỉ nghĩ rằng, nếu người ta không thể giải oan cho ông, sau này tôi nhất định sẽ lật lại vụ này để làm rõ. Nhưng giờ ông đã mất rồi, làm rõ thì có ích gì? Và lại, không thể nói chuyện, tôi học Luật thì có ích gì.

Tôi cảm tờ nguyện vọng trong tay, lừng khừng mãi. Không thể nói chuyện, tốt nhất là nên làm việc bằng tay. Ở đây tôi nghĩ ra hai hướng là làm nghề thuật, hoặc là làm việc trên máy tính. Nghề thuật thì tôi mù tịt, chắc máy tính sẽ tốt hơn. Thật ra đây chỉ là phương án thứ hai, vì cái tôi nhắm tới vẫn là học bổng du học. Nếu được qua đó, có lẽ tôi cũng sẽ chọn khoa công nghệ thông tin.

Theo như lời Nhật nói, hiện tại tôi có bốn đối thủ, trong đó có cậu ấy. Vào ngày các học sinh thi tốt nghiệp, chúng tôi sẽ phải thi đề của đại học Harvard. Đương nhiên bộ đề này được soạn ra dưới sự trợ giúp của giáo viên Đồng Anh, sao cho phù hợp với trình độ của học sinh Việt Nam.

Bây giờ không phải là lúc dành thời gian cho tư tình yêu đương hay những suy tư nữa. Tôi phải tranh thủ ôn tập hết mức có thể. Đầu tiên là phải vào diễn đàn trường, tìm lại đề của những năm trước, sau đó giải thử xem mình làm được bao nhiêu phần trăm, hơn nữa còn phải giới hạn những dạng đề, không thể ôn tập lan man được.

Để toàn tâm tập trung vào việc ôn tập, tôi nghỉ hẳn công việc qua mạng của mình. Trừ thời gian trên lớp, tôi dành toàn bộ lúc rảnh rỗi để tìm đề và làm bài, chỉ dừng lại lúc ăn uống hay tắm rửa, thời gian ngủ cũng rút ngắn hết mức có thể. Để có thể như thế, tôi từ chối uống thuốc an thần, vì nó gây buồn ngủ.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa. Tôi ngừng bút, liếc nhìn đồng hồ, đã đến giờ cơm chiều. Tôi ra mở cửa, là ông quản gia cùng khay thức ăn. Tôi gật đầu, tỏ vẻ cảm ơn, nhận khay thức ăn, định đi vào phòng. Đúng lúc đó, cửa phòng Quân bật mở, người đi ra là Lam Anh. Gương mặt cô ấy có vẻ hoảng hốt. Thấy ông quản gia, Lam Anh vội người tới: Bác ơi, nhà mình có miếng dán hạ sốt không?

- Cậu chủ sốt à? – Ông quản gia điềm tĩnh. Quân nói từ bé anh đã hay sốt, chắc vì vậy mà ông ấy quen rồi.

- Vâng. – Lam Anh gật đầu liền mấy cái.

- Trong phòng Quân có mà. – Ông quản gia chau mày.

- Hết rồi bác ạ. – Giọng Lam Anh như mếu. Nhìn cô ấy, tôi lại nghĩ đến mình hôm ở Nha Trang. Chắc bộ dạng tôi lúc đó cũng hoảng loạn như thế này, có khi còn hơn, vì tôi còn khóc nữa mà.

- Cháu lấy đá trong tủ lạnh chườm cho Quân đi, để bác đi mua. – Ông quản gia cũng trở nên vội vàng.

- Vâng. – Lam Anh dứt lời liền đi vội vô phòng, đóng cửa lại. Ngay lúc đó, ông quản gia cũng rời đi. Tôi nhìn cánh cửa trắng đã đóng kín kia, lòng hoang hoải không biết là đau hay tủi. Lẽ ra người hoảng hốt là tôi, người chăm sóc anh cũng là tôi. Vị trí của tôi là ở bên anh cơ mà. Những điều đó thay đổi nhanh quá, tôi bị hất khỏi chỗ của mình mà chẳng thể chống đỡ, cũng không kịp ý thức. Bây giờ nhìn lại, hóa ra mình đã là người ngoài mắt rồi. Ngồi cạnh anh, lo lắng cho anh, chăm sóc anh, tất cả đều không còn là việc của tôi nữa. Thậm chí, nằm cạnh anh, chắc cũng là một người khác mất rồi. Lúc này, tôi thật muốn lao đến mở tung cánh cửa đó, lôi Lam Anh xa khỏi anh, rồi chính tay mình đắp khăn, lau người cho anh. Thế nhưng, quyết tâm to lớn ấy lại bị đánh bật bởi một cái máy quay nhỏ xíu nằm nơi đầu hành lang kia. Tôi không đủ can đảm đối mặt với con giận của ông Hùng. Mà cũng có thể tôi không đủ can đảm đối mặt với sự từ chối từ anh. Anh đã xin tôi đừng làm gì ảnh hưởng đến lương lai anh, có lẽ giờ trong lòng anh cũng xin tôi đừng làm gì ảnh hưởng đến tình yêu của anh.

Tôi siết chặt chiếc khay đang cầm trong tay đến mức các khớp xương đau nhức, tay trắng bệch ra.

- Ô An, sao cháu còn đứng đây? – Tiếng ông quản gia vang lên. Ông ấy đã đi mua thuốc và miếng dán hạ sốt về.

Tôi vẫn chăm chăm nhìn vào cánh cửa trắng đối diện.

- Cháu vẫn chưa ăn sao?

Tôi khó nhọc dời mắt đi, nhìn ông quản gia, rồi nhìn xuống khay thức ăn của mình. Ban nãy nó còn bốc khói nghi ngút, nhưng giờ thì hoàn toàn nguội lạnh. Tôi đã đứng lâu đến thế sao?

Ông quản gia nhìn tôi, chép miệng, thở dài rồi lắc đầu. Ông gõ cửa phòng Quân, đưa đồ cho Lam Anh, sau đó lại quay ra nói với tôi: Để bác đi hâm lại cho nóng.

Tôi nhìn ông, miệng cười máy móc, sau đó đưa cái khay cho ông, rồi lắc đầu ý nói không ăn.

- Cháu không được bỏ bữa đâu. Sẽ bị đau... – Ông ấy chưa nói hết câu tôi đã đóng cửa phòng lại. Miệng tôi bây giờ rất khô, cảm tưởng như đã nhai một nắm cát sau đó nuốt xuống bụng. Tôi chẳng thể ăn gì vào lúc này hết.

Trở lại bên bàn học, tôi tiếp tục ôn tập. Cứ mãi miết làm, cắm đầu ghi ghi chép chép, muốn dành mọi tâm tư vào đây để thôi không nghĩ lan man nữa. Lúc tôi ngừng lại vì mỏi tay, đã là hơn năm giờ sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Đám học sinh chúng tôi buồn rầu tiến dần đến kì thi học kỳ hai. Những năm trước, kì thi này được hầu hết học sinh mong đợi, vì sau đó sẽ là nghỉ hè. Nhưng năm nay thì khác, cuối cấp rồi, nán nã thêm chút nữa thôi sẽ phải xa nhau, rồi thì mỗi người đi một ngã, sau đó dần dần lãng quên, ai cũng phải nhọc nhằn đi trên con đường của chính mình.

Lớp tôi dạo này trở nên thân nhau hơn, có những nhóm chẳng bao giờ nhìn mặt giờ cũng ngồi lại cùng trò chuyện, có lúc là cùng ôn tập và giải đề. Thỉnh thoảng nhìn ra sân trường, tôi bắt gặp một nhóm nam nữ đứng quây vòng rất lớn, cùng nhau đá cầu, có khi lại là đang túm tụm để chụp hình kỉ niệm. Mọi người đều muốn tạo thêm nhiều hồi ức đẹp để lưu giữ.

Dường như, chỉ cho đến khi ý thức được rằng mình sẽ mất đi, con người ta mới biết nâng niu và trân trọng.

Phần tôi, ở trong lớp vẫn một mình như thế, giờ ra chơi thì có Nhật đến tìm. Thời gian này trông cậu ấy có nhiều tâm sự, có lẽ cũng là luyến tiếc quãng đời học sinh.

Có một lần, đang ngồi học trong thư viện, Nhật đột nhiên buông bút, thờ dãi: Cậu nhất định phải đi du học à?

Tôi ngẩng đầu nhìn Nhật một cái thật khế, rồi gật đầu.

- Tổ ước có hai học bổng, như thế chúng ta có thể đi cùng nhau. – Giọng Nhật buồn bã, đôi mắt chệnh vênh như tìm kiếm gì trên mặt tôi.

Tôi chỉ biết nhìn cậu ấy, không thể cất lời, mà nếu có thể, cũng không biết nói gì. Tôi biết Nhật quý mến mình. Du học rồi, phải rất lâu sau tôi mới trở về Việt Nam, cho nên chắc hai đứa chẳng còn cơ hội gặp lại.

- Nếu cậu đi, có nhớ tớ không? – Mặt Nhật thật buồn, có gì đó tuyệt vọng đến bế tắc.

Tôi gật đầu. Dù gì cũng từng là một người đi qua đời mình. Nếu không phải là nhớ nhưng, thì một lúc nào đó, khi gặp hình ảnh tương tự, hay điều gì đó khơi gợi, lòng cũng sẽ nhớ lại. Quên một người đã từng thân thiết cũng giống như phải nhớ một người chưa từng quen, đều là việc không thể.

- Cậu có thể dừng đi không? Đại học ở Việt Nam cũng tốt lắm mà. – Nhật nài nỉ, mắt dần chuyển đỏ, giọng nói cũng yếu mềm đi.

Tôi thờ dãi, lắc đầu. Biết là ở đây cũng rất tốt, nhưng tôi muốn buộc mình phải ra đi. Nếu tiếp tục ở lại, tôi sẽ đi học ở đâu đó, nhưng có dịp gì cần thì sẽ lại về nhà Quân. Như vậy, tôi sẽ rất đau lòng, sẽ không thể quên đi.

Nhận được câu trả lời của tôi, mặt Nhật càng đỏ hơn. Cậu ấy đứng dậy, rồi đi, dường như không muốn người khác nhìn thấy mình rơi nước mắt. Có đôi lần mơ hồ, tôi cảm thấy cậu ấy thích mình. Nhưng mà trái tim tôi lúc này đã quá trơ lì, không sẵn sàng đón nhận ai, cũng chẳng còn may mắn yêu thêm nữa. Tôi không sợ, chỉ là tôi mệt rồi. Tôi muốn được nghỉ ngơi trong khoảng lặng trống trải của mình, muốn sống một cuộc đời tẻ nhạt và quen thuộc một chút. Là mỗi ngày đi học, về thì ở trong phòng, làm việc gì đó qua mạng. Là mỗi ngày đi làm, về thì cũng ở trong phòng, ăn uống rồi nghỉ ngơi. Ngày qua ngày, không gặp gỡ, không tiếp xúc với ai thêm nữa. Có lẽ đến một lúc nào đó khi già đi, tôi sẽ tiếc nuối tuổi trẻ phí hoài trong sự vô vị, nhưng lúc này tôi không còn sức lực để điểm hương điểm sắc cho nó nữa.

Hôm ấy Nhật rời đi và không trở lại nữa. Cậu ấy không đến lớp tìm tôi thêm một lần nào, cũng không còn cùng nhau ôn tập. Thậm chí, tôi còn có cảm giác cậu ấy đang tránh mình.

Trái ngược với sự ra đi của Nhật, kì thi học kỳ hai ủa đến trong sự xua đuổi của đám học sinh. Mọi người đều muốn ở bên nhau lâu thêm chút nữa, ghi lại thêm nhiều hồi ức quý giá, để sau này già đi, có thể lôi ra mà hồi tưởng, ôm ấp chút tiếc nuối cùng nụ cười hoang hoải trên môi.

Ngày bước vào phòng thi cho những môn đầu tiên, mặt ai nấy buồn xo, ánh mắt nhìn nhau như cố ghi hình tạc dạ những người bạn thân thương. Thịnh thoáng, nữ sinh mau nước mắt nào đó lại không kìm được mà thút thít. Lâu lâu, có bóng người đứng lặng giữa sân trường, mắt nhìn ngắm mọi thứ thật kỹ càng, dường như muốn mang toàn bộ nơi rộng lớn này cất sâu vào tim.

Cho đến ngày thi cuối cùng, vẫn chẳng có mấy nụ cười nở trên môi. Ngày công bố điểm thi, từ người điểm cao đến người điểm thấp, mặt ai nấy đều như bị mất tiền. Tôi đứng ở phía xa, ngần ngại không muốn đi đến chỗ bảng điểm. Không hiểu vì lí do gì, Quân cũng đang ở đó, dáng đứng tĩnh lặng, mắt hồ ly nhỏ hẹp lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào tấm bảng trước mặt. Một giây sau, anh đập đổ tấm bảng, sau đó bỏ đi, lướt qua tôi mà không buồn lấy một cái nhìn dù là hờ hững.

Đám học sinh hoảng loạn tản ra, sau đó lén lút nhìn theo bóng lưng anh, ánh mắt ngạc nhiên cùng thất vọng.

Tôi đi đến chỗ tấm bảng đã đổ rạp dưới sân, mắt lướt tìm tên anh trước. Ở ngay vị trí thứ hai, chính là tên Ngao Quân. Tôi không vất vả để tìm tên mình, vì nó đứng ngay trên cùng. Mọi người nhìn tôi trầm trồ, một số chúc mừng, một số khen vô thưởng vô phạt. Đây đâu phải lần đầu tiên tôi có điểm cao, nhưng là lần đầu họ tỏ ra thân thiện đến thế. Có lẽ cuối năm rồi, người ta trưởng thành hơn từ những buồn đau luyến tiếc, lòng cũng mở ra, nhận thấy khi xưa mình thật ấu trĩ.

Tôi cười máy móc, gật đầu chào mọi người, sau đó rời đi. Tâm tư của tôi đều đang chú tâm vào hành động của Quân ban nãy. Sao anh lại giận dữ như thế trong khi mình đứng vị trí thứ hai? Chợt nhớ lại cuộc nói chuyện của Quân và Lam Anh khi ấy, tôi như hiểu ra điều gì đó. Có lẽ anh đã hứa với cô ấy là sẽ đứng vị trí đầu tiên. Thế là tôi vô tình đã trở thành kẻ cản anh thực hiện lời hứa của mình sao?

Xem điểm thi xong, chúng tôi trở lại lớp, nhận sổ liên lạc, nghe dặn dò đôi điều rồi được ra về. Cả lớp đều có mặt đông đủ, trừ Ngao Quân. Sau khi nổi cơn giận, tôi không rõ anh đã bỏ đi đâu mất rồi.

Chương trình học của chúng tôi đã kết thúc, tuần sau thì những buổi học ôn đề để thi tốt nghiệp sẽ bắt đầu. Vì đạt tiêu chuẩn để được miễn thi tốt nghiệp, tôi không tham gia những buổi học này. Như thế thì tôi sẽ dành trọn thời gian để ôn tập cho ngày thi đặc biệt. Hôm đó chúng tôi sẽ phải làm một bộ đề tổng hợp tất cả các môn, thời gian là ba tiếng đồng hồ.

Đã gần vào hè, Đà Lạt ấm hơn một chút, nắng cũng vàng hơn, vì thế đường phố trở nên chậm đi nhiều. Ngày thường trời rét, ai cũng muốn chạy cho nhanh, rồi nép mình vào một góc ẩm áp nào đó, an nhiên nhìn ngắm phố phường. Giờ thì hay rồi, nắng lên, không khí ẩm áp, làm người ta muốn chạy thật chậm, hít hà thật nhiều vị thơm của nắng, tắm mình trong những ẩm áp hiếm hoi. Gió hôm nay có trộn nắng, vì thế cũng lững thững và hiền hơn thường ngày. Không tấp vào mặt, không giật lông lộng nữa, cứ thế lững thững như bàn tay tình nhân vuốt tóc người yêu, rồi nắm lại, lưu luyến không muốn rời đi.

Khi tôi về đến nhà, nơi đó còn mang một luồng khí nóng hơn. Căn nhà thơm mát dưới bàn tay của hàng chục gia nhân giờ tan hoang. Thủy tinh vỡ vương vãi dưới đất, những cành hoa dật nát đáng thương, đồ đạc bị dầy xéo đến mức xộc xệch.

Trước cửa nhà, toàn bộ gia nhân đang nép bên ngoài, không ai dám vào trong. Cả ông quản gia và Lam Anh cũng phải lánh nạn ngoài này.

Tôi bước đến, nhìn chằm chằm vào họ như tìm một câu trả lời.

- Ngao Quân nổi giận. – Lam Anh thì thầm.

Tôi neho mắt nhìn vào, cố tìm bóng dáng anh, nhưng chỉ nhìn thấy bãi hoang tàn do anh gây ra. Trên nền nhà, một vài chấm máu đỏ vương vãi, sau đó

nhỏ đều theo hướng dẫn về phòng. Không suy nghĩ nhiều, tôi nhấc chân, định tiến vào.

Bàn tay nhỏ nhắn của Lam Anh níu tôi lại. Tôi quay đầu nhìn, nhận được một cái lắc đầu và ánh mắt ngần ngại của cô ấy. Lúc này, tự nhiên lòng tôi thấy rất giận. Cô ấy có còn là người yêu của anh không? Tại sao lại có thể đứng đây trong khi máu anh chảy nhiều như thế?

Tôi thở hắt ra, gạt phăng bàn tay của Lam Anh, dứt khoát đi vào trong nhà.

Lần theo dấu máu, tôi đến phòng anh. Cánh cửa không đóng, để lộ ra thêm một đồng hồ nát bên trong. Sách vở bị xé nát, vò nhàu nhĩ, loang lổ đi bởi vết máu.

Tôi không nghĩ nhiều, thẳng bước vào trong, mặc kệ có bị máy quay ghi lại.

Giữa một đồng giấy tờ nhàu nhĩ nhếch nhác, Quân ngồi đó, mắt thần thờ, vẻ lạnh lùng và khí chất vượt trội đã không còn nữa, thay vào đó là sự hoang dại cùng mất mát. Bàn tay anh buông thõng, máu từ đó nhiều ra, vương vãi trên nền trắng. Máu từng giọt, chỗ tách rời, chỗ dính vào nhau, trông như cánh anh đào đỏ yêu mị.

Tôi đi vào, bước đến bên tủ dụng cụ y tế, lấy ra bông băng cùng thuốc sát trùng, sau đó trở lại trước mặt anh.

Quân ngẩng đầu nhìn tôi, đôi mắt loang loáng buồn, thê lương và tuyệt vọng. Trông anh lúc này như một người đã nỗ lực rất nhiều để có được nhiều thứ, nhưng tích tắc thì vụt mất tất cả, trở thành kẻ trắng tay.

Chỉ vì không thể giữ được lời hứa với Lam Anh mà thành ra thế nào sao? Anh có biết là người con gái đó đang run rẩy ngoài kia, đến gần anh cũng không dám hay không?

Tôi nén cơn giận, ngồi xuống, kéo tay anh, định sát trùng.

Quân giật phăng tay lại, còn gạt chai thuốc trong tay tôi văng đi, đổ ra sàn, làm thành một mảng ướt át.

Nếu không phải vì ánh mắt đau đớn kia, có lẽ tôi đã bỏ ra ngoài và lời Lam Anh vào. Tôi biết người anh cần lúc này là cô ấy, nhưng cho tôi ích kỷ một chút, được ở bên anh lúc này, như một thể thân, làm chỗ dựa tạm thời cho anh.

Với tất cả kiên nhẫn, tôi lại đến tủ thuốc, lấy ra một chai ôxi già khác. Khi quay trở lại, Quân không còn ngồi đó nữa. Anh đang đứng bên bàn con nôi cửa sổ, dáng người cô đơn chất chứa nhiều bi thương. Trong một tích tắc, khi tôi nhìn vào bộ ly thủy tinh trên bàn, cũng là lúc anh cầm lên và đập mạnh. Quân vẫn nắm nguyên chiếc ly trong tay khi nó va chạm vào bàn và vỡ nát. Mảnh thủy tinh hung hãn chĩa vào tay anh, nứt toác, đẫm máu.

Tôi lao vụt đến, cầm khay ly thủy tinh trên bàn, dùng một lực mạnh, ném nó xuống sàn nhà. Từ ly đến khay đều vỡ nát. Tôi chẳng thể bảo anh ngừng lại, cho nên thôi tự bản thân mình đập đi cho rồi. Nếu có một thứ gì đó cần phải bị hủy đi, thì là những vật vô tri ấy chứ không phải tay anh.

Quân trừng mắt nhìn tôi, còn tôi chỉ lướt qua mặt anh, rồi chuyển cái nhìn xuống bàn tay kia. Vết thương không chỉ còn là những đường rách nữa mà nứt toác, há miệng. Máu từ đó chảy ra, ướt đẫm bàn tay ấy. Còn chưa thỏa mãn, nó tiếp tục chảy, loang ra sàn nhà bên dưới, nhếch nhác. Không khí chẳng mấy chốc trở nên mẫn mẫn và tanh nồng.

Nhìn vào thứ chất lỏng đỏ đến tức mắt, cơn giận trong tôi tăng lên theo cấp số nhân. Không thể kiềm chế thêm, tôi vung tay, thẳng một bạt tai vào mặt Quân. Thằng nhãi chết tiệt này! Muốn chia tay, tôi cũng chia tay rồi, muốn tôi không làm ảnh hưởng tương lai anh, tôi cũng làm rồi. Mẹ kiếp! Nếu mà đã bỏ tôi mà đi, tốt nhất nên sống cho tốt, yêu ai đó phải hơn tôi nhiều lần, nếu không tôi sẽ cười vào mặt anh. Nhìn lại mình mà xem! Rốt cuộc anh đang muốn làm cái chết tiệt gì? Rốt cuộc là vì cái gì mà bỏ tôi đi để rồi để mình xuống dốc thế này? Chẳng phải nói muốn thừa kế sao? Thế thì ăn cho no, ngủ cho say, vỗ cho mình béo tốt để mà còn tiếp quản công việc của ba chứ? Chẳng phải đã dẫn người yêu về nhà sao? Thế thì làm sao đấy hạnh phúc một chút, ít ra cũng tỏ ra mình hạnh phúc, đừng có làm như mình là người bị bỏ rơi thế này.

Tôi không thể kìm nổi mình được nữa. Cơn giận trào lên, uất nghẹn lại trong lồng ngực, khiến cho hơi thở của tôi như tắc lại anh ách. Hai thái dương tôi đau nhức, sống mũi nhức buốt, mắt bông rát vì trừng lớn. Nếu còn tiếp tục ở đây, tôi thề là sẽ cho thằng nhãi này một trận. Thôi được rồi, tôi chịu thua, tôi không phải người anh cần, gọi Lam Anh đến là tốt nhất.

Khi tôi trở lại cửa, mặt Lam Anh vẫn còn tái nhợt. Cô ấy nhìn tôi, mắt như có điều ứ ứ khuất, sau đó vươn tay, gạt đi gì đó trên mặt tôi. Lúc này tôi mới biết mình đã khóc. Nước mắt cứ thế trào ra như dòng thác bị chặn lâu ngày, ướt đẫm gương mặt, đọng lại nơi cằm, rồi nhỏ đều xuống đất. Một vài giọt lạc vào miệng tôi, mặn và đắng, quặn quại đến buốt lòng.

Tôi dùng tay áo, một gạt lau từ bên này qua bên kia, quệt đi rất cả nước mắt. Nhưng vô ích, tôi vẫn không thể ngừng khóc. Nước mắt cứ như đang ầm ứ vì bao lâu nay không thể rơi, nên khi có dịp, liền rú nhau tuôn đẫm lệ. Thôi mặc kệ! Tôi sẽ không chết vì khóc được, nhưng Quân thì có thể chết vì mất máu.

Với tất cả sức bình sinh, tôi dứt khoát kéo Lam Anh đi, sau đó đẩy mạnh vào phòng Quân. Ban đầu cô ấy còn nhìn tôi ngây ngốc, nhưng sau khi thấy vũng máu trên sàn thì lập tức hét lên: Trời ơi! Quân! Em làm cái gì thế hả? – Ngay sau đó, cô ấy lao vào bên anh.

Thế là xong, việc của tôi đã hết. Chính là cái việc mang cô gái người mình yêu cần đến bên anh ấy.

Tôi nhìn Lam Anh ôm Quân trong lòng, hình ảnh dần nhòe đi bởi nước mắt. Cơn giận dữ vào quận thất ban nãy biến đi đâu mất dạng, sự trống rỗng đơn độc lại trào về, lòng tôi chỉ còn nghe thấy chính nó, chẳng có gì hơn.

Tôi dứt cái nhìn ra khỏi họ, quay lưng, đi vào phòng mình. Cả người như vô lực, tôi ngồi xuống, dựa lưng vào cánh cửa, để mặc cho nước mắt lúc này vẫn còn tuôn rơi. Tuyến nước mắt của tôi có lẽ đã chẳng liên quan gì đến thần kinh cảm xúc nữa, vì nó cứ thế trào ra không lí do, dù trong lòng chẳng còn chút vị gì.

Phải chăng điểm tận cùng của nỗi đau chính là sự vô cảm? Cõi lòng cứ trống rỗng giống như chưa từng có gì tồn tại ở đó, cũng lại giống như người mất hết tất cả mà chưa thể chấp nhận. Từng hơi thở của tôi chính là điều duy nhất bản thân còn cảm nhận được. Lúc này, dường như dù có biến cố gì, có bất ngờ gì, nó cũng không thể chạm vào lòng tôi nữa. Cánh cửa ấy đã đóng lại mãi mãi, nhốt vào ấy những thỉnh không vô vị, còn tất cả xúc cảm buồn vui yêu giận đều đã bị đuổi ra bên ngoài.

Đã đến lúc tôi phải rời khỏi đây rồi. Nếu không thể ở bên, chi bằng tạm biệt vĩnh viễn.

Mặc kệ nước mắt vẫn còn chảy, tôi gắng gượng đi đến bên bàn học, bắt đầu ôn tập.

Trên trang vở của tôi, dày đặc những con chữ nguệch ngoạc, lại lác đác những chấm ướt át. Nước mắt rơi xuống, khi khô đi, để lại một vệt mờ không thể bôi xóa, loang lổ và đục ngầu.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Tôi bước vào phòng thi cùng với sự mệt mỏi và con đầu bao tử. Đêm qua, vì lo lắng cho kì thi hôm nay, tôi chẳng thể chợp mắt, cho nên đã thức trắng để tiếp tục làm đề cùng với con đầu quặn thắt từ bụng. Biết là trước khi thi phải để cho cơ thể và đầu óc thoải mái, học bạ mạng không phải là cách, nhưng tôi chẳng thể dừng lại. Tôi buộc mình phải học, phải tập trung và ghi nhớ. Đây cũng chính là cách tôi buộc mình phải rời khỏi Quân.

Trường hôm nay tổ chức thi tốt nghiệp, các phòng đều được dùng vào mục đích này, cho nên chúng tôi làm bài ở thư viện, mỗi người có một giám thị ngồi ngay bên cạnh. Đến giờ phút cuối cùng, Nhật vẫn chưa có mặt. Cậu ấy từng nói không muốn đi du học, có lẽ sẽ không đến. Bớt đi một người, bốn đứa chúng tôi có thêm cơ hội, sự cạnh tranh cũng giảm đi.

Tiến vào thư viện vắng tanh, giám thị dùng ổ khóa bập cửa từ bên trong. Chúng tôi mỗi đứa ngồi một góc, tránh nhau rất xa. Giám thị phát đề, sau đó ngồi xuống ngay bên cạnh. Thật ra thì có đề các thí sinh ngồi cạnh nhau thì cũng không sợ chỉ bài, vì chúng tôi đang là đối thủ của nhau. Giám thị có mặt ở đây chủ yếu là để canh chừng việc sử dụng tài liệu thôi.

Trong lần ôn tập này, tôi từ chối học thuộc lại kiến thức, vì biết chắc mình vẫn nhớ như in. Trong suốt những tuần qua, tôi chỉ làm đề những môn tự nhiên, nắm rõ dạng bài thường ra, ghi nhớ công thức và hướng giải đề. Không rõ là gặp may hay ôn đúng hướng, tôi làm được toàn bộ đề thi dài năm trang này. Ngẩng đầu lên nhìn, những bạn còn lại đều đang viết với phong thái rất tự tin. Cái tôi cần vượt qua không phải là đề thi, mà chính là ba người kia. Về phía giám thị, họ đều đã chọn cho mình một cuốn sách, tách biệt khỏi xung quay, chìm đắm trong từng con chữ. Nhưng tôi biết, chỉ cần một động tĩnh nhỏ, họ sẽ phát hiện ra ngay.

Tôi làm xong hết đề còn dư lại hơn nửa tiếng. Cuộc thi này không cho phép nộp bài rồi ra về trước, bởi vì bên ngoài cũng đang thi, thầy cô sợ chúng tôi làm ảnh hưởng đến các bạn khác. Lúc làm bài, thời gian trôi qua rất nhanh, nhưng khi đợi ra về, kim đồng hồ nhích từng chút đến sốt ruột. Tôi thấy mình phải nhọc nhằn lắm mới có thể ngồi đủ ba tiếng đồng hồ ở đây. Nóng lòng như vậy chẳng qua cũng là vì tôi quá mệt và đau mà thôi.

Ngóng chờ mãi, đọc đi đọc lại bài làm để kiểm tra, cuối cùng cũng hết giờ. Lúc giám thị thu bài, tôi thấy có bạn cố ghi chép thêm vài chữ, có lẽ không làm kịp, một bạn thì thả bút, vẻ mặt không tốt cho lắm. Tôi rất tự tin vào bài làm của mình, cho nên có thể khẳng định, đối thủ của tôi chỉ còn có một. Đó là một nữ sinh có mái tóc dài được cột cao trên đỉnh đầu, gương mặt có vẻ khó tính, mày liễu luôn chau lại.

Chúng tôi ra về, không ai nói hay hỏi han nhau tiếng nào. Ở bên ngoài, trường vắng lặng, các thí sinh đã ra về hết. Bốn đứa chúng tôi thi trước bọn họ đến một trăm hai mươi phút, nhưng họ chỉ làm đề có một môn, cho nên đã rời khỏi trường từ lâu.

Tự nhiên lòng tôi trào lên suy nghĩ không biết Quân có làm bài được không. Sau buổi phát hỏa đó, anh nhốt mình trong phòng gần một hai tuần, mọi đồ ăn thức uống đều do Lam Anh mang đến. Có lần tôi nghe Lam Anh nói chuyện điện thoại, có nhắc đến chuyện Ngạo Quân muốn bỏ thi tốt nghiệp. Nhưng bằng cách nào đó, cô ấy đã làm cho anh chịu ra ngoài, đến trường và ôn tập với mọi người.

Nếu đã không thể cùng đường và dõi theo nhau, tôi hy vọng cả hai đều đi trên con đường trải đầy hoa nắng. Đã từng có lúc tôi ước ao sau này cùng anh trải qua cuộc sống bình thường, có lúc khó khăn, khi bế tắc. Rồi tôi sẽ cùng anh vượt qua, để sau đó hai đứa lại mỉm cười, tận hưởng hạnh phúc. Nhưng giờ, điều đó đã quá xa vời, cho nên tôi mong anh sẽ có một cuộc sống suôn sẻ, bình an và lặng sóng. Mong rằng Lam Anh sẽ không làm anh buồn, sẽ yêu thương và gắn kết với anh như hơi thở của chính mình.

Ngày công bố điểm tốt nghiệp cũng là ngày có điểm của tôi. Nhìn cái tên mình đứng đầu, chỉ hơn người thứ hai một điểm, tôi thở hắt ra. Thế là có thể yên tâm ăn no ngủ say rồi. Từ hôm thi về đến giờ, người tôi như ngồi trên bàn chông, thấp thỏm mãi không yên. Dù không phải làm gì, nhưng lại chẳng thể ngủ, cả đêm cứ ngồi nghe hòa tấu, đến sáng chợp mắt vài ba tiếng rồi lại thức dậy. Dần dần, tôi cũng tự ý thức được mình gầy đi rất nhiều. Trước khi ra về, tôi đi vào phòng y tế, nơi có một cái cân điện tử. Bốn hai ký làm con số hiện tại, thế là sút mất bảy ký. Không sao, sau này tôi sẽ ăn bù lại. Giờ có điểm rồi, người có thể thành thoi rồi, có còn vướng bận gì nữa đâu.

Lễ tốt nghiệp được diễn ra ngay sau hôm công bố điểm một ngày. Nhà trường hân hoan thông báo cả khối tốt nghiệp hoàn toàn. Trong khi đó, đám học sinh mất đã đỏ hoe từ bao giờ. Buổi lễ tốt nghiệp hôm nay thực ra là ngày lễ tri ân. Bố mẹ học sinh đều nhận được giấy mời đến dự. Tại đây, một nữ sinh đại diện cho toàn khối lên đọc lời phát biểu, cảm ơn ba mẹ đã nuôi dưỡng và cho ăn học, để có được ngày hôm nay. Nhà trường còn thuê về rất nhiều thợ chụp hình, ghi lại khoảnh khắc thiêng liêng chỉ có một trong đời này.

Trong cái sắc rực rỡ của hoa phượng, mắt ai cũng nhòe nước, từ học sinh có đến phụ huynh. Từng nhóm bạn ôm nhau, khóc thành tiếng, giáo viên chủ nhiệm ở giữa vòng ôm đó, mặt cũng buồn đi nhiều. Đứng bên ngoài, những ông bố bà mẹ nhìn con mình, rồi nhìn nhau, mỉm cười. Thì ra, nụ cười hạnh phúc chính là khi nước mắt cứ rơi, nhưng môi thì tươi tắn.

Đến dự lễ tốt nghiệp của Quân là Lam Anh. Còn tôi, đương nhiên không có ai. Dù chỉ một mình, ôm bó hoa do nhà trường tặng, tôi vẫn chụp vài tấm ảnh để kỷ niệm. Có thể ngày hôm nay tôi chẳng vui về gì, nhưng đời người cũng chỉ qua một lần, cũng nên có gì đó ghi dấu.

- Anh với em chụp chung một tấm nhé! – Tiếng Quân bất ngờ vang lên.

Tôi quay đầu nhìn anh, hồ nghi như không phải người đang được mời là mình.

- Được không? – Quân nhìn tôi, ánh mắt buồn thăm thẳm, lại có chút mong chờ.

Tôi đảo mắt tìm Lam Anh, chẳng thấy bóng cô ấy đâu.

- Em sợ ai nhìn thấy à? – Quân trầm giọng.

Tôi lắc đầu.

- Thế chụp với anh được chứ?

Tôi chỉ gật đầu nhẹ.

Chúng tôi chụp chung một tấm hình. Có thể thấy, cả hai đều gượng gạo, dù đứng sát nhau, nhưng lại có một khoảng cách quá lớn để lấp đầy. Tôi vẫn ôm bó hoa và tấm bằng, còn Quân thì tay không, ôm hờ eo tôi.

Từ phía xa, tôi thấy bóng Nhật đứng đó, mắt nhìn tôi buồn lặng. Cậu ấy không tiến lại ngay, đợi tôi và Quân chụp hình xong mới chậm rãi đi tới. Nhìn Nhật hốc hác đi nhiều, vẻ tươi vui không còn nữa, cả nụ cười tỏa nắng cũng không còn. Mắt cậu ấy đỏ hoe, nhìn tôi như cố tìm kiếm gì đó.

- Cùng chụp một tấm được không? – Cái kiểu rụt rè này chẳng giống Nhật chút nào. Trước đây, cậu ấy luôn tự ý quyết định vấn đề liên quan đến cả hai đứa.

Tôi nhìn sâu vào mắt Nhật, thấy mình chìm trong biển hoang hoải xa vắng ấy. Khẽ cắn môi, tôi gật đầu nhẹ. Trông cậu ấy tệ quá! Dù gì đây cũng là người bạn duy nhất của tôi ở Đồng Anh, sao có thể không lo lắng, sao có thể không xót xa.

Từ lúc tôi và Nhật nói chuyện đến giờ, Quân vẫn đứng nguyên bên cạnh.

Nhật cười mệt mỏi, giọng uể oải nói với Quân: Cho tớ chụp chung với em cậu một tấm.

Quân có vẻ không muốn, nhưng cuối cùng cũng tránh qua một bên, có điều không rời đi, đứng im đó nhìn chúng tôi chằm chằm.

Nhật không khoác vai hay ôm eo tôi, cậu ấy chỉnh lại để tôi ôm hoa và bằng tốt nghiệp chỉ một tay, tay còn lại, cậu ấy nắm lấy, đan từng ngón tay vào, siết chặt như muốn níu giữ.

Nỗi buồn của Nhật tự nhiên theo cái kết nói đó chạy sang lòng tôi. Sau tốt nghiệp hai tuần, tôi sẽ bay. Qua đó rồi, lạ nước lạ cái, không thể nói nên chắc cũng không có bạn, đường phố cũng xa lạ nữa, chắc là sẽ buồn và cô đơn lắm. Tôi sẽ rất nhớ Việt Nam, nhớ con xóm nhỏ của mình, nhớ thời thơ ấu, nhớ Ngọc, nhớ Nhật, và nhất là nhớ Quân.

- Mặt tươi lên nào hai đứa! Mới mất sổ gạo hay sao thế? – Chú thợ chụp hình vừa áp máy vào mặt vừa nói.

- Chú cứ chụp đi! Tụi cháu không vui nổi đâu. – Giọng Nhật rầu rĩ.

Chú thợ im lặng, bấm máy, rồi nhìn lại hình: Mặt buồn quá! Chắc buồn nhất từ nãy giờ chú chụp. – Dứt lời, chú ấy bị một nhóm khác gọi đi.

Đến lúc này, Nhật vẫn chưa buông tay tôi ra, trái lại còn siết chặt. Cậu ấy nhìn tôi, ánh mắt càng lúc càng thăm buồn. Sự đau đớn chùng chình như màn sương, dày đặc và bướng bỉnh, không chịu rời khỏi đôi mắt ấy.

- Cậu qua đó nhớ giữ gìn sức khỏe nhé! – Giọng buồn da diết.

Tôi gật đầu.

- Mang nhiều áo ấm qua nhé! – Vẫn buồn.

Tôi lại gật đầu.

- Qua rồi, cho tớ số điện thoại, thỉnh thoảng tớ gọi, được không? – Nhặt nhìn tôi, ánh mắt vừa hy vọng, lại vừa ngập ngừng như sợ bị từ chối.

Tôi cười nhẹ, gật đầu chắc nịch.

- Rồi thỉnh thoảng, tớ qua đó thăm cậu, được không? – Cậu ấy cười, nhưng mặt vẫn chưa tươi vui lên.

Tôi lại gật đầu. Cậu ấy đi đâu, sao tôi quan cho được.

Lúc này, mặt Nhật đã tươi tắn hơn, nụ cười thấp thoáng trong đáy mắt. Còn đang nhìn sâu vào đôi mắt ấy, tôi thấy người mình giật mạnh, sau đó bị lôi xềnh xệch lên sân thượng. Lên đây, đương nhiên chỉ có Quân, làm gì còn ai khác.

Trời Đà Lạt hôm nay lộng gió, dự báo thời tiết nói đang có bão. Gió hung bạo luồn vào da đầu, bật tung mái tóc. Quần áo chúng tôi cũng mạnh mẽ lay lắt.

Trước mặt tôi, mái tóc Quân tỏa đều trong gió, một số vương trên trán, như che đi đôi mắt hồ ly nhỏ dài, mà cũng như cố tình gây tò mò để người khác muốn nhìn thật kỹ. Chiếc áo tốt nghiệp đã bị Quân lột ra vắt đầu đó, chỉ còn lại sơ mi trắng căng phồng nơi đầu ngọn gió. Anh đứng trước mặt tôi, caravat thắt hờ hững lay động mạnh theo đường gió đi qua. Tất cả vẹn nguyên như lần đầu tiên tôi gặp anh. Hoàng tử gió! Anh đúng là sinh ra để đứng ở những nơi cao, hứng gió và tung cánh bay lên trong nó. Sự lạnh lùng và khó đoán ấy, cũng là bản tính của gió mà ra. Có lẽ đây sẽ là hình ảnh ghi khắc vào tim tôi sâu nhất. Để sau này, ở nơi đất khách quê người, mỗi khi cô đơn, tôi sẽ lục tìm lại trong ký ức, về một cơn gió đã từng bay qua đời mình, mang tới những tươi vui mới mẻ, những yêu thương nồng đậm, rồi vụt đi theo hướng của nó, cuốn theo tất cả những êm đềm xưa cũ.

Hoàng tử gió, tạm biệt anh! Từ giờ, em sẽ đi theo hướng ngược gió, để ký ức bị thổi bay về phía sau, để chúng ta chẳng bao giờ cùng chung một quỹ đạo nữa. Em sẽ nhớ anh, với tất cả những kỷ niệm đã có, với tất cả những đau thương đang có, và tất cả những nuối tiếc sẽ có. Em hy vọng, cơn gió vô định là anh sẽ có điểm dừng chân, níu giữ lại, rồi hiền hòa tan thành không khí, đừng mãi vô định. Vì nếu gió cứ đi trên một đường thẳng của riêng mình, thì sẽ rất cô đơn.

Quân vẫn đứng bất động, cả người như hư ảo trong cái lay động của gió. Sau lưng anh, tôi thấy như có một đôi cánh lớn trong suốt, mang anh bay lên, đi về miền tí tắp xa xôi mà tôi chẳng thể theo tới.

- Em sẽ rời khỏi anh sao? – Tiếng anh hòa vào gió, vang đến tai tôi, thật trầm và buồn bã.

Tôi nhìn anh, cái nhìn hiền hòa, dịu êm như ngày còn yêu nhau. Là anh rời khỏi tôi đấy chứ. Tôi chỉ là đang tránh khỏi đường anh đi mà thôi.

Gió vẫn giật mạnh, không ngăn ngại quật vào người chúng tôi. Khoảng trống giữa tôi và anh, gió thổi vào, lấp đầy.

Chúng tôi nhìn nhau thật lâu. Dù mắt đau nhức do Quân đứng ngược sáng, tôi vẫn mở to để nhìn anh. Trời không có nắng, tôi vẫn có thể nhìn thấy thấp thoáng gương mặt anh, nhưng không nắm bắt được cảm xúc.

- Có điện thoại Quân ơi. – Lam Anh chạy đến cùng chiếc điện thoại, cắt đứt khoảnh khắc cuối cùng của tôi và anh.

Quân đón lấy, nhìn vào màn hình, sau đó áp lên tai: Con nghe mẹ ơi.

Đầu dây bên kia nói gì đó tôi không rõ, nhưng một giây sau, anh vụt chạy khỏi sân thượng, rồi khuất bóng sau cánh cửa kia. Lam Anh chạy theo ngay sau đó. Sân thượng chỉ còn lại gió và tôi. Cũng nên đi xuống thôi. Nếu tiếp tục ở lại đây, tôi sẽ ngẹt thở mất.

Xuống tới sân trường, cảnh tượng chia ly bịn rịn lại đập vào mắt tôi. Vẫn là những đôi mắt đỏ hoe, lâu lâu có tiếng thút thít bất lực, những vòng ôm siết chặt hơn. Tôi thờ thẩn đi vòng quanh, nhìn ngắm một lượt, rồi đưa mắt nhìn lại ngôi trường mình mới gắn bó không lâu. Đúng lúc này, có tiếng loa trường thông báo, tên tôi được xướng lên, yêu cầu đến phòng giám thị. Có lẽ là hoàn thành thủ tục du học.

Nhưng tôi đã lầm. Thủ tục du học, bên phía nhà trường sẽ làm cho tôi tất cả, đến phòng vấn xin visa tôi cũng chẳng phải làm. Tôi bị gọi lên đây là vì có người tìm. Thấy tôi, thầy giám thị tề nệ rời khỏi, để lại trong phòng mình tôi và một người đàn ông trung niên.

Tôi ngồi xuống ghế đối diện, mắt không rời khỏi gương mặt lạ lẫm kia. Ông ta khá gầy, da ngăm đen, đôi mắt vàng vọt.

- Cháu là con của anh Thái đúng không? – Người đàn ông hỏi tôi.

Tôi gật đầu.

- Chú là đồng nghiệp của ba cháu.

Tôi im lặng, trơ mắt nhìn. Nếu là người quen, hẳn ông ta biết ba tôi đã mất. Đến đây tìm tôi để làm gì?

- Vụ việc của ba cháu đã được điều tra kỹ lưỡng. Anh Thái hoàn toàn bị oan. Chú đã tìm cháu vài tuần nay, nhưng giờ mới tìm ra ngôi trường này. Cháu có muốn kiện người đã vu khống ba mình không? Chú sẽ giúp cháu đòi một khoản bồi thường. – Người đàn ông nhìn tôi, chậm rãi nói, giọng thâm trầm.

Tôi vẫn im lặng, tiếp tục trơ mắt nhìn. Ngay từ đầu tôi đã tin ba mình không làm ra những chuyện sai trái như thế. Nhưng thực tâm trong lòng, từ ngày ông mất, tôi không mong vụ này tiếp tục được điều tra, mà muốn nó vĩnh viễn khép lại. Người đã không còn, giờ làm rõ sự thật, chỉ càng làm cho cái chết của ông trở nên tức tưởi, làm tôi thêm oán hận mà thôi.

- Cháu ơi! – Thấy tôi im lặng, người đàn ông lại gọi. Chú giúp cháu khởi kiện nhé?

Tôi nhìn ông ấy hồi lâu, rồi chậm rãi lắc đầu. Chuyện này nên khép lại ở đây. Tiền thì chẳng ai chê, nhưng tôi sắp đi rồi, hơn nữa, cũng không muốn làm cho cái chết của ba mình thêm cay đắng và oan ức. Chỉ cần công bố rõ rằng ông ấy trong sạch, rồi khép lại mọi thứ, để cho thời gian phát huy uy lực của mình, vùi lấp tất cả.

Tôi đứng lên khỏi ghế, triệu triệu đi ra khỏi phòng. Phía sau lưng, người đàn ông vẫn gọi, nhưng tôi không quay lại.

Từ phòng giám thị, tôi đi thẳng ra nhà xe, xuyên qua sân trường đông người. Xung quanh tôi lúc này, mọi thứ đều rời rạc, vô sắc vô âm, giống như chỉ đang xem kịch câm từ một màn hình rộng lớn. Đó là một thước phim quay chậm, nhòe nhoẹt và mờ hồ.

Tôi lấy xe, chạy không mục đích trên đường. Có vài lần qua đường, tôi nghe tiếng còi xe hoảng hốt réo ầm lên bên tai, rồi có tiếng người chửi mắng gì đó. Đường phố tấp nập là thế, nhưng lại rời rạc trong mắt tôi.

Bão về làm bầu trời xám xịt ảm đạm, gió như giận dữ gì đó, cứ thế tốc mạnh, nghe vù vù bên tai. Hàng cây vẫn xanh chợt trở nên xơ xác đến buồn bã. Đường phố trôi nhanh hơn, dòng người lướt qua vô tình, mong tìm chỗ ẩn nấp, sợ cơn mưa sẽ ập đến bất cứ lúc nào.

Tôi cứ chạy vô định như thế, cuối cùng khi dừng lại, đã thấy mình đứng trước căn nhà cũ. Đây chính là nơi gắn liền với tuổi thơ của tôi. Mới một thời gian không gặp, nó đã thay đổi quá nhiều. Con đường đất đỏ được đổ nhựa, mặt đường đen đúa vô cảm. Những bụi cây mà lúc trước chúng tôi chơi trốn tìm giờ mất tăm, có lẽ bị người ta phát đi hết để lấy chỗ làm công. Ngôi nhà của tôi cũng đã thay đổi. Từ màu trắng tinh khôi với dàn hoa giấy đỏ rực, nó đã chuyển mình thành màu xanh rêu, chẳng còn dàn hoa nào hết. Vườn hoa trước nhà mà ba chăm sóc giờ đã bị nhổ lên hết, sân đất trắng một lớp bê tông dày, vô hồn và thô thiển. Lúc trước, bên cạnh nhà tôi còn trồng một bãi đất, nhưng giờ nó ở đó đã xây lên một gara sửa xe. Nhìn lại tất cả sự thay đổi này, tôi phẫn nộ. Sao bọn họ lại thay đổi hết tất cả mọi thứ thuộc về tuổi thơ của tôi thế này?

Tôi cứ đứng nhìn chằm chằm vào căn nhà như thế, dường như là rất lâu, vì trời đã bắt đầu chuyển tối. Mọi dư âm xưa cũ đều đã bị xua đi, thay thế bằng dáng vẻ nhức nhối hiện tại, chẳng còn tìm ra chút êm đềm thân quen nào, nhưng tôi vẫn cứ nhìn, không thể rời mắt đi.

Đêm nay bão về, những cơn gió lạnh càng lúc càng hung hãn hơn. Cảnh vật muốn tác thờ trong bóng đêm đen ngịt, đến một ánh sao lay lắt cũng không có. Cái lạnh như được bồi đắp thêm, càng lúc càng dày và đậm hơn. Tắm áo tốt nghiệp mỏng manh không thể giữ cho tôi ấm. Nếu bây giờ có một đồng lửa thì hay biết mấy.

Kí ức về đêm của tôi là những hôm khô ráo đẹp trời, ba nhóm cho chúng tôi một đồng lửa tại bãi đất trống bên cạnh nhà. Tôi, Thế Anh, và những người bạn háo hức ngồi đó, tay đứa nào cũng cầm một củ khoai lang sống. Đợi cho lửa chạy lớn, đốt củi thành than, chúng tôi bắt đầu vùi khoai vào nướng. Cũng có những hôm, bà Hạnh làm cho chúng tôi món kẹo dẻo nướng, rồi mỗi đứa lăm lăm một cái cây dài, châm viên kẹo vào đầu, hơ trên ngọn lửa nóng, chăm chú xoay tròn để không bị cháy. Khi ấy, đêm là sự ấm áp của ánh lửa linh hoạt vui mắt, bập bùng như nhảy múa, uyển chuyển uốn quanh những khúc củi khẳng khiu, là mùi thơm nức mũi của khoai lang nướng, là vị ngọt tan đều trong miệng của kẹo dẻo, là những vệt nhò lem nhem trên mặt đám trẻ chúng tôi. Không như bây giờ, đêm là lúc rên siết của thời gian, hẳn những mệt mỏi vào tâm trí, bức người đến ngẹt thở, là lúc những nhung nhớ động cựa, vẫy lại quanh trái tim tù túng, dày vò nó. Những cơn người cô đơn thường không thích ánh sáng, trốn mình trong những chỗ âm u, nhưng thật sự lại rất sợ bóng đêm.

Gió giật ù ù bên tai như thổi những êm đềm ngọt ngào thơ bé về trong tôi. Tôi nhớ ba, nhớ căn nhà ấm áp của mình, nhớ những ván cờ chẳng bao giờ thắng. Tuổi thơ khi ấy êm đềm biết bao! Ngày đó, tôi nào đâu biết, trên đời này chỉ có ba mẹ tốt với mình, còn lòng người vốn nông sâu khó đoán, nhìn ra được cũng chẳng chắc chắn. Khi ấy, hạnh phúc là một thứ gì đó thân thuộc như một phần cuộc sống, chẳng như bây giờ, nhận ra rằng nó không phải là đồ vật, không thể cầm được, nắm được, có được cũng chưa chắc an toàn.

Có người từng nói, khi người ta cứ mãi nhung nhớ và hồi tưởng về tuổi thơ, thì có nghĩa hiện tại đang quá mệt mỏi với họ. Tôi lúc này đúng là đã sức cùng lực kiệt. Càng vươn lên cao, càng đón gió lớn. Càng chọn cho mình con đường thẳng, thì lại càng cô đơn. Lúc này tôi chỉ muốn được lặng thinh, cứ thế ngồi im ở đây, nhìn về phía trước và hồi tưởng mọi thứ, giống như ngay đây là một màn ảnh rộng, máy đang chiếu lại tuổi thơ của tôi.

Có những người, cố gắng lao về phía trước để chạy trốn quá khứ. Lại có những người, dù đang sống ở hiện tại, vẫn cứ đau xót cho những gì đã qua. Còn như tôi, tôi sống cho hiện tại và tương lai, nhưng sâu thẳm trong tim vẫn cứ tìm đường trở về với âm ỉ của tuổi thơ. Nơi đó không có những toan tính, chỉ có gia đình và những người bạn. Ở nơi đó, thứ lạnh nhất vẫn là nước đá, nơi xa nhất vẫn là nước Mỹ. Ở nơi đó, tôi là con nhóc hung hăng, bắt nạt những người bạn của mình, lại chẳng chịu thua ba trong bất cứ chuyện gì. Ở đó cũng có bà Hạnh nữa. Hiện tại, bà ấy không còn có được tình cảm của tôi, nhưng lúc bé, đó là người phụ nữ tuyệt nhất mà tôi từng biết. Bà ấy có một sự nghiêm khắc của người đi trước, nhưng cũng có cả sự chu đáo của một người mẹ. Bà ấy dạy tôi ăn không ngậm thìa, không gõ đầu vào chén, không chống đầu xuống bàn. Bà ấy dạy tôi ngồi ghế không được vò chân từ phía sau ra trước. Bà ấy giữ cho chân tôi không bao giờ chạm vào đất bẩn. Bà ấy bảo tôi bước đi phải nhắc chân lên, tốt nhất đừng gây ra tiếng động, đừng kéo lê đôi dép như sợ nó không biết mòn. Trong tuổi thơ của tôi, bà ấy đóng vai một người mẹ hoàn hảo. Khi ấy, gia đình tôi đẹp biết bao! Mẹ thật chu đáo, ba thì thông thái và am hiểu, còn tôi, một đứa tiểu quỷ luôn gây rắc rối, nhưng chưa bao giờ bị đánh đòn.

Nước mắt tôi chảy ra cũng là lúc cơn mưa nặng nề bắt đầu rơi xuống. Từng hạt nước rất to, lạnh buốt. Ban đầu, mưa chỉ lộp độp, vài hạt như đi lạc, rồi cơn mưa dày dần, ào ào trút xuống, nghe ầm ĩ bên tai. Mưa phớt mặt cho gió, tạt mạnh từng cơn, như đang ầm ức hờn giận gì đó. Mưa tạt vào người tôi lạnh toát, đau rát. Cái lạnh bám riết lấy từng sợi vải, thấm dần vào người. Mái tóc tôi bết lại, dẫn cho nước mưa chảy qua mặt, hòa vào dòng nước mắt đang không ngừng rơi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Tôi mơ hồ thấy bóng căn biệt thự trắng xuất hiện. Trong ánh sáng ban ngày, nó trở nên lộng lẫy và to lớn bề thế.

Lúc tôi đi vào trong, Lam Anh đang ngồi trên ghế sofa. Nhìn thấy tôi, mặt cô ấy dần ra, có một sự lo lắng vừa được trút xuống.

- Em đi đâu cả đêm vậy? – Cô ấy đi ngay đến chỗ tôi.

Tôi chỉ trơ mắt nhìn.

- Trời đất, sao em ướt thế nào?

Tôi vẫn chỉ nhìn chằm chằm vào Lam Anh, sau đó bỏ về phòng mình. Những bước chân của tôi lúc này như không ở trên mặt đất, mà đang đi thẳng bằng trên sợi dây bắt ngang qua vực thẳm. Cả người tôi rất nặng nề, đầu óc mù mịt, mắt và lòng bàn chân nóng ran như bị hơ trên lửa.

Hành lang dẫn về phòng chưa bao giờ dài đến thế này. Mọi thứ như lê thê vô tận, tôi đi mãi vẫn không thể đến nơi. Rồi đột nhiên, chuỗi mơ hồ phía trước dần tối đi như trời về chiều, sau đó nhanh chóng đi vào đêm đen.

Ở đâu đó, tiếng hét gọi tên tôi vang đến, xa xăm và hoang hoải, rồi mọi âm thanh đều chìm vào thinh không, tĩnh lặng đến mức đông cứng.

Tôi thấy mình rơi hẳn xuống, rồi nằm trong một vùng đen tối. Ở đây không có quá khứ, không có hiện tại, càng không có tương lai. Chỉ là tôi và bóng tối mà thôi. Bóng đêm dày đặc nhưng lại mang đến cảm giác an toàn. Tôi co người, nằm nhắm mắt, cứ thế thả nổi mình trong nơi mờ mịt. Tôi khao khát có thể nằm cả đời thế này, không phải đối mặt với điều gì, không chơi với trong niềm hối tiếc, không phải mệt mỏi thêm nữa.

Tôi thỏa thích nằm im như thế, cho mình vô trách nhiệm với mọi thứ, mặc kệ những gì đang diễn ra. Nhưng rồi, ông trời chẳng chiều lòng người, tôi thấy mình bị một lực mạnh lôi tuột ra ngoài ánh sáng. Ánh nắng mặt trời tràn vào mắt, chói lòa khó chịu. Tôi muốn nhắm mắt lại, tiếp tục tìm về vùng tĩnh lặng của riêng mình.

- Minh An! Minh An! – Tiếng gọi của Lam Anh ngăn không cho tôi làm điều đó.

Tôi buộc lòng mở mắt, nhàn nhạt nhìn gương mặt cô ấy ngày càng rõ dần.

- Minh An! Không được nhắm mắt lại! Em phải tỉnh lại đi! – Lam Anh tát nhẹ vào má tôi.

- Tôi ngủ ngay thức thì liên quan gì đến chị? – Tôi cau có.

Đón nhận thái độ này, cô ấy không những không khó chịu, mặt còn chìm dần vào hạnh phúc, mắt đỏ dần: Em nói lại được rồi hả?

Lúc này tôi cũng giật mình. Tôi đã có thể nói rồi? Giọng nói khô khốc, nhưng rõ ràng là tiếng của tôi.

- Chị đi gọi bác sỹ. Em phải thức nghe không? – Lam Anh cuống cuống.

Tôi khó chịu nhìn theo bóng cô ấy vụt ra cửa. Thức dậy có gì hay? Tôi muốn được ngủ mãi.

Nói tiếp Lam Anh, đoàn bác sỹ và y tá ngăn chặn tôi trở về với nơi an nhiên của riêng mình. Bọn họ bắt tôi ngâm nhiệt kế, người thì đo huyết áp, người thì soi đèn pin vào mắt tôi.

- Giờ thì ổn rồi, nhưng cơ thể suy nhược, phải bồi bổ. – Nữ bác sỹ khẳng định.

- Tốt rồi! – Lam Anh mừng ra mặt.

Tôi chán ghét nhìn bọn họ người cảm ơn, người khách sáo, rồi từng bóng một rời đi, chỉ có Lam Anh ở lại.

- Quân nó lo cho em lắm đấy. – Cô ấy đi đến, ngồi xuống bên giường tôi, giọng gần gũi.

- Có gì phải lo? – Đang ghen ngầm đấy à?

- Em đã hôn mê bốn ngày rồi, sốt cao không thể hạ. Bác sỹ nói cơ thể em quá suy nhược, một phần là vì chính em không muốn tỉnh lại. – Lam Anh thở dài.

Tôi mệt mỏi, không muốn lên tiếng đáp lại nữa. Chẳng phải đã bị các người lôi dậy rồi sao? Đừng có kể nể nữa!

- Quân nó đang mang cháo đến cho em đấy. – Lam Anh cố tình không hiểu thái độ khó chịu của tôi.

- Không cần. – Chẳng hay ho gì khi làm người phá hoại tình cảm người khác. Bọn họ cứ hạnh phúc với nhau đi. Chỉ cần mặc xác tôi thì tôi đã biết ơn lắm rồi.

- Em không tha thứ cho Quân à? – Lam Anh nhìn tôi e dè, giọng như dò hỏi.

Tôi mới là người ốm cơ mà, tại sao bọn họ lại điên như mới sốt cao thế? Tha thứ cái gì đây? Anh làm gì có lỗi với tôi mà cần tha thứ? Hết yêu một người đâu phải là tội lỗi. Nó là điều bản thân không thể làm chủ được.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, Ngao Quân xuất hiện ngay sau đó. Trông anh hốc hác đi nhiều, người gầy rạc, hai mắt bị giam bởi một quầng thâm đậm, môi bạc màu, mặt tái nhợt. Nhìn thoáng qua một cái, tôi khó chịu trừng mắt với Lam Anh. Cô ta làm cái gì mà không chăm sóc người yêu mình, để anh thành ra như thế?

Lam Anh đương nhiên không thấy cái nhìn của tôi, vì còn mãi ngoái đầu về phía Quân. Khi anh đi đến bên giường, cô ấy đứng lên, bỏ ra ngoài. Họ giận nhau sao?

- Em mệt lắm không? – Quân ngồi xuống chiếc ghế bên giường, giọng khàn khàn đấm mệt mỏi.

- Ra xem chị ấy đi! – Tôi không trả lời anh, mắt nhìn ra cửa, dõi theo hướng bóng Lam Anh vừa khuất.

- Có gì để xem?

Tôi nhìn Quân một cái thật khế, sau đó quay mặt đi. Người yêu của anh, anh không lo thì thôi, tôi chả việc gì lo giùm.

- Em ghét anh rồi à? – Tôi nghe tiếng Quân thật buồn.

- Chúng mình có gì để ghét nhau? – Giữa chúng tôi giờ chỉ là hư vô. Làm gì có quyền dành cho nhau chút cảm giác nào nữa.

- Vậy em còn yêu anh không?

Tôi nghe xong câu hỏi liền quay đầu lại để nhìn thấy mặt anh. Anh quan tâm đến điều này để làm gì? Nếu đã ra đi, chỉ cần bước thẳng, đừng ngoái đầu lại. Loay hoay như thế nào với tình cảm trong lòng là chuyện của tôi.

Ánh mắt tôi nhìn Quân rất nhạt, sau đó lại quay đầu đi, hướng mắt ra ngoài cửa sổ. Tình cảm của tôi, anh tốt nhất đừng bận tâm nữa, không biết đến thì hay hơn. Còn vài ngày nữa, tôi sẽ mang theo mối tình đau đớn này bay về bán cầu bên kia. Những nhung nhớ, những ghi khắc, sẽ theo cánh máy bay vút lên trời cao. Chẳng còn là của tôi hay anh nữa.

Tôi thoáng thấy bóng Quân rời khỏi ghế, đi ra ngoài, chẳng thể kìm được mình quay đầu nhìn theo. Tấm lưng của anh liêu xiêu và cô đơn quá! Bóng áo trắng hư ảo, khiến người ta có cảm giác với cả đời cũng không tới.

Quân rời đi không lâu thì Lam Anh lại đi vào. Cô ấy nhìn tôi, đôi mắt như đang cố tìm kiếm gì đó.

- Quân ra ngoài hút thuốc. – Tôi không hỏi, nhưng Lam Anh vẫn nói.

- Không liên quan đến tôi. – Tôi không khốc đáp lại. Hút thuốc? Tại sao anh lại hút thuốc? Chẳng phải lúc trước nói bỏ rồi sao? Còn Lam Anh làm cái trò gì mà không cần anh lại?

Lam Anh thở dài, nhìn tôi bất lực, sau đó làm động tác mở túi xách, lấy ra một cuốn sổ.

- Đọc cái này lúc em khỏe hơn. – Cô ấy đưa nó cho tôi.

Tôi không đón lấy.

- Là nhất ký của Quân đấy. Em đọc đi! Chị lên lấy từ phòng nó.

Tôi sững sờ nhìn Lam Anh. Cô ấy muốn gì ở tôi? Tại sao lại đưa cho tôi cái này? Hay là trong này ghi rõ quá trình tình cảm của Quân chuyển từ tôi sang cô ấy? Đây là cách trả thù của phụ nữ đang ghen à?

Thấy tôi vẫn không cầm, Lam Anh lại thở dài, để cuốn sổ bên mép giường, rồi đi ra khỏi phòng.

Tôi hồ hững nhìn cái bia nâu cũ kỹ ấy. Người như Quân cũng viết nhật ký sao? Rốt cuộc anh sẽ viết những gì? Sẽ nghĩ những gì?

Không kim được, tôi với lấy cuốn sổ, lật ra đọc từng chữ. Nét chữ anh cao và mỏng, nghiêng nghiêng một chút, trông đều đặn và tỉ mỉ.

Cuốn sổ này được viết vào ngày đầu tiên anh gặp tôi ở Trung Anh: “Chắc là tình yêu. Tôi rõ ràng cảm thấy tim mình giật lên, sau đó đập liên hồi khi nhìn ấy em. Em rất ngoan cường, lại cao ngạo. Ánh mắt em nhìn chúng tôi giống như kẻ mạnh nhìn lũ yếu thế hơn mình. Tay em chắp sau lưng, đầu ngẩng cao, người hơi uốn về phía trước. Tôi thích con gái có phong thái tự tin như vậy. Tôi chưa từng thấy bị thu hút thế này. Cho nên chắc là yêu rồi. Vì chỉ có thế mới làm cho người vốn tẻ nhạt như tôi thấy bồi hồi.”

Đoạn nhật ký tiếp theo là sau đó bốn ngày: “Nhớ quá mà chẳng dám đến trường gặp em. Vừa ngại, vừa tự ti. Tôi chỉ là một thằng du côn nghỉ học giữa chừng, làm sao xứng với em?”

Bốn tháng sau anh mới viết tiếp: “Đi sẽ học lại. Phải ngồi với đám nhóc thua tuổi mình, khó chịu lắm nhưng vẫn phải chấp nhận. Tôi phải ráng học để được làm học sinh giao lưu, qua trường em mới được.”

Lại thêm vài tháng anh mới lại viết: “Chỉ cần thêm hai điểm nữa là có thể qua Trung Anh tìm em rồi. Thế mà tôi lại để cơ hội đó vụt mất. Giờ thì chẳng có gì hay ho để dám đứng trước mặt em. Vừa quấy, học lại không giỏi, rồi còn học lại một lớp, chắc em cười vào mặt tôi mất.”

Cuốn nhật ký bị anh gạch mực chẳng chịt, phải lật qua nhiều trang mới lại thấy chữ: “Giờ mà có thể thì tôi sẽ hét lên. Hôm nay em chuyển đến trường tôi, còn học cùng lớp nữa. Thích thật! Từ giờ chỉ cần đi học là có thể thấy em. À, em tên là Minh An. Nghe thật hay! Minh An! Minh An! Minh An!”

Lại có rất nhiều trang giấy anh chỉ viết tên tôi, tìm mãi mới có thêm chữ khác: “Thằng khi Khoa nó bảo em thích nó, tỏ tình với nó. Tôi không tin đâu. Sao lại là nó chứ? Nó thì có gì tốt? Nếu em thích người nổi bật, đáng ra phải thích tôi. Bực quá! Sao em lại thích nó làm gì? Nếu em cứ ở nguyên như thế thì tôi có thể chọn lúc mà làm quen rồi. Tức em rồi đấy nhé An!”

Đọc đến đây, tôi bật cười. Không ngờ Ngạo Quân lạnh lùng và tuấn tú lại trẻ con thế này.

“Hôm nay thằng Khoa dẫn em đến đám cưới nhà tôi. Em đẹp như thế, đi cạnh nó chả nên chút nào. Chỉ có tôi mới xứng với em mà thôi. Tức chết mà không thể làm gì, chỉ biết ngồi uống bia. Không lẽ tôi phải đợi đến lúc em và nó chia tay? Nếu vậy, tôi mong là em đá nó. Nó vừa chia tay với con bé My thì đã quen với em. Đá nó đi An! Ngồi bên cạnh em mà lòng tôi cứ gào lên như vậy đấy, nhưng em có nghe đâu. Đã thế, đừng một cái, em thành em gái tôi. Ngày mai em chuyển về đây sống, tôi cũng vui vui, nhưng mà cũng lo nữa. Anh trai có được yêu em gái không nhỉ? Có máu mủ gì đâu chứ.”

Đọc nhật ký của anh, tôi cũng bắt đầu nhớ lại. Hôm đó anh uống rất nhiều bia, mặt mũi hình sự, khí lạnh toát ra đầy đe dọa. Đến tôi cũng thấy ớn lạnh.

“Thằng Khoa bảo nó bỏ em để quay lại với My. Tôi bực quá, cho nó một trận, chừa mỗi cái mặt, còn chỗ nào đánh được thì đánh hết. Văn chẳng dám can, chỉ ngồi nhìn. Ai cũng vậy thôi, tổn thương em thì xong với tôi rồi. Ba tôi bảo phải xem em như em gái, canh chừng không được để em bị gì, còn phải để ý xem có thằng nào tán tỉnh em không. Không xem như em gái cũng chăm sóc được vậy. Từ giờ em là của tôi! Thằng nào nhảy vô tôi cho ăn đòn.”

Khoa bị Quân đánh sao? Điều này giờ tôi mới biết.

“Tôi đã được ôm em trong lòng. Chẳng biết em có vì vậy mà nghĩ xấu cho tôi không, nhưng mà thấy em ngủ giật mình nhiều quá, tôi xót lắm. Em yên tâm, anh sẽ không làm gì em đâu, chỉ muốn bảo vệ em mà thôi.”

Tự nhiên tôi nhoen cười, nhưng có thể cảm thấy có một nỗi buồn phảng phất trong lòng.

“Em rời khỏi nhà và đi rồi. Tôi muốn giữ em lại, nhưng mà lại không làm. Nhớ em lắm, nhưng cũng giận nữa. Tôi đã rất tin tưởng em, nhưng mà em lại gạt tôi. Em gạt tôi như thế có phải là trong lòng không có tôi? Chứ làm gì có ai thương nhau mà nỡ lừa nhau. Em không có tình cảm gì với tôi sao? Đạo này thấy mọi người bảo em thân với thằng Nhật. Tôi cũng thấy em hay học cùng nó. Hy vọng em đừng có thích nó. Dù tôi chưa thể hết khó chịu, nhưng mà tôi không có ghét em lâu, vẫn còn yêu em lắm.”

Lại là rất nhiều trang bị anh dùng bút tô đen. Tôi lật qua khoảng chục trang như thế mới lại nhìn thấy nét chữ của anh: “Em cũng yêu tôi. Tôi chắc chắn như vậy dù em không nói. Tình yêu có thể cảm nhận qua cái nắm tay, qua vòng ôm và cả nụ hôn nữa. Lúc em hôn, tôi thấy như là em đang chỉ hướng về phía tôi, khao khát tôi, hòa làm một với tôi. Tôi yêu em nhiều lắm!”

Ngay sau dòng chữ này là một cái gạch ngang, rồi anh lại viết tiếp: “Ba biết tôi và em yêu nhau rồi. Tôi vừa đến Nhật đã gặp ông. Ba tôi giận lắm, mặt mũi tôi sẫm, đến tôi cũng cảm nhận được. Ông bảo nếu tôi còn tiếp tục nông nổi, ông sẽ không để em yên. Tôi hiểu tính ba, dù là người ông yêu thương, nếu làm ảnh hưởng đến danh dự của ông, thì thế nào cũng bị vui dập. Cái này tôi cũng đã từng trải qua. Lúc tôi bỏ nhà đi phá phách, ông không đi tìm, còn muốn từ tôi. An ơi, anh phải bảo vệ em đúng không, vì anh là người yêu em mà? Chuyện này, có lẽ mẹ sẽ giúp được. Mẹ trên cơ ba nhiều. Nghe bảo hồi xưa ông bị bà quay như đé, mà vẫn ngoan ngoãn nghe theo. Hồi cầu hôn, ba đã mang hai phần ba cổ phần của mình sang tên cho mẹ như là sinh lễ. Công ty có nhiều dự án lớn, ba tôi đã bán bớt cổ phần, giờ chỉ có 17%. Hiện tại thì mẹ tôi có cổ phần nhiều nhất, nhưng mà bà chỉ thích chụp hình và phần son, cho nên ủy quyền để ba tôi làm chủ tịch. Mẹ bảo sẽ cho tôi quyền thừa kế, nếu học kỳ này hoặc kỳ sau, tôi có điểm thi cao nhất. Mẹ tôi không phải người phụ nữ sống vì chồng vì con. Lúc chia tay ba, bà ấy để ông nuôi tôi, còn mình thì thoải mái đi làm người mẫu. Cho nên việc bà ấy ra điều kiện không phải nói cho vui. Nếu trở thành chủ tịch, tôi sẽ là người làm chủ công ty, ba sẽ phải nhún nhường tôi. Lúc đó tôi và An lại có thể yêu nhau rồi.”

Tôi lật sang trang, tiếp tục đọc: “Làm mặt lạnh với em khó quá! Thấy em là tôi chỉ muốn ôm vào lòng, mà giờ thì phải đứng xa nhìn, không dám làm gì quá khích. Gần đây em gầy đi nhiều, không cười nữa, cũng không ra khỏi phòng. Tôi nhớ em lắm! Ở trên lớp, tôi muốn nhìn em thật nhiều, nhưng mà lại phải nghe giảng. Đợi tôi đây, không được yêu người khác đâu, tôi sẽ về với em sớm nhất có thể.”

Hóa ra, đến khi ấy, anh vẫn còn yêu tôi. Thế nhưng giờ có Lam Anh rồi. Giờ thì mọi yêu thương lúc trước đều là vô nghĩa mất rồi.

Mất tôi như thế, róng ran, sống mũi cay xè, tay run run lật qua một trang nữa: “Tôi chết mất thôi! Em bị sao thế này An ơi? Tại sao lại không nói được? Em buồn đến thế sao? Xin lỗi em, lá thư anh viết cho em là vì bị ba ép. Nếu biết sẽ thế này thì anh đã tìm cách nói thật với em rồi. Anh không có điểm thi cao nhất ở học kỳ một, nhưng qua học kỳ hai nhất định sẽ cố gắng. Em đừng xảy ra chuyện gì nhé! Chị họ anh du học sắp về nước rồi. Chị Lam Anh giỏi lắm, chị ấy sẽ giúp anh học, rồi anh sẽ được điểm cao, và mình lại về với nhau. Em phải chữa bệnh đi có biết không? Như vậy anh buồn và lo lắm. Anh đến chỗ em chữa, mà bà bảo không tiết lộ thông tin bệnh nhân. Cái bà điên đấy! Anh bảo là anh trai em, bà không tin, làm phải nhờ đi gọi về xác nhận. Bà nói là bệnh em nặng lắm, tại em không muốn khỏi, cho nên có khi cả đời không nói được. Thế sau này mình phải dẫn nhau đi học ngôn ngữ tay à em? Anh kìa, em có như thế nào anh vẫn yêu, đừng yêu thằng khác là được.”

Tôi gấp cuốn sổ lại, nước mắt chảy dài trên má. Thì ra anh yêu tôi đến vậy, thì ra tâm tư chỉ nghĩ về tôi, nhật ký cũng chỉ viết về tôi. Hóa ra, từ đầu đến cuối đều là vì tôi. Chắc anh cũng đã đau khổ và chịu đựng nhiều lắm. Ngày hôm công bố điểm, anh giận đến như vậy là vì không thể đạt yêu cầu của mẹ, không thể quay về với tôi sao? Quân ơi, rốt cuộc anh đã đau khổ đến mức nào? Vậy mà em chẳng thể làm gì cho anh, chỉ biết suy nghĩ theo lối thường tình, còn định bỏ anh lại đây rồi ra đi.

Tôi không thể kìm lại, òa khóc thành tiếng, nước mắt ướt đầm mặt. Anh đâu rồi? Tôi muốn thấy anh ngay bây giờ. Tôi muốn được anh ôm. Ông Hùng có làm gì tôi cũng mặc kệ.

Cửa phòng lại có tiếng mở ra. Tôi để nguyên gương mặt mặt đầm lệ, quay ra nhìn. Là Quân, anh đang đứng ngoài cửa, hốt hoảng nhìn tôi. Tôi còn chưa lên tiếng gọi anh đã luống cuống lao đến.

- Em sao thế? Đau chỗ nào? Nín đi! Em đau ở đâu anh gọi bác sỹ khám? – Tay anh liên tục lau nước mắt cho tôi, giọng nói khản trương.

Tôi nhìn anh, lại khóc nức lên, không thể nói thành lời.

- Anh đi gọi bác sỹ nhé. – Quân nói gấp, rồi xoay người định chạy đi.

Tôi càng gào khóc to hơn, làm anh đi cũng không được, đành ngồi xuống giường.

- Cái này... sao em lại có? – Giờ anh mới thấy cuốn sổ của mình.

Tôi vẫn cứ khóc.

- Em đọc rồi à?

Tôi càng khóc dữ dội.

Quân lỏng ngóng cả tay chân, không biết phải làm gì, luống cuống đỡ tôi ngồi dậy, rồi ôm tôi vào lòng, tay vỗ nhẹ sau lưng: Em nói chuyện với anh đi! Đừng khóc nữa! Đừng có làm anh sợ!

- Em xin lỗi! – Tôi meo meo.

- Em có lỗi gì đâu. – Giọng Quân rất hiền.

- Giả như em không có điểm cao nhất, thì mình đã được bên nhau rồi. – Tôi lại khóc ầm lên như đứa trẻ.

- Là do anh không giỏi, không phải tại em. – Quân dỗ dành.

Đây rõ ràng là lỗi của tôi. Anh chỉ thua tôi đúng một điểm. Đây là do tôi, không phải do anh.

- Nín đi anh nói cho nghe cái này!

Tôi cũng muốn ngừng khóc, nhưng lại làm không được, bao nhiêu oan ức, tức tưởi, cứ thế bật ra thành tiếng, rồi hóa nước, trào ra khỏi khóe mắt, làm ướt cả một bên vai áo anh.

- Nín đi! Anh yêu em! – Quân thì thầm vào tai tôi.

- Em cũng yêu anh nữa. – Tôi nói trong nước mắt.

- Vậy là được rồi. Anh chỉ cần em vẫn yêu anh thôi. Em đừng khóc nữa! – Tôi có thể cảm nhận được nụ cười thật hiền của anh.

Nhưng mà tôi vẫn tiếp tục khóc, mặc kệ mọi cố gắng của anh, và cả của bản thân mình. Yêu càng nhiều, lia xa càng chua chát.

- Sao ầm ĩ như cái nhà trẻ thế? – Giọng nói của người thứ ba vang lên trong phòng.

Tôi rời khỏi lòng Quân, hướng mắt ra cửa. Mẹ anh đang đứng ở đó, với tất cả vẻ đẹp và quyến rũ. Phía sau bà là Lam Anh. Cô ấy đang nhìn hai đứa tôi bằng ánh mắt vui mừng.

Có người đến, tôi không khóc ầm ĩ nữa, chỉ rầm rức trong cổ họng.

- Con nín đi An! Mẹ cho hai đứa cô phần rồi, thằng Quân cũng làm hồ sơ đi du học với con rồi, con còn muốn cái gì nữa mà cứ khóc hoài thế? – Mẹ Quân nhăn mặt, tay day day thái dương, có vẻ chịu đựng.

Tiếng thút thít của tôi im bật, rồi thành những cơn nấc cục vì bị ghim lại. Tôi nhìn Quân như để chắc chắn hơn.

Anh nhìn tôi, cười hiền, gật đầu: Hôm lễ tốt nghiệp, lúc anh có điện thoại, là mẹ gọi, tìm anh đến để làm giấy tờ sang tên.

- Đáng ra sẽ không cho hai đứa đâu. Nếu Quân nó thua ai chứ không phải con, mẹ sẽ không cho. Việc con hơn nó cũng giống như ba nó ngày xưa vậy, giỏi dang nhưng vẫn không thể qua mẹ. Cho nên hai đứa có được điều mình muốn rồi đấy.

Tôi lúc này đã có thể ngưng khóc hẳn, hết nhìn mẹ cả rồi lại nhìn anh: Ba anh biết chưa?

- Trong lúc em hôn mê, anh đã đàm phán với ba xong rồi. – Quân cười rất tươi.

Tôi cũng cười theo, nhưng mặt mũi tèm lem nên chắc trông như con mèo.

Quân mang đầu mình cụng nhẹ vào đầu tôi, giữ cho hai hơi thở thật gần, quện vào nhau, cho hai tiếng cười không xa thêm chút nào nữa.

- Con đã dùng hạnh phúc của mình để mua được tiền của mẹ rồi đấy. – Tiếng mẹ Quân vang lên, bên trong ẩn chứa sự vui tươi và hài lòng. Dứt lời, bà quay người, có ý định rời đi.

Quân ngồi thẳng người dậy, kéo tôi, ôm chặt vào lòng, nói với theo mẹ mình: Hạnh phúc không mua được tiền đâu mẹ.

Tôi nghe tiếng mẹ anh cười, giọng trong trẻo tươi tắn. Tiếng đế dày của bà rời đi xa dần, nhưng vẫn có thể nghe được tiếng nói: Lần sau con đừng có rồi lên như thế nữa nhé Lam Anh! Tụi nó yêu nhau thì chạy đi đâu cho thoát nhau. Làm đi không kịp trang điểm.

Sau đó là tiếng Lam Anh, ở một nơi không xa bên ngoài phòng: Di đẹp thế này mà còn trang điểm nữa thì phụ nữ vì ghen tức mà tự tử hết à?

- Con nhỏ này, khéo nói quá, nhưng mà di thích!

Tiếng cười của họ ngân lên, vang ra, lọt vào cả căn phòng này.

Tôi vui mặt trong lòng Quân, miệng nhœn cười viên mãn: Cảm ơn vì anh đã trở về bên em.

Anh cười ra tiếng nhœ nhẹ, nghe rất hiền: Ngốc quá! Làm sao anh để mất hơi thở của mình được?

Chúng tôi ôm nhau, siết chặt. Từ nay sẽ không rời xa nữa, dù cho có lúc giận hờn, có lúc cãi vã cùng ghen tuông, nhưng buông tay thì không.

- Tại sao hạnh phúc lại không thể mua được tiền hả anh? – Tôi lơ đãng hỏi.

- Nếu như nhìn ngược lại thì bình thường người ta vẫn dùng hàng hóa để mua tiền của em. Còn hạnh phúc, của ai thì mới giá trị với người đó, không thể dùng để mua tiền của người khác. – Tiếng nói khàn khàn của Quân lẩn khuất trên đầu tôi, êm đềm và dịu dàng.

Tôi cũng cười, nhắm mắt bình yên trong vòm ngực của anh. Hạnh phúc chỉ là để trao ban, san sẻ, và cùng tận hưởng, có như thế nó mới ngày một lớn lên.

- Anh! – Tôi đột nhiên bật thốt. Đã bao tháng nay, tôi khao khát được gọi anh như thế.

- Sao em? – Tiếng Quân quá dịu dàng, êm đềm như nắng mai bình yên, lại ngọt và lành như những cơn mưa xuân để mầm non xanh mướt.

- Anh! – Tôi vốn không có chuyện gì, chỉ là muốn gọi mà thôi.

Có tiếng cười của Quân, nghe rất trong: Ừ, anh ở đây.

- Anh!

- Anh ở đây!

- Anh!

Tiếng “Anh” đó, tôi muốn gọi cả đời, không chỉ để nghe lại lời thừa, mà đó là tất cả những yêu thương bật thốt lên từ trái tim. Khi gọi “Anh”, lòng tôi

phảng phất sự ngọt ngào và mát lạnh tựa bông anh đào hồng hào ướp đá bào, trong lành như dòng nước chảy xuống từ ngọn núi cao. Một tiếng “Anh”, bình thường như bao nhiêu người khác vẫn thốt ra hằng ngày, nhưng lại là tất cả những gì đặc biệt trong tôi. Bởi tôi biết, chỉ cần một tiếng cụt ngủn như thế, có một người luôn biết rằng tôi gọi Anh.

Anh!!!

Hết

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Không Mua Được Tiền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.